

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR KADIN, KOCASINI KENDİNE ÂŞIK ETMEK İÇİN NASIL BAŞTAN ÇIKARIR?

Güzeller güzeli Beaumont Düşesi ve ağırbaşlı kocasının düğününde çalan kilise çanları henüz susmamışken yaşanan bir skandal, Düşes'in apar topar Fransa'ya gitmesine neden olur. Söylentilere göre Düşes dokuz yıl boyunca skandaldan skandala koşar. Beaumont Dükü Elijah da bu söylentilere inanmaktadır.

Fakat yakışıklı Dük'ün bir vârise ihtiyacı vardır ve eşini evine çağırır. Jemina evine döndükten sonra, Elijah'nın ona olan ilgisizliğine şaşırır. Kocasıyla aynı hisleri paylaşmaması bir yana, imkânsız, yani kocasının kalbini istemektedir...

"Usta satranç oyuncularını taşları değil, gönüllerini kapturabilecekleri bir oyunda görmek büyük zevk. Eloisa James zekâ, kabiliyet ve zarafetiyle okurlarına birçok farklı seviyede ulaşıyor, onlara aşkın gücünün her engeli aşabileceğini gösteriyor."

—*Romantic Times*

A woman with dark, wavy hair is shown from the chest up, wearing a red velvet dress with a gold floral pattern. She is holding a black chess piece (a king) in her right hand. She is wearing a large, ornate necklace with a central oval pendant and several smaller pendants. The background is a textured, light-colored wall.

Yüregimin Tek Sahibi

ELOISA JAMES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YÜREĞİMİN TEK SAHİBİ

Pegasus Yayınları: 680
Bestseller Roman: 295

Yüreğimin Tek Sahibi
Eloisa James
Özgün Adı: This Duchess of Mine

Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pinar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2013
ISBN: 978-605-343-110-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Eloisa James, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla InkWell Management LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 344 23 50 (pbx) Faks: 0212 344 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

ELOISA JAMES

YÜREĞİMİN TEK SAHİBİ

İngilizceden Çeviren:
Gizem Onat

Bu kitap muhteşem asistanım Kim Castillo'ya
ithaf edilmiştir.

Karmaşık yaşantımı düzene sokmakla kalmayıp
yaratıcı tavsiyeleriyle çalışmalarına katkı da
sağlıyor. Aslında kitaba “Yüreğimin Tek Sahibi”
adını koyan da odur. Teşekkürler, tatlım!

Teşekkür

Kitaplarım sadece benim eserim değildir. Emęi geçen herkese teşekkür etmek isterim: editörüm Carrie Feron; yayın hakları temsilcim Kim Witherspoon; internet sitemi tasarlayan Wax Creative ve son olarak da takımına: Kim Castillo, Franzeca Drouin ve Anne Connell. Her birinize ayrı ayrı çok minnettarım!

Muhteşem bir satranç oyuncusu olan ve bana bu seriyi yazarken sürekli tavsiyelerde bulunan Profesör Lenny Cassuto'ya özel bir teşekkürü borç bilirim. Jemma ile Elijah'nın son oyununu tasarlayan ve körleme olmasa da zihninde oynayan kişi Dr. Cassuto'dur.

Okurlarımın desteği olmasa kitaplarım eksik kalırdı, hepsine teşekkür ediyorum.

Birinci Bölüm

Beaumont Malikânesi

Beaumont Dükü'nün Londra'daki ikametgâhı

26 Mart 1784

Kimse kocasını mutlu etmek için giyinmezdi. En azından Beaumont Düşesi'nin çevresinde bu yapılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, kadınlar hemcinslerini etkilemek ve hayranlıklarını kazanmak için giyinirdi. Ya da bir fırsat varsa, baştan çıkarmak için. Bir ilişkiye davet olarak...

Kocalarsa hep oradaydı, denizdeki su ya da ağıldaki domuz gibi...

Bu da Jemma'nın, bahsi geçen Düşes'in işini zorlaştırıyordu. Kocasını baştan çıkarmak için ne giyeceğine karar vermeliydi. Elijah'yla yıllardır evliyidiler. Doğru, bir süredir ayrı yaşıyorlardı ama şimdi fazlasıyla ciddi bir karar vermişlerdi. Elijah, Başbakan'ın evinde geçirdiği on beş günün ardından eve dönüyordu ve onlar...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne yapacaklardı?

Konu bayağı bir seviyeye indirilecekse hâlâ tüm dişlerinin yerinde durduğu da söylenebilirdi.

Sorun, Elijah'nun onu kadın değil, eş olarak görmesiydi.

Eş kelimesinde şehvetli bir anlam yoktu. Jemma ürperdi. Eşler sürekli olarak şikâyetlerini dile getiren dırdırcı tiplerdi. Eşler solan saçlarını bir başlıkla örter ve çocuk doğurmaktan genişleyen kalçalarından şikâyet ederlerdi.

Eş olmak ölümcül bir durumdu. Kocasını onu yatakta istemediğinde durum daha da kötü bir hale geliyordu.

Bir erkeği o ilgilenmezken yatağa atmak istemek kesinlikle yepyeni ve kaygı uyandıran bir fikirdi. Erkeklerin kendisini baştan çıkarmaya uğraşmasına alıştı. Versailles'da yaşadığı yıllarda erkekler kocasının İngiltere'de yaşadığını göz önünde bulundurarak onu dalından koparılmaya hazır, olgun bir meyve gibi görmüşlerdi hep. Güçlü uyluklarını göstermek için karşısında dolanmışlar, işli ceketleri ya da mineli enfiye kutularıyla gösteriş yapmışlardı. Kapısına güller, erikler ve şüirler bırakmışlardı.

Jemma onlara gülümsemiş, kanmış gibi görünmüş, kahkahalar atmış ve onları başından savmıştı. Kendini eğlendirmek ve sarayın başını döndürmek için giyinmişti hep. Gücünü göstermek ve hayranlık kazanmak için. Amacı erkekleri etkilemek değildi, bunu zaten başarıyordu.

Ama bu gece yaptığı ona çok farklı geliyordu.

Kocasının Lordlar Kamarası'na ve İngiltere'nin kaderine adanmış olduğu tüm tutku ve enerjinin kendisine yönelmesini istiyordu. Ona Parlamento'daki yeni bir yasa tasarısına baktığı açlıkla bakmasını istiyordu. Elijah'yı ayaklarının dibinde istiyordu.

Muhtemelen sahip olamayacağı bir şeyi istiyordu. Buna hiçbir eş sahip olamazdı.

Özel hizmetçisi Brigitte elinde ziyaret kartlarıyla odada belirdi. "Tüm hayranlarınız aşağıda, giysi seçiminize yardımcı olmayı rica ediyorlar," dedi. "Lord Corbin ve St. Albans Vikontu. Delacroix ve Lord Piddleton."

Jemma burun kıvrıdı. "Bu akşam kimseyi kabul edeceğimi sanmıyorum."

"Yalnız mı giyineceksiniz?" Brigitte'in yüzündeki ifade neredeyse komikti.

"Hiçbir zaman yalnız değilim," dedi Jemma. "Sen, Mariette ve Lucinda varsınız. Kendine has fikirleri olan üç hizmetçiye sahip bir kadın asla yardım eksikliğinden şikâyetçi olamaz!"

Brigitte'in gözleri bir an için kısıldı. "Öyle, hanımefendi. Belki de bu akşamki ziyafet için özel bir planınız vardır. Beylere danışmanlıklarına ihtiyacınızın olmadığını haber vereyim mi?"

Brigitte'in gözlerindeki anlık parıltıyı gören Jemma fikrini değiştirmişti. Brigitte, Dük'ün Kral'ın verdiği ziyafete direkt olarak gideceğini biliyordu. Hizmetçilerden hiçbir şey kaçmazdı.

Jemma tüm ev halkının onun kocasına duyduğu utanç verici, insanı küçük düşüren aşktan haberdar olup olmadığını merak etti. Son bir ayı kütüphanede satranç tahtasının önünde oturup Elijah'nın Lordlar Kamarası'ndan dönmesini bekleyerek geçirmişti. Beaumont Dükü'nün yaptığı konuşmaların yer aldığı gazeteleri okumaya başlamıştı. O...

O tam bir ahmaktı. Bu gece özel bir durum yokmuş gibi davranmalıydı. Kocasını iki haftadır taşradaydı; bu Jemma'ya hiçbir şey ifade etmemeliydi. Modaya uyan bir kadın koca gibi bir şeyin varlığını ya da yokluğunu asla dikkate almamalıydı.

"Aslında başım ağrıyor," dedi yakup'un bir ses tonunda. "Corbin ile Delacroix saçmalayabiliyor. Keşke Villiers burada olsaydı."

Hizmetçinin bakışlarındaki kuşku silindi. "O baş ağrınıza dindirebilirdi, hanımefendi. Ve o," Brigitte'in gamzeleri ortaya çıktı, "saçmalayan biri değildir."

Jemma kendini gülümsemekten alamadı. "Ama Villiers bir kadının giyinmesine eşlik etmek gibi bir duruma kendini asla indirmez. Bu arada, giyinmesi benim giyinmemden uzun zaman alıyor. Sanırım en azından Corbin'i kabul etmem gerekiyor. Nasıl görünüyorum?"

Jemma üzeri siyah parlak kurdelelerle süslü, açık bal rengi bir korse giymişti. Brigitte beyaz teninin daha iyi vurgulanması için ona doğru uzandı ve bir tutam saçını omzuna çekti, burnuna da biraz pudra sürdü.

Saçları elbette çoktan muhteşem buklelere dönüştürülmüştü, sadece süslenmeyi ve pudralanmayı bekliyordu. Jemma'nın üç Fransız hizmetçisinden biri olan Mariette saç konusunda bir dâhiydi ve bu akşamüstü iki saatini kraliyet yemeğine uygun bir stil oluşturmak için harcamıştı.

Jemma makyaj masasının üzerindeki aynada kendine baktı. Ona göre kendisine yarı çıplak olmaktan daha çok yakışan bir hal yoktu, yüzü hafif makyajlı ama saçları pudralanmamış, bacakları kombinezonunun ince keteninin altından seçilebilir halde... Keşke Elijah onu bu akşamüstü ziyaret etseydi... Ama bunu hiç yapmazdı.

Sadece yabancılar ya da en iyi ihtimalle yakın tanıdıklar elbisesini seçme iznini alabilmek için yalvarıyordu.

Muhtemelen kocalar eşlerinin giyinmelerini seyretmekle ilgilenmiyordu; tüm sırlar zaten zaten açığa çıkmıştı ve bilinmeyenin büyüü kaybolmuştu. Gerçi o ve Elijah dokuz yıldır birbirlerinin herhangi bir mahrem halini görmemişlerdi, yani Elijah bir merak kıpırtısı hissedebilirdi. Son birlikteliklerinde Jemma acemi, hiç susmadan konuşan, nispeten düz göğüslü bir yirmilikti.

"Villiers aşağıda olsaydı onu kabul edecek miydiniz?" diye sordu Brigitte, makyaj masasının üzerine bir kutu kurdeleyi bir oyun sahnesi hazırlarmış gibi ustaca boşaltırken. Jemma'nın gümüş arkalı aynasını aldı ve onu da parlak renkli kurdelelerin arasına yerleştirdi.

"Villiers tehlikeli," dedi Jemma. Villiers, Corbin ile Delacroix'ya benzemiyordu. Öncelikle bir satranç ustasıydı. Kafası Jemma'nunki kadar seri çalışıyordu, çevirdiği entrikalar yadsınamazdı ve... Jemma'yı istiyordu.

Villiers'in arzusu aşağıda bekleyen adamlarınki gibi hafife alınır cinsten değildi. Onun arzusu karanlık bir anafor gibiydi, onu cazibesiyle kendine çekiyordu, gülüşündeki şeytani yaramazlık, Fransız annesinden almış olduğu o tadına doyumlayan gözler...

Brigitte içini çekerek konuştu. "Elbette, o bir Fransız ve bu durum her şeyi değiştirir."

"Sadece anne tarafından."

"Yeterli! Yeterli! O kadar da yeterli!"

Brigitte haklıydı. Villiers'in annesinden geçen Fransız kanı İngiliz erilliği ve gücüyle birleşince kesinlikle *yeterliydi*. Bir kadının aklını başından alacak kadar tehlikeliydi, itibarından söz etmeye bile gerek yoktu.

"Sadece Corbin mi?" diye sordu Brigitte aşağıda bekleyenlerin adlarının yazılı olduğu kartları bir kez daha kaldırarak.

Genel olarak bir hanımefendi giyinme odasına iki, üç hatta dört beyefendinin girip onun aksesuar seçimine yardımcı olmasına izin verirdi. Sadece Corbin'i davet etmek bir skandal da davet etmek anlamına geliyordu ama kim Corbin'le bir ilişki yaşamaya istediğine inanırdı. Jemma'nın en sevdiği dans partileri, gece davetlerindeki huzur veren arkadaşıydı. Mükemmel bir dansçı,

şık bir tarz ve kayda değer bir zekâ. Jemma onun da kendisi gibi ilgisiz olduğunu düşünüyordu.

Ya Elijah bu gece buluşmaya karar verdiklerini hiçe sayıp gelme zahmetine katlanmazsa ne olacaktı? Ya devlet işleri kalp ilişkilerinin önüne geçerse ne olacaktı?

Elbette ki geçmezdi.

Ayrıca bir erkek karısıyla asla bir kalp ilişkisine girmezdi.

“Sadece Lord Corbin,” dedi kararlılıkla.

Brigitte odadan çıktı, aşağı inip kalabalığı dağıtırken sadece Corbin’in kabul edildiğini söyleyerek Jemma’nın yaptığı bu tercihin küçük bir dedikodu yangını başlatmasını sağladı.

Bir dakika sonra Corbin kapıda belirdi, Jemma’nın, giysilerini gözden geçirebilmesi ve Brigitte’in özenle hazırlamış olduğu sahneyi incelemek için bir an bekledi. Bakışlarındaki samimi takdir ifadesi, Jemma’nın endişeli düşüncelerini biraz olsun dindirdi.

“Bir kadeh şampanya alacağım,” dedi Brigitte’e. “Lord Corbin, sizin için de uygun mu?”

“Kesinlikle,” dedi Corbin ağır ağır konuşarak. Bir taşra lordunun oğluydu. Babası büyük oğlundan muhtemelen utanıyor hatta çekiniyordu. Peruğu kar beyazının mükemmelliğine sahipti; ayakkabılarının topukları Jemma’nunkilerden yüksekti ve iri çiçeklerle süslenmişti, geniş omuzları ve çenesinin altındaki geniş kavis onu efeminelikten kurtaran tek tük özellikleriydi. Turuncu renkli dar manşetleri olan gül pembesi bir ceket giymişti. Pantolonu da aynı renkteydi ve çorapları...

“O çoraplar!” diye haykırdı Jemma. “Muhteşem!” Krem rengi çoraplarının iki yanında dize kadar yükselen pembe işlemeler vardı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://nany.org>
 Bu zehirli bir hareketle eğildi. “Onları ilk olarak Lord Sittler’da gördüm, tabii bunu gözünüzde canlandırabiliyorsan.”

Saçlarına en uygun aksesuarları seçebilmek için Jemma'nın yanına oturdu.

"Böyle bir şeyi hayal etmeye dahi kalkışmasam iyi olur," dedi Jemma

"Biliyorum, biliyorum. Ona bacaklarının çok kalın olduğunu söyledim. Yoksa ayakları mıydı? Neyse, dirayetle hakaretlerini dinledikten sonra çorapçısının adını ağzından almayı başardım. Bond Caddesi'ndeki William Low'dan almış, inanabiliyor musun? Ben Low'un sadece taşrahlar için yün çorap sattığını düşünmüştümdür hep."

Gözlerinin içi gülüyordu, Jemma kendini çok daha iyi hissetti. "Bu gece mükemmel görünmeliyim," dedi, sesindeki tutkuyu fark ettiğinde geç kalmıştı.

"Hayatım, sen her zaman mükemmelsin," dedi Corbin kaşını kaldırarak. "Hem de her zaman! Londra'daki en muhteşem düşes olmasan ben senin en yakın eşlikçin olur muydum?"

"Bu benim için de geçerli," diye belirtti Jemma.

"Elbette," dedi Corbin sırtarak. "Bu arada çenemdeki küçük ayrıntıya dikkat ettin mi? Geçen hafta boyunca şehir dışındayken onu uzatmak için uğraştım. Perşembe günü Kral'ın ziyafetinde uygun bir görüntüye sahip olmaktan umudu kesiyordum neredeyse."

Jemma onu dikkatle inceledi. Çoraplarını görünce öylesine sersemlemişti ki alt dudaklarının altında son moda V şeklinde uzanan sakalı gözden kaçırmıştı. Gerçi bu hayatında gördüğü en ufak sakaldı. "Evet," dedi usulca. "Beğendim, Corbin. Yeni bir moda başlatacaksın. Seni biraz daha olgun ve tehlikeli göstermiş."

"Kadını yıkan, erkeği çekici kılan şeydir yaş," dedi mutlulukla.

"En azından bu genç yaşında böyle diyebiliyorum. Bu akşam neden bu kadar gergin olduğunu sorabilir miyim? Delacroix'yla ilgili bir planım olmadığını biliyorum. Yukarı çıkarken yolumu

açmak için onu dirsekleme zorunda kaldım. Onun olduğu yerde bulunmaktan bile hoşlanmıyorum, hödüklüğüne bana bulaşacağından korkuyorum.”

Jemma güldü. “Bu kadar acımasız olma, hayatım. Delacroix kendini kültür abidesi olarak görüyor.”

“Yaşı bu kadar ilerlememiş olsa yaptıklarına toyluk diyeceğim. O kadar yapmacık ki gözümü yoruyor. Bu tür samimiyet yasaklanmalı.”

“Acımasızsın.” Jemma üç dört tane kurdele alıp ışığa doğru tuttu ve yerlerine bıraktı. Kurdeleler aklındaki şey için çok genç kız işiydi.

“Ne giyeceğine karar verdin mi?” diye sordu Corbin, yaptığı hareketlerin ne anlama geldiğini fark ederek.

“Sorunum da bu zaten,” dedi Jemma elini yatağa doğru sallayarak. “Karar veremiyorum.”

Corbin, Brigitte’in hazırladığı iki seçeneği incelemek üzere ayağa kalktı.

Bir tarafta yeşilimsi mavi harelî ipek bir elbise vardı. Üzerine küçük yeşil güller işlenmişti, kostümü muhteşem kılan gerçekte olmayacak renkteki bu çiçek işlemeleriydi. Eteğin önü geriye doğru çekilerek içindeki bir açık tondaki tül iç eteğinin gözler önüne serilmesi sağlanmıştı.

“Peki ya saçın?” diye sordu Corbin.

“Aynı güllerden takacağım.” Jemma birini ona fırlattı.

“Muhteşem,” dedi Corbin incelerken. “Ortalarındaki yeşil cam değil, zümrüt galiba, değil mi?”

“Çok küçükler,” dedi omuz silkerek. “Görünmüyorlar bile.”

“Lüks olan her şeyi onaylarım,” dedi Corbin gülü elinde çevirmeye devam ederken. “Özellikle de değerim belli etmeyenleri.”

“Aslında son derecede pahalıydılar.”

“Ve bu yüzden sadece parayı sorun etmeyen bir kadın onları takabiliyor. Aslında düşündüm de, bu güller aslında borç içinde sürünen bir kadın tarafından takılmalı. Savurganlığı abartmak alacaklıların kaygılarını azaltır.”

“Biraz abartılılar galiba.”

“Düşes olmanın ayrıcalığı.” Corbin diğer elbisenin yanına gitti. “Diğer elbiseyle aşırılığını göstermek istiyorsan bununla neyi, neden göstermek istiyorsun?” Sesi ipek gibiydi ama yine de iğneliyordu.

“O son moda,” dedi Jeruma kızarak. Corbin’in yanına gitti. “Gecelik elbise. Seni temin ederim ki Kraliçe Marie Antoinette’te bundan en az dört tane var.”

“Ah, ama şanslı Kraliçe İngiltere’de yaşamıyor.” Corbin elbiseyi eline aldı. Açık şeftali rengine, yumuşacık, dökümlü bir kumaştandı, farklı yerlerine inciler işlenmişti. Sert saten yerine kombinezon kadar ince bir kumaştan yapılmıştı. Göğüslerini güçlkle kapatıyor ve bedeninden aşağı hoş bir gecelik gibi akıyordu.

“İngiltere’de bu kadar sıkıcı mıyız?” diye sordu Jemma.

“Çünkü burası çok soğuk,” dedi Corbin. “Kelimenin iki anlamından da bahsediyorum. Sevgili Düşes, kadınları öfkeden erkekleri de bambaşka bir sebepten titreteceksin. Ama bu arada sen de donacaksın.”

“Donmak mı?” Jemma tuvalete baktı.

Soğuktan ürpermiş bir tenden daha kötüsü olamaz,” dedi Corbin açıkça. “Ve Kral’ın ziyafeti bir tekne de veriliyor. Nehrin üzerinde. Geceyi içeride şömine başında, üzerinde bir şalla Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranney.org> o muhteşem bir elbise.”

“Ama...”

“Ve hiç de umutsuz değil,” diye devam etti Corbin.

Jemma hızla arkasını döndü. “Ben *asla* umutsuz olmam.”

Corbin aynadan gözlerinin içine baktı. “O zaman bu umutsuzluk niye?” diye sordu usulca.

“Umutsuz değilim. Ben...”

“İlgili misin?” Corbin’in tek kaşı kalktı. Tebessümü öyle güzeldi ki Jemma bu tebessüme karşılık vermeden duramadı.

“Kocamla,” dedi içgüdüsel bir hareketle.

Corbin’i şaşırtmıştı. Koltuğuna çöktü, her zamanki ilgisizliğinden eser yoktu. “Kocan mı? *Senin* kocan mı?”

“Başkasının değil ki,” dedi. “Hiç evli bir adamla ilgilenmedim.” Bu erdemli olduğuna dair zayıf bir argümandı ama elinde bu kadarı vardı.

“Villiers olduğunu düşünmüştüm,” dedi Corbin.

“Hayır.” Jemma bunun çok yakın bir tahmin olduğunu söylemedi.

“Kocan. Sana ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Şok oldum. Kocalar hiç... Hiç...”

“Çekici değildir.”

“Beaumont takdire değer biri, elbette.”

Jemma iç geçirdi. “Biliyorum.” Elbisesini aldı ve üzerine tutarak aynaya baktı.

“Duyduğuma göre ülkenin geleceği için çok gerekli biri.”

“Can sıkıcı.”

“Öyle bir şey demedim! Ahlaki değerleri var elbette.”

“Benim tam tersim,” dedi Jemma sıkıntıyla. İnce elbiseyi yatağına üzerine attı.

“Bunun farkında olman ne kadar zekice,” dedi Corbin. “Hayat insan melekler ile şeytanların farkını anladığında çok daha ilginç oluyor. Ekselansları’nın Kamara’da son derece içten davranışlar sergilediğini duydum. Duydum ki...” Tereddüt etti. “Onun ağzından çıkan her lafa güvenilebileceğini duydum.” Sesi dehşete kapılmış gibi çıkmıştı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Jemma bir kez daha içini çekerek. “Tam bir Püriten.”

“İyi insanlara ihtiyacımız var,” dedi Corbin. “Ama bir de bu kadar şey olmaları çok yazık...”

“İyi.”

“Galiba ben serseri ruhlu olduğum için böyle hissediyorum. Parlamento’da yer almak gibi bir düşüncem olmadı hiç. Oradaki herkes ama *herkes* o salyangoza benzeyen peruklardan takıyor. Şu küçük kabukluların kulakların arkasında geçit töreni yapan askerler gibi dizi dizi durduğu peruklardan.”

“Senin Parlamento’da nasıl duracağını hayal edebiliyorum,” dedi Jemma, arkadaşının arkasında sağa kaydı ve bakışları aynada buluştu. “Muhtemelen en akıllıları sen olurdun. Hatta seni ülkeyi yönetirken görmek isterdim.”

Corbin buna güldü. “Dostluğumuzun karakterime dair büyük yanlış anlamalara dayanmadığını umuyorum, Düşes.”

“Dostuz çünkü sen çok eğlencelisin,” dedi Jemma. “Ve bana çoraplarımın ayakkabılarımla uyumlu olup olmadığını söyleyebiliyorsun. Herkes hakkında acımasızca dedikodu yaparken benim arkamdan bunu yapmayacakmışsın gibi davranman da var.”

Ücretsiz PDF Kıtan Arşivi - <https://rentey.org>
 O konuda numara yapmıyorum. Şu an kalsın da sadece bir kadına yer var,” dedi, “ve sen osun.”

Jemma eğilerek onu yanağından öptü. "Hayran olunacak derecede uyumluyuz," dedi ve yanına oturdu.

"Fakat bu gece çok ciddisin," diye belirtti Corbin. "Çok tutkulusun."

"Sadece çoraplar konusunda mı ciddi olabiliyoruz?" diye sordu Jemma.

Corbin, Jemma'nın umduğu kadar uzun bir süre düşündü. "Skandal konusunda son derece ciddiyim," dedi.

"Ama tutku konusunda değil misin?"

Corbin burun kıvrırdı ama bakışları sevimliydi. "Tanrı'ya şükür ki bugüne kadar kara sevdaya tutulmak gibi bir ciddiyete kapılmadım. Güzel bir kadın asla ciddi olmamalı, Düşes."

"Neden?"

"Bu elde edemediğin bir şey olduğu anlamına gelir. Ve senin kadar güzel olmayan bizler senin hayatta istediğin her şeye sahip olduğuna inanmak isteriz. Neticede güzelliğin özü budur."

"An be an daha da sadeleştiğimi hissediyorum," dedi Jemma. "Belki de yaşın getirdiği bir lanettir."

"Yaş ve tutku!" Corbin midesi bulanıyormuş gibi baktı. "Bu şekilde konuşmaya devam edeceksen hizmetçinden içki istemek zorunda kalacağım."

"Demek daha ince elbiseyi giymemeliyim," dedi Jemma.

"Kesinlikle hayır. Ashında biraz önce söylediğini dikkate alırsak yeşil elbisenin dekoltesi biraz fazla kaçabilir."

"Bir koca için mi fazla?"

"Senin kocan için fazla," dedi Corbin. "Dük..." Duraksadı.

"Beaumont kadın olsaydı etekleri uzun, yakası da boğazına kadar
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jemma bunu düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Elijah'ı mutlu etmek için Püriten bir eşe dönüşemem. Beni olduğum gibi kabul etmeli."

Corbin durdu. "Soruma kızmayacağını umarım ama aklında tam olarak nasıl bir *kabullenme* var?"

"Bir vârise ihtiyacımız var," dedi Jemma.

"Elbette ama bunun olması için tutkuya ya da kaygılanmaya hiç ihtiyaç yok. Komodinin üzerine bir şişe şarap koyup arada bir yudumlaman yeterli."

"Ben bundan fazlasını istiyorum."

"Yani bu bir tutku arayışı mı?" diye sordu Corbin.

"Ben bir aptalım."

"İlk değilsin ama kendine zor bir görev seçmişsin, Düşes."

"Bana Jemma desen daha iyi olacak," dedi Jemma daha çok vahşi bir tavırla. "Bunu tek bilen sensin."

"Bundan kimseye bahsetmem, sen de böyle yapmalısın. Şu an bir kocanın karısına nasıl tutku duyacağı konusunda derse ihtiyacın var."

Böyle açıkca söylenince imkânsız gibi görünüyordu. "Yeşil elbiseyi giyeceğim."

"Baştan çıkaran bir giysi hiçbir işe yaramaz. Özellikle de..."

"Beaumont'ta." Pembe kurdeleyi eline aldı ve parmağına dolamaya başladı.

"İnce elbiseyi giyersen onu kızdırırsın. Ya da utandırırsın. Hem öyle bir giysi bir adamın sahip olamayacağı ve hayal edemeyeceği bir şeye açık duyurması için tasarlanmıştır. Ama bir kocarğ

"Kesinlikle."

“Onu şaşırtmalısın,” dedi Corbin. “Ona hiç görmediği bir yönünü göster.”

“Öyle bir *yanım* yok,” dedi Jemma çaresizlikle. “Satranç oynarım ve bunu biliyor. Arada bir birlikte oynarız.”

Corbin inledi. “Yaşlı evli çiftler gibi mi?”

“Kütüphanede,” diyerek onayladı Jemma. “O gün olanlar üzerinde tartışarak.” Corbin’in gözlerinde bir ifade belirmişti, bir tebessüm. “Ne?” diye sordu.

“Hiç görmediği bir şeye sahipsin.”

“Neye?”

“Sen *mazisi* olan bir kadınsın, Jemma. Bundan da iyisi, şöhretin de var.”

Jemma kaşlarını çatı. “O benim mazimden hoşlanmıyor. Çılgın partilerimden de hiç hoşlanmadı. Birkaç yıl önce Paris’te On İkinci Gece’ partime gelmişti. Ona bütün erkeklerin Satyr kılığında geleceğini söylediğimde yüzünün aldığı ifadeyi görmeliydin! Bunu reddetti elbette. Bütün Fransızlar Satyr kuyrukları taktı ama Beaumont maskeli balo olduğunu görmezden gelerek frak giydi.”

“Çok doğal. Ayrıca Dük’le ilgili tek skandal bile duymadım.”

“Onun metresi var ama kimse bunu skandal olarak görmüyor,” dedi kurdeleyi makyaj masasındaki yığının üzerine atarak.

“Çünkü değil. Metresler son derece sıradandır. Ayrıca Beaumont’un karakterinde bir erkek için bu tür kadınların varlığı bir süre sonra utanç olmaya başlar.”

Jemma tek kaşını kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Onlara ödeme yapılıyor,” dedi Corbin. “Erkekler zihinlerinin gerisinde yatan fantezileri gerçekleştirmek için onlara para ödüyorlar.”

“*Fanteziler mi?*” Jemma tiksinererek haykırdı. “Kadınla Inns of Court’taki odasında düzenli olarak öğlenleri görüşüyor. Bunda nasıl bir fantezi olabilir?”

“Bu sadece iş,” dedi Corbin. “Bu ayarlamayı muhtemelen evliliğinden önce yapmış ve sonra da değiştirmeyi unutmuş. Dük unvanı aldığı anda kaç yaşındaydı?”

“Ah, oldukça gençti,” dedi Jemma. “Ondan önceki Dük’ün ölümünü duymamış mıydın? Korkarım o zamanlar büyük bir skandal yaşanmıştı.”

“Elbette ya! İş üzerindeyken ölmüştü. Dört kadınla mıydı?”

“İki,” dedi Jemma. “Sadece iki. Ama Salomé’nin Sarayı’nın oldukça özel lezzetler sunduğunu o zaman anlamıştım, orası Dük’ün en sevdiği kuruluştur.”

“Kocanın metresini kamu yaşamının bir parçası haline getirmiş olmasına hiç şaşmamalı,” dedi Corbin. “Bu işi ofisinde yaparak sapkın zevklerinin olmadığını kanıtlıyor.”

Jemma’nın ağzı açık kaldı. “Elijah o kadını sevdiğini söyledi,” diye ekledi kısıp sesle.

“Eğer bu konuda ona meydan okuduysan bunu seni kızdırmak için söylemiş olabilir. En mahrem ihtiyaçları karşılamak için para ödenen birini sevmek zordur. Para, keyfi öldürür.”

“Korkutucu olmaya başladın,” dedi Jemma ona bakarak.

“Deniyorum,” dedi Corbin böbürlenerek. “Sana ne önerdiğimi anlıyor musun?”

“Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hayır.

“Bunca yıllık kocandaki tutkuyu ateşlemek istiyorsan ona sadece Paris’te gösterdiğin yanını göstermelisin.”

“İnce elbiseyle mi?” dedi Jemma alnını buruşturarak.

“Hayır. O çok cüretkâr. Beaumont için yaratıcı olmak zorundasın. Cilveli. Eğlenceli. Lordlar Kamarası’nın koridorlarında ve metresiyle kesinlikle yaşamamış olduğu şeyleri yapmalısın. Rahat, yaramaz ve eğlenceli olmalısın.”

“Ben Elijah’ı hiç öyle düşünemiyorum.”

“Eğlenirken mi?” Corbin ellerini kavuşturdu. “Ben de düşünemiyorum, Düşes. Ben de düşünemiyorum. İşte senin savaşın da orada başlıyor. Sanırım seni seçmesi gerekiyor.”

“Villiers’ı cesaretlendirmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” Jemma burun kıvrıdı.

“Olabilir ama bence bu sırada biri de Dük’le flört etmeli, senin kadar güçlü ve güzel bir kadın.”

“Başka bir kadını kocamla flört etmesi için teşvik etmem gerektiğini söylüyor olamazsın!”

Corbin omuz silkti. “Sen ilgilenmediğini beyan etmediğin sürece Londra’daki hiçbir kadın bunu yapmaya cesaret edemez, açıkçası ilgisizlik senin amacına yardımcı olacak. Hiçbir erkek ayaklarına kapanan bir kadını istemez.” Corbin’in bakışları orada yatıp yalvararak ayak bileklerine sarılan bir kadın varmış gibi ayaklarına gitti.

“Ben asla yalvarmam,” dedi Jemma.

“Sana sadece dünyaya hissettiğin tutkuyu açıklama diyorum. Bırak, Dük sana gelsin. Mümkünse başka bir erkeğin sana kur yapmasını sağla. Beaumont genç yaşta evlendi ve bilinen nedenlerden ötürü hiç taşkın yaramazlıklar yapmadı.”

“Geçen yıl peşine düşen genç bir kadın vardı,” diye belirtti Jemma. “Bayan Tatlock’u hatırlamıyor musun?”

“Senin Bayan Tatak dediğin kadın mı? Uzun burunlu ve kafası pek çalışmayan? Lütfen, Jemma. Ancak senin yapında, güzelliğinde, zekânda ve konumunda bir kadın gerçek bir rakip olabilir.”

“Metresinin adı Sarah Cobbett,” dedi Jemma.

“Zaten kendi kendine konuşuyor, değil mi? Zavallı adam Cobbet isimli bir kadınla mahrem yakınlaşma dışında hiçbir şey yaşayamaz. Düşündükçe gözlerime yaşlar doluyor.”

“Bunun gerekli olduğundan emin misin, Corbin?”

“Kesinlikle. Bu adam bugüne kadar hiçbir kadın için kılını bile kıpırdatmamış. Bundan hoşlanacaktır, tabii sen karşısındaki iki kişiden biri olursan.”

Jemma haklı olabileceğini düşündü. “Nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?” diye sordu.

Corbin, “Başkalarını seyretmekten her zaman keyif aldım,” derken gözlerinde bir gölge belirdi. “Bazılarımız tıpkı senin gibi kendilerini hayatın tam ortasına atar, hayatım. Diğerleri de vakitlerini benim gibi onları izleyerek geçirir.”

“Biliyordum,” dedi Jemma. “Senin Parlamento’da bir koltuğun olmalıydı ve benim gibi bilgelik kazanmaya çaba göstermemiş zavallıları manipüle etmeliydin.”

Elijah’nun bunca yıldır metresini neden ofis masasında becerdiğine hiç kafa yormamıştı. Bu olay sadece evliliklerini parçalamış, kalbini kırmış ve Jemma’nın Paris’e gitmesine sebep olmuştu.

Ama evet, erkeklerin çoğu metreslerine şehir dışında ev tutar ve onları oraya yerleştirirdi. Onlarla ofislerinde randevulaşmazlardı, Elijah’nun Parlamento odasında çalışan her erkeğin haberdar olduğu randevular olmazdı. <https://rantey.org>

Brigitte üzerinde şampanya kadehleri olan gümüş tepsiyle odaya girdi.

“Tanrı’ya şükür,” diye içini çekti Corbin kadehini alırken. “Bu derin düşünceler beni susattı.”

Jemma, hizmetçisi tarlatanı bağlayabilsin diye ayağa kalkarken, “Yeşil elbiseyi giymeye karar verdim,” dedi.

“İki kumaş parçası² al,” dedi Corbin kararlı bir sesle. “Bir tanesini dudağının kenarına diğerini de gözüünün altına yerleştir.”

İpek kumaş, tarlatanın üzerinden kayarak aşağı indi. Elbisenin korsajı göğüslerini yukarı kaldırdı ve onları öne çıkardı. Jemma kaşını kaldırarak Corbin’e baktı.

“Mükemmel,” dedi Corbin. “Nefis ve buna rağmen hâlâ oturaklı. Ceketimin rengiyle uyumsuz olmadığı için de gece boyunca yanında durabilirim.”

Jemma ona aynadan gülümsedi. Yüreğinde küçük bir sevinç filizlenmeye başlamıştı. “Bu akşam dudaklarım kırmızı olacak, Brigitte,” dedi.

“Yaramaz,” dedi Corbin.

Yaklaşık bir saat sonra Jemma hazırlanmıştı. Bukleleri pudralanmış ve derinliklerinde zümrütlerin parladığı yeşil güllerle süslenmişti. Gözlerinin altındaki minik yapışkan kumaş kırmızı dudaklarını daha da öne çıkarmıştı. Yaramazdı ama fazla el altında değildi. Skandal yaratacak gibi değildi ama uslu da sayılmazdı.

“Muhteşemsin,” dedi Corbin ayağa kalkarak.

“Ve sen de bir mucizesin!” diye haykırdı Jemma onu öperken.

2 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>
18. yüzyılda beyaz ten revaçta olduğundan tenin beyazlığını vurgulamak için göz ve dudak etrafına ben görünümlü kumaş parçaları yapıştırılırdı. (ed.n.)

Corbin kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Her zaman kendi eğlencemi yaratmanın en iyisi olduğunu düşünmüşümdür,” dedi. “Bu gece gerçekten de çok ilginç olacak, Düşes.”

İkinci Bölüm

Başbakan William Pitt'in taşra evi

Cambridge

26 Mart 1784

Beaumont Dükü neredeyse bir saattir Başbakan'ın evinden kurtulmaya çalışıyordu. Ülkenin en güçlü adamlarından oluşan bir grup son iki haftadır burada toplanmış, strateji ve kanunlardan, Fox'un planlarını nasıl bozacaklarından, adamın ortaya atabileceği tüm argümanların nasıl çürütülebileceğinden konuşmuşlardı.

Elijah İngiltere'de köle ticaretini engellemek gibi inandığı birtakım konular üzerinde haftalardır hiç durmadan çalışıyordu. Bazı savaşları kazanmış, bazılarını da kaybetmişti. Kazançlar ile kayıpları karşılaştırmak siyasetin doğasında vardı.

"Endişelerinizi Majesteleri'ne ileteceğim," dedi Başbakan William Pitt'in önünde eğilerek. "Usturluplu bir şekilde elbette. O gemi enkazlarına bu kadar yakın bir yerde bir Kraliyet daveti verilmesinin çok tehlikeli olduğu konusunda size katılıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ona o yüzen canavarların asla hapishane olmak için yapılmadıklarını da söyle,” diye araya girdi Lord Stibblestich. Parlak gözleri kırmızı tombul yanaklarının üzerinde küçük mağaralar gibi parlayan sağlıklı bir adamdı. Bedeni kaslı sayılabılırdi, yüzüyse şişmişti. Burnu omuzlarıyla kıyaslanınca daha da iri görünüyordu.

Elijah, Stibblestich’i terslememek için dilini ısırdı. Majesteleri, Thames açıklarına demirlemiş eski savaş gemilerinin hapishane olarak kullanılmak için yapılmadığını gayet iyi biliyordu. Bu dev gemiler de İngiliz donanması gibi yorgun ve kırık döküktü.

Bu gemilere yerleştirilmiş yüzlerce mahkûm Majesteleri’nin henüz yüzleşmeye hazır olmadığı bir sorundu. Elijah bu sorunu Parlamento’nun çözmesi gerektiğinin de farkındaydı.

“Daha geçen hafta bir firar teşebbüsü gerçekleşti,” diye ekledi Stibblestich tiz bir sesle, orijinal bir şey söylediğini düşündüğü aşikârdı.

“Kâhyam uşağınızın mide rahatsızlığının iyileşmekte olduğunu bildirdi,” dedi Pitt, Elijah’ya Stibblestich’i umursamadan. “Yolculuk yapabilir duruma gelir gelmez onu Londra’ya yollayacağım.”

“Verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim,” dedi Elijah. “Vickery’nin de hoşgörünüzden ötürü size minnettar olduğunu biliyorum.” Yeniden eğildi ve gitmek üzere arkasını döndü. Arabası doğruca Kral’ın yatı *Peregrine*’e gidecekti. Orada...

Orada karısıyla buluşacaktı. Jemma.

Çok yorgundu, son iki haftayı geceyarılarına kadar tartışarak geçirmiş ve partisinin yaptıkları müzakerelerin etik olmayan yanlarını anlamasını sağlamaya çalışmıştı, tekneye varmak için sabırsızlanıyordu. Arabanın köşesine sığışıp uyuyakaldı, arabanın tekerlekleri Londra’ın Arnavut kaldırımlı yollarında sarsılmaya başlayınca uyandı.

Yeleğinin cebinden saatini çıkardı ve baktı. Yata ulaşmak için kırk dakikası kalmıştı ya da *Peregrine* o olmadan demir alacaktı. Kral'ın misafirlerini Thames'in tam ortasına götürmek ve teknenin pencerelerinden süzülen müzik sesleriyle ısıltılar içinde onları nehirde gezdirmek gibi bir fikri vardı.

Tam o sırada araba sarsıldı ve durdu. Elijah sabrını korumaya çalıştı. Londra sokakları kalabalıktı ve önüne engeller çıkması doğaldı.

Arabanın tepesine vurmadan önce iki dakika bekledi. "Dışarıda neler oluyor, Muffet?" diye bağırdı.

"Aldgate'e doğru gidiyoruz ama sokağın ilerisi kapanmış, Ekselansları!" diye bir cevap aldı arabacısından.

Elijah arabanın kapısını açtı. Seyisler araçtan inmiş, atların başında duruyorlardı. Sokağı bir kalabalık doldurmuştu ve sorunun ne olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu yeniden ileri doğru yolunu açarken.

"Emin değiliz," dedi Muffet. "Sator Sokağı'na barikat kuruyorlar."

Mobilyalardan, bira fiçilerinden ve çer çöpten oluşan bir duvar sokağın girişinde gittikçe yükseliyordu. İnsanlar bir koltuğu elden ele geçirirken ya da bir fiçı devrilip yolda yuvarlanmaya başladığında yolundan çekilirken çok eğleniyorlardı. Sağda solda birkaç ateş yakılmıştı, közde patates satıcılarının yaktıkları ateşlere benziyorlardı.

"Herhangi bir sorumlu var mı?" diye sordu Elijah.

"Görebildiğim kadarıyla yok," dedi Muffet. "Ekselansları, buradan kurtulmamız oldukça zor olacak." Parmağıyla gösterdiği anda Elijah arabalarının Londra'nın dışından akan eden arabaların ve şehri kapışının tam ortasındaki karmaşada sıkışmış olduğunu

gördü. Bazıları arabalarını geri döndürmeye çalışıyordu ama ilerlemeye kararlı olan diğer arabalar onları engelliyordu.

Elijah üstüne başına baktı. Kral'ın yatına yakışır saray giysilerine bürünmüştü. Ceketini altın sarısıydı ve üzerinde hardal rengi çiçekler işliydi. Düğmeleri yaldızlıydı. Kalabalığın ortasında lanet olası bir kadife çiçeği gibi göze batardı.

Barikatın önündeki titrek ama parlak ateşlerin bulunduğu yere doğru ilerledi.

Aydınlığa vardığında sevinçli çığlıklar dindi. Barikatın üzerine bir dolap yüklemeye çalışan sıksa, uzun boylu, siyah saçlı, dudakları alabalığa benzeyen adam bir an için dondu. Dolabı yukarı çekmekle uğraşan diğeri kendini hemen topladı. "İyi akşamlar!" diye bağırdı aşağıya.

"İyi akşamlar!" diye bağırarak cevapladı onu Elijah. "Barikatın neden kurulduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bu gece şehirde ayaklanmalar var," diye seslendi adam. Parmağını uzatarak Elijah'ın arkasını işaret etti. "Limehouse bugüne kadar hiç ele geçirilmedi, bu gece de geçirilmeyecek. O cehennem zebanilerinin evlerimize ya da meydana girmelerine izin vermeyeceğiz."

Elijah barikata baktı. "Oldukça sağlam görünüyor."

Adamın gözleri parladı. "Söylediğim gibi, bugüne kadar ayaklanmalara pabuç bırakmadık. Barikat kurmayı babamdan öğrendim. Gerekliğini düşündüğümüz anda bunu yirmi dakikada kurabiliyoruz. "Bekçiler bunu biliyor," dedi savunmaya geçerek. "Hepsi barikatın diğer tarafında."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Bugüne kadar hiç yanılmadık. Arabanızı ortalıktan çekseniz iyi olacak. Buralarda o gri atlarınızı çalmak isteyecek çok piç kurusu var, Lordum." Yeniden dolabı yukarı çekmeye başladı.

"Bunu yirmi dakikada mı kurdunuz?" diye haykırdı Elijah.

"Doğru," diye cevapladı adam. Dolabı yukarı çekmişti, onu tehlikeli bir şekilde kolçaklı bir iskemlenin üzerine yerleştirdi.

Dolap düşecekti. Elijah geri çekildi. Dolap düştü ve gürültüyle parçalara ayrıldı. Neyse ki balık ağızlı oğlan da çekilmeyi başarmıştı.

Elijah arkalarına baktı. Dar sokak araçlarla tamamen bloke olmuştu. Aldgate saatler boyunca karmakarışık olacaktı, hatta bu, gece boyunca da sürebilirdi.

Ayaklanma olursa atlarını kaybedecekti. Bu konuda bir şey yapmadığı sürece... Barikatı inceledi. Dolap düşünce o kadar da yüksek değildi. Yaklaşık iki metreydi. Ayaklanmanın kokusunu alabiliyordu, bunu adamların heyecanından, mobilyaları yığarkenki telaşlarından ve çocukların ortalıkta olmayışından hissedebiliyordu.

"Sen!" diye seslendi barikatın üstünden düşen dolaba bakarak yaratıcı küfürler savuran adama.

"Gevezeliğe harcayacak zaman yok!" diye haykırdı adam.

"Barikattan in. Atlarımı ve adamlarımı buradan çıkaracağım. Diğer tarafı da boşaltsınlar!"

Muffet omzunun dibinde belirdi. "Ekselansları, bir araba Aldgate'ten geri geri çıkmaya çalıştı ama aptal herif duvara çarparak arabayı parçaladı. Yol tamamen tılandı. Barikatın üzerinden diğer tarafa geçmek zorundasınız. Diğer tarafta güvende olursunuz ben ve seyisler araba ile atları koruruz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Elijah. "Adamlarımı ya da atlarımı arkamda bırakmayacağım. Arkamızdaki sokağın durumuna ba-

kılırsa ve eğer başka bir sebebi yoksa ayaklanma yakında buraya da gelecek. Bir şekilde kan dökülecek.”

“Bu barikatı indirip geçmemize izin vermezler,” dedi Muffet.

“Yapmayacaklar ve yapamazlar da,” dedi Elijah, karmakarışık barikatı inceleyerek. İskemlelerden yemek masalarına kadar her şey vardı ve hepsi birbirlerine kalın iplerle bağlanmıştı, çözmek muhtemelen günler sürerdi.

“Atları arabadan çözün. Onların bir ayaklanma ya da burada her ne oluyorsa onda yok olmalarına izin vermeyeceğim. Arabayı şu binanın önüne çekin. Muhtemelen yanacaktır ama çok umurumda değil. Kaç seyisimiz var? İki mi? İkisini de gönder. Barikata tırmanıp diğer tarafa geçsinler ve atları beklesinler.”

“Atları oradan geçiremeyiz,” diye karşı koydu Muffet. “Onları koruyabilirim, Ekselansları. Tabancalarım yanımda.”

“Seni bırakmayacağım,” dedi Elijah. “Ve yarım saat içinde Kral’ın yatında olmalıyım. Atları arabadan ayır ve onları diğer tarafa geçirelim.”

“Barikatın üzerinden atlamaktan bahsediyor olamazsınız!”

“Galileo’nun barikatla bir sorunu olmayacaktır, onu sen al. Ben Batlamyus’la önden gideceğim.”

“Bu çok tehlikeli, Ekselansları! Atların ikisi de atlamak üzere eğitilmedi. Ya Batlamyus tökezlerse?”

“Saçma,” dedi Elijah. “Bunu tartışacak vaktim yok, Muffet. Atların ve senin güvende olduğundan emin olmalıyım ve sonra da demir almadan önce o yata binmeliyim. Batlamyus başarırsa senin için sorun olmayacak çünkü Galileo daha güçlü.”

Arabacı bir dakika sonra atlarla birlikte geldi. “James Üçüncü ve Batlamyus, dedis ki onları daha rahat konuşabilir. Onu gönderdim.”

“Aferin.”

“Ekselansları...” Muffet çaresizlikle yine söze girdi.

Elijah bağları dizgin uzunluğunda kesmeye başlamıştı bile. Sonra Batlamyus’a atladı. “Düşes’le randevum var,” diye bağırdı Muffet’a. “Beni takip et.”

Hız alabilecek yer açmak için Batlamyus’u geriye doğru sürdü. Kendini tekrar malikânelerinin arkasındaki çayırarda Villers’la birlikte eysersiz ata binen, buldukları her şeyin üzerinden atlayan, sonra dönüp yeniden atlayan çocukmuş gibi hissetti.

Batlamyus araba çekmek için eğitilmişti, binek atı değildi, hele eysersiz binilmeye hiç gelmiyordu. Zıplayarak başını kurtarmaya çalıştı. Elijah dizginlerin ikisini birden sağ eline alarak sol eliyle onu sakinleştirdi. Yeteri kadar gerilediğine inandıktan sonra atın başını barıkata doğru çevirdi. Evlerin arasına kurulmuş karmaşık labirent ve alevler karşılarında yükseldi.

Batlamyus yeniden şahlanmaya çalıştı ama Elijah bunu engelledi. Atlarının ikisi de hem çok pahalıydı hem de onları çok seviyordu ve onları burada bir ayaklanmada kaybetmeye hiç niyeti yoktu, ayrıca adamlarını da onları koruma tehlikesine maruz bırakamazdı.

“Hazır ol,” diye fısıldadı. “Hazır ol.”

Dizginleri gevşetti ve Batlamyus sözünü dinleyerek barıkata doğru atıldı. Elijah mesafeyi hesapladı, değişen ışık nedeniyle yapabileceği hataları da değerlendirdi, doğru noktaya ulaştı ve işareti verdi...

Batlamyus sıçradı, güçlü arka ayakları onları gecenin içinde yükseltti. Elijah bir an için diğer tarafa geçmek yerine o karmaşık mobilyalara çarpacaklarını düşündü, sonra yağın içinden yükselen ve atın karnını yaralayabilecek pirinç kazığı gördü. Mobilyaların

üzerinden geçtiler, bir rüzgâr akınıyla sarsılarak yere indiler ve dişleri birbirine vurdu.

James oradaydı, dizginlere uzandı. Elijah ona dizginleri verdi. “Onlara iyi bak,” dedi Muffet ile Galileo’nun yanlarına gelebilmesi için hızla Batlamyus’u kenara çekmekle meşgul uşağa.

“Endişelenmeyin, Ekselansları,” dedi James şapkasını çektiştirerek. “İki sokak ötede bir ahır var.”

“Meydanı kapattıklarını sanıyordum.”

“Ah, hayır efendim. Tüm Limehouse kapatılıyor, içeride en azından sekiz bin kişi kalacak. Limehouse’ta yabancılardan hoşlanılmaz. Hatta burası bununla meşhurdur. Burada yaşayan herkes Limehouse’un güvenli olduğunu bilir. Bakın, bekçiler de orada.”

Sahiden de bir bekçi grubu ateşin etrafında ellerini ısıtıyordu. “Thames’e gitmem gerekiyor,” dedi Elijah James’e Muffet arkasına konarken. Barikatı geçmek Galileo için sorun olmamıştı. “Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim dahi yok.”

James alt dudağını dişleyerek düşündü. “Bramble Sokağı’na kurulmuş barikattan çıkmanız gerekiyor,” dedi. “Atları Muffet’a vereyim, Ekselansları.”

“Bunu yapmana gerek yok...”

“Ben olmadan asla başaramazsınız,” dedi James. “Bu sokaklar sizin alışkın olduklarınıza benzemez, Ekselansları. Karmakarışık ve buradakiler bundan hoşlanır. Uzak değil ama karışıktır.”

Elijah birbirinin içine geçen dar sokaklarda uşağı izledi. Barikatların ardında bir tatil havası vardı. Tüm pencereler açıktı ve insanlar devrilecekmiş gibi görünen dar binalardan dışarı sarkmış, Elijah’ın anlayamadığı bir aksanla şarkılar söyleyip birbirlerine laf atıyorlardı. Onu görünce susuyorlar, ama düşmanlık gösteriyorlardı. PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu geceki düşmanları onun gibi zenginler değil, vahşilerdi. Ayaklanma herkesin dikkatini çekmişti, kapı önlerinde oturan ve eski günlerdeki barikatlarla övünen yaşlı adamlardan tavalarında sosis kızartan genç kadınlara kadar herkes bu konuyla ilgileniyordu.

Elijah içinde Jemma'nın yanında olması gibi garip bir istek hissetti. Pahalı zevkleri olan güzel eşi bu garip geceden çok hoşlanırdı. Onu bu sokaklarda takip etmekten büyük keyif alırdı.

Bramble Sokağı'ndaki barikat ilkinden daha iyi durumdaydı. Bu da karmaşıktı ama kendi içinde bir düzene sahipti. Erkekler uzun sivri nesneleri yukarı uzatıyorlardı.

"Onlar da ne?" diye sordu Elijah.

"Mızrak," dedi James heyecanlı kalabalığın arasından barikata doğru yürürken.

"Mızrak mı? Mızrak mı?"

"Çok az ateşli silahları var ve karanlıkta mızraklar daha caydırıcı oluyor. Gerçi yirmi yıldır Limehouse barikatlarına kimse saldırmadı. Bunu yapmak için insanın deli olması gerekir," dedi James. "Hatta zırdeli! Ayaklanmaya katılanların çoğu başka yönlere gider. Aslında bu durum buradakileri bayağı bir hayal kırıklığına uğrattıyor. Birilerinin aptallık yapmasını umarak barikatu genişletmeye devam ediyorlar."

"Biz nasıl geçeceğiz?"

Uşak sırttı, yüzü oynayan ateşlerin etkisiyle oldukça vahşi görünüyordu. "Göreceksiniz," dedi.

Barikatların dibindeki karanlığa vardıklarında Elijah bir grup insanın barikatın en altında insanın geçebileceği boyuttaki bir delikten taraflar arasında gidip geldiğini fark etti. "Deliği ayaklanma başladı dendiği anda kapatıyorlar," dedi James insanların arasına sızarak. "Yolu açın!" diye bağırdı. "Burada bir düğüm var. Yolu açın!"

Elijah broker ceketiyile kalabalığın arasından yürürken kendini aptal gibi hissetti, topuklu ayakkabıları ile peruğunu düşünmek dahi istemiyordu ama düğ olmak böyle bir yaşam sürmek demekti. Kendini uzun zaman önce çoğu erkeğin anlaşılmaz bulacağı türden bir tarza teslim etmişti ama içten içe o da bunları saçma buluyordu.

Ağır ipek ceketini sallayarak ilerledi, insanlar geri çekilerek ona yol verdiler.

“Acele etsek iyi olur,” dedi James onu deliğe doğru hafifçe iterken. “Çok yakında başlayacağını söylüyorlar.”

“Bunu nereden biliyorlar?” diye sordu Elijah. Cep saatini kontrol etti. Yat demir almıştı. Ama Jemma’yla olan randevusunu kaçıramazdı, *kaçırmayacaktı*.

“Biliyorlar işte,” dedi James. “İşte Thames, Ekselansları. Kıyıdaki adamlara tekne soracağım. Bir dakika bekleyin.”

Birkaç dakika sonra Elijah pek olası görünmese de barikat yıkılırsa atları korusun diye James’i onların yanına göndermiş ve Twiddy diye tuhaf isimli birinin kayığına binmişti. Limehouse barikatlarını görmemiş olsaydı da Londra’da bir şeylerin ters gittiğini tahmin ederdi. Şehrin her yanında ateşler yanıyordu: bunlar kontrolsüz yangınlar değil, güçsüz, küçük parıltıları olan, insanların etrafına toplanıp ellerini ısıtırken sohbet edip dedikodu yaptıkları cinsten alevlerdi.

Twiddy yorgun görünüşlü, yırtık ceketli, ağzının sadece bir yarısını kullanabiliyormuş gibi duran bir adamdı. Ağzının diğer yarısı, yüzünü ikiye bölen bir yaranın iziyle hareketsiz kalmıştı. “Kral’ın büyük teknesine gitmek istiyorsun,” dedi ağzının sağ yarısıyla.

“Ayaklanmalar her an başlayabilir,” dedi adam. Yüzünde alay eder gibi bir ifade belirdi ama bunun sebebi sol tarafın hareket-sizliği de olabilirdi.

Elijah yetkililere haber verilip verilmediğini sormayı düşündü ama bundan hemen vazgeçti. Resmî olarak bilgilendirilmeseler bile bunu fark etmeyecek kadar ahmak değillerdi herhalde. *Ah, bu arada amirim, ayaklanma bu gece saat onda başlayacak.*

Doğruca *Peregrine*’e gidiyordu. Kaptanı ayaklanma hakkında bilgilendirecek ve yatı güvenli bir yere çekmesini sağlayacaktı. Sonra karısını alacak ve onu evine götürecekti, hepsi bu kadardı. Londra yanabilirdi hatta Londra hiç kuşkusuz *yanacaktı* ama onun için Jemma’yı kurtarmak yeterliydi.

Dünyasını bu kadar ufaltmıştı: Yaşlılar ve haklarından mahrum edilmişler konusunda gerçekleştireceği büyük planlardan vazgeçmişti, sadece evine ve yatağına ulaşmak istiyordu. Karısıyla birlikte.

Twiddy kürekleri çekmeye devam etti. “Yat Londra Kalesi’ne doğru gidiyor,” dedi.

Elijah öne doğru eğildi. “Kraliyet yatı mı?”

“Şu çürüyen gemilerin olduğu yerde.”

“O zaman biraz daha hızlan.”

Twiddy başını iki yana salladı. “Bunu yapamam, Ekselansları.” Eğilerek kayığı yalayan karanlık sulara tükürdü. Ortamı aydınlatan tek şey adamın arkasındaki kayığın baş kısmına asılmış meşaleydi.

“İki katını öderim,” dedi Elijah sözler ağzından çıktığı anda yaptığı yanlışın farkına vararak.

Adamın yüzü karardı ve hareketsiz sol dudak vahsice aşağı doğru indi. “O gemilere yaklaşırsam tutuklanırım ve bunu ya-

pamam. Ne senin altınların ne de başka bir şey uğruna bunu yaparım. Evde beni bekleyen iki kızım var.”

“Karım o yatta,” dedi Elijah. “Neden tutuklanırsın?”

Adam yeniden tükürdü. “Ben terhis edildim.”

Eski asker, diye düşündü Elijah. Bu yüzündeki hasarı açıklıyordu ama neden o gemilerin etrafına yaklaşmadığını açıklamıyordu.

“Eski askerler o gemilere yanaştığı anda vurulur,” dedi Twiddy. “Çünkü o gemilerde benim arkadaşlarım kalıyor. Silah arkadaşlarım. Onlarla birlikteydik ve şimdi onları tavuklar gibi kümese kapadılar. Ayaklanmalarla da bir ilgim yok.”

“Ayaklanma gemilerde mi olacak? Bu gece mi?”

Twiddy aslında bundan bahsetmek niyetinde değildi, suratında tuzağa düşmüş gibi bir ifade belirdi.

“O yata ulaşmalıyım,” dedi Elijah. “Sana hapse atılmayacağını garanti ederim. Ben Beaumont Düki’yüm, ülkede en tepede bulunanlardan bir tanesi. *Karımı o gemiden indirmeliyim!*”

Twiddy ona baktı, yüzünün sol tarafı seğiriyordu.

“Taşrada oldukça geniş arazilerim ve mülklerim var. İstersen sana orada bir iş ayarlarım, karın ve çocukların da seninle birlikte gelebilir.”

“Karım öldü,” diye homurdandı.

“O zaman çocukların orada hem temiz hava alacak hem de çok daha güvende olacak,” dedi Elijah. “Kuytularda büyümüş biri gibi konuşuyorsun. Etrafına bak, dostum! Burası çocuk yetiştirilecek yer mi?”

“Bana kızlarımı burada yetiştirmeyi isteyerek seçtiğimi mi soruyorsun?”

Elijah icinden kendine bir küfür savurdu. Tath dilli olarak aniden bir olarak bu gece son derece garip şeyler söylüyordu.

“Seni bundan kurtaracağım,” dedi yerine oturarak. Yüreği son hızla atıyordu ama bunu düşünmek dahi istemiyordu. “Seni şehir dışına götüreceğim, sana adam gibi bir iş ve maaş vereceğim. Beni o yata götürmelisin ve hem beni hem de karımı oradan kurtarmalısın.”

“Bunu nasıl yapacağız? Benim gibi bir adamı Kral’ın yatına yaklaştırmazlar. Hele böyle bir gecede bunu hiç yapmazlar.”

“Bilmiyorlar,” dedi Elijah. “Ayaklanmalardan haberdar değiller ya da görmezden gelmeye karar vermişler.”

Twiddy yeniden tükürdü.

Elijah da tükürmek istedi ama dükler tükürmezdi ve buna başlamak için de olukça geçti. Bir saniye sonra Twiddy küreklerini aldı ve onları sessizlik içinde çekmeye başladı. Ana ayrımından döndükten sonra iyice kıyıya yakın ilerlemeye başladı, nehrin ortasında demirli duran dev hapishane gemilerinin sinirini bozduğu açıkça görülmüyordu. Tüm güvertelerde kırmızı üniformalılar vardı, Elijah bunu görünce sevindi. Belki de ayaklanmayla başa çıkarlardı.

Ses çıkarmadan yollarına devam ettiler, küreklerden damlayan su sesleri kıyıdan sık sık gelen ulumaların arasında boğuluyordu.

“İleride,” dedi Twiddy sonunda homurdanarak.

Elijah ileri uzandı, kayığın kenarına tutundu ve altın bir inciye benzeyen *Peregrine*’i gördü. Bu mesafeden bir peri masalından fırlamış gibi duruyordu, bir sihirli değneğin dokunuşuyla parlamış gibiydi. Yatla aralarında zincirlenmiş, çürüyüp giden mahkûmlarla dolu iki gemi duruyordu.

“Çoğu ilk yılını bile çıkaramıyor,” dedi Twiddy. Bu kısık sesle edilmiş bir küfür gibi çıkmıştı dudaklarının arasından.

Elijah yıllardan beri bu hapishane gemilerine karşıydı. “As-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
lında ilk üç yılda dörtte biri ölüyor,” dedi.

Twiddy'nin kürekleri dondu. "Onları biliyor musun? Sizlerin onları düşündüğünü hiç sanmazdım."

"Bu gemilerin hapishane olarak kullanılmasına karşı çıkan bir yasa için savaştım. Kaybettim."

"Bir yasa." Tükürdü.

"Lordlar Kamarası'nda."

Usluca ilk geminin yanından süzıldüler. Güverteler nöbetçilerle doluydu. Kral olmasa da onların ayaklanmalardan haberdar olduğu açıktı. Fakat kendi gemilerine vuracak yangını kontrol altına alıp alamayacakları şüpheliydi. Elijah'la yat arasında bir gemi daha vardı.

Twiddy kıyıya çok yakın ilerliyordu, o kadar yakındı ki oradan uzanan sazlıklar Elijah'nın güzel ceketine değiyordu. "Pıst," dedi Twiddy, sesi o kadar kısık ki sazların hışırtısıyla birbirine karışmıştı.

Elijah baktı. Son geminin güvertesinde kırmızı üniformalılar yoktu. Mahkûmlardan da eser yoktu.

"Boş," diye soludu Elijah.

Twiddy başını iki yana salladı. Kürekleri yukarı çektiğinde Elijah adamın ellerinin titrediğini gördü. Elijah mühür yüzüğünü çıkararak Twiddy'ye verdi. İkisi birden safire baktılar; meşalenin ışığı üzerine yansıyınca bir anda mavi bir yangın belirdi.

"Ayrılırsak bunu bana getir," dedi Elijah. "Yakalanırsan onlara benim iznim olduğunu söyle."

Twiddy'nin eli yüzüğün üzerine kapandı ve sonra giysilerinin arasında yok oldu.

Son geminin de yanından geçtiler ve Kral'ın yatına doğru süzıldüler. Güverteden müzik sesleri geliyordu, Elijah bir araya gelip ayrılan renkli figürleri de sezebiliyordu. Tombul bir kadının

kahkaha atışını izledi, başını o kadar çok geri atmıştı ki kocaman peruğu neredeyse düşecekti.

Twiddy yata yanaştı ve oradaki uşağa halatı uzattı, uşak Elijah'ya göz atar atmaz halatı aldı. "Düşesi alıp geleceğim," dedi Elijah. "Bunu bir macera olarak algılayacaktır. Sonra devam..."

Tam o sırada yat dev bir el onu havaya kaldırıp fırlatmış gibi savruldu.

"Başladı," dedi Twiddy sertçe soluyarak.

Siyah, sessiz, üzerinde hayattan eser dahi yokmuş gibi görünen hapishane gemisi şamandırasından kurtularak *Peregrine*'e çarpmış ve sekip uzaklaşmıştı

Elijah kendini yatın güvertesine çekti. "İki dakika!" diye seslendi Twiddy'ye bakarak. Orada bulunan uşak kaçmıştı, Twiddy'nin kayığından gönderdiği halatı altın kaplama korkuluğa bağladı ve çığlık atmakla meşgul olan soyluların arasına daldı.

Kalbi son hızla çarpıyordu, koştuktan vazgeçti ve kendini yürümeye zorladı. Jemma neredeydi? Pek çok tanıdık gördü; kraliyet düklerinden birini, kocasının kollarının arasına yığılarak bayılan Leydi Fibble'ı, yana yatmış peruğuyla oldukça salak görünen Lord Randolph.

Elijah beyaz buklelerle oluşturulmuş kabarık perukların arasından karısını bulmaya çalıştı. Saçına güller ya da mücevherler takmış olabilirdi ama asla yelkenliler ya da köprü maketlerini başında taşımazdı.

İşte oradaydı. Korkulukların yanına birikmiş kalabalıktan uzakta durmuş, sükûnetle bekliyordu. Bunun küçük bir kaza olduğuna inanıyor olmalıydı. Elijah şu an yata daha da yaklaşan bu sessiz karamlık kraliçe gemisinin Thomas Nelson'deki kazayla ücrsüz bir kitap asını <https://archive.org> sürüklenmediğini çok iyi biliyordu.

Jemma onları kıyıya çıkaracak küçük tekneye bineceklerin oluşturduğu sıranın en sonunda duruyordu, gözleri güverteyi araştırıyordu. Onu arıyordu.

Sonra Elijah insanların arasından geçerek ona doğru koştu. Hepsi küpeştelere akın ederek işini kolaylaştırıyordu aslında. Kral'ın hizmetkârları küçük kayıkları suya indiriyordu. Majesteleri'ni yanında kahkahalar atan saray eşrafiyla birlikte bir teknede gördü, kıyıya doğru kürek çekiliyordu ve dev gemi gittikçe yaklaşıyordu.

Sonra Jemma'ya sarıldı, onu sertçe dudaklarından öptükten sonra Twiddy'nin beklediği yere doğru çekmeye başladı. Gemi neredeyse yeniden yatın üzerine çıkmak üzereydi. Kendilerini kıyıya götürecek teknelere kahkahalar atarak binmekle meşgul asiller bu ölü gibi duran geminin farkında değilmiş gibiydi.

"Neden... Neden Elijah?" dedi Jemma nefes nefese.

Elijah onu kucakladı ve Twiddy'nin uzatmış olduğu kollarına hafif bir yükten başka bir şey değilmiş gibi bırakıverdi. Sonra küpeştenin üzerinden atlayarak o da kayığa bindi. Adama herhangi bir komut vermeye gerek yoktu.

Twiddy onları yattan uzaklaştırmak için küreğini eline almıştı. Onu doğruca suya batırdı ve akıntıya karşı tüm gücünü kullanarak orada bulunan iki tekneden mümkün olduğunca çabuk ayrılmaya çalıştı.

"Elijah!" diye haykırdı Jemma bir silah sesi duyulduğunda.

"Eğil!" diye bağırırken Elijah öne atıldı ve Jemma'yı kayığın dibine doğru bastırarak bedenini ona siper yaptı. Twiddy tüm gücüyle küreklere asılırken bir küfür savurdu.

Elijah başını kaldırıp baktığında dev geminin güvertesinin mahkûmlarla dolu olduğunu gördü. Beş ya da altı tanesi kraliyet Üçüncü P.D. kitabı Ağır haraket eden bir şeyin önce bir

çığlık attı ve hemen ardından suya düştü. Twiddy küreklere daha da asıldı, yatla aralarındaki sular karanlık bir kuyu gibi büyüdü.

Elijah, Jemma'nın doğrulmasına izin verdi. Saçları omuzlarına dağılmıştı ama her zamankinden çok daha güzel görünüyordu. Kıyı şimdi ıslık ıslık, Kral ve eşrafı oradaydı, diğer tekneler de kıyıya doğru yol alıyordu. *Peregrine*'in güvertesinde mahkûmlar silahlarını salladı ve meydan okuyarak kükrediler.

Twiddy başını sallayarak ileri baktı ve nefes nefese kürek çekmeye devam etti.

"Mahkûmlar," diye soludu Jemma.

"Canın yanabilirdi," dedi Elijah. Çok güzeldi. Bunun sebebi altın sarısı saçları, gözlerinin rengi ya da göğüslerinin güzelliği değildi. Dudaklarının kıvrılışı, gözlerinin ona bakarkenki gülüşü ve ona doğru uzanan ince parmaklarıydı. Jemma'nın elini tutarak özenle eldivenini çıkardı. Sonra dudaklarını avucuna bastırdı.

O küçük avuca dudaklarını bastırırken anda kalbi, atı barikanın üzerinden atlatırken ya da kayığa atlarken hissettiğinden çok daha hızlı attı.

"Elijah," diye fısıldadı Jemma, gözleri hâlâ gözlerindeydi.

Ve hemen ardından Jemma kocasının kucağındaydı, Twiddy büyük Thames Nehri'nde küreklere asılırken Beaumont Dükü karsını öptü.

Üçüncü Bölüm

Jemma coşkulu, mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Elijah'nın onu şimdiye dek hiç görmediği kadar mutlu. Belki evliliklerinin ilk günlerinde gördüğü gibi.

Birbirlerine mutluluklarını artık göstermiyorlardı.

Bu mutluluğunun sebebi sadece nehirden uzaklaşmış ve güvenle evlerine doğru gidiyor olmaları değildi. Onu kiralık arabanın koltuğundan çekip öpmüştü, bunu sadece yapabildiği için yapmıştı. Kollarının arasında eriyişinin ya da kollarını ona dolayışının yıllar önceki sakarca yatak deneyimleriyle alakası yoktu.

Elijah'nın aklında tek bir düşünce vardı, tüm bedeninde bu kuvvetli dalgayı hissediyordu. Eve girdikleri anda onu kucaklayıp merdivenden çıkaracaktı. Seyreden tüm uşakların canı cehennemdi. Onu doğruca yatak odasına götürecekti.

Sonunda, yıllar sonra karısına sahip oluyordu. Jemma yeniden onun oluyordu. Onun...

“Birbirimizi çok az tanıyoruz,” diye fısıldadı Jemma. Kucağında oturuyordu başı omzundaydı.

“Ben seni tanıyorum. Adın Jemma ve karımsın.” Ve çok yakında seni başka bir şekilde de tanıyacağım, diye ekledi içinden.

“Dokuz yıldır ayırız,” dedi Jemma ona bakarak. “Bundan önce evliliğimizi savsakladık. Bu kez acele etmek istemiyorum. Bu önemli.”

Elijah başını eğerek dudağını ısırды. “Sana söz veriyorum *asla* acele etmeyeceğim.”

Jemma bu sözlerle kahkahalar atarak güldü ve sonra Elijah yüreğinin dürtüsüne kapılarak onu öpmeye başlayınca yeniden sessizliğe gömüldü. Zaman Elijah’dan yanaydı ve sonunda onları yeniden bir araya getirmişti. Bu, yaşamdan çok daha önemliydi, hatta ölümden bile.

Jemma düşüncelerine ara vermesine sebep oldu. “Birlikte daha çok zaman geçirmemiz gerektiğine karar verdim. Hatta senin için bir anlamı varsa birbirimize kur yapmamıza.” Elijah ona söyleyemezdi... Hayır. Ona söylemeyecekti.

“Seni baştan çıkaracağım,” dedi Elijah öpmek için parmaklarını kaldırırken. Elijah’ın aklından dehşet verici bir fikir geçti. “Jemma bu gece birlikte yatmamamız gerektiğini söylemiyorsun, değil mi?” Bu fikir bedeninde tüm kasların donmasına sebep olmuştu.

“Hayır.” Gözlerinin içine bakarak açık konuşmuştu. Jemma tüm kurnazlığına rağmen konu önemli olduğunda şaka yapacak türden bir kadın değildi.

“Ah.” Elijah burnunu onun yanağına sürterken sesinde baştar çıkarıcı bir tını belirdi. “Nerede yatacaksın?”

Bu oyunu elbette ki birlikte oynayabilirlerdi. Jemma başını çevirdi, Elijah’nın dudaklarını yakaladı ve ağzının içine fısıldadı. “Seninle.” Ve sonra daha da kısık bir sesle tekrarladı “Seninle.”

Jemma'nın gözleri dumanlı bir maviye dönüştü, Elijah'nın hayatının sonuna kadar mutlulukla bakacağı bir renge.

Kalbi bir an için durdu ve sonra yeniden atmaya başladı.

"Ama ben seni baştan çıkaracağım, Elijah."

"Kadınlar baştan çıkarmazlar," dedi, ne dediğini dinlemiyordu. Arabanın üzerine düşmeye başlayan yağmur damlalarıyla aynı ritimdeki kalp atışlarını umursamamaya çalışıyordu

Jemma'nın tebessümü omurgasından bir ısının yükselmesine sebep oldu. "Bu kurala hiçbir zaman tamah etmedim. Benim baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok, Elijah."

"Benim mi var?"

Jemma başıyla onayladı. "Var. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sadece kendine zaman ayırabilir misin? Pitt ve diğerlerini ülkenin senin yardımın olmadan da ayakta kalacağına ikna edebilir misin?"

"Kazanıldım," dedi Elijah. Sesi daha karanlık, daha kısık çıkıyordu. "Baştan çıkarıldığımı ve kazandığımı farz et, Jemma. Lütfen."

Jemma ağzının dibinde kahkahalar atmaya başlayarak geri çekildi. "Henüz değil."

"Bir metresim yok, Jemma. Beni kazanman gereken biri yok, bundan emin ol."

"Konu bu değil. Yine de bunu duyduğuma sevindim elbette..."

"Bizi masamın üzerinde bulduğun günden beri yok," dedi Elijah hüznüyle gerçeği dile getirirken. "Başka kimse de olmadı."

Jemma'nın gözleri irileşti.

"Ya sen olacaktın ya da hiç kimse olmayacaktı. Kararımı vermiştim." Jemma konuşamayacak kadar şaşlandı. Elijah gülümsedi. "Kazanıldığımı düşünemez miyiz?"

Jemma onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni baştan çıkaracağım çünkü bunun dokuz yıl öncesinden farklı olmasını istiyorum. Çünkü sen ve ben yaşlanıp saçlarımız bembeyaz olana kadar birlikte olacağız, Elijah."

Jemma'ya gülümsemeyi başarmak hayatının en cesaret isteyen gösterilerinden biri oldu. "Peki, Düşes Beaumont aklına baştan çıkarmayı koyduğunda ne yapar?"

"Bunu göreceğiz," dedi Jemma. "Şiir almaktan hoşlanırım ama kendimi mısraları yazarken düşünemiyorum. Belki de satrançla başlarız. Karşılaşmamızda hâlâ oynamamız gereken bir oyunumuz kalmıştı. Unuttun mu?"

Araba köşeyi dönüyordu. Bir dakika sonra evde olacaktı. Elijah'nun kanı tüm bedeninde haz vaatleriyle, son hızla dolanıyordu.

Elijah kendini çaresiz değil keyifli, şehvetli değil neşeli görünmeye zorladı. "Nasıl unuturum? Bana son bir oyun borçlusun. Bu oyunun birkaç kuralı olduğunu da hatırlıyorum."

"Gözlerimiz kapalı oynayacağız," dedi Jemma. Elijah onun sesindeki arzu titreşimlerini duyabiliyordu, sesinin boğulması onu ele veriyordu. Ama eşinin zevk çılgınları atarken omuzlarını kavrayıp daha fazlası için yalvarmasını istiyordu.

"Körlemesine ve yatakta," dedi Elijah usulca, parmağını onun dizinde gezdirirken. Eteklerinin üzerinde parmaklarının yandığını hissetti, sanki eteğini değil o bembeyaz uyluklarını okşuyordu. "Garip bir baştan çıkarma şekli, Jemma. Ama bundan hoşlandım."

"Baştan çıkarma tarzımdan hoşlanacağından eminim," dedi Jemma, sesi cepleri şeker dolu küçük bir kız gibi kendini beğenmişti. "Belki piyonlarımı çalmana izin veririm."

Elijah onun bu alayıyla ilgilenemeyecek, hatta dikkat etmeyecek kadar acı. Araba sonunda duruyordu. Kendini frenledi, bu öz denetimi yıllar boyunca Parlamento Binası'nda yaşayarak

öğrenmişti. Elbette karısını yatağa atıp vahşi bir köpek gibi üzerine çıkmayacaktı.

Jemma arabadan ondan önce indi, başını kapıya çarpmamak için eğilmişti. Poposu arabanın kapısında son derece baştan çıkarıcı bir hareketle sallandı. Üzerindeki o saçma tarlatana rağmen ipeğin altından görünen poposunun yuvarlaklığı Elijah'ı huzursuz etti, ona dokunma ihtiyacı başını döndürdü. Onu hiç tanımadığı bir adama dönüştürebilecek şiddetli bir tutkunun pençesindeydi.

Jemma'yı da tanıyamıyordu.

Jemma göz açıp kapayıncaya kadar arabada onda gördüğü duygusallık ve açlığı yitirmişti. Basamakların tepesine vardığında Fowle'u başarıyla selamladı, sanki biraz önce yattaki felaketten kurtarılan değildi. Çaya çıkıp dönen herhangi bir düşes kadar soğukkanlı ve umursamazdı.

Elijah basamaklardan ikişer ikişer çıktı. Jemma eldivenlerini uşağa verirken başını çevirerek ona baktı. "Ben de Bay Fowle'a yarın Bay Twiddy'nin gelip..."

Elijah aklını yitirmişti, onu bileğinden yakalayarak misafir odasına doğru çekti ve kapıyı uşağın suratına kapadı.

"Elijah!" dedi Jemma, sesi eğlenir gibiydi. "Seni temin ederim ki..."

Elijah eşinin üzerine atladı. Dudaklarını tüm çaresizliğiyle hapsederek onun kendisine ait olduğunu belirtmeye çalıştı. Kelimenin her anlamıyla. Dudaklarını sahiplendi, vahşice öptü. Onu *Peregrine*'de korunmasız, onsuz bir şekilde dururken gördüğü anda hissettiği tüm korkuyu yeniden yaşadı. Ona her şey olabilirdi. Her şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mahitey.org>
Seslini o devlet adamı tonlamasıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Son derece derin, vahşi ve bilinçliydi.

"Ben..."

Dudaklarını yeniden esir aldı, sözlerini çaldı, ona sessizce seçeneği olmadığını söyledi, ona haz verecek olanın kendisi olduğunu, biraz önce yaşadıkları tehlikenin eğer onu bir daha kendinden uzaklaştırmaya kalkışırsa yaşanacakların ancak gölgesi olabileceğini gösterdi.

"Yıllar önce gitmene izin verdim," dedi Elijah.

"Evet," diye soludu Jemma. Nefes nefeseydi, bedenini dibine kadar titreten bir arzu hissediyordu.

"Bir daha gitmene *asla* izin vermeyeceğim." Sesi sözlerinin gerçekliğiyle alazlanmıştı.

Jemma şoka uğramış gibiydi. Elijah bunu umursamadı. Sonra genç kadın gülümsemeye başladı ve Elijah'nın yüreğinin derinliklerinde bir yer rahatladı. Bu yaramaz bir tebessümdü. Orada beklenti de vardı...

"Beni yarın baştan çıkarabilirsin," dedi Elijah. Sesi genzinden çıkıyordu ve tanınmaz haldeydi. "Bu gece tamamıyla başka bir şey olacak."

Jemma şoka uğramıştı ama kendini toparlamayı başarmıştı. "Yani satranç yok mu?" Dudağını sarkıtışında alt dudağının aldığı şeklin kocasını nasıl etkilediğini çok iyi bildiğini gösteren bir hava vardı.

"Jemma." Adını kısık ve yumuşak bir sesle söyledi. Kalbi tutarsız bir ritimle atıyordu, hissettiği tutku sesine garip bir hava katmıştı.

"Banyo yapmalıyım!" dedi Jemma gülerek. Elijah onu kapıya yaslayarak görkemli bir yırtıcı gibi ona yaslandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır."

“Almalıyım Elijah, bu konuda ısrarcıyım. Bir kayığa atıldım ve nehir sularıyla ıslandım. Ben...” Durdu ve sahte bir korkuyla devam etti: “... kendimde değilim.” O enfes gözlerinin derinliklerinde bir kırılganlık belirdi.

“Çamur banyosu yapmış bile olsan benim için hep güzel-sin,” dedi Elijah. “Banyonu hazırlatalım ve ben hizmetçi rolünü üstleneyim.”

Pencerelerden içeri süzülen ışık dışında hiçbir ışık olmamasına rağmen yanaklarının kızardığını gördü. “Yalnız banyo yaparım, her zaman.”

Ona doğru eğildi. “Bu gecedен sonra vücudunun her kıvrımını ve kuytusunu biliyor olacağım, Jemma.” Sesi kabalaşmıştı. “Banyo sadece bu süreci hızlandıracak.”

“Kendine çok fazla güveniyorsun,” dedi Jemma biraz tedirgin görünerek. Paris’i zekâsı ve güzelliğiyle kontrolü altına almış o kibirli düşesten eser yoktu.

Elijah gülümsedi. “Gördün mü? Beni şimdiden daha iyi tanı-maya başladın. Birbirimize kur yapmamıza gerek yok.”

Ama karısı artık o istediği yere rahatlıkla çekebileceği genç kız değildi. Jemma geri çekildi. “Seri bir saat sonra yatak odamda bekliyorum, Dük.”

Tekrar itiraz edemezdi. Çocuk değillerdi. Jemma Paris’teyken bir ya da iki âşık edinmiş olabilirdi ama o zavallı Fransızlara gerçek mahremiyeti bahşetmediği her halinden belliydi.

Onu yeniden öptü. Onun kendisi için tek kadın olduğunu bilerek yaptı bunu, yıllardır da öyleydi.

Zamanın dostu olmadığını ve Jemma’nın onu baştan çıkarması çok uzun sürerse son öpüşmeleri için orada olamayacağını bilerek.

Dördüncü Bölüm

Jemma cümle kurmakta zorlanıyordu. Neyse ki hizmetçiler ayaklanmalar konusunda o kadar heyecanlıydı ki gevezelik ederken onun durumunu fark etmediler.

Bir an dehşete kapılıyordu ve hemen sonra bedeni alev alev yanıyordu. Çok hoş bir deliliğin tam ortasına düşmüştü ve diğerlerinin düşüncelerini umursayamayacak vahşi bir haldeydi. Elijah'nın orada hazır olduğunu biliyordu. Elijah kapıyı çarptığında Fowle'ın yüzünün aldığı hali hatırlayınca neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Kapısının usulca çalındığını duyduğunda hâlâ banyodaydı. Brigitte bir dakika sonra telaşla odaya geri döndü, gözleri parlıyordu. "Banyodan çıkmahsınız, hanımefendi. Dük yatak odasında hafif bir yemek için ona katılmanızı rica ediyor. Yemek servisi yapılmış ve Dük uşağını gece bir daha dönmek üzere odasından yollamış."

Brigitte'in sesi heyecanını ele veriyordu. Bir an için üç hizmetçi de dondu ve sonra alakasız konularda gevezelik etmeye başladılar. Jemma ayağa kalktı ve onu kuruladılar. Ne garipti, odada bulunan dört kadın da bu gece ne olacağını biliyordu ve hiçbirisi bu konudan bahsetmiyordu.

Hizmetçiler elbette onun Elijah'la yıllardır yatmadığını biliyordu. Jemma'nın Paris'ten Dük'e bir vâris vermek için döndüğünü de biliyorlardı; kocasına olan aptalca aşkıdan da haberdar olmalıydılar.

Brigitte dolaptan bir gecelik çıkararak Jemma'nın onayına sundu. Jemma'nın en abartılı, en Fransız ve en nefis geceliğini seçmişti. Pembe ipekten yapılmıştı ve şeffaf denebilecek kadar inceydi. Yakası oldukça açıktı ve dikkati iyice göğüslerine çekecek şekilde kırmızı güllerle işlenmişti.

Jemma başıyla onaylayınca Brigitte geceliği ona giydirdi. Kumaş bedeninin kıvrımlarından süzülerek aşağı indi ve ayaklarına döküldü.

"Saçınıza güller takacağım," dedi Mariette saç fırçasını bir kılıç gibi elinde sallayarak.

"Bu biraz karmaşa yaratabilir," dedi Jemma.

"Sadece bir ya da iki gül." Hizmetçi Fransız bir kadının davetkâr cazibesiyle gülümsedi. "Şuraya buraya birkaç tane serpiştireceğim."

Jemma aynada kendine baktı ve güzelliğine bir kez daha müteşekkir oldu, bunu hayatında ilk kez yapmıyordu. Zeki bir insan olarak güzelliğinin en kıymetli şeyi olduğunu düşünmek gibi bir tuzağa hiçbir zaman düşmemişti.

Ama dehşet verici ve aynı zamanda heyecanlı olaylarla yüzleşmek zorunda kaldığında güzelliğin yardımı oluyordu. Ona cesaret veriyordu. Saçları bal rengi tembel dalgalar halinde sırtına dökülüyordu, küçük güller ona kendi bayramlarında ortalıkta ahlaksızca gezinen bir pagan kadını havası veriyordu. Bahar ormanları ve Satyr'lerin de bulunduğu türden, diye düşündü Jemma yanaklarının pembeleştiğini görerek.

"Çok güzel," dedi Brigitte yeniden öne çıkarak. "Bir yapışkanlı kumaş parçası taksak mı? Sadece bir tane?"

“Yatağa hazırlanıyorum, baloya değil,” diye itiraz etti Jemma.

Brigitte onu dinlemiyordu. “Sadece şuraya,” diye mırıldandı, küçük bir kadife parçasını Jemma’nın dudağının hemen kenarına yerleştirirken. “Bisous yani öpücük için. Ve dudaklara da biraz renk.”

Jemma en sevdiği rengin bulunduğu kavanoza uzandı ama Brigitte ona bir başkasını verdi. “Bu geceye kırmızıdan çok pembe yakışır, hammeferdi.”

Bu ne garip bir hayattı. Hizmetçileri dudak rengi ve saçları konusunda ona hükmediyordu. Dönerek onlara gülümsedi. Bir şey söylemesine hiç gerek yoktu. Onlar hizmetçi ve arkadaşı ve gözlerinde bu gecenin mutlu bir gece olacağına dair umudu okuyabiliyordu.

“Sanırım,” diye söze girdi, “yemek soğumadan önce Ekselansları’na katılmalıyım. Bu gece için hepiniz çekilebilirsiniz.”

Reveranslarını yaparak odadan ayrıldılar, söylenmemiş cesaret verici sözcükleri odada hâlâ geziniyordu.

Jemma derin bir nefes aldı. Şimdi sıra Elijah ve ondaydı. Evlilikleri oldukça uzun bir zamandır son derece acı ve ıssızdı. Ama değişmişti, onlar da değişmişti. Bu gece mutlulukla dolabilirdi. Ve şefkatle. Aynı geçirdikleri bu yıllarda hazzın arzulanır bir şey olduğunu, şefkatinse çok daha az bulunur ve çok daha kıymetli bir şey olduğunu öğrenmişti.

Omuzlarını dikleştirdi ve yatak odasının kapısını açtı.

Elijah birdenbire uyandı. Hep uyanırdı. Bilinçsizliğe geçiş karanlığın içine çekilmek gibi bir şeydi. Genelde bu nöbetlerden uyandığında kendini onun öldüğünü düşünen, dehşete kapılmış bir yüzle karşı karşıya bulurdu. Bu onu zindeleştiren bir histi.

Sonra kalbinin göğsünün içinde vahşice çarptığını, eski ritmini bulmak için çabaladığını hissedirdi.

Lordlar Kamarası'nın önünde bayıldığında şoka uğramış bir şekilde onu sarsan Lord Cumberland'ın karşısında uyanmıştı. Villiers Dükü onu kütüphanede baygın bulduğunda tokatlamıştı. Bir kez koltukta uyandığında Fowle'u kulağına seslenirken bulmuştu. Uşak uyandığını gördüğü anda yanakları kızararak geri çekilmişti.

Ama bu en kötüsüydü.

Jemma'nın yüzünün tüm rengi çekilmişti. Bileklerine dolanan parmakları titriyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Elijah kısa bir süre sonra.

"Ah Tanrım." Sesi bir çocuğunki gibi titrekti. "Lütfen bana bunun kötü bir rüya olduğunu söyle."

Elijah gülümsemeyi başardı.

"Kalbin," dedi Jemma. "Kalbin... Kalbin tekliyor, tıpkı babanıki gibi."

"Ölmedim, Jemma. Artık bu nöbetlere alıştım. Arada bir bayılarak bu şekilde yıllar boyunca yaşayabilirim."

Elijah ellerini kaldırıncı Jemma'nın bileklerini tutan parmakları aşağı düştü. İskemlesinin önünde diz çökmüştü, kendini oraya fırlatmış olmalıydı. Elijah elini onun saçlarına koyunca küçük bir gül kucağına düştü. Cenazelerde mezarın içine atılan güller gibi, diye düşündü Elijah içi acıyla burkularak.

Jemma hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. "Ah Tanrım, Elijah, bu olamaz."

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Elinin altındaki saçları sıcak, gür ve hayat doluydu.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Geçen yıl Lordlar Kamarası'nda bayıldığımdan beri."

"Ama... Biz..."

Elijah elini ensesine sararak onu usulca kendine doğru çekti.

"Gel."

"Kendini yorma!" diye haykırdı Jemma dehşet içinde.

"Korkacak bir şey yok. Kriz sona erdi." Uzanarak onu yakaladı ve karısını kucağına oturtarak arkasına yaslandı.

"Buna inanamıyorum!" dedi Jemma bir süre sonra. "Buna inanmayacağım. Çok gençsin, daha çocuk yapıp birlikte yaşlanacağız."

Elijah yanağını onun saçlarına dayadı. "Hayat zamanla ölçülmemeli. Asıl önemli olan şey kişinin sahip olduğu kadarını nasıl geçirdiğidir."

"Bunu geçen yıl beni Paris'ten çağırmadan önce de biliyordun, değil mi?" diye sordu Jemma aniden. Kollarının arasında odada buz gibi bir rüzgâr esermişçesine titriyordu.

"Babam otuz dört yaşında öldü. Ondan daha fazla yaşama gücüm olup olmadığını sorgulamayacak kadar aptal olamazdım."

"Bunu ne zaman anladın?"

"Sekiz yaşındayken."

"Hayır, hayır." İnliyordu, elleri gömleğini sımsıkı yakalamıştı.

"Bana güç verdi," dedi. "Hayatımın bir anlamı olmasını istemek bir tutkuya dönüştü."

"Çünkü babaninkinin olmamıştı."

"Zamanı yoktu. Ondan bir süre nefret ettim. Ama sonra onun böyle bir avantaja sahip olmadığını fark ettim. Bilmiyordu. Gençti; kırk yıl daha yaşasaydı belki gerçek bir erkek olduğunu kanıtlardı."

"Hayat onun aptallıklar yapmasına izin verdi. Ah, Elijah! Sen asla aptallık yapma şansına sahip olmadın. Ben çok... çok üzgünüm."

Bir süre sustular. Jemma'nın gözleri kuru ve öfkeliydi, anne bir şahine benziyordu. "Benden önce ölürsen... ne zaman her nereye gideceksen orada oturup beni beklesen iyi edersin, Elijah."

Buna kahkahalarla güldü. "Ne hayal ediyorsun? Bir köprü mü?"

"Hayal gücüm çok zayıf ama seni beni beklerken bulmak istiyorum."

"Seni bekleyeceğim," dedikten sonra onu yeniden öptü.

Jemma yutkundu. "Canın acıyor mu?"

"Uyuduğum zamanlarda mı?"

"O uyku değildi," dedi Jemma. "Ama evet."

"Sayılmaz. Genellikle otururken oluyor. Karanlık yükseliyor ve beni içine alıyor. Uyandığımda hafif bir ağrı oluyor ama hepsi bu."

"Kalbinde mi?"

"Beni geri getirebilmek için çok yoğun çalışıyor ve beni geri getiriyor, Jemma. Şu an nöbetler bir yıl öncekilerden daha kötü durumda değil. Her seferinde uyanıyorum."

"Bu kadar cesur olma," dedi Jemma ellerini hızla oynatırken. "Buna dayanamam, buna dayanamam."

Elijah elini onun yanağına koydu ama ne diyeceğini bilemedi. Lordlar Kamarası'nda sözcükler ağızından kolaylıkla çıkıyordu ama hayatının en önemli anlarında dili bağlanıyordu ve bunların hepsi de karışıyordu.

"Yapılacak bir şey yok, Jemma. Yaşayamayacak hale gelene kadar yaşamaya devam edeceğim. İnsanlar saat başı hiç beklenmedik şekillerde ölüyorlar." Ne yazık ki nöbetlerinin ardından baş ağrısı çekiyordu ve başının çatlamaya başladığını hissediyordu.

"Canının acımadığını söylediğinde sana inanmadım, Elijah. Gözlerini kısıyorsun."

"Başım ağrıyor. Fowle çaresini biliyor."

Jemma yerinden fırlayarak uşağı çağırarak zili çaldı. "Fowle biliyor mu?"

"Sana söyleyecektim. Eninde sonunda."

"Başka kim biliyor?"

"Vickery."

"Ve Vickery bana bunu söylemedi!"

"Ben izin vermedim. Villiers da."

"Villiers'a söyledin ve bana..."

"Hayır. Beni bir gün kütüphanede buldu." Elijah zorlanarak ayağa kalktı, başına balyoz vuruluyor gibiydi.

"Otur," dedi Jemma. Yanına gelerek kocasını hafifçe itti. "Ayağa kalkmamalısın."

"Hareket etmem gerekiyor," dedi Elijah dudaklarını dudaklarına sürterek. "Babamdan uzun yaşadım çünkü uyum sağladım."

"Nöbetlerin ne zaman geleceğini nasıl anlıyorsun?"

"Ani ve çok çaba gerektiren anlardan sonra geldiklerini anladım. Lordlar Kamarası'nda bayıldığımda savunduğum konu hakkında son derece kızgın ve tutkuluydum. Ve bu gece seni yatta gördüğüm anda o kadar panik oldum ki kalbim ritmini kaybetti."

"Kendini yormamalıydın." Jemma'nın gözleri parladı. "Yatakta kalabilirsin!"

Elijah acıyla gülümsedi. "Bu tedavi değil mahkûmiyet. Nöbetler o kadar sık gelmiyor, Jemma. Muhtemelen bir hafta boyunca bir daha olmayacak." Başındaki baskıyı azaltmak için onu sağa sola çevirdi. "Egzersiz işe yaradığını keşfettim. Kalbim düzensiz atmaya başladığında atla dolaşmaya çıkarak nöbetten kurtulabiliyorum. Kalbimi doğal ritmini hatırlaması için zorluyorum."

Jemma'ya baktı. "Evlilik mahremiyetinin de aynı etkiyi yaratacağından çok eminim."

Jemma kaşlarını çatarak ona baktı. “Bir doktora göründün mü?”

“Bunun bir anlamı yok.”

“Aynı fikirde değilim!” dedi Jemma ateşli bir sesle.

“Kimse kırk kalbe bir deva bulamaz,” dedi. “Hem de kelimenin hiçbir anlamında.”

Jemma ağlamaya başladı ve Elijah kalbine lanetler yağdırdı, kırıldığı için değil, diğer kalpleri kırmayı başarabildiği için.

Beşinci Bölüm

27 Mart

Jemima ertesi sabah hüznü takip eden bir boşlukla uyandı. Bir gece önce Elijah'ı şarapla kestirilmiş baharatlı sıcak süt içmeye zorlamış ve sonra yanından ayrılmıştı. Odasına dönüp başındaki solmuş birkaç gülü çıkarmış, yüzünü yıkayıp pamuklu geceliğini giydikten sonra saatler boyunca ağlamıştı.

Ağlamanın bir faydası olmamıştı. Bir karara varmıştı: Elijah, Pitt'le çalışmalarına bir son vermeliydi. Aralık vermeden o korkunç tempoda çalışmak sağlığı için hiç iyi değildi.

Elijah'nın bugün ya da yarın ölmeyeceğine dair yaptığı açıklama doğrudu. Ama bu çılgın hızı ve Lordlar Kamarası'nın sebep olduğu alışılmadık saatlerde çalışmayı bırakırsa belki de bir yıl yaşardı. Ya da beş yıl. Ya da...

Brigitte'in gözlerine bakmadan özenle giyindi. Artık tüm ev halkı efendilerinin kalp sorunundan haberdardı. Havada gerilim dolu bir sessizlik vardı.

Elijah kahvaltı salonunda yoktu. Fowle, Ekselansları'nın acil bir toplantıya çağrıldığını bildirince Jemma yüreğindeki boşluğun öfkeyle dolduğunu hissetti.

"Dük herhangi bir not bıraktı mı?" diye sordu cevabın ne olduğunu bildiği halde.

Fowle boğazını temizledi. "Haberci şafak sökerken geldiği için Ekselansları bana size içten özürlerini iletmemi söyleyebildi ancak."

Elijah kendini öldürüyordu. Ve ne uğruna? İngiliz hükümetinde işler bir gün ya da bir hafta daha sorunsuz yürüsün diye mi?

"Ne zaman dönebileceğinden emin değildi," diye devam etti Fowle önüne ütülenmiş *Morning Post* gazetesini koyarken.

Elijah'ya kızmak saçmaydı. Ama yine de dün gece olanlardan sonra nasıl tek kelime bile etmeden gidebilmişti? Ya bugün ölürse? Onu öpmeden ve tek kelime bile söylemeden gitmiş mi olacaktı? Bu düşüncenin onu yeniden gözyaşlarına boğacağını fark ettiği anda durdu.

"Kocam akşam yemeğinde evde olamayacağını söyledi, değil mi, Fowle?" diye sordu kendi sesindeki garip bitkinliği fark ederek.

"Korkarım Ekselansları bu gece geç saatlerden önce döne-meyeceğini belirtti," diye cevapladı Fowle ve tecrübeli bir uşak becerikliliğiyle konuyu değiştirdi. "Dük bana bugün buraya gelecek Bay Twiddy'yi Swallowhill'e göndermem konusunda birtakım talimatlar verdi. Swallowhill'in uşağı bana bahçe çalışanları konusunda eksiği olduğunu bildirmişti. Bu yardımımızdan dolayı nüteşekkir olacağından eminim."

Elijah, Bay Twiddy'yi unutmamıştı ama karısını unutmuştu. Öfke Jemma'nın göğsünü yaktı.

Uşak masaya bir gazete daha koydu. "*Morning Chronicle* da var, hanımefendi. Dünkü ayaklanmaları dört yıl önce yaşanan

Gordon Ayaklanması'yla kıyaslamışlar. Tanrı'ya şükür çok az kayıp var ve hapishanede bir hasar yok."

Elijah dün gece çok bitkin görünüyordu. Yorgunluğuna rağmen yine de son derece hoştu. Siyah kaşları ve siyah gözleri elmacık kemiklerini vurguluyor ve ona mermerden bir Romalı senatör heykeli havası veriyordu. Ya da bunun sebebi gözlerinin ifadesiydi: İyiliğe adanmışlık yüzüne kazınmıştı.

"Şu an odada olsaydı Jemma ona halktan bir kadın gibi bağırmağa başlardı.

Bir kez olsun bencil olamaz mıydı? Lordlar Kamarası'ndaki koltuğundan vazgeçmeliydi. Sebepleri yanlış olsa da Corbin haklıydı. Elijah'nın şafak sökerken kalkıp ayaklanmalar ve yüzen hapishaneler konusunda baskı dolu toplantılar yapmaya değil, eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Görmeyen gözlerle gazeteye baktı ve aynı cümleyi tekrar tekrar okudu. St. Paul Katedrali yakınlarında gelişen bir kandırmacayla ilgili kısa bir yazıydı. *Şeytanın oturma odasını ele geçirdiğine inanan Bay Bartlebee bu istenmeyen misafiri kovması için bir büyücüye altın bir zincir verdi*, diye okudu. Ardından tekrar okudu.

Ve sonunda bir sonraki cümleye geçmeyi başardı. *Bay Bartlebee'nin oğlu Jeremy de şeytanın varlığına babası kadar ikna olmuştu...*

Şimdi nasıl çocuk sahibi olacaklardı? Elijah çocukken beyaza yakın sarı bukleleri vardı yani çocuklarının da sarı bukleleri olabilirdi. Elijah'nın güzelliğine ve ciddi gözlerine sahip bir çocuk görüntüsü belirdi zihninde. Boğazı daraldı ve yeniden yağ sürdüğü kızarmış ekmeğine döndü.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey*. Bunu bilmek ağzında acı bir tat bırakıyordu. Satranç oynamak fikri bile korkunçtu, Roma yanarken lir çalmak gibi bir şeydi.

Yapabileceği tek şey gerçekten çok değersizdi. Kocasının yaşayacak çok zamanı yoksa o zaman elinde olan her dakikanın tadını çıkarmasını sağlamak Jemma'nın göreviydi. Bu da Corbin'in planını uygulamak anlamına geliyordu. Elijah'ı baştan çıkarmak. Onu başka bir kadının elinden kazanmak... Yoksa Elijah onu başka bir adamdan mı çekip almalıydı?

Kendini yeniden gazetedeki habere bakarken buldu. Odada kalan kükürt kokusuna bakan polis oturma odasına gerçekten de bir tür şeytanın gelmiş olduğunu iddia etmişti.

Elijah'nın onu kazanabilmesi için başka bir erkekle flört edemezdi. Bu yanlıştı, bunu düşünmek bile onu rahatsız etti. Ona bir not bırakma zahmetine katlanmadan işe gidiyor olsa da sadece eğlenmek için bir başkasıyla flört edemezdi. Elbette Elijah'ı baştan çıkarma işini rahatlıkla organize edebilirdi. Tabii bir de rakibine karar vermek lazımdı. Elijah soylu İngiliz kadınların hepsini tanıyordu ve onlar...

Ekmeginin yarısını ağzına attığı sırada dondu.

Paris'te geçirdiği sekiz yıl sırasında gerçekten de dişli bir rakibi vardı, Perthuis Markizi. Zorlu karşılaşmaları tüm şehir tarafından biliniyordu. Şehirde moda olan ne varsa takip etmek, en güzel kıyafetleri seçmek, görgü kurallarına mükemmel bir şekilde uymak gibi konularda birbirleriyle yarışıyorlardı. İltifat maskesinin ardına gizlenip birbirlerine hakaretler yağdırmakta ustalaşmışlardı.

Markiz şu anda İngiltere'deydi ve Elijah onu pek tanımıyordu. Louise son derece espriliydi ama Jemma'nın kıskanacağı bir güzelliğe sahip değildi. Sorun onu Elijah'nın yanına nasıl çekeceğiydi.

Bu kolay iş değildi. Markiz süttten çıkma ak kaşık olmakla övünürdü. Jemma bu durumun onun çok erdemli olmasından

kaynaklanmadığını biliyordu; Louise uçarı kocasına öyle âşıktı ki muhtemelen gözü başka bir erkeği görmüyordu.

Louise'i istediği yere getirmenin tek yolu onu öfkelen-dirmektir. Bu tam bir meydan okuma olmalıydı: Markiz, Jemma'nın gerçek niyetinin ne olduğunu fark etmeden Elijah'yı baştan çıkarmaya kalkışmalıydı. Bu son derece zor bir görevdi. Hatta Makyavelist bile sayılabilirdi.

Jemma kendini mahkûmların ayaklanmasıyla ilgili gazete haberini okumaya zorlayarak ekmeğini bitirdi. Mahkûmlar yeniden yakalanmadan önce pek çok evi yakmışlardı, gerçi çok geniş bir alana yayılamamışlardı çünkü sağduyu sahibi vatandaşlar geçilmez barikatlar kurarak onları engellemişti.

Morning Post, Londra belediye başkanına ve Pitt'in kabinesine meydan okuyordu. Neden sıradan vatandaşlar süpürge ve çöp kutuları kullanarak kendilerini savunmak zorunda kalmışlardı? Bu suçluların vahşetini neden Kraliçe'nin Kraliyet Alayı bastırmamıştı?

Jemma daha fazla okuyamayacaktı. Bunu okumak Elijah'nın Lordlar Kamarası'na çağrılarak yapmak zorunda kalacağı konuşmaları düşünmesine sebep oluyordu. Gazeteyi bir kenara fırlatarak ayağa kalktı.

"Mükemmel görünmeliyim," dedi kısa bir süre sonra Brigitte'e. "Markiz'i ziyaret edeceğim. Dün gece onu Kral'ın yatında gördüm yani şimdi Londra'da olduğunu biliyorum."

Brigitte'in gözleri irileşti ve coşkuyla işine odaklandı, rakip oda hizmetçisinden iyi olmalıydı.

Jemma birkaç saat sonra Kraliçe Marie Antoinette'le yemek yiyecekmişçesine şık bir kıyafetle Markiz'in oturma odasına girdi.

Hiç alışılmadık bir şey yapmış ve peruk takmıştı. Peruğu balo salonlarında sıklıkla gördüğü o pejmürde ve ona pis gelen perukların aksine güneşte keten helvası gibi parlayan, bembeyaz

mükemmel buklelerden oluşmuştu. Abartılı bir yüksekliğe sahipti ama Mariette buklelerin arasına kuş kafesi, ötücü kuş ya da bu tür saçmalıklar yerine pastel renkli çiçekler takmıştı.

Çiçeklerin pembesiyle aynı renge sahip enfes bir gündüz elbisesi giymişti, etek uçları iki yana doğru toplanarak kenarları kehribar sarısı işli, pembe iç eteğini gözler önüne seriyordu. Jemma en dayanılmaz parçanın ayakkabıları olduğunu düşünüyordu: pembe ipekten yapılmış yüksek topuklu ayakkabıların küçük altın tokaları vardı.

Yirmi dakika boyunca Markiz'i bekledi. Jemma ayağa kalkarak küçük bir reverans yaptı. Bu bulundukları mevkilere farklı baktığını bildiren küçük ve onurlu bir hareketti. Markiz daha gösterişli bir reverans yaparak Jemma'nın ona biraz önce bahsetmiş olduğu iltifatı anladığını ve ona saygı duyduğunu gösterdi.

Sonunda karşılıklı duran koltuklara oturmayı başardılar, eteklerinin genişliği ancak buna müsaade ediyordu. Markiz, Jemma'nınkinden de zarif bir kostüme bürünmüştü. Markiz tuhaf sayılabilecek bir tavırla, siyah gözlerini ve saçlarını daha çok ortaya çıkaran siyah ve beyazdan başka bir renk giymezdi. Bu sabahki giysisi siyah ipek fırfırlı, beyaz bir elbiseydi.

Çay içip ayaklanma hakkında gevezelik ederlerken Jemma bu elbiseyi düşündü. Elijah bir keresinde Markiz'in satranç tahtasına benzediğini söylememiş miydi?

"Sen nasılsın?" diye sordu Jemma, Markiz'i çay fincanının üzerinden süzerek. "Son gördüğümde Lincolnshire'a gidiyordun..." Sönen sesinde zekice bir davet vardı.

Markiz'in kaşları çatıldı. "Kocamın yerini buldum ya da en azından en son nerede olduğunu. Peşinden İngiltere'ye geldiği o aşüfteyle birlikte bir köyde kalmış. Uşağımı araştırması için gönderdim."

Sesindeki tonlama olayı küçümsediğini açıkça ortaya koyuyordu. "Kadınla berabermiş ama sonra birdenbire oradan ayrılmış. Kadın bir ya da iki gün daha orada kalmış..."

"En azından artık birlikte değiller!" dedi Jemma. "Onu bırakmış."

"Evet." Louise'in sesi canlandı. "Köylüler bundan emin. Henri çekip gitmiş. Ondan kurtulmayı çok istemiş olmalı; söylentilere göre giysilerini kaldıkları handa bırakmış, gerçi ben buna pek inanmadım. Henri uygun aksesuarları yanında olmadan seyahat yapacak türden biri değildir. Fransa'ya döndüğünü düşünüyorum."

Markiz limonlu turtalardan aldı. "Fransa'yı çektiği tüm aşk sancılarına rağmen bu kadın için terk etmiş olabileceğine inanmıyorum." Cümlelerin ilk bölümünü tükürür gibi söylemişti.

"Hemen Manş Denizi'ni geçip peşine düşmeyi düşünüyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Markiz. "Bunu hayal edebiliyor musun? Onun o pis işlerinden kaygılandığım için peşinden İngiltere'ye geldiğimi düşünebilir." Kocasını bu sebeple izlemiş olduğu gerçeğini muhteşem bir şekilde göz ardı etti. Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Yaptıkları umurumda bile değil ve o da bu gerçeğin farkında. Hoşuma gittiği sürece burada kalacağım. Londra oldukça büyümlü bir yer."

Jemma bu açıklamayı Lousie'in kocasının ülkede bulunmasını sorgulamaması için gereken bir süre boyunca kalacağı şeklinde tercüme etti.

Hakaret zamanı gelmişti, Louise'i öfkeden köpürtecek kadar ağır olmalıydı. Jemma yelpazesini açtı ve söylenmeyecek bir şeyi söylemeye hazırlanan biri gibi yüzünün alt kısmının önünde tuttu. Yelpazeler hakaret sanatında çok kullanışlıydı. Sesini gizli bir şey

söyleyecekmiş gibi iyice kıstı. "Sevgili Markiz, eş meseleleri konusunda rehberliğe ihtiyacın varsa sormaktan çekinmemelisin."

Louise gözlerini kıstı. "Ne tür bir rehberlikten bahsediyorsun, sevgili Düşes?"

"Sadece bir öneriydi," dedi Jemma. "Ama eğer fikrini değiştirirsen yani senin..." Cümleyi tamamlayamıyormuş gibi yaparak elini salladı.

"Benim ne?"

"Birbirimize karşı açık olmalıyız, değil mi?" dedi Jemma yelpazesini çene hizasına indirerek tebessümünü sergiledi. "Yani bizim gibi yakın dostlar öyle olmalı."

"Doğal olarak," dedi Markiz, gergin bedeninin her bir santimi samimiyetten ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

"Fransız sosyetesinin en sofistike kıyafetlerini giyiyorsun. Tarzın ve bütünlüğün Marie Antoinette'inkiyle başa baş. Yüzün her zaman çok zarif ve senin..."

"Kesinlikle öyle." Louise'in sözleri buz gibiydi.

"Ama yine de," diyerek içini çekti Jemma. "İnsan senin... az da olsa bir satranç tahtasına benzediğini düşünebilir, sevgili Markiz. Hangi erkek bir satranç tahtasıyla yatmak ister? Baştan çıkarmak isteyen bir kadın gibi değil, etkilemek isteyen bir kadın gibi giyiniyorsun. Fark edilmek isteyen." Hemen arkasından kibar bir cümle daha ekledi. "Oysaki elbette çok güzel bir kadınsın."

Louise dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı.

"Benim kocam asla yolunu kaybetmez," dedi Jemma yelpazesini kapatarak. "Peki, bu neden Markiz? Peki, bu neden?"

"Sebebi çok iffetli kalmış olman olamaz herhalde," dedi Markiz açık açık.

"Tanrım, ne kadar da doğru," dedi Jemma. "Çok ama çok doğru. Ve buna rağmen sevgili Elijah Fransa'da bulunduğum yıllar içinde ortalıkta dolaşıp başka kadınlara bakmadı. Senin de aynı mutluluğu yaşamandan başka bir dileğim yok." Tebesümü sokakta karşısına çıkacak bir fare gibi Markiz'in sinirlerini ayaklandıracak cinstendi. "İyi dostlar birbirlerinin çıkarlarını her zaman gözetmelidir."

"Demek Henri'nin benim zarafetinden nefret ettiği için Lincolnshire'daki o kadının peşine düştüğüne inanıyorsun, öyle mi?"

Markiz'in sesine hâlâ hâkim olabilmesi hayranlık uyandırıyordu. Tonlamasında sadece gölgelenmiş bir küçümseme vardı.

Ölümcül darbeyi vurma zamanı gelmişti. "Kocam," dedi Jemma, "asla ama asla başka bir kadına bakmaz. Peki, bunun nedeni nedir, sevgili Markiz? Sebebi belki de, şöyle dile getirelim, sadece siyah ve beyaz giymekten biraz daha zarif olan zevkim değildir, içi dışı bir olmamamdır."

Louise'in burnunun iki yanında küçük beyaz izler belirdi. "Bu terimleri bazen anlamıyorum... İçim nasılmış benim?"

"Herkes açık. Asla flört etmiyorsun. Balo salonunun bir kenarında durup sevgi dolu gözlerle Henri'yi izliyorsun. Sen... Elbette, pek çok kişi buna anlayış gösterir ama alay etme kabalığını gösterenler her zaman olacaktır. Biraz daha farklı görünmeye gayret edebilirsin, hayatım. Tutku her zaman insanların acıma duygularını kabartır."

"Ah," dedi Markiz. "Acıma."

"Elijah asla başka kadınlara bakmaz," diye tekrarladı Jemma, asırıya kaçtığından endişelenmeye başlayarak.

Ama Markiz'in turnakları öylesine kıvrılmıştı ki elindeki yelpazenin ince kâğıdını parçalıyorlardı.

“Buldum!” dedi Jemma bir anda ilham gelmiş gibi oturduğu yerde doğrularak. “Burada, İngiltere’de küçük bir skandal yaratabilirsin. Paris’te söylentileri başlatacak ve kocanı tek ilgi duyduğunun o olmadığına ikna edecek bir şey yapabilirsin.”

Louise vahşi bir kahkaha attı. “Satranç tahtamı görmezden gelecek birini bulmakta bir sorun yaşayacağımı düşünmüyorsun herhalde?”

“Ah, hayır, hayır, hayır,” diye haykırdı Jemma. “Sözlerimi o kadar bire bir söylediğimi düşünmemelisin. Sen satranç tahtası dediğinde sanki göğüslerinin tahta gibi olduğunu ima etmişim gibi duyuluyor ki böyle bir şey söylemedim! Bazı erkeklerin, nasıl desek, daha alçakgönüllü sunumlardan hoşlanacağına hiç şüphem yok.” Bakışlarını Markiz’in yeterli boyutlardaki göğüslerinden uzaklaştırırken önemli bir kusuru mazur görüyormuş gibi davrandı.

Sözlerine devam etti. “Elbette kadınlar birbirlerine karşı acımasız olabilirler. Mesela geçen gün benim de tanıdığım, ne dediğini bilmez bir kadın senin hakkında çok aşağılık terimler kullandı. Kadın bu arada gerçekten çok görgüsüz biri. Bir kuştan bahsetmişti. Karga mıydı acaba?” Omuz silkti. “Her neyse, ben seni savundum. Ona senin tanıdığım en esprili ve fahişelerle yarışabilecek çekicilikte tek kadın olduğunu söyledim.”

Louise derin bir nefes aldı.

“Bunu bir iltifat olarak söyledim,” diye ekledi Jemma. “Aklına koyduğun anda dilediğin erkeği elde edebilirsin.”

Duraksadı. “Elbette ki sevgili Elijah dışındakileri. O çok sadıktır.”

“İngiliz erkekleri umurumda bile değil,” dedi Markiz limonlu tartı midesine indirerek. “Oldukça kaba tavırlara sahipler. Reve-ransları hiç olması gerektiği değil.” Elini salladı. “Fransız aris-

tokrasisinin en büyük özelliği olan zarafetten yoksunlar. Fransız letafetinden ve inceliklerinden bihaberler.”

“Zarafet konusunda son derece haklısın ama bazı İngiliz erkekleri benim oldukça çekici bulduğum eril bir güzelliğe sahipler,” dedi Jemma. “Ben hep kocamın yani Beaumont Dükü’nün Gerard de Ridefort’a benzediğini düşünmüştümdür. Tabii onun yapmacık olmayanı. Sen de biliyorsun ki Marie Antoinette, Ridefort’u Paris’teki en güzel erkek olarak ilan etti.”

“Kocan,” dedi Louise düşünceli bir tavırla. “Olur şey değil ama çok garip bir söylenti hatırladım.” Yelpazesini açarak tam gözlerinin altında sallamaya başladı.

Jemma yeniden omuz silkti. “Dük’le ilgili herhangi bir skandal kesinlikle gerçek dışıdır.”

“Biliyorum!” diye haykırdı Markiz. “Fransa’ya onca yıl önce taşınmanın sebebi buydu. Aptal adam başkasına âşık olduğunu söylemişti.”

“Metresine,” dedi Jemma mükemmel kayıtsızlıkla perdelenmiş bir ses tonuyla.

“Ama Paris’e gelmen mükemmel bir karardı. Geldiğin ilk yılı hatırlıyorum; letafetin ve sofistike zevklerin ürünü bu çekiciliğin yoktu. Ve şimdi kendine bir bak!” Louise tek kaşını kaldırdı. “Çok daha yaşlısın ve hâlâ bu hayat dolu, sade giysileri giyebiliyorsun.”

“Versailles’da çok şey öğrendim,” dedi Jemma. “O zamanlar ne kadar masum olduğum konusunda hiçbir fikrin yok. Dük’ün metresini sevdiğine gerçekten inanmıştım. Bir kocanın sevgilisi gibi değersiz bir konudan dolayı ülkeden kaçmak gibi bir aptallık yapmış olduğuma inanamıyorum!”

Markiz’in kendini toplaması bir dakika kadar sürdü. “Olur şey değil! Bunca acı sadece bir metres yüzünden,” dedi hasar vermiş olduğu yelpazesini hızla sallayarak.

“Çok gençtim.”

“Bunları aklında tutabilmen ne kadar iyi. Pek çok insan onca yılı geri dönüp hatırlamakta fazlasıyla zorlanıyor.”

“Elbette çok sahipleniciyim,” diye ekledi Jemma. “Bana ait olan, benimdir. Bir kadın kocama yaklaştırmaya çalışırsa bunu en büyük hakaret olarak kabul ederim. Kocam metresini birazcık sevmiş olduğunu düşündüğünde bile öfkeme hâkim olamadım. Bu çocukluktu, biliyorum. Paris’te kocamın kalbine giden yolun onun yontulmamış tavrılarını görmezden gelmekten geçtiğini öğrendim.”

Markiz üçüncü tartını aldı. “Metresleri erkek dünyasının bir parçası olarak algılıyorum, gerekli bir ek parça olarak. Bir gösteri yapıyorlar ve onları kadınların yelpaze değiştirdikleri gibi değiştiriyorlar. İngilizcesini bilmiyorum ama *amore propre* için buna ihtiyaçları var.”

“Kibir,” diye çevirdi Jemma. “Evet, sanırım haklısın ama çok genç ve aceleciydim ve Fransa’ya kaçtım. Neyse ki Elijah dersini hemen aldı. Gözleri bir daha başka bir kadına kaymadı. Bunu Fransa’ya gitmiş olmama ve kendimce birileriyle cilveleşmeme bağlıyorum. Kendi yapabiliyorsa benim de yapabileceğimi anladı.”

“Böylesine uçarı bir tavrın onu nasıl bir azize çevirdiğini anlamakta zorlanıyorum,” dedi Louise ekşi bir sesle.

“Ah, pekâlâ,” dedi Jemma. “Bir düşünsene. Kocan sevgini başka bir erkeğe verebileceğin konusunda hiç endişelenmiyor, ona rakip olabilecek birinin çıkabileceğini sanmıyor. Hayır, o uçarılık yapmakta kendini özgür hissediyor, dilediğince çapkınlık yapabiliyor çünkü senin evde onu beklediğinden emin.”

Markiz bir tartı daha vahşice çiğnedi. “Kendimi asla onun seviyesine indirmeyeceğim!”

“Onunla eşdeğer sayılabilecek bir erkekle hiç tanışmamış olduğunu düşünüyorum,” dedi Jemma yatıştırıcı bir tavırla. “Mesela ben erkeklerin dış görünüşü kousunda son derece müşkülpesentim ve kocanın tabağına konan her yemeği silip süpürmesini pek uygun bulmuyorum. Çok iştahlı! Elbette bu, bir erkekte hayran olunacak bir durum,” diye ekledi aslında inanmadığını belirten bir tavırla.

“Henri’nin şişman olduğunu söylemeye mi cüret ediyorsun?” diye sordu Louise.

“Hayır, hiç olur mu!” dedi Jemma. “Onun yaşındaki bir erkeğin göbeği olmalı zaten. Bu ağırlığını gösterir. Ciddiyetini. Ya da öyle şeyleri. Lütfen yemeye devam et, Markiz. Ben sabahları asla tatlı yemem.”

İkisi birden tabağa baktılar. “Olur şey değil!” dedi Jemma. “Hepsinin bittiğini fark etmemişim bile. Her neyse, dediğim gibi kocanı takdir ediyorum. Çok mütevazı... Elbette mütevazı olması gereken çok şey var.”

Markiz’in çene hattında beliren sertlik Jemma’yı tabak kafasında kırılmadan önce durması konusunda uyardı.

Ayağa kalktı. “Ne hoş bir sohbet oldu. Sana terzimin adını vermeliyim ama onu en yakın arkadaşlarımla bile paylaşmam. Londra’nın en iyisinden de iyidir, her ne kadar diğerlerinin üç katına mal oluyorsa da mükemmel elbiseler diyor. Yarın giyeceğim elbisemi de ona yaptırttum.”

Louise iyi bir oyunculukla konuyla ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Londra’nın yarısı Jemma’nın Bond Caddesi’ndeki Madame Montesquieu’den giyindiğini bilirdi.

“Çok yakında yeniden karşılaşacağımızı umuyorum, Markiz,” dedi Jemma neşeli bir tavırla. “Yarın akşam Vauxhall’a gideceğiz... Ah, seni hiç orada görmedim. Oradan hoşlanmıyor musun?”

“Ashnda uzun zamandır oraya gitmeyi planlıyordum,” dedi Markız. “Orada maske takılmıyor mu?”

“Her zaman.”

“O zaman kimse nahoş giysilerimin farkına varmaz,” dedi Louise bir çırpıda. “Sabırsızlanıyorum.”

Jemma son darbeyi vurmak için reverans yapmadı. Öpülmesi için elini uzattı.

Louise büyük bir asaletle eline doğru eğildi ama gözlerinde intikamını alacağına dair bir ifade vardı. Jemma gülerek oradan ayrıldı.

Her şeyi kontrol edemezdi. Kocasının düzensiz atan kalbini kontrol edemezdi. Elijah hükümet için önemliydi ve Jemma kimse için önemli değildi.

Ama onun da kendine has yetenekleri vardı.

Altıncı Bölüm

Jemma, Markiz'in evinden dönerken Francesch Vicent'in 100 Satranç Problemi'nde çözmesi gereken son bir problem olduğunu hatırladı. İçi kürklü mantosunu Fowle'a uzatarak doğruca satranç tahtasının durduğu kütüphaneye doğru yürümeye başladı.

"Hanımefendi," dedi uşak. "Ziyaretçileriniz var."

Jemma kendini çoktan oyuna vermişti. "Şu an konuşamam, Fowle. Bir süre boyunca kütüphanede olacağım."

"Eldivenleriniz," dedi uşak.

"Ah," dedi Jemma onları çıkarırken.

"Villiers Dükü bekliyor," dedi Fowle ona cevap olarak.

Jemma huzursuzlukla ona döndü. "Villiers burada mı? Burada ne işi var?"

"Dük ziyaretinize gelmiş," dedi Fowle. "Misafir odası hâlâ sizi bekleyen kadınlarla dolu olduğu için kütüphanede oturmayı rica etti. Satranç takımının önünde."

"Ah," dedi Jemma gülerek. "Sanırım o ziyaretçiler ayak altından çekilseler iyi olacak, Fowle." Bir an durdu. "Villiers'in ziyaretinden haberdarlar mı?"

"Olmadıklarından eminim."

"Harika!" Kütüphaneye döndü. "Çok kötü bir baş ağrısı çekiyorum, Fowle. Tüm ziyaretçilerime özürlerimi ilet. Bir saat sonra kütüphaneye hafif bir öğle yemeği servisi yapabilirsin."

Odaya girdiğinde Villiers Dükü satranç tahtasının önünden kalktı. Modaya uymak ile uymamanın garip bir karışımıydı. Peruk çılgınlığından iğreniyordu, saçlarını siyah bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı ve elbette ki pudralamamıştı. Ama Jemma kadar büyüleyici giysilere sahipti.

Villiers bazı açılardan Elijah'nın tam tersiydi. Elijah'nın şaşırtıcı güzelliğine sahip değildi: Yüz hatları hiç zarif değildi ve gözlerinde çekiciliğe yer yoktu. İnsanların görüşlerini ne olursa olsun umursamıyordu. Lordlar Kamarası'ndaki yerini hiç almamıştı; Jemma'nın bildiği kadıyla tek tutkuya sahipti ve Jemma da bunu paylaşıyordu: satranç.

Jemma onun ceketini görünce içinde bir kıskançlığın kabardığını hissetti ki bu erkek giysilerine karşı nadiren hissettiği bir duyuydu.

"Kendini aşmışsın, Villiers," dedi selamlayış cümlesi olarak. "Zincirleme kiraz nakışlarıyla süslü, krem rengi ipek. Böyle bir ceket daha önce görmeyi bırak, hayal bile etmemiştim."

Villiers giysileri kadar muhteşem bir reverans yaparak eğildi. "Terzimin tüm şikâyetlerine rağmen ben hayal ettim. Yağmurdan ıslanmış ya da kirlenmiş gibi görüneceğimden çok korkmuştum."

Jemma güldü. "Yağmur, Ekselansları Villiers Dükü'nü lekelenmeye cesaret edemez, öyle değil mi?"

"Lekelenmek başkalarının başına gelen bir şeydir," dedi gözlerinde yaramaz bir tebessümle. "Günah ve iflas gibi."

“Günah lekelerinden kaçmayı umuyorsanız,” dedi Jemma satranç tahtasının önüne otururken, “bu konuda eğitim verecek kişi ben değilim.”

“İşte en sevdiğim yanlarından biri de bu,” dedi Dük sevinli bir tavırla. “Emin olduğum tek konu giyim sanatı. Ama sen de çok zevk sahibi olduğun için tavsiyelerle can sıkımayacağım. Bu sabah peruğunu sevdim.”

“Harika,” diyerek kabullendi Jemma. Elijah’ın kalbi konusunda konuşmalı mıydı? Konuşmasa daha iyi olurdu. Ağlayabilirdi ve bu başlı başına korkunç bir düşünceydi.

Hızlı hareketlerle satranç taşlarını yeniden dizmeye başladı. “Villiers, seninle son konuştuğumuzda benimle oynamayı açıkça reddetmiştin. Umarım şu an oturduğun yer oyuna koyduğun yasağın kalktığı anlamına geliyor.”

“Kocan bana maçımızın son oyununda hükmen yenilmeye karar verdiğini söyledi,” dedi içini çekerek.

Jemma hızla başını kaldırdı. “Oyunumuzu Elijah’la mı konuştunuz?”

“Son oyun körleme satranç olmalı ve yatakta oynanmalıydı,” dedi Dük kederle. “Böyle bir fırsatı kaçırmamanın nasıl canımı acıttığını bilemezsin.”

“Ama maçı bırakıyorum! Sen kazanıyorsun. Bu da seni körleme oynamak kadar mutlu edecektir.”

“Buna çok şaşıyorum ama öyle olmadığını gördüm,” dedi Villiers şaşırmış gibi görünerek.

“O zaman sana oyunu oynama mutluluğunu sunuyorum,” dedi dedi Jemma taşları yerlerine koyarak.

“Ceketinle uyum sağladığı için beyazları alabilirsin.”

“Ceketim krem rengi,” dedi Villiers ürpererek. “Beyaz değil. Beyaz ipekten nefret ederim, hatta beyaz saten daha da kötüdür. Bana melekleri hatırlatır. Azizleri. Ya da o tür şeyleri.”

“Meleklerde bir kötülük göremiyorum,” dedi Jemma. “Haleler olmasa bile tüylü kanat fikri her zaman hoşuma gitmiştir. Haleler çirkin şapkalar gibi geliyor bana.”

“O zaman seni görmeye geliş sebebimden hoşlanacaksın,” dedi Villiers piyonu öne sürerken. “Kendi adıma bir hale ricam olacak.”

“Çok şaşırdım,” diye mırıldandı Jemma. Bir süre sessizlik içinde oynadılar. Villiers kalesini öne sürdü, Jemma da onun piyonlarından birine filiyle meydan okudu.

“Bir sorunum var,” dedi Villiers hiç duraksamadan atını devreye sokarken.

Jemma tek kaşını kaldırdı. “Senin, Yüce Villiers’ın, insanlığın en bayağı durumlarından biriyle, bir sorunla ne alakası olabilir?”

Villiers içini çekti. “Bu oldukça sıkıcı bir açmaz yoksa dile getirmezdim.”

“Hepsi öyledir. Gerçi bekâr ve çocuksuz erkeklerin hep çok az sorunları olduğunu düşünürüm.”

“Karım yok ama ne yazık ki birkaç çocuğum var gibi görünüyor,” dedi Villiers düşünceli bir tavırla. “Sanırım farkında olmadan saygınlığa düşmüşüm.”

“Düşmek mi?” dedi Jemma kıkırdayarak. “Gayrimeşru çocuklarına bakarsak böbürlendiğin şey aksi olmalı.”

“Terbiyesiz,” dedi Villiers. “Bu çok alçakça.”

Jemma sırttı. “Terbiyesizliği oldukça canlandırıcı bir şey olarak görüyorum. Anladığım kadarıyla çocuklar bir sorun. Gerçi gayrimeşrulukları yüzünden gözden ve gönülden uzakta oldukları için çok fazla sorun da çıkarmazlar, değil mi?”

“Ben de böyle düşünüyordum.” Uzun parmaklarıyla Jemma’nın biraz önce oyun dışı bıraktığı piyonuyla oynadı.

“Ama?”

“Hatırlarsan geçen yıl yaptığım üzücü düellonun ardından çok hasta olmuşum ve çocuklarım için bir söz verdim.”

“Ölüm döşeginde verilen söz demek! Ah, bu en kötüsüdür.”

“Terbiyesizliğe kalpsizliği de ekledin,” dedi Villiers alaycı bir ciddiyetle.

“Kesinlikle,” dedi Jemma. “Her neyse, bu sözü kime verdin? Yatağının kenarında bekleyen kilise eşrafı olduğunu hatırlamıyorum.”

“Bayan Charlotte Tatlock’a.”

Jemma kendine engel olamadı ve yüzünü buruşturdu. “Püriten değil. Bayan Bilmiş Fetlock.”

“Kocana hayran olmakla çok vakit harcayan kadın,” diye doğruladı Villiers. “Ondan benimle evlenmesini istedim.”

“Kabul etmemiş olmasına sevindim,” dedi Jemma tatmin dolu bir sesle.

“Kabul etmediğini kim söyledi?”

“On İkinci Gece balomda onu kendi oturma odamda tutkulu bir halde senin vârisinin kollarının arasında gördüm. Hem onunla öpüşüp hem de seninle evlenmek istiyor olamaz.”

“O zaman neden kocanı ayartmasından bu kadar endişe ettin?”

“Endişe etmedim, benim öyle burjuvalara has âdetlerim yoktur.”

“Endişe ediyordun,” dedi Villiers. “Elijah’yı bir farenin peyniri izlediği gibi izliyordun. Kendi yemediğini başkasına da yedirmek vardı aklında.”

“Senin sorununa dönelim,” dedi Jemma onun kalesini alarak.

"Aslında bu sabah vârisimin sorumsuzca ve hiç de uygun olmayan bir şekilde Bayan Tatlock'la evlendiğine dair bir not aldım."

"Çok romantik," dedi Jemma.

"Üslubun çok kırıcı. Hiç anlayış göstermiyorsun. Onun evlenen ikinci nişanlım olduğunu biliyor muydun?"

"Ağabeyimin karısı ve şimdi de Bayan Tatlock. Vah vah, Villiers. Çözmemi istediğin sorun bu muydu? Sana macera peşinde koşan biri yerine gerçekten seninle kalacak bir nişanlı mı bulmamı istiyorsun?"

"Acımla bu kadar eğlenmene gerek yok," dedi Villiers bir piyonunu ileri sürerek. "Ve hayır, bir eş umurumda bile değil. Aklında başka şeyler var."

Jemma nefesini tuttu. Villiers başını kaldırıp ona baktı, eli hâlâ oynamakla meşgul olduğu taşın üzerindeydi ve ne gibi bir işin peşinde olduğu şüphe götürmezdi. Bir anda güler yüzlü arkadaşı yok olmuştu; gözleri için için yanıyordu. Jemma telaşla konuştu. "Sorunun... nedir?"

Villiers bir süre konuşmayarak Jemma'nın bu konuyu değiştirme çabasını fark ettiğini belli etti. Jemma kendini tutamadı, o gözlerde gördüğü hayranlık ve arzu yavaşça gülümsemesine neden oldu. Ama bu tebessümde Elijah'ya ihanet eden hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Çocuklar," dedi. "Charlotte'a ona mükemmel bir koca bulacağıma söz verdim. Yeteneklerime inanmadı ve bana bu işi yaparsam o eş olduğunda benim de bir babaya dönüşeceğimi bildirdi."

"Ve o eş oldu!" diye haykırdı Jemma. "Yakalandın Villiers, çok kötü yakalandın!"

"Bana Leopold diyeceğini sanmıştım. Bu kadar samimiyetimiz olduğundan eminim."

Odanın havası yeniden ağırlaştı. Jemma hemen konuya döndü. "Soru şu aslında, babaya dönüşmekle neyi kastetti?"

"Çocukların isimlerini öğrenmekle ilgili bir şeylerden bahsetti."

"Onlara destek oluyorsun, değil mi?" diye sordu olduğunu bildiği halde. Villiers, suçluluk hissetmese bile mali sorumluluklarından asla kaçmazdı.

Villiers başıyla onayladı.

"Sanırım 'babalık' kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorsun."

"Değişkenleri belirlemekte zorlanıyorum."

"Babanla tanıştığımı hatırlamıyorum. Benimki bana satranç oynamayı öğretmişti."

"Bunu yapabilirim," dedi Villiers. İfadesinde küçük bir rahatlama vardı.

Jemma kirpiklerinin arasından ona şöyle bir baktı. "Babam bana istenmeyen taliplerle nasıl savaşaacağını da öğretti ve başarısız olursam beni öldürmekle tehdit etti."

"Olur şey değil," dedi Villiers bezginlikle Jemma'nın atlarından birini alırken. "Ne vahşet."

Jemma biraz huzursuzlandığını hissetti. Babası özellikle de Villiers gibi çapkınlar konusunda haklı bir coşkuya sahipti. "Aslında onunla yaşamak bize çok şey öğretti. Babalık yakınlığı içerir."

Villiers irkilmedi. "Çocuklar..."

"Kaç çocuktan bahsediyoruz?" diye üsteledi Jemma. Villiers cevap vermeyince sorusunu sordu. "Sayılarını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette ama birtakım karmaşıklıklar var."

Jemma bir fili oyun dışı bıraktı. "Mesela?"

"Altı," dedi Villiers.

“Altı mı? Evlilik dışı altı çocuğun mu var?”

Villiers’in gözleri parmaklarına odaklandı, fil hâlâ elindeydi. “Hayatım boyunca seviştiğim kadınların sayısını düşünürsek bu hiç de akıl almaz bir sayı değil.”

“En fazla iki çocuğun olduğunu düşünmüştüm.”

“Altı.”

“Daha dikkatli olmalısın,” diye azarladı onu Jemma.

“Evet.”

“Bu evlilik dışı çocukların ya da onları evlenmeden doğuran kadınların hayatlarının nasıl olacağını hiç düşünmedin mi?”

“Hayır.”

Hamle sırası Jemma’daydı ama tereddüt etti. Biraz midesi bulanıyordu. Villiers’ı severdi. Leopold’u. Onu gerçekten severdi. Hatta...

“Ben bir düküm,” dedi. Sesi ağır bir kadife gibiydi. “Neden bu tür şeylere önem vereyim?”

“Hiç olmazsa onlara para veriyorsun.”

“Bir yetimhaneye destek olabilirdim ve sen de o zaman bu erdemimden ötürü beni alkışlardın.”

“Kendi yetimhaneni kuracak kadar çocuğun olduğunu tahmin etmemiştim ama,” dedi, sesi niyetlendiğinden çok daha sert çıkmıştı.

“Onlara bu kadar az değer vermen alçakça...”

“Yattığım kadınlar demek istiyorsun,” dedi Villiers. “Yattığım bazı kadınlara çok değer veririm. Ya da yatmayı umduklarıma.”

Bu cesaret gösterisi zorlamaydı ve Jemma kızarak onu hakir gören bakışlarla süzdü.

“Altı ile ikinin arasında ne fark var ki?” diye sordu Villiers.

“Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak yapılan bir hatadır. İki çocuk dikkatsizlik olarak algılanabilir. Üç ya da altı ise yanlışır. Kesinlikle yanlış.”

Villiers’in o kara gözlerinde öfkesini azaltan bir şeyler vardı.

“Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Sen bir dükün ruh halini takdir etmiyorsun.”

“Sakin bana sadece konumundan dolayı çocuklarının annelerinin senin tarafından hamile bırakıldıkları için şanslı olduklarını söylemeye kalkışma!”

Villiers’in gözlerinde bir tebessüm vardı. “Hayır. Benden aşağıda bulunanların değersiz olduğu öğretisiyle yetiştirildim. Bana kalan para, güç ve unvanın dilediğimi yapma hakkı verdiğini öğrettiler. Bunlar olurken koruma kullanmaktan hoşlanmadığımı keşfettim ve birkaç yıl boyunca bu fikrin arkasında durdum.”

“Bu arkasında durulacak bir fikir değil,” dedi Jemma kırıncı bir tonlamayla. “On dört çocuğun olmadığı için şanslısın! Kim onlar?”

“Çocuklar mı?”

“Anneler. Çocuklarından birinin çok hanımefendi biri olan Leydi Caroline Killigrew’dan olduğunu biliyorum. Ve sen onunla evlenmeyi reddettin.”

“Ashında,” dedi Villiers, “o bahsettiğin kız çocuğu benden değil.”

“Yani altının içinde onun olmadığını mı söylüyorsun?”

“İçinde ama bunun tek sebebi onun bakımını üstlenmiş olmam. Sana karmaşıklıklar olduğunu söylemiştim.”

“Kız elbette ki senin. Leydi Caroline bunu herkese söyledi. Ayrıca babası da Edmund amcama onunla yattığını ve sonra da evlenmeyi reddettiğini itiraf ettiğini söylemiş. Herkes ona çok anlayış gösterdi...” Villiers’in gözlerinin içine baktı ve durumu anladı. “Aman Tanrım. Peki, babası kim?”

Villiers omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Onunla hiç yatmadım. Sanırım çaresizdi. Ben de bir beyefendi olarak onun yazdığı senaryodaki rolümü oynamam gerektiğini düşündüm."

"Belki de onunla evlenmek zorunda kalacağını düşünmüştür."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum. Bir koca edinmek isteseydi babasının teklif edeceği yüksek meblağdaki drahomayı mutlulukla kabul edecek, daha düşük seviyedeki birini suçlardı."

"Sayende kurtulmuş," dedi Jemma. "Ve sen de kahramanı oynadın."

"Pek sayılmaz," dedi Villiers kuru bir sesle. "Onunla evlenmeyi reddettim. Onu neredeyse hiç tanımadığım gerçeğini söylemedim. O rolünü mükemmel bir şekilde oynadı, babası onu Kanada'ya yollayana kadar balo salonlarında gizlenerek beni acı dolu bakışlarla izledi. Çocuk bundan birkaç ay sonra onu benim yetiştirmem gerektiğinin bildirildiği nahoş bir notla birlikte İngiltere'ye geri yollandı. Onu kendi çocuğum olarak kabullenmek dışında ne yapabilirdim?"

"Annesinin şimdi nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Neden bileyim?"

"Doğru bir yaklaşım."

"Böylece onun çocuğu benim altı çocuğumdan biri oldu."

"Geri kalan beşinin anneleri kim? Hepsi fahişe mi?"

Villiers elini salladı. "Hamleni yap, Jemma. Kazanmaya kararlıyım. Ve hayır, aralarında hiç sokak fahişesi yok. Kendime saygım var ve o tür ilişkilerden hastalık kapma fikri son derece korkunç."

"Ayrıntılar üzerinde fazla duruyorsun," dedi Jemma şahını oynatırken. "İstersen onları sosyete fahişesi olarak adlandırabiliriz."

"Hayattaki konumlarının konuyla ilgisi yok," dedi Villiers üzerine basa basa. Jemma'nın umduğu gibi konuşmaya odaklanmış

ve Jemma'nın oyunda kalan filinin çok geçmeden onun vezirini alacağını fark etmemiştir.

"Aynı fikirde değilim çünkü onlar *senin çocuklarını* büyütüyorlar ve onlara satranç öğretmediklerinden eminim. Kızların ne faydalı dersler alabileceklerini bir hayal etsene."

"Aslında çocuklardan sadece bir tanesi annesi tarafından büyütülüyor," dedi Villiers.

"Ya? Peki diğerlerine kim bakıyor?"

"Avukatım çocuklara iyi bakılmasını sağlıyor."

"Yani bilmiyorsun."

"Neden bileyim? Sen..."

"Eğer bir çocuğum olsaydı nerede olduğunu bilirdim!"

"Şu ana kadar babalık yapma listemizde iki öge var," dedi Villiers içini çekerek. Şaşırtıcı derecede sakindi. Eski Villiers, ölüme o kadar yaklaşımadan önceki Villiers şu ana kadar çoktan yerinden kalkıp odayı terk etmişti. "Onları kimin yetiştirdiğini öğrenmek ve onlara satranç oynamayı öğretmek."

"Birkaç hafta önce de tartıştığımız gibi onları yanına alman gerektiğini düşünüyorum," dedi Jemma onu yemlemek için. "Gerçi o zaman sadece iki çocuktan bahsettiğimizi sanıyordum." Onun vezirini ele geçirmesine kaç hamle kaldığını hesaplayarak piyonunu ileri sürdü.

Villiers başını kaldırıp baktı. "O zaman şaka yapıyordun ve şu anda da öyle yaptığını düşünüyorum."

"Kesinlikle hayır! Elini o piyonun üzerine onu oynatacağın için mi koydun?"

Villiers kaşlarını çatarak tahtaya baktı ve piyonu oynadı.

"Çocuklar ebeveynleriyle birlikte yaşamalı. Ebeveyn olmanın gerekliliklerinden biri de budur."

"Aptallık etme. Benim bir karım yok."

"Ballston Kontu en az on iki gayrimeşru çocuğunu yanına almadı mı?"

"Onun bir karısı var."

"Bu gayrimeşru çocukların birkaç tanesi de eşine ait zaten. Yani ihtiyacın olan şey bir eş bulmak... Uygun tarzda bir eş."

"Kendi gayrimeşru çocukları olduğu için benim gayrimeşru çocuklarıma itiraz etmeyecek bir türden mi bahsediyorsun?"

"Sana da böylesi lazım," dedi Jemma onun yüzündeki ifadeyi görünce kahkaha atarak.

"Bu çocuklarla birlikte *yaşamam* gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Aslında... Hayır." Filini harekete geçirdi. "Şah ve mat."

Villiers düştüğü tuzığa baktı. "Tanrım! Dikkatimi dağıttın!"

"Çocukları evine alman gerektiğini söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi görmek çok keyifliydi. Çok keyifli!"

Villiers önce tahtaya sonra ona baktı. "Bir çocuğu alabilirim."

"Ne?"

"Bir tanesini alabilirim. Sence bu yeterli olur mu?"

"Ne için yeterli?" Jemma Villiers'a onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Ben sadece oyunu kazanmaya çalışıyordum ve kazandım. Hatalı hamleni ne zaman yaptığına bakmak ister misin?"

Omuz silkti. "Hayır. Sen kazandın. Şimdi izin verirsen düşünmem gerekiyor."

Jemma ayağa kalktı. "Gayrimeşru çocuğunu evine sokmayı mı düşüneceksin? Ben şaka yapıyordum, Villiers! Gerçekten. Bunu yaparsan hiçbir saygın kadın seninle evlenmez. Böyle bir şeyi hiç söylememeliydim."

Villiers ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. Neredeyse kocası kadar uzundu. Jemma başını kaldırmak zorunda kaldı.

“Saygın bir kadınla evlenmek istemiyorum,” dedi Villiers. Yavaşça.

Ah, Tanrım. O siyah gözlerinde Jemma’nın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Yaklaşık bir yıldır flört ediyorlardı, Fransa’dan dönüp ona satrançta meydan okuduğundan beri... Hiç bitmemiş ve bitmeyecek olan bir karşılaşma. Yatakta bitmesi planlanan bir karşılaşma.

“Leopold,” diye fısıldadı. “Yapmamalısın...”

“Ciddi olmalıyım,” dedi Villiers. “Sen evlisin. Benim çocukluk arkadaşım Elijah’yla evlisin. Ve Elijah...” Fikrini değiştirmiş gibi göründü ve derin bir nefes aldı. “O sana sahip ve ben değilim. Jemma, şunu söylemeye çalışıyorum, insanın seni tanıdıktan sonra peşine düşebileceği pek fazla seçenek yok.”

Jemma bu iltifatın verdiği hazzı midesinde, omurgasında ve insanın hissedebileceği her tuhaf yerinde hissetti. Sebebini de biliyordu. İçinde bir yerlerde hâlâ o kimsesiz kızdı, kocasının metresinin varlığını karısına tercih ettiği o yalnız kız.

Başını iki yana salladı. Elijah’ya yine de asla sadakatsizlik edemezdi. “Çocuk yapmayı planlıyoruz,” dedi, kocasının kalbinde hiçbir sorun yokmuş gibi yaparak.

“Benim zaten birkaç çocuğum var ve sanırım onları tanıma zamanı geldi.” Villiers bir adım geriledi, Jemma kendini bilinçsiz bir şekilde elini ona doğru uzatmış buldu. Sesi hüznü olmasına rağmen durumunu kabullenmiş gibi çıkmıştı.

“Birine âşık olacaksın, Leopold. Biri kalbini sen fark etmeden çalacak.” Villiers başını iki yana salladı. “Yarın akşam Vauxhall’a gitmeyi planlıyorum, gel de seni tanıdığım en tatlı kadınlarla tanıştırayım.”

Villiers eğildi, yapılması gerekenleri yaptı, söyledi ve gitti.

Jemma, Villiers'ın değişmiş olduğunu düşünerek uzun bir süre satranç tahtasının önünde oturdu. Bir oyunu bitirdikten sonra oyunu terse doğru oynayıp üç dört farklı şekilde oynanabileceğini görüp hamleleri tartışarlardı. Villiers şimdiyse Jemma'nın ona kitaptaki en eski ve aptal numarayı yapmasına, sohbetle dikkatini dağıtmasına izin vermiş ve ardından çekip gitmişti.

Jemma'yı huzursuz eden ve taşlara bakarak oturmaya devam etmesine sebep olan şey bakışlarında gördüğü ifadenin ne anlama geldiğini biliyor olmasıydı.

Bu, genç adamın hissetmemesi gereken bir şeydi. Jemma'ya karşı değil. Bir gün sahip olacağı karısından başka hiç kimseye böyle hisler beslememeliydi...

Yedinci Bölüm

Gece olduğunda Elijah hâlâ eve dönmemişti. Jemma saat dokuzda muhteşem yalnızlığıyla yemeğe oturdu; saat ona kadar yemeğiyle oyalandı ve sonra kütüphaneye çekildi. Bir satranç problemi ve ev hesaplarıyla uğraştı.

Ashında gözü saatteydi. İkiye ayrıldığını hissetti: Bir yanı umutsuzlukla sadece Elijah'yı görmek istiyor, diğeri eşine çok kızıyor ve ona Lordlar Kamarası'ndan ayrılması için baskı yapmaya karar veriyordu.

Kocası sonunda kütüphaneye girdiğinde avurtları çökmüş ve bitkin bir haldeydi. Jemma kollarının arasına atılmak, aynı zamanda da ağzına geleni söylemek istedi. Neyse ki bir seçim yapmak zorunda kalmadı: Fowle ve uşakların varlığı ikisini de yapmasını imkânsız kıldı.

Elijah elinin üzerine eğildi ve onu az çok tanıdık biri gibi öptü. Fowle onlar konuşmaya başlamadan önce peşinde üzeri tabak çanaklarla dolu küçük masayı taşıyan üç uşakla birlikte içeri girdi.

Jemma yerine geri dönerken kendini cam kırıklarının üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Ağzı hep laf yapan Jemma şimdi havadan

sudan konuşmakta bile zorlanıyordu. Fowle, Elijah'nın yemeğini ve şarabını servis edene kadar kadar hiç konuşmadan oturdular.

"Tabakları bırakırsan kendi servisimi kendim yapabilirim," dedi Elijah.

Fowle bu bir skandalmış gibi dudağını sarkıttı ama Elijah bir bakışıyla onu odadan gönderdi.

"Günün nasıldı?" diye sordu Elijah kapı Fowle ile uşakların ardından kapanırken.

Jemma şarabından bir yudum aldı. "Ah, oldukça keyifliydi," dedi usulca. "Sabah bir arkadaşımın ziyaretine gittim, öğleden sonra da Villiers'ı satrançta yendim."

Elijah'nın gözleri gölgelendi. "Dük nasıl?"

"İyi. Hem de altı gayrimeşru çocuğunun olduğunu açıklamasına rağmen."

Elijah'nın bir parça bifteği ağzına götürmekle meşgul olan eli dondu.

"Altı," diye tekrarladı Jemma. "Ayrıca Leydi Caroline Killgrew'un çocuğunun babası da o değilmiş. Kızla evlenmeyi reddettiğinde yapılan yaygarayı hatırlıyor musun?"

Elijah başıyla onayladı.

"Bu lafların ortalıkta dolanmasına izin vererek aslında yüce gönüllülük yapmış. Bunun yapılacak en centilmence hareket olduğunu hissettiğini söyledi."

"Bu her gün hissettiği bir dürtü değil," dedi Elijah kuru bir sesle.

"Ancak Villiers kadar itibarını umursamayan biri neredeyse hiç tanımadığı bir kadının itibarını lekelemesine izin verirdi."

"Bu da gamsızların ayrıcalığı." Sesinde küçük bir öfke vardı.

"Aslında görüldüğünden çok daha mutaassıp. Onun bu ah-laksızlık itibarını faydalı bulduğunu düşünüyorum."

"Ona bakınca günahkârların tarafında olmanın çekici görün-düğünü düşünüyor insan," dedi Elijah diğer yemeğin kapağını açıp tabağına pisi balığı servisi yaparken.

"Sana bakınca azizliğin yorucu olduğunu anlıyor insan," diye karşılık verdi Jemma.

Elijah ona baktı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"O zaman sormamalıyım çünkü yeryüzünde zaten bilinen bir şeyi bir kez daha tekrarlayan dırdırcı bir eşten daha sıkıcısı yoktur."

Elijah'nın tebessümü kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu. "Başımın etinin senin tarafından yenmesini mutlulukla bekliyorum."

"Beni bu şekilde cesaretlendirmemelisin," dedi Jemma çapkın bir ifadeyle. "Çok uzun bir süre ayrı yaşadık ve benim ne kadar şirretleşebileceğimi unutmuş olabilirsin."

"Sen hiç şirret olmadın," dedi, sesi kısıktı. Bir an boyunca bakiştılar. "Metresimle beraberken ofisime girdiğinde bile çığlık atmadın."

"Atmadım mı?" Jemma gerçekten de Sarah Cobbett'in ma-saya dağılmış sarı saçlarından başka hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

"Sadece bana baktın, yüzün bembeyazdı. Elindeki piknik sepetini düşürdün ve kaçtın."

Jemma ona hafifçe gülümsedi. "Bir daha sessiz kalacağımı sakın düşünme. Şu an öyle bir sahneyle karşılaşsam duvarları başına yıkardım." Bu sözleri Elijah'nın böyle bir şeyi asla yapma-yacağını bilerek söylemişti. Onun değiştiğini, kendinin değiştiğini ve aralarında bir kadın olmadığını bilerek.

"Bakışların hançer gibiydi," dedi Elijah.

"Elbette ki sen..."

"Abartmıyorum. O bakışları daha önce de görmüştüm."

"Öyle mi?"

Çatalını duvarlara doğru salladı. "Tüm kanıtları yok etmişsin."

Jemma gözlerini kırpıştırarak duvarlara baktı. Onları yeniden kaplatmış ve yeni yılı kutlamak için taşraya gittiklerinde kırmızıya boyatmıştı. "Onlar meşeydi," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Buna pek suç kanıtı diyemem, modaları geçmişti."

"Babamın masasının önünde Judith ve Holofernes'in dev bir tablosu aslıydı," dedi Elijah tabağına dönerek. "Oldukça canlı bir tabloydu ve Judith, Holofernes'in kesik başını bir zafer edasıyla ellerinin arasında tutuyordu. Sanırım annem o resmin babama ona olan öfkesini hatırlatacağını düşünüyordu ama başarılı olduğunu hiç sanmıyorum. Babam gözlemci biri değildi."

"Annen babana metresinden dolayı mı kızgındı?" diye sordu Jemma ihtiyatla.

"O tür bir şeyler."

Bu sohbet Jemma'nın planladığı yere varmayacaktı. Eski Dük'ün kuşku uyandıran ilişkileri ilginçti ama konuyla ilgisizdi.

"Aslında çok kötü bir gün geçirdim," dedi aniden.

Elijah hemen çatalını bıraktı. "Sağlık durumum sana sıkıntı verdiyse bunun için çok üzgünüm."

"Sıkıntı mı?" Bir an için devam edemedi, sanki boğazı tıkanmıştı. "Sabah dost sayılmasa da oldukça tanıdık bir kadına karşı son derece kaba tavırlar sergiledim. Sonra da Villiers'ı gayrimişru çocuklarını evine alma konusunda güderek üstüne tuz biber ektim."

"Bunu yapamaz," dedi Elijah kaşlarını çatarak. "Bulunduğu konum bile toplumdaki dışlanmasını engellemez. Bunu yaparken ne düşünüyordun, Jemma?"

“Düşünmüyordum.” Çenesini havaya dikti ve ağlamamayı diledi. “Bu sabah bir not bile bırakmaya gerek görmeden gitmene o kadar sinirlenmişim ki ben...” Tüm çabasına rağmen sesi titredi. “Ben çok kötü bir insan gibi davrandım, iki karşılaşmada da ne hasar verirsem vereyim kazanmaya kararlıydım.”

“Kazanmak mı? Arkadaşımdan ne kazanmayı umuyordun?”

“Önemli değil ve korkarım o arkadaşlık sona erdi.”

“Sana özel bir mesaj bırakmamam, özellikle de dün gece yaşadığın şoktan sonra bunu yapmamam büyük bir düşüncesizlikti, özür dilerim.” Genç adamın bakışları sıcak ve sevgi doluydu. “Bir daha böyle bir nezaketsizlik yapmayacağım.”

Jemma şirretin tekiydi ve o mükemmel kocaydı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ama bir ricam var.”

“Sanırım bunu bekliyordum,” dedi kadehini dudaklarına götürerek. “Ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini de biliyorum, vâris konusunu dile getireceksin. Bir sonraki düğ. Pitt’e yarın müsait olmayacağımı çoktan söyledim.” Bakışları onunkileri okşadı. Elijah günü yatakta geçirmekten bahsediyordu. Onunla.

“Ashında ricam bu değil,” dedi dikkatlice, Elijah’ın çocuk konusundaki soğukkanlı duruşuna takılmamaya çalışarak.

“Öyle mi?” Elijah kaşını kaldırdı.

“Lordlar Kamarası’ndaki yerini bırakmanı isteyecektim. Sağlığın için.”

Sözcükler havada asılı kaldı. Elijah’ın gözlerindeki şehvetli sıcaklık hiç var olmamışçasına silindi ve Jemma bir devlet adamıyla karşı karşıya kaldı. Elijah duygularını gizlemedi. “Hükümet ayaklanmalar, yaklaşan bir seçim ve fakirleşen halk gibi sorunlarla karşı karşıya. Fox ve Galler Prensi saçmalıklarıyla tüm bir ulusun

dirliğini tehlikeye atmakla meşguller, Kral oğlunu dizginleyemiyor. Şu an böylesine zorlayıcı bir hareketi yapamam.”

“Sana ihtiyaç duyduklarını biliyorum,” dedi Jemma. “Ama senin onlara ihtiyacın olup olmadığını merak ediyorum.”

“Korkarım bakış açımı anlayamıyorum.”

“Başbakanın zorlu bir yıl geçirdiğine hiç şüphem yok. Ama Bay Pitt, elbette ki mutlulukla olmasa da bu meydan okumalara tek başına karşı koyabilecek biri gibi görünüyor. Hatta bu amaçla seçildi. Ama sen Elijah, sen seçilmedin.”

“Sorumluluk sadece seçilmekle oluşmaz.” Bakışları son derece ciddi ve kararlıydı.

“Kalbin sabahın köründe diğer lordların sadece gazeteden okuyacakları sorunları tartışmak için kalkmak yüzünden de zayıf düşüyor, tabii bu zahmete katlanırlarsa. Villiers, Lordlar Kamarası'ndaki yerini hiç kullanmadı. Geçen yıl düellosundan sonra hastalandığında yatağından çıkmadı.”

Elijah şarabını bıraktı. “Biz çok farklı adamlarız. Villiers'ın hayatının ahlak pusulası satranç tahtasını gösteriyor.”

“Beni dinlemiyorsun,” dedi Jemma sinirlenmeye başladığını hissederek. “Villiers geçen yıl neredeyse ölüyordu, bugün burada olma sebebi yatak odasından çıkmayıp tedavi olması. Halkın tepkisiyle başa çıkacak tek kişi olduğu gibi bir yanılgıya kapılıp şafak sökerken kendini yatağından dışarı fırlatmış olsaydı bugün ölüydü.”

Elijah'nın çenesi kasıldı. “Hayatımın kalanını yatakta geçirmemi önermiyorsun herhalde? Villiers'ın ateşler içinde yanarken yatakta yattığı gibi. Belki arada bir satranç oynayarak ha?” Tabakasını itti, yemeğinin yarısı yenmişti.

“Bu biraz abartılı oldu.”

Elijah'ın sesi her zamanki gibi nazikti ama Jemma gözle-
rindeki baskılanmış öfkeyi görebiliyordu. "Hayatıma çok fazla
değer vermeme ve onu kehribardaki bir sinek gibi korumamı
mı öneriyorsun? Sayılı dakikalarımı sırtüstü yatarak artırmamı
ve o anlarda değerli bir şeyler yapmaya dair tüm hırslarımdan
vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"İhtiyacın yok..." diye başladı Jemma bağırsıp duran oda
dolusu devlet adamının karşısında ifadesiz bir sesle konuşmaya
alışık adamı susturabilmek için.

"Aslında Villiers gibi, çocuklarını ihmal ederek kırsal alana
dağıtmış ve bir sonraki satranç oyunundan başka bir şeyi umur-
samayan bir adam olmamı istiyorsun. Bunu haksız bir değerlen-
dirme olarak düşünebilirsin. Sonuçta Villiers dış görünümüne de
önem veriyor. Yani ben de giysilerin muhteşemliği ve satrançla
ilgilenebileceğim."

Jemma sırtını dikleştirerek ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı.

"Elimde kılıçlı bir bastonla yürüyüşe de çıkabilirim böylelikle
sokaktaki herkes doğuştan şanslı ve kendini sadece baş melekten
bir alt seviyede gören bir dük olduğumu anlar. Bu statüyü kazan-
mak için parmağımı bile kıpırdatmamış olurum." Gümüş kapağı
aldı, onu tokat gibi bir sesle servis tabağının üzerine kapadı.

"Konuyu açıklığa kavuşturmama izin ver, Jemma." Dudakları
çizgi halini almıştı. "Villiers gibi bir adam olmaktansa kendimi
vururum."

"Kabasin," dedi Jemma sesinin hafifçe titrediğini fark edip
bundan nefret ederek. Bu tür savaşımlara alışık değildi. Aslında ko-
casının dışında hiç kimseyle de tartışmazdı. Onu çıldırtan, kibirli
kocasının dışında kimseye.

Elijah sesindeki titremeyi duydu. Ayağa kalktı, içki dolabına
gitti ve iki küçük kadehe yakut renkli likör koydu. Geri döndü ve

bir tanesini ona verdi. "Fransa'daki keşişler tarafından kirazdan yapılmış. Ya da kiraz çiçeklerinden."

Jemma tadına baktı ve neredeyse boğuluyordu. Likör mide-sini dibine kadar yaktı. "Villiers Dükü'nün özel meşgalelerinin konuyla ilgisi yok," dedi yerine otururken. "Ama o ve ben çok farklı iki adamız. Hayatımı Londra'da dolanıp arada bir arkadaşım-la satranç oynayarak geçiremem. Yoksa onu bu akşamüstü sen mi davet ettin?"

Tek kaşı kalkık bir şekilde bekledi. Jemma başını iki yana salladı.

"O zaman Dük uğradı ve birlikte keyifli bir akşamüstü geçirdiniz, onun piçlerinden bahsederek eğlendiniz ve hiç şüphem yok ki biraz da flört ettiniz."

Jemma onun sesindeki aleni öfkeyi duyunca çok şaşırdı. "Villiers'ı kıskanıyor olamazsın! Onunla satranç maçından vazgeçtiğimi bilerek bunu yapamazsın."

"Akşamüstünü karıma ne kadar güzel olduğunu söyleyerek geçiren adamı mı kıskanmayayım?"

Jemma ağzını açtı ama Elijah elini kaldırarak onu susturdu.

"Bana Villiers'ın sana iltifat etmediğini söyle, Jemma. Bana bunu söyle, kendimi aptallıkla suçlayacağım."

Jemma sessizliğini korudu.

"O sana âşık," dedi Elijah açıkça.

Garip bir yol ayrımındalardı. "Bu sana sadakatsizlik yaptığım anlamına gelmez. Villiers ya da başka bir erkekle."

"Bunu biliyorum."

Jemma içkisinden bir yudum daha aldı. Ateşli bir şeker akıntısıydı. Jemma tadından nefret etti.

"Dün gece Fox, topçu birliklerini çağırdı ve onun bölgesi olan Lambeth'teki ayaklanmaya karışan vatandaşlara ateş açmalarını söyledi," dedi Elijah.

"Bu çok korkunç," diye mırıldandı Jemma.

"Bunun küçük bir sorun gibi görüldüğünden eminim. Ama gel de bunu dün gece evinde güvenle oturduğunu zannederken kucığında bebeği vurulan genç anneye söyle. Askerler tarafından atılan serseri bir kurşuna hedef olmuş."

"O genç kadın için çok üzgünüm," dedi Jemma. "Ama bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda mısın, Elijah? Seni duyan da Fox'u, Pitt'i ya da hükümette bulunanları birer vahşiye dönüşmekten kurtarabilecek tek adamın sen olduğunu sanır. Kendine fazla önem veriyorsun. Sonuçta sen de pozisyonunu doğum hakkıyla kazara elde ettin. Bir dük olmasaydın aynı etkiye ve güce sahip olabilecek miydin?"

Jemma, Elijah'nın yüzünde beliren ifadeyi okuyamadı. Gözlerinden hiçbir şey belli olmuyordu. "Beni hep böyle küçümseyordun?" diye sordu. Sesinde gerçek bir merak vardı, garnitür olarak patates mi yoksa bezelye mi tercih ettiğini sorar gibiydi.

"Seni küçümsemek gibi bir düşüncem yok," dedi Jemma. "Ben sadece dünyanın adaletsizliklerine son vermek için bireysel kapasitenin yeterli olup olmayacağını bir kez daha düşünmeni istiyorum. Buna Fox'un kazara çocukları vuran askerler üzerindeki yetkisi de dâhil. Fox'un bu talihsiz kararına onay verdin mi?"

Elijah'nın gözleri öfkeyle parladı ve Jemma bu bakışları memnuniyetle karşıladı. Bir ya da iki patronluk taslayan sözcükle ona kendisini bir aptal gibi hissettirebilen devlet adamı Elijah'nın umursamazlığından daha kötü bir şey olamazdı.

"Bugün ne olduğunu bilmek ister misin, Jemma?" diye sordu. "Bunu gerçekten öğrenmek ister misin?"

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Jemma.

“Alaylarının sonunun gelmeyeceğini tahmin ediyorum. Evde oturup satranç maçını kazanmanın çok daha kolay ve kesinlikle daha hoş olduğunu hayal edebiliyorum.”

Jemma ayağa fırladı ve son hızla şömineye doğru yürüdü. Nefesini kontrol altına aldığından emin olduktan sonra ona döndü. Öfkeyle solursa kendini affetmeyecekti. “Kadınların hükümetinizde yer almasına izin verilmediğini düşünürsek hakaretlerin sadece kaba değil, aynı zamanda da adaletsiz.”

Kocası da ayağa kalktı elbette. Elijah bir kadın ayaktayken asla oturmazdı. “Özür dilerim. Bu kesinlikle mantıklı bir bakış açısı. O zaman senin gününden değil, Villiers’ın gününden konuşalım.”

“Ah, Tanrı aşkına!” diye haykırdı Jemma.

“Dük sana çocuklarının acıklı hikâyesini ve yeni keşfettiği iyi baba olma projesini anlatarak keyifli bir akşamüstü geçirdi. Kalbini açarak senin ilgini ve şefkatini artırdı. Satrançta kaybetti ama sana yakın olmayı başararak kazandı. Hatta bugüne kadar kimseye olmadığı kadar yakın olduğunu düşünüyorum.”

Sesi çok sakindi. Jemma derin bir nefes aldı. “Ya sana sadakatsizlik yaptığımı düşünüyorsun ya da...”

“Jemma, sadakatsizliği sadece bedenlerle ilgili bir şey olarak düşünüyorsan gerçekten aptalsın!”

Bu hakareti Jemma’nın midesini yaktı. “Sadakatsizliğin her zaman en basit tanımdan ötesini kapsadığını düşünmüşümdür! O andan beri...”

“Biliyorum, biliyorum. Beni masanın üzerinde metresimle gördüğün andan itibaren. Anlamadığın şeyse onun gerçek yakınlaşmanın yanında ne kadar önemsiz olduğu.”

“Onca yıl önce bizim gerçekten yakın olduğumuzu söylemeye çalışıyorsan sana itiraz etmek zorundayım.”

“Hayır, değildik. Hatta sen ve Villiers şu an evliliğimizin ilk yıllarında olduğumuzdan çok daha yakınsınız, birbirinizi çok daha fazla seviyorsunuz. Hem onunla yatak odasına hiç girmediğinizi de çok iyi biliyorum.”

Sözcükler Jemma'nın dilinin ucuna kadar geldi ama Elijah onun cevap vermesini beklemedi.

“Konuyu açıklığa kavuşturmama izin ver. Yarın ölecek bile olsam onun yaşadığı akşamüstünü yaşamak istemem, hem kendi vaktimi hem de senin vaktini boşa harcamak istemem. Daha sekiz yaşındayken iki şekilde ölebileceğimin farkına varmıştım; ya varlığımın dünyada değişiklikler yarattığını bilerek ölecektim ya da ipe dizilmiş alabalıklar gibi dünyayı doğduğum günküyle aynı şekilde ardımda bırakacaktım. Ben bu tür bir insan olmamayı seçtim ve sen beni asla Villiers'a benzetemeyeceksin. Asla.”

“Senin Villiers gibi olmanı istemedim!” diye bağırdı Jemma. “Yeryüzündeki tüm adaletsizliğe rağmen insanın geri çekilebileceği bir nokta olması gerektiğini düşünüyorum. Bu kalan vaktini yatakta geçirmen anlamına gelmiyor ama sürdüğün bu hayat seni öldürüyor.”

“Bunu önemsiz buluyorum,” dedi Elijah kısa bir süre sonra.

“Hayatın önemsiz mi?”

“Hayatımın kısa olacağını hep biliyordum. Neden fazladan tembellikle geçireceğim bir zaman için sevdiğim şeylere ihanet edeyim?”

Jemma yeni bir cümle kurmayı başaramayarak ona baktı.

“Dünyayı bir kenara bırakarak seninle olmamı istediğinin farkındayım,” dedi Elijah huzursuz hareketlerle ondan uzaklaşıp odanın diğer tarafına doğru yürürken.

“Ben...”

Elijah onun sözünü bugüne kadar hiç böylesine kesmemiştii. Hızla dönerek yüzüne baktı. “Lafı kıvrırmak için fazlasıyla yaşıyoruz, Jemma. Ben öldükten sonra Villiers’la mutluluğu bulacağınızdan eminim.”

“Böyle bir şeyi ne cüretle söylersin?”

“Söylerim çünkü bu doğru.”

“Yani ölmeni beklediğimi mi söylüyorsun!” diye haykırdı öfkeyle. “Bana da Villiers’a da hakaret ediyorsun!”

“Leopold dünyadaki en yakın arkadaşım,” dedi Elijah usulca. “Her ne kadar birbirimize yabancılaşmış olsak da onu hâlâ en yakın dostum olarak düşünürüm. Gerçek şu ki ben hiçbir zaman senin hak ettiğin çekici eş olmadım ve olamayacağım da. Ama sağlığını düzeltme konusundaki isteksizliğim Villiers’ın senin için benden daha iyi bir arkadaş olduğunu kabullenmekten korkmadığım anlamına gelmemeli.”

“Kibrine inanamıyorum,” dedi Jemma. “Demek mezarının başından doğrudan ceylan gibi sekerek suç ortağına gideceğim ve hayatımın geri kalanını keyifli bir tembellikle geçireceğim, öyle mi?”

“Yaptığın tanımlama işi kolaylaştırmıyor. Senin kibir dediğin şeyi ben mantık olarak adlandırıyorum.” Elijah hızlı bir dönüş daha yaptı ve tam önünde durdu. “Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum, Jemma. Görüşlerimi paylaşmamam büyüklük taslamak olur.”

“Anlıyorum,” dedi Jemma öfkesine hâkim olmaya çalışarak. “Ama bakış açını tam olarak anladığımdan emin olmak için söy-

hüyorum: Villiers'ı bir beyinsiz olarak algılamana rağmen yine de benim senin mezarından onun kollarına atılacağımı düşünüyorsun."

"Şiirsel bir ifade," dedi Elijah kuru bir sesle.

"Ayrıca hayatını uzatmak için yapılması gereken hiçbir şeyi yapmayacağımı, pervasızlıkla dörtlü mezara koşacağını ve arkanda bıraktıklarını düşünmeyeceğini söylüyorsun."

"Seni düşünüyorum, Jemma."

"Öyle mi? Neden? Ben evde rahat rahat oturan bir saçmalıktan başka bir şey değilim, senin titrek mumun söner sönmez hemen Villiers'ın kollarına atılacak bir kadımsın."

"Sadece şiirsel değil, bir de Shakespearevari."

Jemma arkasını dönerek karanlık pencereden dışarı baktı, dudaklarını vahşice ısırarak boğazını tıkayan gözyaşlarını kontrol altına almaya çalıştı. Kalbi ağır ağır atıyordu, kocasının ona ne kadar önem verdiğini anlamının yarattığı sefillikle uyum içindeydi.

"Keşke senin tercih ettiğin adam olabilseydim." Sesi arkasında bir yerlerden gelmişti.

Jemma büyük bir çabayla sesini kontrol altına aldı. "Elijah, beni neden Paris'ten buraya çağırdığını merak ediyorum."

Elijah boğazını temizledi. "Bu karamsarlığınızı anlamıyorum, Jemma. Eğer Villiers'la evlenmek istemezsen bunu yapmazsın. Ben sadece..." Sesi kesildi ve bir anda iri elleri omuzlarına konarak onu kendine çevirdi. "Lanet olsun, Jemma. Doğrusu onu kıskanıyorum. Onunla geçirdiğin keyifli akşamüstünü kıskanıyorum, satrancı, gözlerindeki şefkati, aranızdaki samimiyeti kıskanıyorum."

Jemma öfkeyle kendini ondan kurtardı. "Biraz önce bu tür samimiyetleri küçümsemiştin!"

"Ben öyle bir erkek olmak için yaratılmamışım."

Jemma ne diyebilirdi? Elijah'nın kendisine âşık olduğunu düşünecek kadar aptal olduğunu mu?

Başını arkasındaki karanlık pencerenin serinliğine yasladı. Onurunun karısından önce gelmesi Elijah'nın hatası değildi. Hatta ona bu yüzden hayran olmalıydı. Tanrı biliyor ya tüm dünya onun asaletine hayrandı.

Gözlerini açtı ve yakışıklı, onurlu kocasına yeniden baktı. Aynı zamanda da kendisini yağmurda kalırsa bozulacak bir paket gibi Villiers'a vermeye çalışan aptal adama.

"Seni sıkıntıya soktuğum için özür dilerim," dedi Elijah. Jemma bunu içten söylediğinden emindi.

"Sıkıntı." Yutkunmak zorunda kaldı. "Sanırım bu ölmekte olan bir kocaya yakışıyor." Sözcükler dudaklarından öyle sert döküldü ki Elijah irkildi.

"Aramızın böyle olması gerekmez," dedi Elijah ellerini eşinin omuzlarından ellerine doğru kaydırırken. "Ben, bizim..."

"Bizim ne?" diye sordu Jemma.

Elijah cevap vermedi. Gözleri gece mavisî rengindeydi, bir erkek için gereğinden fazla güzellerdi.

"Beni malikânenin bir uzantısı olarak görüyorsun," dedi Jemma pervasızca, sefilce saldırmaya devam ederek. "Elden ele geçirilecek bir inek olarak."

"Jemma, histerik olmaya başladın..."

Jemma onun sözünü kesti. "Lafımı bitirmeme izin verme nezaketini göster. Hayatındaki hiçbir şeye işin kadar değer vermediğin için bir vâris sorunu seni gerçekten huzursuz ediyor olamaz. Bir yıldan uzun bir zamandır kalbinin dengesiz olduğunu da biliyorsun ya da en azından söylediğin bu ve buna rağmen

de ben Villiers'la satranç karşılaşmasını bitirene kadar benimle yatmayacağını söylüyorsun."

Elijah'nın dudakları gerildi. "Bu çocuğun iyiliği içindi. İnsanların vârisimin kanımdan olmadığını düşünmelerini istemem."

"O zaman ben de senin Lordlar Kamarası'ndan ayrılmayı reddettiğin anki kadar açık konuşacağım. Seninle yatmayacağım, Elijah. Ben Pitt'le ya da yönetimden başka biriyle olmadığın boş zamanlarında çiftleşmeye hazır bekleyen damızlık bir kısırak değilim."

"Jemma!"

Jemma tek kaşını kaldırdı. "Efendim?"

"Seninle yatmayı çok özledim." Durdu. "Bunu çölde su bekler gibi bekledim."

Elijah hassas noktasını karşısındakine gösteren türden bir adam değildi, hiç olmamıştı. Jemma cevap vermeyince önce bir avucunun sonra da diğerinin içini öptü. Dokunuşu yaktı. "Birbirimizi arzuluyoruz, Jemma."

"Hayır," dedi Jemma ifadesiz bir tavırla. "Ya da evet. Birbirimizi arzuluyoruz ama bu yetmez, Elijah."

Elijah ellerini bıraktı. Gözleri gölgelenmişti, karanlık ve aşıl-mazdı. "O zaman beni baştan çıkar."

"Ne?"

"Kur yapılmasının ne demek olduğunu biliyorum. Bunu Lordlar Kamarası'nda her gün görüyorum. Bir adamı yanlış fikirde olduğuna ikna etmek için de ona iltifat etmek, kur yapmak gerekiyor. Köle ticaretini ya da buğdaya vergi konmasını destekleyerek büyük bir hata yaptığını anlatabilmek için. Eğer haklıysan ve zamanımı sonuçsuz çabalar peşinde koşarak geçiriyorsam beni ikna edersin."

"Lordlar Kamarası'na giderken beni gördüğün beş dakika içinde mi?"

"Pes mi ediyorsun?"

Jemma gözlerini kıstı.

"Senin hiç pes etmeyeceğini düşünürdüm. Hep kazanmak istediğini düşünürdüm. Bu konuda benimle aynı olduğunu düşünürdüm, Jemma."

"Mucize yaratamam."

"Sana zaman ayıracağım. Komitelerimin bir kısmını bırakacağım." Elijah onu yakından izliyordu. Jemma'nın düşünceleri teselli edilemez bir acı ile kızgınlık arasında gidip geliyordu. "Villiers'a verdiğin şeyi istiyorum," diye ekledi.

Bu Jemma'nın başının hızla havaya kalkmasına sebep oldu. "Ah, Tanrı aşkına, Elijah..."

"Lütfen. Beni baştan çıkar."

"Elijah, ben Villiers'ı baştan çıkarmıyorum."

"Lütfen." Yeniden ellerini yakaladı. "Lütfen. Yarın Lordlar Kamarası'na gitmeyeceğim. Sana eşlik etmeme izin verir misin?"

"Nereye?"

"Nereye gideceksen. Ne yapacaksan."

"Yarın sokağa çıkıp dünyayı hatta tek bir mahkûmu bile kurtarmayacağım, Elijah. Yarın perşembe ve bu da çiçek pazarına gideceğim anlamına geliyor."

"Seni çileden çıkaran bir aptal olduğum halde yine de beni baştan çıkaracak mısın?" Soruyu usulca sormuştu ama Jemma oradaki gerginliği hissetti.

"Beni çok sinirlendirdin." Sözcükler ağzından iş işten geçti dercesine fırlamıştı. Ama kalbini tamamıyla katılaştırmasının mümkün olmadığını anlamıştı. Çok âşıktı. Elbette bu sadece aşktı.

Jemma elini eşinin yanağına koydu. Sertti, erkeksiydi, onun-
kinden çok farklı. Elijah bir şey söylemedi, Jemma parmaklarını
yanağında gezdirmeye başladı, dokunuşları başka anlamlar
taşıyordu. Bir dokunuş dudaklarına, bir tane elmacık kemiğinin
eğrisine. Elijah gözlerini yumdu, koyu renkli kirpikleri yanağına
günahın gölgesi gibi düştü.

“Seninle yatmayacağım. Seninle sadece bir vâris sahibi olmak
için aynı yatağa girmeyeceğim. Kuzenin her şeyi devralabilir,
umurumda bile değil.”

“Benimle bambaşka bir sebeple yatar mısın?”

Ne söylemeliydi? *Beni dünyayı kurtarmayı istediğinden
daha çok istediğin zaman mı?* Bu, hiç olmayacaktı. Elijah’nın
karakterinin özü, hayatını kurma şekli Jemma’ya istediğini vere-
meyeceği anlamına geliyordu. Yüreğinin bir yanı acıyla doluydu
ama diğer yanı onun için yanıp tutuşuyordu. Öpücükleri için. Bu
ilgiyi Jemma sevgi olarak yorumluyordu.

Elijah gözlerini açtığında sesi boğuktu ve genizden geliyordu.
“Sen benimsin, Jemma. Bunu anlıyor musun?”

Jemma o anda anladı. Bunu nasıl da başından beri göreme-
mişti: Elijah’nın, Villiers’la maça başlamasının hemen ardından
onunla satranç oynamak için direktmesi. Villiers’la maçını bitirene
kadar yatmayı onunla reddedişi.

Bunca zamandır Villiers ve kocasının zıt kutuplarda bulun-
duğu bir ilişki yaşıyordu ve bunu anlayamayacak kadar da aptaldı.

“Seninim,” dedi kendi sesindeki derin hüznü duyarak.

“Sesin...”

“Ama sen benim değilsin, Elijah.”

Elijah’nın bir şeyler söylemesini beklemeden odadan çıktı.

Sekizinci Bölüm

28 Mart

Ertesi sabah kocası ortaya çıktığında Jemma alt kata yeni varmıştı. Şafak söktükten sonra kalkmak ona yaramış, diye düşündü eşinin merdiveni inişini izlerken. Bu kadar yakışıklı bir adam hiçbir zaman çökmüş görünemezdi, endamı yeterdi. Elijah'ya gerçekten büyük lütuflar bahşedilmişti; bir asilzadenin çenesi ve bir devlet adamının gözleri. Kıvrımlı, güzel bir ağız.

Kocasının duygularının asla baş edemeyeceği bir şekilde Villiers'la rekabete bağlı olduğunu anladıktan sonra onu baştan çıkarmaya karar vermişti. Onu bir kazanma beklentisi olmadan baştan çıkaracaktı, onu Lordlar Kamarası'ndan ayrı tutabileceği her dakikanın kalbine iyi geleceğini düşünerek yapacaktı bunu. Hem de aynı dakikaların kendi kalbini kıracağını bile bile.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Elijah hızla.

Elijah hayatının büyük bir kısmını her günün hayat değiştiren gün olmasını bekleyerek geçirdi, diye düşündü Jemma.

Jemma, "Covent Garden'daki çiçek pazarına gideceğiz. Bu düşeslerin kendilerini faydalı hissetmek için zaman zaman yaptıkları mütevazı bir iştir," dedikten sonra içtenlikle ekledi, "ki bu çok sık olmaz."

Elijah arabaya binmesine yardım ederken hiç de sıkılmış gibi görünmedi.

Yaklaşık yarım saat sonra çiçek tezgâhlarının arasında dolaşıyorlardı, satıcılar bağrışıp duruyordu.

"Menekşeler," dedi Jemma içi küçük çiçeklerle dolu iri bir varilin önünde durarak.

"Ah, şu mor olanlar," dedi Elijah onlara bakarak. "Onları görmüştüm."

"Menekşenin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Elijah omuz silkti. "Tam olarak değil. Bilmeli miyim?"

"Botanikten? Genel bilgi olarak?"

"Hayır." Bu bilgi eksikliğini önemsiyormuş gibi bir hali vardı.

Kadifemsi küçük çiçeklerin bir demetini alarak onun burnuna doğru uzattı. "Bunlar menekşe."

"Anladım," dedi Elijah. "Hepsini mi alacağız?"

"Bütün kovayı mı?" Jemma güldü. "Hayır. Çok narindirler. Bu güzellikleri bir ya da iki gün sürer. Bu tür güzellikler küçük demetler halinde kullanılır, yatak başına konan küçük bir demet gibi. Fazlasını almak savurganlık olur. Sayın Dük, sen beni savurganlıkla suçlarsın ama aslında ben oldukça ekonomik bir kadıyım."

"Seni savurganlıkla suçladığımı hiç hatırlamıyorum," diye itiraz etti Elijah.

"Paris'teydi. Kristal ormanımın maliyetinden hiç hoşlanmamıştın, hatırladın mı?"

“Yüzlerce şilin değerinde bir ağaç,” dedi hatırlayarak. “Ama sonra... Kral çok beğenmişti.”

“Ve kristaller de sonrasında onları satın aldığımız tüccara geri satılmıştı. Doğal olarak biraz daha düşük bir fiyatla. Ama menekşeler ölür ve tekrar satılamaz.”

Demetin içinden birkaç menekşe çekerek Elijah’nın yakasına taktı. “İşte. Artık o kadar ciddi görünmüyorsun.”

Elijah başını eğerek siyah kadife ceketine baktı. “Çok mu ciddi görünüyorum?” diye sordu.

“Tam bir devlet adamı gibi. Gerçi menekşeler sana daha şirin bir hava verdi.”

“Villiers’inki gibi ceketler giymemi mi tercih ederdin?”

Eşinin sesi o kadar kararsızdı ki Jemma kahkahalara boğuldu. “Villiers sana asla nakışçılarının adresini vermez. Oldukça güvende sayılırsın, Elijah.”

Eldivenli elini tutarak dudaklarına götürdü. “Bana Elijah dedin.”

Jemma pembeleştiğini hissetti. “Bunu sıklıkla yaparım.”

“Halkın arasındayız.”

“Biz... Biz evliyiz,” dedi sesindeki nefes nefese kalma izlerini duyup kendine lanetler yağdırarak.

“Annemin babamın ilk adını bildiğinden bile emin değilim,” dedi Elijah elini bırakırken.

Jemma çiçeklerin kalanını uşağa verdi. “Bunlar ve bir demet daha lütfen, James.” Sonra Elijah’nın koluna girdi. “Bildiğinden eminim. Muhtemelen senin duyabileceğin yerlerde kullanmamayı tercih etmiştir. Sence annen ziyaretimize gelir mi? Yoksa...” Tereddüt etti. “Ben mi ona gitmeliyim? Sanırım biraz hayırsız bir gelinim.”

“Annem seni görmek isteseydi kararını bildiren bir ferman yollardı,” dedi Elijah. “Bu beyaz olanlar ne?”

“Elma ağacının çiçekleri!” diye şakıdı Jemma. “Ah, bunları severim. Baharın gerçekten geldiğini bildirirler. Bunlar ve beyaz kiraz çiçekleri. Sanırım oturma odamıza bol miktarda almalıyız, ne dersin? Bunlar da şimşir.”

Elijah şimşiri kokladığı anda bir adım geri çekildi. “Sanırım bir şey ölmüş.”

“Şimşir görüldüğü kadar güzel kokmaz,” dedi. James’e döndü. “Beyaz kirazlardan oldukça bol miktarda alalım, teşekkür ederim.”

Elijah’yı uşağın duyamayacağı bir yere çekti. “Söyle bana, Elijah. Anneni ziyarete gitmeli miyim?”

“Bunu birlikte yapabiliriz,” dedi belirgin bir coşkusuzlukla. “Kral’ı ziyaret etmek gibi olduğunu biliyorsun. Ziyaret edebilmek için dilekçe göndermeliyiz. Beni iki yıldır yanına çağırmadı.” Biraz düşündü. “Belki de daha uzun bir zamandır.”

Jemma durdu. “Belki de hastadır.”

“Ah, hayır. Bana haftada bir yazıyor. Strateji onun işi. Bana yıllardır pek çok konuda gerçekten iyi tavsiyeler veriyor. Tabii hakaret etme noktasına kadar gitme eğilimi de var,” diye ekledi. “Bana hep gaddarlık yapmamı söylüyor.”

Evinin Holofernes’in kanlı başını tutan Judith resmiyle dekore etmiş dul düşesin bu tür eğilimleri Jemma’yı hiç şaşırtmadı. Çan çiçeklerine bakmak için eğildi.

Çan çiçeklerini satan adam gözleri ve gaga gibi burnuyla son derece hırpalanmış bir baykuşa benziyordu. “Onları gübre yığlarında büyüttüm,” dedi Jemma’ya. “Ben her zaman Londra’daki iyi çan çiçeklerini satarım. Bunun sebebi gübre. Demeti bir peni.”

Elijah çan çiçeklerine pazara girdiklerinden beri ilk kez gerçek bir ilgiyle baktı. “Sence bu neden?” diye sordu adama. “Gübrenin ısı oluşturmamasından olabilir mi?”

“Büyük babam tahılla beslenmiş atın gübresi gibisi olmadığını söylerdi.”

“Gübre yığınları ısı da oluşturur. Bazen için için yanarlar da. Belki de bu çiçekler hem üstten hem de alttan ısı almaktan hoşlanıyordur.” Adam gözlerini devirmedi çünkü insan kadife ceket giyen zengin birine bunu yapmazdı.

“Bunlar ne çiçeği?” diye sordu Jemma. Adamda bir kova dolusu çan çiçeklerine benzeyen ama menekşe rengi olan gösterişli çiçek vardı.

“Onlara dokunma,” diye hırladı adam.

“Bir düşesle konuşuyorsun.” Elijah’nın sesi hâkimiyet kuran bir tonlamaya sahipti.

“Onlar ziirli türden.”

“Sihir mi?” diye sordu Elijah. “Sihirli bir çiçek mi?”

“Ziir!” dedi adam sinirlenerek. “Onlara Ölü Adam Çanları denir ve ziirliler!”

“Zehir,” diye açıkladı Jemma. “Onları bir eczacı için mi yetiştiriyorsun?”

“Bir doktor. Yetiştirdiğim her şeyi alır. Bir tür ilaç yapıyor.” Yaşlı adam birdenbire kıkırdadı. “Mangırlarını almakta bir sakınca görmüyorum ama yaptığı ilaçları almaktansa ölmeyi yeğlerim!”

“Herhalde dokunmak öldürmez,” dedi Elijah huzursuzlanarak.

“Tek bildiğim şu: Yediğin anda öbür tarafı boylarsın,” dedi adam inatla. “Bundan ölen çocuklar var. İçinde durdukları sudan içersen de ölürsün.”

“Çan çiçeklerini yemek masasının üzerine koyacağım,” dedi Jemma. “Bunların yarısını alalım lütfen James,” dedi uşağa.

Elijah birkaç çan çiçeğini kopardı. "Saçın için mükemmel renkteler," dedi ona bakarak. Çiçekleri kulağının üzerine sıkıştırdı. "Saçlarının rengi... Bir şey sarısı. İltifat etmekte hiç başarılı değilim."

"Yumurta sarısı," dedi Jemma eğlenerek.

"Batan güneş sarısı," dedi bir çiçeği daha buklelerinin arasına yerleştirirken.

"Ne hoş," dedi Jemma. "Şiir gibi."

Elijah ona gülümsedikten sonra elini çekerek koluna girmesini sağladı. "Belki de sana bir kaside yazarım. Birbirine kur yapan çiftler bunu yaparlar, değil mi?"

"Bugüne kadar bir erkeğe kaside yazan bir kadın olduğumu duymadım," dedi Jemma kıkırdarak. "Ama deneyebilirim. Ama korkarım hayal gücüm çok kısıtlı. İçimdeki satranç oyuncusu yüzünden."

"Saçları batan güneş gibi olan Jemma'ya," dedi. "Ve gözleri... Ve gözleri..."

"Misket gibi olan mı?" diye tahminde bulundu gülerek.

Elijah ona baktı. "Romantizme hiç yeteneğin olmadığını görüyorum. Bu baştan çıkarma işinin kontrolünü ele almalıyım."

"Kesinlikle olmaz," dedi Jemma. "Çok fazla şeyi kontrol ediyorsun. Baştan çıkarma sorumlusu benim. Bu gece Vauxhall'a gidiyorsun."

"Ben mi? Biz demek istedin herhalde."

"Ben orada olacağım, elbette maskeli olarak. Beni bulmak zorundasın."

Elijah inledi. "Jemma, ben yaşlı ve saygın bir dükküm, bunlar için çok yaşlı..."

"Elijah, sen ne diyorsun? Otuz dört yaşımdasın! Vauxhall'a en son ne zaman gittin?"

“Çok olmadı,” dedi hiç de ikna edici olmayan bir tonlamayla.

“Oraya hiç seninle gitmedim,” dedi Jemma. “Ve yalnız başına gitmiş olduğunu da düşünemiyorum. Biz evlenmeden önce mi gittin?”

“Koltuğuma yirmi bir yaşında oturdum,” dedi. “Hiç zamanım yoktu...”

“Zamanın mı yoktu? Böylesine bir şey için zamanının olmaması... Elijah, ailelerimizin evliliğimizi biz gençken planlamış olmaları iyi olmuş. Aksi takdirde evlilik fikrini aklından bile geçirmemiş bir bekâr olarak yaşıydın.”

“Seni gördükten sonra bu olmazdı.”

Jemma küçük bir mutluluğun ayak parmaklarına kadar yayıldığını hissetti.

“O sırada benimle evlendiğine hiç de sevinmiş gibi görünmüyordun,” dedi Jemma kısık sesle. “Ben sana âşıktım ve bunu bariz bir şekilde belli de ediyordum. Ama bu aşk bile senin evlenmekten mutlu olmadığını görmemi engelleyemedi.”

“Kudret aklımı başımdan almıştı,” dedi. “Sert bir içkinin erkekler üzerinde yaptığı etkiyi yapmıştı. Biliyorsun, babam kendini rezil etti.”

Jemma boğazını temizledi. “Talihsiz ölüm koşullarından mı bahsediyorsun?”

“O da var tabii ama Lordlar Kamarası’ndaki durumundan da bahsediyorum. Oradaki yerini aldı ama bunu neden yaptığını ancak Tanrı bilir. Politikayla hiç ilgilenmiyordu ki. Kararları geciktirmekten, boş işler yapmaktan zevk alan bir grup adamın başına geçti.”

Jemma tam olarak neden bahsettiğini anlamadığını belirten bir şekilde kaşlarını çatı.

“Bir yasa tasarısı tartışıldığında ayağa kalkıp tasarı yararına ya da karşısında anlamsız uzun tartışmalar yaratırlar ve bazen de bu tartışmaların ortasında fikirlerini değiştirirlerdi. Ülkedeki tüm erkeklere kondom dağıtılması ya da tüm fahişelere Doğu danslarının öğretilmesi konularında yasa tasarıları sunarlardı.”

“Ah.”

“Birtakım tasarıları gündemden düşürecek kadar etkiliydiler ve hükümet için bir şeyler yapmak için çabalayanları sürekli olarak utandırırlardı.”

“Bunun ardından yerini alman seni zorlamıştır,” dedi Jemma.

“Onlar yani babamın arkadaşları hâlâ ortalıkta dolaşıyorlardı ve bana Edepsiz Beaumont diyorlardı. Benim onun rolüne devam edip yeni edepsizliklerinin genç Dionysos’u³ olacağımı düşünmüşlerdi.”

“Ama sen olmadın.”

Hüzünle gülümsedi. “Olmadım ama babamın itibarsızlığını ve Lordlar Kamarası’nın benden beklentilerini silmek uzun bir zamana, çok düşünmeye ve planlar yapmaya mal oldu. Korkarım o koşullarda yaşarken evlilik benim için çok da önemli değildi. Ashında hatırladığım kadarıyla evliliğimizden önceki birkaç ay boyunca kendimle meşguldüm ve her şey bizim için olumsuz ilerliyordu. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.”

Jemma boğazını temizledi. “Senden gerçekten özür dilemeliyim.”

Elijah ona doğru eğilerek çiçekleri yeniden yerleştirdi. Eli bir süre orada kaldı. “Düşüyorlardı.”

“Fransa ve buradaki skandallarımın seni utandırdığını biliyorum. Ama senin Edepsiz Beaumont gibi bir itibarla savaştığını

3 Yunan mitolojisinde şarap tanrısı. (ed.n.)

bilmiyordum,” dedi. “Hem de hiç. Bilseydim son derece sağduyulu davranırdım, Elijah.”

“Sancılarımı seninle paylaşmadım, değil mi? Sana asla günlük sorunlarımdan bahsetmedim.”

“Hayır,” dedi Jemma. “Sana gününün nasıl geçtiğini sorduğunda sen orada tartışılan konulardan bahsederdin. Bir şekilde katkıda bulunmaya çabalardım ama o zamanlar hiçbir şey bilmiyordum.”

“Evliliğimizin ilk günlerini açık açık değerlendirebilmem birkaç yılını aldı ama sonra hatırladım. Sabahları yanımda uzanır ve beni sorulara boğardın. Ve ben o sırada Lordlar Kamarası’nda olmayı dileycek kadar aptaldım. Bu benim en büyük aptallıklarımdan biriydi, Jemma.”

“Başka dertlerin vardı.”

“Seni kaybetmeyi hak ettim ve kaybettim.”

“Ve ben şimdi buradayım,” dedi ona gülümseyerek. “Ve bu gece Vauxhall’da olacağım. Elbette maskeli olarak. Masken var, değil mi Elijah?”

“Sanırım var,” dedi. “Sen de takacaksın, değil mi?”

Jemma başıyla onayladı.

“Ne renk?”

“Bunu bulmak senin görevin,” dedi Jemma gülerek. “Kur yapma işinde öğrenilecek ilk ders baştan çıkarmak istediğin kadını tanımlayabilmek!”

“Ama sen beni baştan çıkarıyorsun,” dedi Elijah şımarırçasına. “Ben sadece maskeli güzel bir kadının yanıma gelmesini ve benimle flört etmeye başlamasını bekleyeceğim.”

“Bunu yap,” dedi Jemma gülerek.

Elijah kuşku dolu bakışlarla onu süzünce omuz silkti. “Beni elbette hemen tanıyacaksın, Elijah. Başka kim seninle flört etmeye kalkışır?”

Dokuzuncu Bölüm

Kendini Leopold olarak tanımlayan, başka herkesin korkutucu bildiği Villiers Dükü kararını vermişti. Gerçekten tek istediği kadın olan Jemma'yı kazanamayacaktı. Eski dostu Eljah ona sahipti ve Eljah her ne kadar babası gibi erken yaşta öleceğini düşünse de Leopold onunla aynı fikirde değildi.

Zaten zihnindeki aptal bir yan, Eljah'yı ondan daha fazla sevmemiş biri tarafından sevilme istiyordu.

Hayatında sevdiği ilk kadın Bess adında çok tatlı bir garsondu ama Eljah parmağını oynatır oynatmaz kız arkasına bile bakmadan Beaumont'un peşinde dolanmaya başlamıştı.

Tüm suç Villers'ın yüzündeydi, buna hiç şüphe yoktu. Yılların yumuşatmadığı sert bir yüze sahipti. Saçlarındaki gümüş çizgilerin de bir faydası olmuyordu, büyük burnunun da. Aslında lanet olası bir canavara benziyordu ve öyleydi, canı cehenneme...

Kadınlarla işi bitmişti. Bu düşünceyi düzeltti. Tanrı korusun, kasıkları çürüyene kadar kadınlarla işi bitmemişti ama iyi kadın fikrinden yani evlenilecek kadın fikrinden uzaklaşmıştı. Jemma, Eljah'yla evlendiğine göre onunla evlilik söz konusu değildi.

O zaman evlenilmeyecek ama diğer yanları Jemma'ya benzeyen bir kadın olmalıydı. Değer verilecek lanet bir kadın.

Villiers kısa kara anlarını atlatmakta oldukça ustaydı. Genellikle bu duygularını alır ve sunturlu bir küfürle zihninden uzaklaştırırdı.

Uşağı Ashmole kütüphaneye girdi. Yıllardır bu evdeydi ve yaşlandıkça kamburlaşmıştı.

“Emekli maaşını mı yoksa bir evi mi tercih edersin?” diye sordu Villiers, Ashmole konuşmaya başlayamadan. Bu soruyu sık aralıklarla soruyordu.

Ashmole kemikli burnu ve çenesiyle ona yaşlı bir akbabanın öfkesiyle baktı. Villiers yetmişlerine geldiğinde muhtemelen böyle görüneceğini düşündü. Çok nahos bir düşünceydi.

“Neden bunu yapayım?” diye cevapladı Ashmole. “Sen tam histeri krizlerine kapılıp ortalığı ilginç bir yere çevirmeye hazırlanırken neden bunu yapayım?”

Villiers onu süzdü. Çocukken ileride dük olacağını görmezden gelerek sadece çaldığı böğürtlenli turtalara odaklanan ve kaçına şaplak atan bir uşağın insanın başında kalması son derece dezavantajlı bir durumdu. Adam ona hiçbir zaman hayran olmuyordu. “Yüzünden düşen bin parça.”

“Sanki senin suratın çok bir halta benziyor,” diye cevap verdi Ashmole. Uşak ciddileşip omuzlarını dikleştirdi. “Ekselansları’nın avukatı Bay Templeton, Ekselansları tarafından kabul edilmeyi bekliyor.”

“İçeri gönder,” dedi Villiers. “Ve Tanrı aşkına, git biraz kestir. Adamın pelerinini alırken ölüp gitme.”

Ashmole tek kelime etmeden odadan çıktı, bu uyuyacağı ve buna ihtiyacı olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Villiers içini çekti. Aslında o da kimsenin ziyaretini kabul edecek halde değildi.

Templeton hukuki ciddiyetin bir mucizesiydi. Uzun ve çıkık çenesi bugüne kadar bir kahkaha atmak amacıyla kullanılmamıştı. Azametli duruşunu gören onun tuvalete bile gitmediğini düşünürdü. Bir kanun kitabından doğmuş ve yine oraya gömüleek bir kuşa benziyordu.

Villiers başıyla Templeton'ın reveransını yapıp oturabileceğini belirten bir hareket yaptı ve, "Gayrimeşru çocuklarımı eve almaya karar verdim," dedi konuya giriş yapma gereği hissetmeden.

Templeton gözlerini kırıştırdı. "Ekselansları, sizi onların zaten evleri olduklarına temin ederim."

"Buraya alacağım."

Templeton en az kırk evrak çekmecesine sahip dev çalışma masası olan tiplerdendi. Her birinde Dük'e ait başka bir şey vardı, çocuklarının belgeleri altlarda, utanç köşesi gibi bir yerde duruyor olmalıydı. Bakışlarındaki dehşet bu çekmecenin hangisi olduğunu düşünmekten kaynaklanıyor olmalıydı.

"Ekselansları?"

"Topla onları," dedi Villiers kısaca. "Dur... Bir tanesi annesiyle yaşamıyor muydu?"

Templeton öksürdü. "Ekselansları beni uyarmış olsaydınız size listeyi getirirdim."

"Tanrı aşkına, o kadar kalabalık değiller," diye hırladı Villiers. "Nerelerde olduklarını bildiğinden eminim."

Bir dük bile Templeton'ın gözlerinde beliren eleştiri ifadesini okuyabilirdi.

"O çocukları sana teslim etmişim," dedi Villiers.

"Hepsine iyi bakılıyor," dedi Templeton. Sesinde hafif bir küstahlık vardı. "Kayıtlarda bir hata bulamazsınız."

“Öyle yapmak gibi bir derdim yok. Sadece şekli değiştiriyorum. Çocuklar burada yaşayacak. Hepsi. Annesinin yanında yaşayan gelmeyebilir. Anneleri almayacağım.”

Templeton boğazını temizleyerek küçük not defterini çıkardı. “Anneler yok.”

“Onları toparlamak kolay olmalı. Adreslerine git, şu an onlara bakanları azat et ve onları buraya getir.”

“Buraya mı?” Templeton umutsuzca etrafına bakındıktan sonra tavana doğru bakmaya başladı.

Villiers kütüphanesinin hayatını komik bir şekilde yansıttığını itiraf etmek zorunda kaldı. Geçen yıl tonozlu tavana Olympos Dağı'ndaki sefih yaşamı anlatan bir resim yaptırmıştı. Yunan mitolojisinin bir erkeğin hayal gücü için iyi bir kaynak olduğunu düşünürdü. Zeus'un Danae'yi altın yağmuruna dönüşerek elde etmesi oldukça etkili bir fanteziydi. Tüm edebî koleksiyonunu her şeyin yatakla ilgili olduğunu ima eden bir odada tutması ona komik geldi.

Zeus her yerdeydi. Bazen bir boğa, bazen bir kuğuydu ama her zaman çekici ve çıplak perisinin peşindeydi. Ressamdan şu İtalyan tarzı tombul, küçük penisli aşk tanrısı fikrinden uzaklaşıp dolgun göğüslere odaklanmasını istemişti.

Ressam işini büyük bir coşkuyla yapmıştı. Villiers aralarda hâlâ daha önce dikkatini çekmemiş yeni göğüsler bulmayı başarıyordu.

Templeton'ın onaylamadığı ortadaydı. Onun için büyük şanssızlıktı ama Villiers onun görüşlerini hiç umursamıyordu.

“Hepsi bu,” dedi Villiers masasının üzerindeki evraklara dönerek.

“Ekselansları,” diye ricada bulundu Templeton.

Villiers sesinin huzursuz ve mümkün olduğunca kaba çıkmasına özen gösterdi. "Evet?"

"Bu çocuklara kim bakacak?"

"Bayan Ferrers onlarla başa çıkar. Bunu ona söyleyebilirsin. Birkaç dadı ya da o tip birilerini işe alabileceğinden hiç kuşum yok."

Templeton yutkundu.

Villiers yeniden gözlerini kaldırdı. "Templeton, kâhyamdan korkuyorsan bunu söyle ona ben haber vereyim."

Templeton ayağa kalktı ve onurlu duruşunu yeniden elde etti. "Ekselansları'na iyi bir sabah dilerim," dedi eğilerek.

Villiers'in aklına bir fikir geldi. "Templeton."

"Evet, Ekselansları." Yeniden eğildi.

"Mantıklı, hayır, yardımsever bir insan benim bu çocukları yetiştirmem gerektiğine inanır mı?"

Templeton'ın ağzı açık kaldı.

"Merak ediyorum da Bayan Tatlock ne derdi acaba?" dedi Villiers, daha çok kendine konuşmuştu.

"Bayan Tatlock mu?" diye kekeledi Templeton.

"Vârisimle evlendiği için şu an adı Bayan Dautry," diye mırıldandı Villiers. "Sana o mektubu verdim, değil mi? Evet, kesinlikle verdim. Vasiyet değişikliğimdeki ayrıntılarla birlikte verdiğimden eminim. Unvanı kimin alacağı da eminim artık bellidir. Bayan Tatlock muhtemelen kuluçkadaki tavuk gibi yumurtlayacak ve tüm çocukları meşru olacak. Aynısını kendim için söyleyemem."

"Evet, bunun farkındayım Ekselansları."

"Çocuklarıma benim bakmam gerektiğini düşünebilir," dedi Villiers kararını vererek. "Pekâlâ, Templeton. Sabah bana gerekli isim ve adresleri bildiren bir not yolla. Ben de işlerimin arasına

sıkıştırmaya çalışayım. Bugün çok işim var. Beaumont Düşesi'ne bu gece Vauxhall'a gideceğime dair söz verdim; kulüpte birkaç satranç maçı da yapacağım ve şimdi de bu."

Çenesini indirdi.

Avukatının sesi tahmin ettiği gibi cırlamaya dönüştü, hatta orada bir dehşet ifadesi de vardı. Villiers bu sesi ilgiyle dinledi. Avukatı gayrimeşru çocuklarını etrafına toplamak istemesinden niye dehşet duyuyordu?

"Ekselansları demiş *olamaz* ki..."

Villiers gözlerini ona dikti. "Kesinlikle olabilirim," dedi usulca. "Ayrıca düşündüm de, o listenin bir saat içinde elimde olmasını istiyorum, Templeton."

Templeton hızla odadan dışarı fırladı.

Onuncu Bölüm

Aynı günün akşamı

Perthuis Markizi kendinden hiç emin değildi. “Bu kıyafet kendimi bir sirk oyuncusu gibi hissetmeme sebep oluyor,” dedi refakatçisine mor kapüşonlu pelerinini vücuduna sararken.

“Büyüleyicisin,” dedi Lord Corbin köşeyi dönen arabada sağlam oturmaya gayret ederek. “Sayın Madam, yemin ederim ki Vauxhall’da kim varsa muhteşem olduğunu düşünecek.”

“Ama bu Vauxhall denen yer kötü şöhretli bir yer, değil mi? Bana öyle bir şey söylendiğini hatırlıyorum. Şimdi hatırladım, bunu söyleyen Balthazar Monoconys’ti. Orada çok karışık bir insan topluluğunun bulunduğunu ve maskeli bir fahişenin ona onunla bir şişe bal likörü içmeyi isteyip istemediğini sorduğunu anlatmıştı.”

Lord Corbin öne doğru eğilerek onun elini okşadı. “Siyah ve beyaz giymediğinde tehlikeli bir güzelliğe sahip olduğun doğru. Seninle şişe paylaşmak isteyenleri başından defedeceğim.”

"Bu rengin gerçekten bana yakıştığını mı düşünüyorsun?" Louise güvensizliğini Corbin'e fark ettirmemesi gerektiğini biliyordu ama adam çok sempatikti ve onun Jemma'yla çok samimi olduğunu binlerce kez görmüştü. Önce Corbin'i ardından da Dük'ü ele geçirmeyi planlamıştı.

"Kesinlikle. Bu mavimsi mor senin için mükemmel," dedi Corbin. "Siyah çok sert. İnsanı yaşlı gösterebiliyor."

Markiz bu açıklamanın ardından sessizleşti. Beaumont Düşesi'ni grotesk küstahlığından dolayı affetmeyecekti ama siyah ve beyaza olan tutkusundan vazgeçme sebebinin bu olduğunun da farkındaydı.

Corbin'e gülümsedi. "İnsan Vauxhall'da ne yapar?"

"Orkestranın yanında bir masaya oturacağız," dedi Corbin. "Orada Mağribi tarzda bir bina yükseliyor, oldukça ilginç bulacaksınız. Endişelenmene hiç gerek yok. Yanından ayrılmayacağım."

Bunu kabul edemezdi. "Aman Tanrım!" diye haykırdı hızla yelpazesini açarak. "Ben sarıp sarmalanmaya muhtaç bir çocuk değilim, Lord Corbin. Aslında orada özel bir dostumu görmeyi de umuyorum."

Corbin bu açıklamayı bir hakaret olarak algılamış gibi görünmedi. Durum tam kuşkulandığı gibiydi: Corbin onun yani Markiz'in kendisiyle gerçekten ilgileneceğine dair bir umut beslemiyordu. O gerçekten iyi giyiniyordu ve onu bir Fransız gibi gösteren hoş tavırlara sahipti ama yine de... Yani O Perthuis Markizi olarak evlilik bağına ihanet etmeye karar verecek olsa da onun seviyesindeki bir adamın kollarına atılmazdı.

"Anlayacağın üzere," diye devam etti bir sır veriyormuşçasına, "Beaumont Dükü'yle çok sevgili ilk arkadaşız." Corbin kayda değer bir dedikoducuydu, onu refakatçi olarak seçme sebeplerinden biri de buydu. Bunu bu gece tüm Londra duymalıydı.

"Aman Tanrım," dedi Lord Corbin çekici bir tebessümle. "Seni tebrik etmeliyim, Markiz. Dük'ü bir tür Püriten olarak gördüğümü itiraf etmeliyim. Ama hiçbir erkek senin gibi güzel bir kadının karşısında sağlam duramaz elbette."

"Çok nazıksın," dedi Markiz arkasına yaslanıp bu iltifatı bir tebessümle ödüllendirirken.

"Dük'ü kolay sohbet edilir biri olarak görüyor musun?" diye sordu Corbin. "Korkarım hükümet işleri konusunda çok az şey biliyorum ama o tam bir uzmandır."

"Ben asla o tür meseleleri konuşmam," dedi Louise. "Öncelikle asla İngiliz gazetelerini okumam. Bu dili okumakta pek başarılı değilim ve zaten gazeteler de çok sıkıcı. Fransız gazeteleri için de aynı şey geçerli ama en azından kelimeleri anlayabiliyorum."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Corbin. "Bu gazeteciler sadece kendileri için yazıyorlar, hayattaki ilginç şeyler hakkında hiçbir fikirleri yok. Birilerinin onları okuyor olması bile bir mucize."

"Hep sıradan insanlar hakkında yazıyorlar," dedi Louise huysuzlanarak. "Vahşiler ve benzerlerinden."

"Ben de Amerika hakkında yazılanları okumaya tahammül edemiyorum," dedi Corbin. "Kulağa oldukça sağlıksız geliyor. İnanılmaz sebeplerle birbirlerini öldüren insanlarla dolu."

"Hayır, ben bir sokak ötede yaşayan vahşilerden bahsediyordum," diye düzeltti onu Louise. "Fransız gazetelerine bakarsan her yerde şaşırtıcı insanlar var. Zevk duyarak insanları zehirleyen ya da bu tür şeyler yapan kişilere ait detaylar yazıyorlar. İnsanı aşçısından bile şüphe edecek hale getiriyorlar."

"Aşırı derecede kışkırtıcı," dedi Corbin. "Ve sıkıcı. Beaumont Dükü'nün seninle farklı konulardan konuşmaktan mutlu olacağını düşünüyorum."

“Doğal olarak,” dedi Louise aynı anda Beaumont’la hangi konuda konuşması gerektiğini düşünürken. Belki de *Morning Chronicle*’ı gerçekten gözden geçirmiş olmalıydı.

“Sormamın bir sakıncası yoksa, Dük’ün ilk adı nedir?” diye sordu Corbin.

Louise gözlerini kısarak ona bakınca o da masum gözlerle ona baktı. “Bir erkeğe asla ilk adıyla hitap etmem,” dedi Louise.

“Çok özür dilerim!” diye haykırdı Corbin. “Villiers Dükü’nün sana Louise diye hitap ettiğini hatırlıyorum da...”

“Ben kendi adıma bu tür samimiyetlere girmem. Hem Villiers benim kuzenim. O bir erkek değil.”

“Herkesin düşündüğünün tam aksine,” dedi Corbin eğlenerek.

Araba durunca Louise maskesini taktı ve birlikte parkın merkezine doğru yürüdüler. Kavak ağaçlarının altında birbirlerine tutkuyla sarılmış genç çiftler vardı.

“Bu, Bois de Boulogne civarlarında görülebilecek şeylerden fazlası değil,” dedi Corbin, Louise ona bu bayağılığı gösterdiğinde.

“Bois de Boulogne’a hiç girmedim,” dedi Louise. “Sen de bunu söyledikten sonra hiç girmeyeceğim.”

Corbin hemen şamatadan uzakta bulunan doğru bir noktaya masa kurulmasını sağladı, iki şişe şampanya ve nefis yiyecekler ısmarladı.

“İki şişe mi?” dedi Louise daha iyi görebilmek için maskesini yerleştirirken.

“Kendimizi rahat hissetmeliyiz,” dedi Corbin. “Korkarım Beaumont Dükü henüz gelmemiş.”

“Buraya sadece bu amaçla gelmedim,” dedi Louise gururla ve yalan söyleyerek.

Corbin umursamamış gibiydi. "Öyle olmadığını umarım. Kadınlar av köpekleri gibi erkeklerin izini sürmemeli. Böyle bir ihtimalin varlığını bile bilmek erkek milletini şımartırdı."

Louise şampanyasından umutsuz bir yudum aldı. "Bu maskeler işi daha da zorlaştırıyor," dedi. "Tanıdıklarımı çıkarabilmeyi umuyorum."

"Vauxhall'da tanıştırmaya gerek yoktur," diye güvence verdi Corbin.

Louise bu cümleyi sessizce içine sindirdi. Doğrusu İngilizler Fransızlardan çok farklıydı. Hiçbir Fransız asilzadesi bu tür bir görgüsüz etkinliğe katılmazdı. Ama o her şeye rağmen kibar olmalıydı çünkü Corbin ona refakat etmek gibi bir incelik yapmıştı. "Bu yıldız şeklindeki lambalar oldukça güzel," dedi Louise. Corbin yeniden kadehini doldurdu, Louise kadehe içinde çok değerli bir iksir varmış gibi yapıştı. "Dük'ü görebildin mi?"

"Henüz değil."

"Şuna bak!" diye haykırdı Louise. "Burada fahişeler olduğuna inanıyorum." Söz konusu kadın maskesini çıkarmıştı, tabii hiç takmamış da olabilirdi.

"Şu işe bak," diye cevapladı Corbin. "Bu çok zarif bir elbise. Kadın göğüslerinin olduğu gibi ortada olduğunun farkında mı acaba?"

"Elbette farkında," diye cevapladı Louise. "İnsan öyle yapmak niyetinde değilse o bölgede kumaş tasarrufu yapmaz. İtiraf etmeliyim ki bir fahişeyi hiç bu kadar yakından görmemiştim. Elbette Montbard Kontesi hakkında yapılan esprilerden haberdarım ama bu başka bir şey."

"Evet, Kontes oldukça özgürlüktüdür ama ücret talep etmez," diye mırıldandı Corbin.

"Parayı nasıl talep ettiklerini çok merak ediyorum," dedi Louise ikisini içerek. "Kendime değer bimem gerekse çok utanırdım."

"Buna alışmışlardır," dedi Corbin candan bir tavırla. Yerlerine oturdular ve bir süre dansları seyrettiler. Bir süre sonra Louise kendini doğal bir otoriteye sahip uzun boylu ve maskeli olmasına rağmen oldukça güzel bir profili olan adama bakarken buldu. Hiç şüphe yoktu: Beaumont Dükü gelmişti.

"Kısa bir süre için iznini rica ediyorum," dedi ayağa kalkarken. Hafifçe sallandı ama hemen toparlandı. "Bir arkadaşımı gördüm. Yanıma bir kadeh şampanya da alayım."

"Ben burada olacağım," dedi Lord Corbin onu rahatlatmak için.

Louise doğruca dans pistine yöneldi. Dk, fahişeler tarafından sarılmıştı, acele etmesi gerektiğini düşündü. Düşes kocasının sadakati konusunda kesinlikle yanılıyordu. Sonra yüreğinde bir sızı hissetti, o da kendi kocası hakkında aynı yanılısamaya kapılmıştı.

"Peter, burada ne arıyorsun?" dedi Jemma, Louise masadan uzaklaşır uzaklaşmaz onun iskemlesine oturarak. "Demek kendini hazırladığım oyunun ortasında buldun, şöyle bir düşünüyorum da bu gayet uygun aslında. Sonuçta planı yapan sendin."

"Sevgili Düşes," dedi Corbin parmaklarını öperken. "Yetkinliğine iltifat etmeliyim. Yirmi dört saat içinde kocanla flört etmeye başlayabileceğini gerçekten düşünmemiştim."

"Markiz'in yemi yutacağından çok emin değildim," diye itiraf etti Jemma. "Ama Vauxhall'ın bu tür karşılaşmalar için pek çok fırsat sunduğunu düşündüm. Bu arada, Elijah nerede?"

"Tam karşımızda. Sanırım onunla şu an konuşan kişi bir fahişe."

"Bana bir kadeh şampanya ver, hayatım. Bu Elijah için bir eğlence! Ve işte, Louise devreye giriyor."

“Aman Tanrım, gerçekten dengesini yitirmiş durumda. Üçüncü kadeh şampanyası olmalı. Bu kadar çabuk kafayı bulacağını nereden bilebilirdim?”

“Louise ne halt ediyor?”

“Kocanın etrafında dönüyor,” diye belirtti Corbin. “Aylık olduğuna inanmamı istiyorsan hemen kıkırdamayı kes, Jemma.”

“Neye istiyorsan inanabilirsin. Kadın kendini Elijah’ın kollarına mı attı?”

“Sanırım pelerinine takıldı.”

“Onu büyük bir şefkatle tutuyor,” diye gözlemledi Jemma. “Elijah onun ben olduğumu düşünmüyordur, değil mi?”

“Markiz’i tuttuktan sonra düşünmüyordur,” dedi Corbin eğlenerek. “Sen ondan en az beş, altı kilo daha ağırsın.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Senin kilon çok hoş bir şekilde göğüs bölgede toplanmış. Erkekler bu tür şeylere dikkat ederler.”

“Neyse en azından onun ayaklarının üzerinde durmasını sağladı. Gülüyor,” dedi Jemma. “Elijah gülüyor.”

“Ah, Püriten kurallarını esnetiyor.” Corbin, Jemma’nın kadehine biraz daha şampanya doldurdu. “Eh, buna içmeliyiz...”

“Sen iç,” dedi Jemma ayağa kalkarken. “Ben gidip kocamı kurtaracağım. Markiz onu kulağından öptü ve bu planın bir parçası *değildi*.”

Maskesini düzeltti ve onlara doğru yürümeye başladı. Markiz, Elijah’nın sağ tarafına yaslanmıştı, sersemlemişti ama kararlıydı. Solunda da bilinmeyen bir kadın vardı, o da son derece canlı ve kararlıydı.

“Merhaba,” dedi Jemma yanlarına vardığında Elijah’ın onun da başka bir yabancı olduğunu düşünmesi için sesini değiştirerek konuştu.

Tanıyıp tanımadığını anlayamadı. “Merhaba,” dedi Elijah nezaketle ve solundaki kadına döndü. “Korkarım iyi bir dansçı değilim ama sorduğun için teşekkür ederim.”

“Her erkek dans etmeyi bilir,” dedi Jemma iyice yaklaşarak. Markiz’in başı Elijah’ın kolunun üzerindeydi.

“Ben dans etmeyi biliyorum,” dedi Louise ve Jemma’yı tanıdığı anda hızla doğruldu. “Ve seninle dans etmek istiyorum!” Elijah’ya gülümsedi. “Çünkü sen güzelsin. Güzel erkeklerden çok, hem de çok hoşlanırım. Sen muhtemelen bunu bilmiyorsun.”

Elijah’ın yanağında bir kas harekete geçti ve Jemma onun birazdan kahkahalara boğulacağını düşündü. Bu, arzuya boğulmasından çok daha iyiydi.

“Ben sana dans etmeyi öğretebilirim,” dedi solundaki kırmızı pelerinli kadın. Dans dersinden daha fazlasını vadeden boğuk bir sesle konuşmuştu.

Jemma, Elijah’ın gülüşünde şimdi kendini beğenmiş bir pırıltı olduğundan emindi.

Jemma elini beline koyarak sesini en az yabancı kadıninki kadar davetkâr bir tona getirdi. “Dans etmeyi reddettiğimde ağlayan erkekler olduğu bilinir.”

Elijah beklentiyle kırmızılı hayranına baktı. Kadının gözleri kısılmıştı ve santim santim Jemma’yı inceliyordu. “Bazı insanlar öylesine kendini beğenmiş olur ki iyi vakit geçirilemeyeceği için onlarla dans etmeye değmez.”

Markiz hiç sendelemeden Elijah’dan uzaklaştı ve kırmızılı kadına sertçe baktı.

“Une allure honteuse.”

“Bana ne dedi?” diye sordu kadın.

Elijah çok kibar bir tercüme yaptı. “Utanmaz yosma dedi.”

“Ne?”

Louise muzaffer bir edayla Elijah’ya döndü ve onu dansçıların arasına doğru çekti.

Jemma’nın ağzı açık kaldı.

“Tanrı aşkına!” dedi kırmızı pelerinli. “Ben adamı hazırladım ama şu sarhoş bir anda ortaya çıkıp onu aldı! Bunun sebebi Fransız olması.”

“Sahi mi?”

“Erkekler, Fransız kadınların gecenin yarısını yere diz çöke-
rek geçirdiklerini düşünürler,” diye itiraf etti. “İşin kötüsü adam
çok zengindi.” Jemma’ya sırtıttı. “Ve iri elleri vardı. Onunla dans
etmeyi çok istiyordum.”

Jenna dönüp onlara baktı.

“Başka tarafa baksan iyi olur,” dedi kırmızı pelerinli avutan
bir tonla. “Kadın onu en başında elde etmişti zaten. Birtakım laflar
ederek onu güldürdü. Sonra üzerine atıldı. Adamı sadece bir kez
yoklayabildim ama iyi bir parçaydı.”

Jemma gözlerini kırptırdı.

“Oraya aşk oku, derler. Ama oktan fazlasıyla kalındı,” diye
ekledi kırmızı pelerinli kadın edepsiz bir kahkahayla. “Ah, pekâlâ,
bana yaramayacakmış.” Ve uzaklaştı.

Jemma’nın gözleri kısıldı. Kadının söz konusu oka dokundu-
ğunu düşünmek istemiyordu. Dansçılara döndü. Louise aylmış
gibi duruyordu, dansı makul bir mesafede yapıyordu. Jemma
seyrederken Louis’in ayağı takıldı ve Elijah’nın kollarının arasına
düşti. Elijah gülüyordu.

Jemma dişlerini gıcırdattı.

Bu kadın yeterdi!

On Birinci Bölüm

Vauxhall'da gecenin bu saatinde yapılan dans Versailles ya da St. James'te yapılan aktivitelere hiç benzemezdi. Müzik kulağa aynı geliyordu, büyük orkestra yüksek platformunda çalıyordu ama dansçıların hareketleri çok daha samimiydi.

Bazıları o an yapılan dansın genelde resmî bir şekilde yapılması gerektiğini biliyor gibi görünüyordu; bazılarıysa bunu bir taşra dansı olarak algılamıştı. Kimse partner değiştirmekle ilgilenmiyordu. Belki de bunun nedeni partnerini bir başkasının eline verirken bir daha görememe ihtimaliydi.

Vauxhall'dakilerin normal balo salonlarında buluşanlardan daha sarhoş olduklarını sadece Pürtenler iddia edebilirdi. Eljah odalar dolusu sarhoş asilzade görmüştü. Yine aynı Pürtenler bu dansçıları daha şehvetli olmakla da suçlayamazlardı çünkü bu şehvet denilen duygu asillerin kanında da aynı hızla akmaktaydı.

Başlıca fark asillerin belirli dans figürleri uygulaması, Vauxhall'a gelenlerince çift halinde dans etmesi, diye düşündü Eljah. Çift halinde dans etmek belirli yakınlaşmalara olanak sağlıyordu.

Eljah'nın partnerine bu şekilde yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu elbette. Onu hemen tanımıştı ve bundan hiç keyif almamıştı.

Markiz de Perthuis'yi bir koluyla tutarken dans ediyor ve Jemma'nın nerede kalmış olduğunu merak ediyordu ki karısının pistin kenarında sinirli bir halde durduğunu gördü.

Jemma'nın, suratında beliren sırıtmayı görmemesi için Markiz'i hızla döndürdü.

"Tanrım," dedi Markiz, "ayakların ne kadar hızlı."

"Sebebi senin güzelliğin," dedi ona Elijah.

Markiz başını kaldırarak bir baykuş gibi ona baktı, Elijah onun aslında güzel görüldüğünü düşündü. Sebebi sarhoş olması da olabilirdi. Markiz'in sert kişiliği insanların onun güzel olduğunu düşünmesini engelliyordu.

Bu garip bir düşünceydi çünkü tartışırken Jemma hep onun sert olduğunu söylerdi. Tutucu, ahlakçı ve sıkıcı olduğunu da. Huzursuzlanarak Markiz'e baktı. Ahlakçı insanlar gerçekten de çekilmez olabiliyordu... Gerçi kendini hiç bu terimlerle tanımlamayı düşünmemişti.

Markiz derin bir nefes aldıktan sonra başını hafifçe salladı. "Sanırım içmem gerekenden biraz daha fazla şampanya içtim."

"Zaman zaman hepimiz içeriz," dedi ona Elijah, Jemma'nın nerede olduğunu görmek için etrafına bakınarak. Markiz'i ne kadar yakınında tuttuğunu gördüğünde eşi çok rahatsız olacaktı ama onu sıkıca tutmazsa kadın yeri boylayacaktı.

"Ben hiç içmem," dedi Markiz. "İçmek şeytan işidir. Annem öyle derdi ve o hep haklıydı."

Markiz düşüncelere daldı, Elijah, Jemma'nın durduğu yeri görebilmek için onu bir kez daha çevirdi. Hâlâ oradaydı ama artık yalnız değildi.

Kızıl saçlı, mavi pelerinli ve maskeli bir adam önünde eğiliyordu. İzindeki bir denizciye benziyordu. Şehrin gösterişli delikanlısı har-

valarındaydı: ne beyefendiydi ne de çiftçi, ikisi arasında bir şeydi. Elijah kalabalığın içinde Markiz'i geriye doğru itmeye başladı.

"Eteğime dikkat et," dedi Markiz. "Hayatında hiç bu kadar çok ahlaksız kadını bir arada gördün mü?" Çok etkilenmiş görünüyordu. "Burayı sevdim. Bilsem çok daha önce gelirdim. Vauxhall'a pek çok kez gelmiş olmalısın."

"Hımm," dedi Elijah. Mavi pelerinli, Jemma'yı piste getirdi, Jemma adama Elijah'nın omurgasını titreten bir şekilde gülümseyordu. Elijah, Markiz'i tekrar yönlendirdi ve karısıyla omuz omuza geldi.

Jemma'nın partnerine sunduğu cömert ve mutlu tebessüm Elijah'nın orada olduğunu bildiğinin bir göstergesiydi.

Elijah, Markiz'i usulca çevirdi ve Jemma'nın kulağına eğildi. "Seni istiyorum." Sesi fısıltıyla homurtu arasında bir yerdeydi.

Jemma yaramaz gülen gözleriyle ona şöyle bir baktı. Mavi pelerinli adam bunu fark etmedi ve Jemma'yı ters yöne doğru çekti. Kızıl bıyıkları vardı, Elijah bunu son derece itici bulmuştu.

Adam bir şey söylemek için başını eğdi, zekice olduğundan hiç şüphesi yoktu. Jemma gülüyordu. Elijah onun boğazının dalgalandığını gördü ve bir anda kör bir tutkunun esiri oldu. Orayı tatmak istiyordu, tüm vücudunu tatmak ve o an geldiğinde tüm kaslarının titreşimini hissetmek istiyordu.

Geç de olsa Markiz'i hatırladı ve onu yine koluna aldı. Dansları uzadıkça yavaş yavaş ayılıyordu. "Biliyor musun, Beaumont?" dedi, "kocam Henri'nin burayı çok seveceğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Elijah, Perthuis Markisi'yle bir kez tanışmıştı ama ahlaksız bir danstan çok daha fazlasının özlemini çeken bir yüz hatırladı. Bıkın bir ressam ya da bir tür mucide benziyordu.

“Marki olmaktan nefret ediyor. Asiller ve alt tabakanın eşit olduğu konusunda son derece devrimci fikirleri var. Düşünebiliyor musun?”

Elijah bunu rahatlıkla aklında canlandırabilmişti. Marki kendinden nefret eden bir adamdı ve bu nefretini ait olduğu sınıfla bağdaştırdığı da ortadaydı. Markiz ona kocasının tuhaf eğilimlerini anlatmaya devam ederken o, Markiz’i kalabalığın arasında döndürerek yine Jemma’nın yanına doğru sürükledi. Jemma’yla dans eden adam Elijah’nın huzurunu bozacak bir rahatlıktaydı. Jemma’ya yenilecek olgun bir meyveymiş gibi bakıyordu. Elijah bunu anlayabilirdi. Jemma çok lezzetli, tatlı bir şeftaliye benziyordu ama onun şeftalisiydi. Sonunda Markiz’i doğru pozisyona getirmeyi başardı ve yeniden Jemma’yla omuz omuza geldi. Markiz hâlâ konuşuyordu ama Elijah artık onu takip etmiyordu.

Beaumont Dükü Elijah Tobier edepsiz bir adam değildi. Erkek erkeğeyken bile insanların kadınlar ya da kendi hakkında yaptığı açık saçık esprilere sadece gülümserdi ama hiç katılmazdı. Şu an ise tüm müstehcen sözcükler dilinin ucuna kadar geliyordu, onları elbette ki bir oda dolusu erkekle paylaşmak istemiyordu, hepsini sadece tek bir kadına söylemek istiyordu.

Ona doğru eğildi, dudaklarını saçlarına sürttü ve sadece onun duyabileceği son derece edepsiz bir şey fısıldadı. Arkasını döndü ama Jemma’nın boğulurcasına attığı kahkahayı duydu.

Markiz somurtuyordu, başını tekrar ona doğru eğdi.

“Söylediğim gibi,” diye diye tekrarladı Markiz, “bu kadınla Lafayette Markisi’yle yaptığı bir toplantıda tanıştı. Kadın bir Amerikan belgesini, bir tür bildirgeyi Fransızcaya çevirmesine yardım etti. Buna inanabiliyor musun?”

Bu şaşırtıcıydı. “Benim ayanımda birine âşık olsaydı çok daha kolay olurdu,” dedi Markiz hüzünle. “Çünkü o zaman kadın anlar-

yabilirdi..." Ellerinini salladı. "Her şeyi, hepsini anlayabilirdi. Ama bu kadın kocamdan onunla birlikte gitmesini istedi. Gitmesini!"

"Peki, bunu yaptı mı?" diye sordu Elijah.

"Yaptı," dedi başını hızla sallayarak ve yine pelerinine takıldı. "Onunla gitti ve beni terk etti. Beni!" Gözlerini iyice açtı.

"Saçma bir karar," dedi Elijah.

"Ben Kraliçe Marie Antoinette'in sarayında bir liderim," dedi Markiz. "Giysilerim herkesin dilindedir. İtibarına en ufak bir leke bile sürmedim. Asla sınırların dışına çıkmadım."

"Sınırlar mı?"

"Bilirsin."

Elijah bilmiyordu ama pek önemi yoktu. "Seninle ilk defa sınırların dışına çıkıyorum," dedi Louise.

Elijah gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Benimle mi?"

"Elbette. Gidip biraz daha şampanya alalım mı?" diye sordu Louise, başlangıçtan itibaren onunla birlikte olmadığını unutmuş gibi görünüyordu. "Masamızda birkaç şişe var."

"Buraya biriyle birlikte mi geldin?" diye sordu Elijah onu bir an önce yerine teslim edip Jemma'yı dans ettiği denizcinin kollarından alabilmek amacıyla.

"Elbette," dedi Markiz kaşlarını çatarak. "Burada seninleyim. Sen ve ben," kelimeyi bulmaya çabaladı, "birbirimizi baştan çıkarıyoruz."

Elijah'nın ağzı açık kaldı. "Öyle mi?"

"Bu baştan çıkarmanın ne kadar sürmesi gerektiğine henüz karar vermedim," dedi Markiz. "Şampanyaya bağlı gibi görünüyor." Yüzünü buruşturarak etrafına bakındı. "Birkaç kadeh içince bu baştan çıkarma işi kolaylaşmıştı. Biraz daha istiyorum. Sanırım gidip kendim de alabilirim." Daha fazla tantana yapmadan gitti.

Elijah bir süre arkasından baktı, yan masalardan bir adam ona kendisine katılması için seslendi ve Markiz artık eskisi kadar çok yalpalamıyordu. Kısa bir süre Markiz'in kendini nasıl Vauxhall'da bulmuş olduğunu merak ettikten sonra Jemma'yı bulmak için döndü.

Hâlâ dans ediyordu. Partneri ya çok içmişti ya da çok şelvetliydi. Jemma'yı bedenine doğru çekmeye çabalıyordu. Jemma ince topuklarıyla onun ayağına bastı ve denizci arkaya doğru tökezledi.

Elbette ya, Jemma Paris'te yıllar boyunca kendini korumuştı. Ona ihtiyacı yoktu. Bunu hatırlamak dudaklarının düz bir çizgi haline gelmesine sebep oldu. Partnerinin öpme girişiminin ardından pisti terk etmeye gerek bile görmemişti, o hergeleyle hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye devam ediyordu.

"Bu ne alışılmadık, şaşırtıcı bir keyif," dedi bir ses kulağına.

Dönmeye gerek bile görmedi, bakışlarını Jemma'dan ayırmadan konuştu. "Villiers."

"Kimi seyrediyorsun öyle... Ah, eşini."

"Adamın sarhoş olduğunu farkında değil."

Villiers güldü. "Jemma bana her zaman bir erkeğin sarhoşluk derecesini anlayabilecek bir kadın gibi görünmüştür."

Gösteri düşkününü dans pistinde Jemma'nın kulağını yutmaya çalışıyordu. Jemma ufak hareketlerle bundan da kurtuldu.

"Neden adamı orada bırakmıyor?"

"Çünkü senin için bu oyunu oynamaktan çok büyük keyif alıyor. Yapacağın en büyük acımasızlık arkasını dönmek olur."

Böyle bir ihtimal yoktu. Başka bir adam karısını pençelemeye çalışırken nasıl arkasını dönerdi? Paris'te yaşarken ilişkileri olduğunu bilmesi bu gerçeği değiştirmiyordu. Onun üç hayır dört yıl

boyunca Paris'te ne yaptığını araştırmamıştı, ta ki bir hafta süreyle DuPuy adında bir budalayla kaçamak yaptığını duyana kadar.

Ona yaptığından sonra bu Jemma'nın *hak*ıydı. Bunu ona borçluydu.

Ama şu an farklıydı.

Şimdi onun dans ettiği budalayı öldürmek zorundaydı. Seyretmeye devam ederlerken kızıl saçlı denizci bir kez daha öpücük çalmaya kalkıştı. Dudaklarına uzanıyordu... O..

Güçlü bir el onu yakaladı. Villiers. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gidip karımı alacağım," dedi gergin bir sesle.

"Bir kavgaya karışamazsın," dedi Villiers.

"Nedenmiş o?"

Villiers tereddüt etti. "Sen devlet adamısın."

"Bu tanıdığım pek çok adamı kavgadan uzaklaştırmaya yetmedi."

"Neden olduğunu *biliyorsun*."

Jemma adamı dirseğiyle uzaklaştırmayı başardı, Elijah kollarını çatarak Villiers'a baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kalbin," diye tısladı Villiers. "Evde oturup dinleniyor olmalıydın."

"Umurumda bile değil." Göz ucuyla adamın yine dalmaya çalıştığını gördü. Jemma'dan çok daha iri ve güçlüydü. Jemma onu uzaklaştırmaya çalıştı ama...

Elijah bir saniye içinde yanlarındaydı. Adamı omuzundan yakaladı, onun şaşkın yüzüne ve öpmek üzere büzülmüş kırmızı dudaklarına şöyle bir baktıktan sonra yumruk attı. Adam havalandı ve poposunun üzerine düştü.

Dansçılar aradan kaçışırken küçük bir çığlık korusu oluştu. Serseri ayağa kalktı. "Bunu neden yaptın?" diye haykırdı öfkeyle.

“Fahişenin yapmamı istemediği hiçbir şeyi yapmıyordum! Sen de kimsin? Onun hamisi mi?”

“Kocası,” dedi Elijah usulca. “Sadece kocası.” Adamın, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek üzerine atılıp atılmaması gerektiğine karar vermeye çalıştığını gördü.

“Böyle bir karım olmadığı için mutluyum!” diye bağırdı adam.

Kalabalık meraklanmıştı, kadife pelerinli adam ile kızıl saçlı denizcinin etrafında bir çember oluşturdular. Bu yorumu onaylayan mırıltılar vardı.

“Kadını ait olduğu yerde tutmak zordur,” diye bağırdı biri.

Kızıl saçlı adam sırttı. “Özellikle de evde tatmin olmuyorsa. Burada aranıyordu.”

Elijah’nın yumrukları sıkıldı ve ilerledi, sadece bir adım. “Hiçbir kadın hakkında böyle kaba bir dil kullanılmamalıdır.”

Tiz bir ses onu onayladı. “Kadının burada itibarına bakmadan dilediğiyle dans etme hakkı var!” Bu, büyüyen kalabalığın önünde duran iri yarı bir kadındı.

“Ve adamın da karısı ne kadar hafifmeşrep olursa olsun onun için kavga etmeye hakkı var.”

Elijah arkasından gelen Jemma’nın umutsuz kahkahasını duydu. Bu sese gülmek gibi bir hata yaptı.

“Sen bana mı gülüyorsun? Karına istemediği hiçbir şey yapmadım. O hafif meşrepten de öte, o... o bir...” Adamı susturan belki de Elijah’nın bakışlarıydı. Denizci cümlesini bitirme gereği hissetmeden omuzlarını indirdi, bir boğa gibi saldırıya geçerek Elijah’nın göğsüne bir darbe savurdu.

Elijah yüzüne bir yumruk bekliyordu çünkü sık sık gittiği boks salonundakiler öyle yapardı. Ayakta kalmayı güçlükle başardı, adam ikinci bir darbe için etrafında dönüyordu.

Elijah yıldırım hızıyla saldırganının süratini ve kendinden daha kısa olan boyunu hesapladı, yumruğunu hazırladı ve adamın çenesiyle buluşacağı anı bekledi.

Yumruğu yiyen denizci yeri boyladı.

Gecenin içinde yankılanan bu *patırtıyı* resmî olduğu hiç kuşku götürmez bir haykırış izledi. "Burada neler oluyor?"

"Ah... Bekçi," dedi Villiers usulca.

Elijah başını çevirdi. "Hemen arkamda mıydın?"

Villiers omuz silkti. "Adamın bir arkadaşı olabiliirdi. Nasılsın?"

Elijah kısa bir an durdu, kendini tarttı ve sırtıtmaya başladı. "Harika. Jemma nerede?"

"Aptal," diye mırıldandı Villiers ilerleyerek.

Dük'ün son derece görkemli bir görüntüsü vardı. Öyle ya, düz bir kapüşonlu pelerin Villiers'a asla yetmezdi. Kenarları açık leylak rengi bordürlü, siyah kadifeydi. Gümüş bastonunun içinde bir kılıç olduğu hemen anlaşılıyordu. Kalabalık onu görür görmez gevezelik etmekten vazgeçti.

Çizmesinin ucuyla yerde yatan adamı dürtükledi. "Sarhoş," dedi.

Bekçi kaşlarını çatı. "Bana burada bir kavga olduğu söylendi ve bazı sesler duydum..." Sesi kısıldı.

Villiers'ın gözlerindeki soğuk bakışlar şeytanın bile kanını dondururdu. "Yanılmışsın." Etrafta duranlara baktı. "Yanılıyor, değil mi?"

Vauxhall'da farklı kesimlerden insanlar toplanmış olabiliirdi ama bu aptal oldukları anlamına gelmiyordu. "Bir denizci kadar sarhoş," dedi önde duran iri yarı kadın hemen. "Bundan sarhoş bir tek babamı gördüm, o da bu gece burada değil."

"Hah," dedi bekçi.

“Sanırım birileri rahatça uyuması için onu kenara çeker,” dedi Villiers içini çekerek. “Zahmet edip gelmenin karşılığı.” Villiers’in bekçiye uzattığı paraların şingirtısı duyuldu.

“Hadi bakalım!” diye bağırdı bekçi. “Bu talihsiz sarhoşun başında daha fazla durmayın.”

Jemma yanda duruyordu ve hâlâ kıkırdıyordu.

“Sen pervasız bir kadınsın,” dedi Elijah onun ellerini tutarak.

“Değilim,” diye itiraz etti ama gözlerinin içi hâlâ gülüyordu.

“Bu adamı seni öpmesi için ayarttın.”

“Seni kıskandırmak isteseydim,” dedi dudaklarını mükemmel bir şekilde sarkıtarak, “bundan çok daha fazlasını yapabilirdim.”

“Öyle mi?” Jemma’nın maskesini başına doğru itti.

“Villiers burada.”

“Onu gördüm.”

“Ben aslında...” Sesi küçük bir iniltiyle kesildi. “Ne yapıyorsun?”

Elijah daha fazla konuşmaya gerek görmeden onu kaldırarak omzuna attı. “Maceraperest karımı cezalandırabileceğim bir yere götürüyorum.”

Arkasından coşku dolu bir ses geldi. “İşte böyle, babalık! Hanımını hizaya sok!”

Elijah döndü. “Sana teşekkür etmeliyim... Villiers!” diye seslendi.

“Seni tanıyor olamam,” dedi Villiers. “Limanda falan mı çalışıyorsun?”

“Perthuis Markizi bir yerlerde düşüp kalmadıysa buralarda olmalı. Onu evine götürür müsün? Ben karımı eve götürmeliyim.”

Villiers reverans yaptı ve gözden kayboldu.

“Ona evde ilacını ver ki önüne gelen ilk serseriyle gönül eğlendirmesin!” diye bağırdı biri.

Jemma çaresizlik içinde gülüyordu. Saçları yüzünün etrafına dökülmüştü ve hiçbir şey göremiyordu. "Elijah," diye iç geçirdi.

"Bir saniye bekle," dedi Elijah nezaketle yürümeye başladığında.

"Fazla şampanya içtim," dedi Jemma bir saniye sonra.

Onu hemen yere indirdi. Bu arada orkestra çardağının arkasındaki gölgeli yola gelmişlerdi, burası oldukça loştu.

"Korkarım nerede olduğumuzu bilmiyorum," dedi Elijah. "Arabalar bu tarafta değil. Gerçekten çok şampanya mı içtin?"

"Burası Karanlık Yol," dedi Jemma bir banka oturarak. "Sarımsız kızıl saçlı adamla flört etmemeliydim."

"Neden?" diye sordu Elijah.

"Senin izlediğini bilmek eğlenceliydi."

"Ama adam bunu bilmiyordu."

"Beni o kadar ısrarla öpmeye çalışmaması gerekirdi."

"Onun girişimlerini hoş karşıladığını düşünecek sebepleri vardı. Her şeye rağmen onunla dans etmeye devam ettin."

"Pekâlâ... Kendimi kötü hissetmemne sebep oluyorsun, Elijah. Bunu yapmandan nefret ediyorum!"

Elijah uzandı ve onu bir anda kucağına çekti. "Hadi evliliğin kurallarını tartışalım."

"Evlilik kuralları mı?"

"Başka kimseyi öpmeyeceksin."

"Hiç mi?" Utancından kurtulmuş olmalıydı, sesinde özlem dolu bir tonlama vardı.

"Bir daha asla."

"Bunu düşüneceğim."

Onu daha sıkı tutmaya başladı. "Düşünmek yok. Öpmek yok."

"O zaman ben de evliliğin ikinci kuralını söylerim."

“Pekâlâ.”

“Eğer biri beni öpmeye kalkışırsa umursamalısın. Dans ederken ya da başka bir yerde.” Bu sözleri fısıldayarak söyledi.

“Ben...”

Jemma Elijah'ın gözlerini görmemek için başını onun göğsüne yasladı. “Paris’e gittiğimde peşimden gelmedin. Aylar boyunca her gece ağladım ama yine de her an gelebileceğini düşündüm. Sonra Parlamento açıkken gelemeyeceğine karar verdim.”

Elijah inledi.

“Ama Parlamento kapandı ve arkadaşlarım bana senin Kent’e, Kont Chatham’ın malikânesine gittiğini yazdılar. Belki de işten kaçamamışsındır diye düşündüm,” dedi Jemma hiç ara vermeden.

“Ve ben hiç gelmedim.”

“Sen hiç gelmedin.”

“Gelemedim.”

Jemma sesini çıkarmadı.

“Sebebi iş değildi. Çünkü... Çünkü buna hakkım yoktu, Jemma.”

“Neye hakkın yoktu?”

“Peşine düşmeye. Evliliğimizi yıkmıştım. Babamın anneme hiç durmadan yaptığı şeyi yapmıştım farkında olmadan. Kalbini kırmış, güvenini yıkmıştım.”

Jemma onu rahatlatmayı düşündü ama söyledikleri doğruydı. “Peki, o zaman neden peşimden gelmedin?” Sesi küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı.

“Bekledim.”

“Neyi bekledin?”

“Sen birini bulana kadar bekledim.”

“Ama ben kimseyi istemedim!”

Elijah'nın kolları kasıldı. "Buna hakkın vardı."

"Seni metresinle görmek canımı yakmıştı. Onu sevdiğini söylemen de kalbimi kırdı ama esas kalp kırıklığı ne yaptığımı bile umursamadığını fark ettiğimde geldi. Yıllar boyunca ziyarete gelinmeyecek kadar değersizdim."

"Üç yıl, on ay ve on dört gün."

Duyulan tek ses parkın derinliklerinde bir yerde uykulu bir şekilde öten tarla kuşuna aitti. Jemma, Elijah'nın yüzünü görebilmek için doğruldu. "Ne?"

"Bu kadar zaman aldı. Sonunda DuPuy'la bir ilişkin oldu. Bu sadece..."

"Üç gün sürdü," dedi Jemma. "Bunu biliyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Benim dostlarım da seninkiler gibi mektup yazmayı bilir. Ve DuPuy sana öylesine âşık olmuştu ki bu kışkırtıcı haberi kocana iletmek zorunda kaldılar."

"Ve sen Noel'de geldin."

"Parlamento kapanır kapanmaz geldim. Aptalca bir fikre kapılmıştım..."

"Ne gibi?"

"Her şey yoluna girecekti. Ama sen bana çok öfkeliydin. Ve ben... ben senin bir ilişki yaşamaya hakkın olduğunu düşünmeme rağmen seni boğmak istiyordum."

"Ve söylediklerin beni daha da aşırılığa itti."

Elijah parmağını onun yanağında gezdirdi. "Biliyorum. Bir sonraki yıl yeniden geldim ama..."

"O kadar çok kavga etmedik," dedi Jemma hatırlayarak.

"Sen çok ahlakçı ve sıkıcı olduğumu düşünüyordun ve öyleydim. Sense son derece sofistike ve güzel bir kadın olmuştun. Her şeyi mahvetmişim ve ne yapılması gerektiğini bilmiyordum.

Eve ve Lordlar Kamarası'na geri döndüm. Ama asla bir metresim olmadı, Jemma. Bunda ciddiymim."

"Çok şaşırdım," dedi Jemma. Gözlerine bakmaya devam etti ama karanlıkta pek göremiyordu.

"Üçüncü evlilik kuralı," dedi Elijah.

Jemma kollarını onun boynuna doladı, nasıl adlandıracaklarını bilemediği bir duygu seline kapılmıştı. "Nedir o?"

"Bir daha öfkenin ya da denizin aramıza girmesine izin veremeyeceğiz."

Onca zamanı kaybetmiş olmak çok üzücüydü. Jemma gülümseyemedi bile. Boğazında bir hareket oldu ve Elijah onu öpmeye başladı. Jemma aynı hüznün onun dudaklarında, dokunuşlarında, saçlarının arasında gezinen ellerin de olduğuna yemin edebilirdi. Sonunda Elijah'ın dudaklarının verdiği haz tüm hüznü silip süpürdü.

Bir süre sonra ellerini çözdü, ayağa kalktı ve Jemma'yı yavaşça ayaklarının üzerine bıraktı. "Şimdi düşesimi güvenle eve götürmeliyim," dedi. "Yarın Pitt'e gitmeyeceğimi bilmek seni mutlu edecektir. Bana eşlik edersen çok mutlu olurum."

"Ne yapacağız?"

"Çiçek pazarı kadar renkli bir şey değil."

"Ulu Tanrım," dedi Jemma. "Siyah mı giymeliyim?"

"Mezarlığı ziyaret etmeyeceğiz," dedi Elijah. "Ama bir düşes gibi aşırıya kaçmamak iyi olabilir."

"Mücevher takmayacağım."

"Peruk da yok."

"Sıkı bir pazarlık yürüttün," dedi Jemma ona gülümseyerek. "Evden öyle sefil bir kılıkla çıkmanın itibarımı çok zedelemeyeceğinden eminim."

On İkinci Bölüm

29 Mart

"Cow Cross'a gidiyoruz," dedi Elijah ertesi sabah.

"Orası nerede?"

"Spitalfields'ta"

Jemima gözlerini kırıştırdı. Spitalfields, Londra'nın en fakir bölgelerinden biriydi, viran evlerden ve karanlık işyerlerinden oluşuyordu. Oralardaki lokantalarda yönetmelikler uygulanmıyordu ve sıçan güveci pişirdikleri söyleniyordu ama tüm bölge kızarmış soğan ve tavuk yağı kokarken bunu tam olarak kim bilebilirdi?

Hiçbir düşes Spitalfields'a girmezdi. Aslında Spitalfields'a sadece doğaları gereği sert olan ve muhtemelen yanlarında savunma amaçlı silah taşıyan misyonerler girebiliyordu.

"Seni bir eve götüreceğim, çiçek pazarı kadar güzel değil ama en az o kadar ilginç," dedi Elijah çok suradan bir şey söylemiş gibi.

"Cow Cross, Spitalfields'ın dışında bir yerde mi?" diye sordu bir korkak olduğunu bilerek.

"Tam ortasında." Jemma'nın arabaya binmesine yardım etti. "Cow Cross bir tarafında kanalizasyon hendeğın, diğerk tarafında Simple Boy Sokağı olan küçük bir sokak. İnsanların çoğı bu sokakların varlığından bile habersiz," dedi Elijah, Jemma'nın da çok iyi bildiğı gibi.

"Simple Boy Sokağı'nda birini ziyaret etme fırsatım hiç olmadı," dedi Jemma. "Orada kim yaşıyor?"

"Cow Cross çoğunlukla cam ustalarının bulunduğı yerdir," dedi Elijah.

"Cam ustalarının ve?.."

"Babamın orada bir evi vardı ve bana kaldı."

"Spitalfields'ta evin mi var?" Jemma şaşkındı. Ahlakçı Elijah fakirlerin savunucusu muydu?

"Onu yıktırması olmam gerektiğini düşündüğünü görebiliyorum."

Jemma kelimelerini özenle seçti. "Öyle bir bölgede mülk sahibi olmana şaşırdım."

"Birileri olmalı," dedi Elijah mantıklı bir şekilde. Sonra pes etti. "Aslında odaları kiralamıyorum."

"Bir yetimhane mi?" diye sordu Jemma, yüz hatları yumuşamıştı. Elijah elbette ki iyi projelerin içinde olurdu.

"Çocuk yok," dedi Elijah. "Hatta yer hakkında daha fazla bilgi edindiğinde hiç hoşlanmayabilirsin. Bana babamdan kaldı ve ben de sürdürdüm. Ama utanç verici."

"Utanç vericiyse neden evi satmadın?"

"Bir o kadar da karmaşık." Bir an sonra ekledi. "Cacky Sokağı Cam Fabrikası bizim."

"Ah," dedi Jemma tereddütle. "Büyük bir kuruluş mu? Spitalfields'ta?"

"Kesinlikle orada."

Elijah saldırgan bir ruh halindeymiş gibiydi ve Jemma ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Geçmiş yıllarda ayrı olmalarının iyi bir yanı kendinden başka kimsenin ruh haliyle ilgilenmek zorunda kalmamış olmasıydı. Kendini kötü hissettiği zamanlarda evde oturur ve kendini iyi hissedene kadar tek başına satranç oynardı.

Ama huysuz bir kocayla ne yapıldı? Yan gözle Elijah'ya baktı ama o camdan dışarı bakarak somurtuyordu. Sokaklar şimdiden daralmaya ve daha kötü görünmeye başlamıştı.

Bir süre sonra eldivenini çıkardı ve parmağındaki annesinin verdiği elması çıkardı. Elijah'nın onu koruyamayacağını düşünmüyordu ama aptallık etmenin gereği de yoktu. Onu koltuğun yanındaki cebe koydu.

"Muffet bizi bekleyecek mi?" diye sordu.

"Elbette. Gerçi canımız yürümek de isteyebilir."

Spitalfields'ta yürümek mi? Hayatında çok cüretkâr şeyler yapmıştı. Bir keresinde eyersiz ata bile binmişti. Kocasını terk etmiş ve daha nasıl zengin ve haliyle ulaşılmaz görünüme sahip olunacağını bile bilmezken Versailles Sarayı'na girmişti. Bir kadını kocasını baştan çıkartması için kışkırtmıştı.

Ama kendini bile bile fiziksel zarar görebileceği bir ortama sokmamıştı. Doğasında kendini koruma içgüdüğü vardı.

Pencerenin dışındaki her şey çok yabancıydı. Dükkânlar yaşlı adamların dökülmeye hazır dişleri gibi birbirinin üstüne yıkılıyordu. Sağa sola uzanan dar sokakları görebiliyordu ama binalar üzerlerine doğru eğilmişti ve güneş ışığı sokağa girdikten bir ya da iki adım sonra görüntüden kayboluyordu. Karanlık paslanmış gibi görünüyordu, katı bir kütleye sahipti sanki.

Jemma boğazını temizledi. "Elijah."

"Evet?" Görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakıyordu, Jemma bu kadarını anlayabiliyordu.

"Ben hiç Spitalfields'a gitmedim."

"Seni koruyabilecek durumdayım."

Jemma dudağını ısırıldı.

"Oldukça güvenli," diye ekledi Elijah. "Spitalfields'a gece gelmek elbette akıllıca bir hareket olmaz. Ama sokaklarda vahşiler ordusu dolaşmıyor, Jemma. Spitalfields sadece çok fakirlerin yaşadığı bir yer. Büyük bir bölümünün umutsuzca yapmaya çalıştığı şey karınlarını doyurmak, bebeklerine bakmak ve bir ya da birkaç battaniye bulmak."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedi Jemma.

"Neyi?" Gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Kendimi kötü hissetmeme sebep oluyorsun."

"Böyle bir niyetim yoktu."

"Sanırım bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Hep bu kadar iyi olmaktan yorulmuyor musun, Elijah? Her zaman..."

Yüzü bu kez haşınlaştı. "Her zaman ne?"

"Her zaman doğru şeyi yapmaktan." *Biz geride kalan hoppa ölümlülerden daha iyi olmaktan yorulmuyor musun*, demek istemişti aslında. Ama buna cesaret edemedi.

"Ben kimseden daha iyi ya da kötü değilim," dedi kelimelerin üzerine basarak. "Daha iyi, daha incelikli, ahlaklı çözümlerin olduğunu düşündüğüm konular üzerinde yoğunlaşıyorum."

Araba sarsılarak durdu. "Korkma," dedi Elijah elini ona uzatarak. Kocasının tebessümünün yardımı dokunmuştu. "İlgini çeken bir şeyler bulacağından eminim, Jemma ve senin bu yerden haberdar olmana ihtiyacım var."

"Neden?" diye sordu Jemma tam uşak arabanın kapısını açarken.

"Sen yoluna devam etmek zorunda kalacaksın," dedi anlaşılması zor bir açıklamayla.

Ama Jemma onun neden bahsettiğini hemen anladı ve yüreği korkuyla yerinden oynadı. Sonra toparlandı. Damarlarında üç ki-birli düşesin kanını taşıyordu. Spitalfields'a yapılan bir ziyaretten de canlı çıkabilirdi.

Muhtemelen Arnavut kaldırımli sokağa adım attılar ama taşlar çürümüş sebzelerin oluşturduğu bir tür tabakanın altında gömülü kalmıştı. Ayaklarının altında at kılından yapılmış bir battaniye varmış gibi hissettiriyordu.

"Araba Cow Cross'a sığmaz," dedi Elijah, onun koluna girmesini sağlarken. "Hemen şurada."

Cow Cross o dar sokaklardan biriydi ve tilkiden kaçan bir tavşan gibi bir anda önlerinde belirdi. Sola doğru kıvrılıyor ve hemen ardından arabadayken gördüğü pash karanlık başlıyordu.

"Gördün mü?" dedi Elijah, eğlenir gibiydi. "Cacky Sokağı'nda kimse, ayakkabıları mücevherli bir düşes gelir diye bir yerlere saklanmış beklemiyor."

Bu doğrudu. Ortalıkta kimse yoktu, sadece viran bir evin üzerinde birikmiş kuzgunlar vardı. Onlara onaylamaz bir tavırla yukarıdan bakıyor, siyahlara bürünmüş vaizlere benziyor ve arabanın Cacky Sokağı'na uyumsuzluğundan hoşlanmadıklarını ciyaklayarak belli ediyorlardı.

"İnsanlar nerede?" diye sordu Jemma. Fakirlerin sokaklarda yaşadığı fikrine kapılmıştı. Gazetelerde öyle gösteriliyorlardı: Açık alanda yemek pişiren, uyuyan ve kavga eden kişiler olarak. Ama Cacky Sokağı boştu, güneşte uyuklayan kıvrımlı, viran bir sokaktı sadece.

“Uyuyorlar,” dedi Elijah. “Çalışıyorlar.” Jemma’ya baktı ve gözlerinde bir parıltı belirdi. “Sevişiyorlar. Yüz odan olacak kadar zengin değilsen kendini bir kadının yanında kıvrılıp yatarken bulursun ve bu da bir erkeğe değişik fikirler verir.”

Jemma bunu duymazdan geldi. “Cam fabrikan nerede?”

“İleride, solda,” dedi Elijah, yüzü yeniden ifadesizleşti. Jemma her nasıl olduysa yanlış bir soru sormuştu sanki.

“Pekâlâ,” dedi Jemma neşeli bir sesle, “Cow Cross’a doğru devam edelim mi?”

Sokağa girdiler, Cow Cross, Cacky Sokağı kadar karanlık değildi. Güneş, sırlarını paylaşan iki sarhoş kadın gibi birbirine doğru eğilmiş binaların arasından aşağı kadar sızmayı başarıyordu. Elijah sokak sanki onunmuş gibi emin adımlarla ilerlemeye devam etti, Jemma bunun sahiden de böyle olduğunu düşündü.

Sokak sola doğru kıvrıldı ve sona erdi. “İşte burası,” dedi Elijah.

Sokaktaki en büyük evdi ama yine bir şeye benzediği söylenemezdi. Elbette en iyi durumda olan da oydu. Öyle olacaktı çünkü o Elijah’ya aitti. Üzerinde paslı tokmağıyla dev bir kapı vardı, Elijah tokmağı vurmak yerine kapıyı iterek açtı.

“Yıllar önce onlara kapıyı kilitlemeleri için yalvarmaktan vazgeçtim,” dedi Jemma’ya.

“Bunu neden yapmıyorlar?”

“Biri gerçekten içeri girmek isterse kilit onu engellemez. Burası Spitalfields. Ziyaretçilerin kapıdan kolaylıkla girmesini tercih ediyorlar. Bu gereksiz aşınmayı engelliyor. Ah, Knabby. İşte buradasın.”

Ufak tefek, tıknaz bir adam loş koridorda gözlerini kısarak onlara doğru ilerledi. “Ekselansları!” dedi neşeyle. “Ne mutluluk! Doğum günü için geldiniz elbette. Bunu hatırlamanızın ne büyük

bir şeref olduğunu söyleyebilir miyim? Cully mutlu olacak, hem de çok mutlu olacak!”

Jemma, Elijah'nın doğum gününü hatırlamadığını anlamıştı ama Elijah böyle bir şey demedi. Bunun yerine onu öne doğru çekti ve konuşmaya başladı. “Bay Knabby, sana eşim Düşes'i takdim edeyim”

Knabby kararsızlıkla gözlerini kırıştırdı. “Bir düşes,” dedi. “Bir kadın!” Sonra protokolü hatırlayarak reverans ile eğilme arasında bir hareket yaptı.

“Memnun oldum,” dedi Jemma.

“Ne güzel bir ses,” dedi Knabby başını yana eğerek. “Evet, bir düşes sesine benziyor. Bunu hatırlamalıyım, bunu kesinlikle hatırlamalıyım. Demek *düşes* sesi böyle bir şey!” Jemma adamın gözlerini karanlıktan dolayı kırmadığını fark etti. Adam sürekli olarak gözlerini kısıyordu.

Jemma Elijah'ya baktı. “Knabby görüşünü kaybetti,” dedi Elijah.

“Biraz görüyorum, biraz görüyorum,” diye araya girdi Knabby. “Işık ve gölgeleri görebiliyorum, bu kadarını göremeyen de var.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Jemma. Elijah'nın bir hayırseverlik projesi geliştirdiğine emin olmuştu. Bu tam ona yakışır bir hareketti. Elijah'nın gözlerindeki sertliği görünce te-bessümü dondu.

“Knabby görüşünü bizim cam üfleme fabrikasında çalışırken kaybetti,” dedi Elijah, sesi pürüzlüydü.

Knabby döndü ve karanlık koridorda ilerlemeye başladı. “Hadi, doğum gününe gelin!” diye seslendi. “Ah, evet, cam ustasıydım, Leydim. Leydim diyebilir miyim? Yoksa ona hitap etmem gereken başka bir sözcük mü var? Ekselansları ya da Düşes hanım olabilir mi?”

“Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin,” dedi Jemma eteklerini toparlayıp peşine düşerken.

“Doğum günü partisine katılmadan önce bana bildirmek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Elijah, Knabby’ye.

Knabby aniden durdu, Jemma neredeyse ona çarpacaktı. Sonra Jemma’nın takip etmekte zorlandığı bir hızla anlatmaya başladı. “Nibble’in karısı bir süredir onunla kalıyor ama çok kötü kavga ediyorlar. Ben de kadının onu dövdüğünü kimse duymasın diye onları evin arka tarafına taşıdım.”

“Karısı adamı mı dövüyor?” dedi Jemma kendine engel olamadan.

Knabby ona döndü. “O şeytan gibi güçlü bir kadın, eline tavayı verdiğiniz anda her türlü çığır çıkarır,” dedi. “Özellikle de kocası içerken. Tabii Nibble da kolay çekilecek biri değil. Çoğu zaman o tavayı yemek için kaşınıyor, ne demek istediğimi anladınız tabii.”

“Waxy ne yapıyor?” diye sordu Elijah. “Waxy oldukça yaşlı bir beyefendi,” diye açıklama yaptı Jemma’ya. “Atmışlarında olmalı, değil mi?”

“Akciğer sorunları var. Ama kızı peşinde bebeleriyle birlikte onu ziyarete geliyor bu nedenle de mutlu.”

“Doktor her hafta geliyor mu?”

Knabby yeniden yürümeye başladı. “Paranızı boşa harcıyorsunuz, Ekselansları. Kesinlikle boşa. Adamın yapabileceği bir şey yok ve biz mutluyuz. Gerçi geçen gün Cully’nin dişini çekti.”

“Cully iyi mi?”

“Orta halliden iyice. Bugün onun doğum günü ve söylemekten nefret ediyorum ama çoktan içmeye başladı bile. O da Cully işte.” Yüksek bir kapının önünde durdu. “Avluda güneşin tadını çıkarıyorlar. Bu arada ustabaşı uğradı, çok yakında biri daha

buraya taşınacak bunu da size söylemeliyim. Adı Berket. Onu iyi hatırladığımı söyleyemem, ben ayrılırken işe yeni girmişti.”

“Yeteri kadar yer var mı?” diye sordu Elijah.

“Yeterden de fazla! Lasker bir ay önce bizi terk ettiğinde kalan oda var. Nicholson’ın odası da hâlâ açık ve Bayan Sophisba burada kalmamaya karar verdiğiğinde kalan oda da var. Bugün burada, sizi gördüğüne mutlu olacak, Ekselansları.”

“Bir şeye ihtiyacınız olduğunda hemen Towse’a bir çocuk yolla,” dedi Elijah. Jemma’ya baktı. “Towse avukatlarımdan bir tanesi.”

“Hiçbir şeye ihtiyacımız yok,” dedi Knabby keyifle. “Seranızdan yolladığınız meyvelere hayran olduk. Ama doğrusunu söylemek gerekirse adamların hiçbiri onları yiyemedi. Kendi düzenlerinden şaşmıyorlar ve pek maceraperest değiller, neden bahsettiğimi anlamışsınızdır. Çocuklarsa onları havada kaptı.”

“Bayan Sophisba kim?” diye fısıldadı Jemma, Knabby kapıyı açarken. “Ve...”

“Göreceksin,” dedi Elijah, sesinde Jemma’yı susturan acı bir tonlama vardı.

Küçük avluda ilk bakışta bir çocuk partisi varmış gibi görünüyordu, bir süre sonra Jemma burada insandan çok tavuk olduğunu fark etti, iki grup da çok gürültülüydü ama bir köpek yavrusunun peşinden koşan üç çocuk gürültü yarışını kazanmıştı.

“Bakın, Cully’nin doğum gününü kutlamaya kim gelmiş,” dedi Knabby. “Dük burada, sizi koca tembeller!”

Avlu daire halinde dizilmiş ve çoğunlukla erkeklerin oturduğu eski koltuklarla doluydu, hepsi de Knabby’yi duyarak o tarafa dönmüştü. Jemma bir anda hepsinin kör olduğunu fark etti.

Merak uyandıran bir gruptu. Öncelikle hepsi giyinmeyi tercih etmemişti. İki adamın pantolonu yoktu; cılız, beyaz bacaklarını

güneşe uzatmışlardı. Bir tanesinin sakalı o kadar uzundu ki ucu ekoseli bir ceketin üzerine anlamsız bir şekilde takmış olduğu önlüğün beline sıkışmıştı.

İki kadın vardı, bir tanesi inatçı bir başhemşireye benziyordu, tahminen Bayan Nibble oydu. Kadın kesinlikle bir erkeği tavayla dövebilecek biri gibi duruyordu.

Diğeri Bayan Sophisba olmalıydı. Daha gençti, güzel değildi ama çaba gösteren bir hali vardı. Bu çabamın çoğu ruj ve altın renkli saçlarına gösterilmişti. Erkekleri etkilemek ister gibi bir hali vardı ama bu garipti çünkü onu görebilen tek kişi Bayan Nibble'dı. Ve Bayan Nibble hiç de kırmızı ruj ve altın renkli saçlardan hoşlanan biri gibi durmuyordu.

Yarı çıplak adamlardan bir tanesi ayağa kalktı. "Ayağa kalkın sizi pireli uyuşuklar," diye bağırdı. "Dük burada. Ayağa kalkmalı ve güzel görünmelisiniz! Bugün benim doğum günüm ve ben her şeyin... her şeyin..."

Hızla oturdu. Knabby kesinlikle haklıydı. Cully sabah olduğunu umursamamış ve içmişti.

"Ve Düşes de benimle birlikte," dedi Elijah. Surat asmaktan vazgeçmiş ve Kensington'daki bir çay partisine gelmiş gibi canlı ve güleç bir tavra bürünmüştü. "Eşimi de getirdim, tüm ülkenin en güzel kadını."

"Keşke görebilseydik," dedi sakallı adam boşluğa bakarak. "Hiç gerçek bir düşes görmedim. Gerçi bir kez Kraliçe'yi görmüştüm. Korkunç bir peruğu vardı." Bayan Nibble'a dirsek attı. "Peruğu var mı? Hani o yüksek olanlardan."

"Kadife bir elbise giyiyor," dedi yaşlıca kadın ona. Ayağa kalktı, hızlı bir reverans yaptı ve yeniden yerine oturdu. "Başında o peruklardan biri yok. Sanırım kendi saçları ama üzerinde pudra var, tıpkı züppelerin yaptığı gibi."

Elijah, Cully'nin yanına giderek doğum gününü kutladı, sonra yanındaki koltuğun önünde durup ayaklanmalar hakkında bir sohbet başlattı. Jemma bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Orada bir aptal gibi öylece duramazdı. İki kadına doğru ilerledi. Bayan Sophisba son hızla ayağa fırladı, korkmuş gibiydi.

"Bunlar sizin çocuklarınız mı?" diye sordu Jemma. "Çok tatlılar." Bu doğru değildi. Çocuklar o kadar kirliydi ki insana tatlılıkla ilgili bir çağrışım yaptırmaları mümkün değildi. Ama mutlu ve besili görünüyorlardı.

Daha yaşlı olan kadın yeniden ayağa kalktı. "Onun çocuğu yok." Komik bir şekilde başını çevirdi. "Onlar Knabby'nin kız kardeşinin. Ya da belki de yeğeninin. Sonuçta o bir kumaş boyacısı ve bu zor bir iş. Çocuklar günlerini burada geçirmek zorunda. Genellikle günün ilerleyen saatlerinde Waxy'nin torunları da gelir. Onun kızı da ahırda çalışıyor ve çocukları buraya bırakıyor."

"Okula gitmiyorlar mı?" diye sordu Jemma.

"Çoğu zaman gitmezler," dedi Bayan Sophisba utangaç bir tebessümle. "Bu Spitalfields'ta yaşayanların sıklıkla yaptığı bir şey değildir."

"Spitalfields'ta okul olduğunu sanmıyorum," dedi Bayan Nibble. "Benim zamanımda yoktu en azından."

"Aman Tanrım," dedi Jemma.

"Çok güzel eldivenler," dedi Bayan Sophisba. "Onlar gibisini hiç görmemiştim."

"Onları denemek ister misin?" diye sordu Jemma hemen. Bayan Nibble'in homurtusunu duymazdan gelerek hemen eldivenlerini çıkardı.

"Yapamam," diye inledi Bayan Sophisba. Ama eldivenler küçük kirli ellerine onun için yapılmış gibi uydu.

“Sende kalabilirler,” dedi Jemma gülümseyerek. Bayan Sophisba’nın rengi soldu. “Yapamam!”

“Hayır, yapamaz,” dedi Bayan Nibble sertçe. “Kocasını onları hemen alır ve bir fahişeyi düdükleme için kullanır.” Bir anda içine kapandı. “Bu tanımlamayı hoşgörün, Leydim.”

“Onları saklayabilirim,” dedi Sophisba. “Burada olduğum zamanlarda onlara bakarım, severim.”

“Her zaman burada değil misin?” diye sordu Jemma.

“Sadece kocası kodese kapatıldığı zamanlarda,” dedi Bayan Nibble. “Böylelikle ortada kalmamış oluyor, Dük hazretleri onun burada kalmasına izin veriyor.”

“Eldivenleri onun için siz saklayın, dedi Bayan Nibble,” dedi Jemma. Sesine tam bir düşes ifadesi vermişti. Bayan Nibble gözlerini kıstı. “Böylelikle Bayan Sophisba burada kaldığı zamanlarda onları takabilir.”

Bayan Sophisba eldivenleri canlılarmış gibi okşuyordu. “Teşekkür ederim,” diye soludu. “Bunlar hayatımda gördüğüm en güzel şeyler.”

“Siz de yaptıklarınız için bu mendili almalısınız, Bayan Nibble,” dedi Jemma.

Bayan Nibble kaşlarını çatı. “Eldivenleri saklamak karşılığında rüşvete ihtiyacım yok. Onu yaptığı şeyden dolayı başımdan savacak tipte bir insan değilim.”

Jemma’nın mendili Belçika dantelindendi ve tam ortasına Beaumont Düklüğü’nün simgesi olan B harfi işlenmişti.

“Bu bir B,” dedi Bayan Nibble mendili elinde çevirip dururken. “Adım Bertha.”

“Bu rüşvet değil,” dedi Jemma. “Bir hediye.”

“Burası zaten bir hediye,” dedi Bayan Sophisba eldivenlere sarılarak. “Bunu biliyor muydunuz, Bayan Düşes?”

“Ona bu şekilde hitap etme,” dedi Bayan Nibble. “Düşes Hanım ya da Leydim demen çok daha uygun olur.”

Bir oğlan dikkati üzerine çekmek istediğini belli edercesine çaydanlık gibi öterek yanlarına koştu. İlgi çektiğinden emin olmak için bir avuç tahta küçük topu Jemma’nın ayaklarının dibine attı.

Bayan Nibble ona öfkeyle uludu. Oğlan başına Bayan Nibble’dan bir tokat yemekle meşgul olduğu için Jemma eğilerek topları toplamaya başladı, neyse ki tavası elinde değildi.

“Ne zekice!” diye haykırdı toplardan birini çevirince. Topun üzerine kazınmış bir yüz vardı, iri burunlu, gözleri neşeyle parlayan, gülen bir yüzdü bu. Bir diğerini çevirince orada da sivri kulaklı ve sivri çeneli küçük bir şeytan yüzü gördü. Üçüncüsü yuvarlak yüzlü bir kadındı.

“Onları Pie yapıyor,” dedi Bayan Sophisba. “O hep bir şeyler oyar.” Daire halindeki grubun içinde oturan adamı işaret etti. Pie elinde küçük bir bıçakla bir parça ahşabı oyuyordu. Sağa sola kıymıklar uçuşuyordu.

“Ama görmüyor!”

“O parmaklarıyla gördüğünü söylüyor,” diye açıkladı Bayan Sophisba.

Jemma, Pie’in yanına gitti. “Bunlar kesinlikle harika,” dedi toplardan birini neden bahsettiğini anlasın diye adamın avucuna bırakırken.

Adam sırttı. “Ahşap bana söyler, hepsi bu. Ahşap bana içinde ne olduğunu söyler.”

Elijah yanında belirdi. “Pie çok iyi bir cam ustasıydı.”

"Hepimiz öyleydik," dedi Knabby neşeyle. "Cacky Sokağı cam ustalarının en iyileri. Oldukça uzun bir bekleme listesi var," dedi Jemma'ya.

"Fabrikada çalışmak için mi?" diye sordu Jemma.

"Ekselansları çıraqları işe almaz, onların görme yetilerini kaybetme kararını verecek yaşta olmadıklarını söyler. Ama bizim gibi işinde usta olanlar için çalışmak isteyeceğimiz en iyi yer Cacky Sokağı'dır."

"Bu yüzden mi?" dedi Jemma etrafına bakınarak.

"Elbette. Herkese ödeme yapılıyor, rahat bir yer. Bol bol hatta başkalarıyla paylaşacak kadar yiyeceğimiz var. Karılarımızı istersek yanımıza alıyoruz ya da onlar bizimle yaşamak isterse gelebiliyorlar. En soğuk aylarda bile her zaman sıcak."

Elijah topuklarının üzerinde ileri geri sallanıp duruyordu. "En azından bu kadarını yapabiliyoruz," dedi, sesi sertti. "Görme yetinizi kaybetmenizden biz sorumluyuz."

"Hayır, değilsiniz," dedi Pie beklenmedik bir şekilde. "Görüşümü alan camdı. O güzel, alımlı cam ve başka türlü olmasını da istemezdim. Camı şişirdiğinde cam içinde ne olduğunu sana söyler," dedi yüzünü Jemma ile Elijah'nın durduğu tarafa çevirerek. "Dük işte bunu anlamıyor, o sadece suçluluk ve onun gibi şeyler hissediyor. Cam bizim metresimizdir. Üflemeyle bırakmak zorunda kaldığımda bir süre delireceğimi düşündüm. Sonra biri bana bir bıçak ve bir parça ahşap verdi ve toparlandım. Delireceğimi düşünmüştüm," diye tekrarladı.

"Bay Pie'ın cam kâselerinden biri evimizde," dedi Elijah. "Salonda duruyor."

"Kenarı yivli, yeşil olan mı? Bay Pie, o enfes bir kâse," dedi Jemma.

Adamın yüzü ışıldadı. "Cam bana seslendi ve ben onu meydana çıkardım, hepsi bu. Şimdi de Dük'ün evinde yaşıyor." Elleri kucığındaki tahta parçasıyla oynamaya devam ediyordu yeniden bıçağıyla oynamaya başladı. "Bundan daha iyisini olamaz."

"Cully, tekrar mutlu yıllar," dedi Elijah.

Cully mutlulukla elindeki şişeyi onlara doğru sallarken hıçkırdı.

"Ona bugün en iyisinden bir parça verdim," dedi Knabby. "Doğum günü olduğu için. Bu en iyi cin."

Elijah, Jemma'nın eldivensiz elini tuttu. "Hoşça kalın hepiniz."

Adamlar başlarını çevirerek koro halinde güle güle dedi; çocuklar çığlıklar atarak koşuşturdu. Bayan Sophisba utangaç bir tavırla eldivenlerini salladı ve Bayan Nibble Bay Nibble'ın yanındaki iskemleden ateş saçan gözlerle baktı.

"Hepsi Cacky Sokağı Cam Fabrikası yüzünden kör oldular," dedi Jemma arabaya bindikleri anda. "Yani sahibi olduğumuz fabrika yüzünden."

"Camda gözlere hasar veren bir şey var," dedi Elijah. "Doktor bunun duman olduğunu söylüyor. Ciğerler için de kötü elbette. Uzun süre yaşamıyorlar. Son altı ayda ild kişiye kaybettik."

Jemma sessiz kaldı.

"Muhtemelen fabrikayı kapatmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi Elijah.

"Hayır..."

"Ben fabrikayı kapatsam da," diye sözünü kesti, "bu insanların cam almaktan vazgeçmelerini sağlamayacak. Fabrikayı satarsam bu kez kör olduktan sonra bu insanların gidebilecekleri bir yer kalmayacak. Sonları diğer fabrikalarda çalışanlar gibi düşkünlerevi olacak."

"Elijah..."

"Bu evi havanın daha temiz olduğu bir yere, şehir dışına taşımayı ve onlarla yaşayıp yemek pişirecek düzgün bir kadın bulmayı da düşündüm ama bu fikirden nefret ettiler. Spitalfields'ta yaşamayı seviyorlar, arkadaşları uğrayıp dedikodu yapıyor ya da bir parça ekmecek alıyor. Mahallenin yarısını besliyoruz."

"Elijah..." diye tekrarladı.

"Knabby'nin yemekleri getiren bir dükkânı var. Muhtemelen Sophisba'ya izin vermemem gerekir ama adamları mutlu ediyor..."

"Elijah!" Yanağına dokununca sonunda ona odaklanmayı başardı.

"Evet?"

"Orasının muhteşem bir ev olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle doğru şeyi yapmış olduğunu düşünüyorum. Sadece iki önerim var."

"Öyle mi?" Gözleri parladı. "Yani orayı..."

"Hiçbir şeyi değiştirmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi kendinden emin bir tavırla. "Ama belki çocuklarla oynayacak ve onlara okumayı öğretecek genç bir kadın tutabilirsin."

"Bunu kolaylıkla yapabiliriz," dedi Elijah, şaşkın görünüyordu.

"Ve bir tür başlık ya da onun gibi bir şey yaptırabilirsin önünde camdan bir parça olur böylelikle duman cam üfleyenlerin gözüne girmez."

"Ne?"

"Pie aşıptan bir tür başlık oyabilir, şu savaşçıların miğferleri gibi bir şey. Önünde de, ah ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ama bir şey olur işte. Ve tabii cam, böylelikle üfledikleri camı görebilirler ama gözleri korunmuş olur."

Elijah ona baktı.

"Deneyebilirsin," diye önerdi.

"Lanet olsun," dedi Elijah.

"Elijah, daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım." Gülmeye başladı.

"Lanet olsun, hem de iki kez lanet olsun." Bunu düşünürken yavaş yavaş söylemişti.

"Bir sorum var. Sophisba adamları mutlu ediyor derken ne demek istedin? Yani onları tam olarak nasıl..."

Elijah dinlemiyordu. "Ne önerdiğini gözümün önüne getirebiliyorum. Hafif bir ahşap ya da deri olmalı. Düşünmek gerekecek." Başını kaldırdı. "Sophisba sadece kocası hapiste olduğu zamanlar orada. Adam dışarı çıkınca onu sokaklarda çalıştırıyor. O Bayan Nibble'ın kızı, bunu biliyor muydun?"

"Hayır!"

"Kendi özel odası var. Erkeklerle özel bir hizmet verdiğini sanmıyorum ama onları mutlu ediyor."

"Çünkü o genç bir kadın."

"Onlara cilve yapıyor." Elijah uzanıp elini tuttu. "Ellerini eldivensiz seviyorum, Jemma. Ve başlık konusundaki fikrini de çok sevdim. Sanırım bunu işe yarar hale getirebiliriz."

"Bu işi sen halledersin. Sonra bunların tüm cam fabrikalarında kullanılmasını da sağlarsın," dedi Jemma ona bakarak.

"Şu an Londra'daki en güzel düşesle flört etmek istiyorum," dedi elini çevirip avucunun ortasına bir öpücük kondururken.

"En iyi flört ettiğim yer satranç tahtasıdır."

"O zaman satranç oynayalım," dedi. "Hiç açık havada oynadın mı, Jemma?"

"Satranç mı? Bir piknik gibi mi demek istiyorsun? Kulağa çok hoş geliyor."

"Sabah makamında olmalıyım ama öğleden sonrası için piknik organize edebilirim." Sesinde çok faklı anlamlar yüklüydü.

“Hayır,” dedi Jemma başını sallayarak. Araba o sırada durdu. “Yarın öğleden sonra bir randevum var, gerçi sen de bana katılabilirsin. Parsloe’s’ta herkese açık bir Satranç Kulübü turnuvası düzenliyor ve ben de kulübe üye olmakta kararlıyım.”

“Kadınlara izin veriyorlar mı? Bu kadar açık fikirli olmaları ne harika.” Bir uşak arabanın kapısını açtı.

“Hiç de değil,” dedi Jemma. “Bunun kesinlikle bir yanlışlık olduğundan eminim. Bir kadının satranç oynayabileceğine hiç ihtimal vermemişlerdir. Ta ki korkulan kadın Bayan Patton ortaya çıkana kadar. Onu On İkinci Gece partimizden hatırlıyorsun, değil mi?”

“Tuhaf ve çok zeki bir kadın,” dedi Elijah. “Sivridilli. Bana Lordlar Kamarası’ndakilerin köle ticaretini yasaklayan Quaker tasarısını görmezden geldiği için kendilerinden utanmaları gerektiğini söylemişti ve çok haklıydı.”

“Bayan Patton kadınların açık turnuvaya katılmalarını engelleyen bir kural olmadığını ve herkesle oynayarak üyelik kazanabileceğini keşfetmiş.”

“Ki bunu da yaptı,” dedi Elijah gülerek.

“O bunu geçen sene yaptı. Kimse açık turnuvada yapılan maçları kazanmadan kulübe giremez. Ben de yarın bunu yapacağım,” dedi Jemma sükûnetle.

“Sen de yerini kazanacaksın.”

“Tahminimce turnuva ölen bir üyenin yerine yeni birini almak için yapılıyor. Anladığım kadarıyla Parsloe’s üye sayısını tüm katılığıyla yüz kişide tutmakta kararlı. Bu durumda yarın ikimiz birlikte Satranç Kulübü’ne katılamayacağız.”

Jemina arabadan inerken Elijah'nın elini tuttu. "Fowle'dan yarın akşam için özellikle çok hoş bir yemek hazırlamasını isteyeceğim, böylelikle duyacağın hayal kırıklığı da tamamıyla yok olacak."

Elijah, Jemina'nın gözlerindeki bakışı çok sevdi. Beklentilerini boşa çıkarmak zorunda kalacak olması çok kötüydü.

"Üzümlü tartları severdin, değil mi?"

"En sevdiğimdir."

"Fowle, Bayan Tulip'e Düşes'in yarın akşam teselli edilmeye ihtiyacı olacağını söyle," dedi Elijah.

"Fazla gurur başa beladır!" dedi Jemina, basamaklardan çıkarken kahkahalarla gülüyordu.

Bütün uşaklar bakakalmıştı. Elijah bir anlığına durdu. "Sen paranı kime yatıracaksın, Fowle? Sakın bana bütün ev halkının yarınki turnuvaya katılmamız durumunda hangimizin Satranç Kulübü'ne gireceğine dair iddiaya tutuşmayacağını söylemeye kalkışma."

Fowle tek kaşını kaldırdı, her zamanki gibi vakurdu. "Efendilerimden biri üzerine bahse girmem," dedi eğilerek.

"Peki, kime oynardın o zaman?"

"Villiers Dükü'ne," dedi Fowle.

"Ama o zaten üye."

"Tamamıyla doğru."

"Yani birimiz turnuvayı kazanmadığımız sürece üye olamayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Korkarım Ekselansları pek çok üye adayının hayallerini yılmaktan sorumlu. Bildiğim kadarıyla kulübün şu anki üye sayısı sadece yetmiş üç."

"Ulu Tanrım," diyen Elijah ırkildi. "Bugüne kadar kaç kişinin Villiers'ı yenmeyi başarıp kulübe katılmayı başardığını biliyor musun peki?"

"Bayan Patton, Villiers'ın turnuvaya katılmadığı gün kulübe üye olmuştu," dedi Fowle. "Ama Bayan Patton daha sonra Villiers Dükü'nü yendi. Pek çok kişi Ekselansları'nın Londra Satranç Kulübü'ne katılmaya karar verdiği o günü esefle anıyor."

"Tam bir bilgi kaynağısın, Fowle."

Fowle eğildi. İyi bir uşak efendisinin sorabileceği tüm soruları tahmin edip cevaplarını verebilecek kapasitede olmalıydı. Ama o bile Dük'ün bir sonraki sorusunu hiç beklemiyordu.

"Kaybetmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Fowle gözlerini kırptırdı. "Kaybetmek mi, Ekselansları?"

"Düşes'le oynarken."

Dük son derece ciddi görünüyordu. Fowle'a evlilik konusunda ilk kez fikir soruluyordu ama hemen kendini toparlamayı başardı. "Kesinlikle hayır," dedi. "Düşes çok kızacaktır."

"Teşekkür ederim, Fowle..."

Uşak, efendisinin arkasından bakıp onun en son ne zaman böylesine gülümsediğini hatırlamaya çalışırken Elijah arkasını döndü. "Biliyor musun, Fowle..."

"Evet, Ekselansları?"

"Yerinde olsam paramı Villiers Dükü'ne yatırmazdım."

Yine sırtıyordu.

On Üçüncü Bölüm

30 Mart

Parsloe's, İngiliz satranç oyuncularının yüreklerindeki yeriyle kıyaslandığında oldukça sıradan görünümlü, St. James Sokağı'nda bulunan bir mekândı. Elijah arabadan indi ve elini Jemma'ya uzattı. Yaklaşık kırk kadar kişi kulübe giden yolda birbirini itekliyor ve rahatsız olduğu belli uşaklar tarafından geri itiliyorlardı.

"İyi olan kazansın," dedi Jemma ona.

"Evet, bu o," diye bir çığlık geldi. "Bu Düşes! Saçlarına bakın!"

Jemma'nın parıltılı gülümsemesi kayboldu, yürümeye başladığında birden bir kadından düşese dönüşmüştü. Sanki düşesler farklı bir tür, diye düşündü Elijah onu izlerken. Saçları etrafındakileri cüce gibi gösteren ve ayakları yere değmiyormuş gibi yürümeyi başaran varlıklardı. Jemma bunda çok iyiydi. Son derece asil bir güzelliğe sahipti ve üzerindikilerin ne kadar pahalı olduğu belliydi.

Üzerinde eski püskü bir etol olan, iri bir kadın Elijah'nın değerlendirmesini yalanlarcasına konuştu. "O kadar da mücevheri yok."

"Onları ayakkabılarına takıyor," dedi Elijah. Kadının ağzı açıldı ama ses çıkmadı, arkasındaki sivri burunlu kadın konuştu. "Bayan Mogg, bir dükle konuşuyorsun!"

"Neden hepiniz buradasınız?" diye sordu Elijah Bayan Mogg'a. Jemma'nın kapıdan içeri girdiğini görüyor, orada pelerininin, hasır şapkasının, eldivenlerinin ve bir düşesin dışarıda kullandığı tüm aksesuarların çıkarılması için hummalı bir sürecin başlayışını izliyordu.

Bayan Mogg sözcükleri bir araya getiremeyince arkadaşı konuştu. "Bunu bütün Londra biliyor. Bir dük ile düşes bu kulübe üye olmak için diğer bir dükle savaşacak."

"Oyunu kimsenin seyretmesine izin vermeyecekler," dedi Bayan Mogg sonunda ağzını açarak.

"Saatler boyunca sürecektir," dedi Elijah. "Bence, eee... Saat dört gibi geri gelin."

"Elijah!" diye seslendi Jemma.

"Sizi çağırıyor," dedi sivri burunlu kadın.

"Tıpkı benim Henry'mi çağırdığım gibi," dedi Bayan Mogg, Elijah'ya bakmaya devam ederek. Yıpranmış etolü kadın soludukça yükselip alçalıyor ve küçük tilki başına canlıymış gibi garip bir hava kazandırıyor. "Paramı size yatırıyorum," diye soludu.

Elijah Lordlar Kamarası'ndaki izleyicilerinden övgülere alıştı, kadının önünde eğildi. "Beni onurlandırıyor sunuz, madam."

Kadın nefesini tuttu, tilki yükseldi, cam gözlerini kırpıştırarak gibiydi.

Elijah, Fowle'la konuşması gerektiğini düşünerek içeri girdi. Beaumont evinde dönen bahis sorun değildi ama tüm şehri böyle aptalca bir şeye karıştırmak hiç uygun değildi.

Kulübün üst katında büyük bir balo salonu vardı, şu an küçük masalar ve iskemlelerle doluydu.

Elijah, üye olmayı umut edenlerin duvara dönük oturduklarını hemen fark etti, kulüp üyeleri ise odaya bakarak oturuyor ve oyunlarını büyük bir gururla oynuyorlardı.

“Bay Parsloe büyük bir incelikle bizim açılış turuna girmemiz gerekmediğini söyledi,” dedi Jemma.

Satranç Kulübü’nün başkanı önlerinde eğildi. “Hanımefendi’nin satrançtaki ustalığını bilerek en azından bu kadarını yapabildim.”

“Villiers’ı göremiyorum,” dedi Elijah odayı gözleriyle tarayarak. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dük ortaya çıkmazsa bu gerçek bir savaş olmayacaktı.

“Ekselansları akşamüstünden önce asla uğramaz,” dedi Bay Parsloe. “O zamana kadar birinci ve ikinci tur oyunlar tamamlanmış olur. Bir oyun hiyerarşisi var elbette, üyeler birinci, ikinci ve üçüncü aşama oyuncularını olarak sıralanıyor.”

“Peki ya Villiers?” dedi Elijah kaşlarını kaldırarak.

“Kesinlikle üçüncü aşama oyuncusu,” dedi Parsloe, “gerçi kulübümüze sık sık uğrayıp karşısına her çıkanla oynama onurunu bize bahşeder. Ekselansları kulüpteki en üst düzey oyuncudur.”

“Bu ne güzel bir eğlence!” diye haykırdı Jemma. “Pekâlâ, sevgili Bay Parsloe, lütfen bana bir rakip verin.”

Bay Parsloe tereddüt etti ama üç ya da dört beyefendi çoktan Jemma’nın üzerine hamle etmişti bile. Lord Woodward Jourdain en öndeydi ama Saint Albans ona yandan dirsek atarak Jemma’yı masasına çekti.

“Düşes başının çaresine bakar,” dedi Elijah topuklarının üzerinde sallanarak. “Bana da bir rakip bulabilir misin, Parsloe?”

“Elbette, Ekselansları. Lütfen beni affedin, sadece bir kadın üyemiz var ve ben pek emin olamadım...”

“Düşes Hazretleri asla ayrıcalık beklemez,” diyerek adamı rahatlatmış Elijah.

“Lord Woodward sizin için mükemmel bir rakip olacaktır,” dedi Parsloe bir kez daha Saint Albans ile Jemma’ya baktıktan sonra. “O ilginç ama keyifli oyunlar çıkaran bir ikinci aşama oyuncusudur.”

Elijah reverans yaptı. “Onur duyarım.” İki dakika sonra adamı ele geçirdiğini anlamıştı ama oyunu bu kadar kısa bir sürede bitirebileceğini görmek çok eğlenceliydi.

Jemma, Lord Saint Albans’ı biraz aptal bulurdu ama giysi seçimini takdir ederdi. Bugün yüksek bir peruk takmıştı, üzerine de yanardöner görünümlü turkuaz rengi bir ceket giymişti. Kıyafetleri hakkında sohbet etmeden oyuna başlayamazlardı elbette. Lord’un mineli düğmeleri, Jemma’nın ceplerinin içine doğru toparlanmış üst eteği ve leylak rengi ayakkabıları bile övgülerden payını aldı.

Jemma oyundan bir şey beklemiyordu. Lord Albans görüldüğünden daha akıllı çıkmıştı ama yine de kısır hamleler yapıyordu. Jemma kalesiyle yaptığı hassas birkaç yanıltmadan sonra oyunu kazandı.

“Oldukça eğlenceliydi,” dedi şaşırmış gibi gözlerini kırıştıran tahtaya bakan Saint Albans’a. “Şahınızın tarafındaki at, vezir tarafındaki filin önüne çekmeniz gerçekten ilham vericiydi.”

“Öyle mi?” diye sordu adam kendini toparlarken. “Satranç beceriniz dikkat çekici, hanımefendi. Beni sadece sekiz hamlede yendiniz. Bu daha önce hiç olmamıştı.”

Jemma ona gülümsedi. “Bir başkasıyla mı oynamalıyım?” Etraflarında küçük bir seyirci kitlesi oluşmuştu bile.

Bay Parsloe ortaya çıktı. "Galibiyet mi, hanımefendi? Bir sonraki rakibinizin Lord Feddrington olmasını önerebilir miyim?"

"Ben Feddrington'dan daha yüksek bir kademedeyim," diye belirtti Lord Wigstead.

"Sizin başka bir rakiple oynamanız gerekiyor," diyerek onu başından savdı Parsloe.

"On beş gün önce Leydi Feddrington'ın balosunda çok eğlenmiştim," dedi Jemma yeni rakibine, işini bilen bir uşak hızla taşları dizerken.

"Satranç dans kadar eğlenceli değil, değil mi?" Feddrington'ın yüzünde bir kadının satranç gibi beyin gerektiren oyunları oynamayacağına dair alaycı bir ifade vardı.

"Sizinle oynamak için sabırsızlanıyorum," dedi Jemma, ciddiydi.

"Ününüz sizden önde gidiyor," dedi Feddrington, "ama belki size bir iki hamle öğretebilirim. Fransa'nın en iyisi olarak bilinen Philidor buradayken onu yenmiştim."

Yanda duranlardan biri homurdandı ve Feddrington ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Elbette Philidor da beni birkaç kez yendi. Satranç böyle bir şeydir. En iyiler bile her zaman kazanamaz."

Jemma gülümsedi ve piyonunu oynadı. Kısa bir süre sonra Feddrington sayıları artan izleyicilerin ortasında somurtuyordu. "Ben buna boğmaca matı diyorum," dedi Jemma en tatlı haliyle. "Söz matlardan açılmışken, Dük ne durumda?"

Bay Parsloe Feddrington'a eşlik etmek üzere yanlarına geldi ve bir uşak hemen harekete geçerek taşları yeniden dizdi.

"Ekselansları da az önce ikinci oyununu kazandı," dedi Bay Parsloe. "Şu an Bay Pring'la ile oynuyor. Sizi bir sonraki rakibiniz Doktor Belsize'la tanıştırebilir miyim? Doktor Belsize ikinci aşamadaki en iyi oyuncularımızdan biridir."

Dr. Belsize iri gözlük takan, neşeli bir adama benziyordu. "Tanıştığımızdan eminim," dedi Jemma zihnini zorlayarak.

"Korkarım tanışmadık," dedi Doktor Belsize. "Ama oldukça sıradan yüz hatlarına sahibim, hanımefendi. Bir burun, bir çift göz ve geri kalanlar. İnsanlar beni genellikle uzun zaman önce kaybettikleri bir amcalarına benzetirler."

"Bilim insanısınız! Royal Society'de bir konuşma yaptığınızı duydum."

"Hanımefendiyi dinleyicilerden biri olarak düşünmek bana onur verdi. Şimdi hemcinslerinizin çoğunun aksine satranca olan ilginize şaşırmıyorum. Bilim ve satrancın doğaları itibarıyla birbirleriyle ilişkili olduğunu düşünüyorum."

Bay Parsloe satranç tahtasını inceledikten sonra bir adım geri çekildi. Jemma birkaç hamlede Dr. Belsize'ın zorlu bir rakip olduğunu anladı. Yapmakta tereddüt ettiği bir hamle vardı. Adam fark ederse durumunu zora sokabilirdi. Ama bu beş hamle sonrasını düşünmek anlamına geliyordu ve hamleyi yaptı.

Dr. Belsize oyunu gerçekten zorlu bir yöne çekme fırsatını kaçırdı. Jemma tuttuğu nefesini yuttu. İşte çoğunlukla bu yüzden yabancılarla oynamıyordu.

"Artık üçüncü aşamadasınız," diye bildirdi Bay Parsloe birkaç dakika sonra. "Düşes Hazretleri dinlenmek ister mi?"

Jemma kutlamalar arasında ayağa kalktı. Elijah'ı görmek için etrafına bakındı ve onu mutfak fırçası gibi bırıkları olan bir adamın karşısında otururken gördü. "Bir sonraki aşama nedir?" diye sordu Parsloe'ya.

"Üçüncü aşamadaki oyunlar kesinlikle hiyerarşiye bağlı kalınarak oynanır," dedi. "Siz en son on altıncı sıradaki Bay Belsize'la oynadınız ve bundan sonraki rakibiniz ondan daha yukarıda bulunan biri olacak."

“Peki ya, Ekselansları?” diye sordu Jemma başıyla Elijah’ı göstererek.

“Dük bu maçı kazanırsa bundan sonra on ikinci sıradaki Bay Pringle’dan daha yukarıda bulunan biriyle oynayacak.”

Jemma, Parsloe’nun kocasına daha üstün nitelikli rakipler vermesinden duyduğu rahatsızlığı yutmak zorunda kaldı. Yeteneğini sergilemek ona kalmıştı; kocasını yenerek Satranç Kulübü’ne iyi bir ders verecekti, Villiers Dükü’nden söz etmeye gerek bile yoktu.

İki saat sonra başka bir rakibi devre dışı bıraktığı sırada Villiers görüldü. Jemma duvara dönük oturuyordu ve etrafı izleyicilerle çevriliydi. Yine de onun geldiğini anlaması için başını kaldırmamasına gerek kalmadı. Solundakiler bir anda ortalıktan kayboldu.

Ve Villiers oradaydı. Saçları doğal olarak pudralanmamış ve kalın bir kurdeleyle ensesinde toplanmıştı. Siyah işlemeli tarçın rengi bir ceket giymişti. Topukları yüksek, bacakları kaslıydı. Jemma kendi kendine gülümseyerek son hamlesini yaptı.

“Şah mat,” dedi şaşkın rakibine.

Anladığı kadarıyla üyelikle arasında iki oyuncu kalmıştı. Jemma son kurbanına tatlılıkla gülümsedi ve parmaklarını rahatlatmak için eldivenlerini çıkardı.

Bay Parsloe yorgun görünüyordu. “Ekselansları,” dedi Villiers’a, “Beaumont Dükü Bay Potemkin’i yendi yani artık size meydan okuyor. Bu arada Beaumont Düşesi de Bay Potemkin’le oynayacak.”

Jemma iskemlesinden kalktı ve Villiers’ın öpmesi için elini uzattı. “Sana kocamı çabuk yenmeni tavsiye ederim. Çok dürüst bir yüze sahiptir ama bir o kadar da kurnazdır.”

“Bu uyarına içten teşekkür ederim,” dedi Villiers muhteşem ceketıyla önünde eğilerek.

“Bunun ardından da ben seni yeneceğim,” dedi Jemma bir an için de olsa başının keyifle dönmesine izin vererek.

Villiers ona her zamanki sakın gözleriyle baktı. “Bunu denemekte serbestsin.”

Jemma yerine oturdu ve Villiers’ı aklından çıkardı. Bay Potemkin zorlu bir rakip olmalı, diye düşündü onun Villiers’ın hemen ardından gelerek ikinci sırada yer aldığını bilerek. İstedığı son şey bu aşamada turnuvadan kopmaktı.

Bay Potemkin utangaç bir gülümsemeye ve vahşi bir saldırı tarzına sahip bir Rus’tu. Zayıflığının açgözlülük olduğunu hemen fark etti Jemma. Zekice fedakârlıklar yaparak taşlarının çoğunun adamın tarafında toplanmasını sağladı ve sonra acımasızca adamın vezirine saldırdı.

Ve kazandı.

Bay Potemkin tahtaya bakarak gözlerini kırpıstırmadı. Tüm rakiplerinin arasında her hamleyi takip eden, avantajları, pozisyonları ve ihtimalleri değerlendiren bir tek o olmuştu.

“Çok zekisiniz,” dedi yoğun bir aksanla, ayağa kalktı ve Jemma’nın önünde eğildi.

“Güzel bir oyundu,” dedi Jemma. “Bunun için teşekkür ederim.

Villiers ile Elijah’ya döndü. Son oyununu izleyicisiz kazanmıştı, çünkü herkes nefesini tutmuş, iki Dük’ün karşılaşmasını izliyordu.

Yürümeye başladı, kalabalık önünde Kızıl Deniz gibi yarıldı. Villiers’ın Elijah’nın neredeyse tüm taşlarını kontrol altına aldığını gördü, kesinlikle oyunu yönetiyordu. İzleyenler Villiers’ın yine kulübe üye alınmasını engellediğini birbirlerine fısıldamaya başlamışlardı bile.

“Böyle devam edersek asla yeni bir üyemiz olmayacak!” dedi Feddrington.

Elijah ise eğlenir gibiydi. Jemma onu *tanıyordu*, o gözlerdeki memnuniyeti çok iyi biliyordu.

Kaşlarını çatarak yeniden tahtaya döndü. Villiers yakut rengi mühür yüzüğünün takılı olduğu elini ileri uzatıp piyonu alırken binada çıt çıkmıyordu.

Jemma bir anda gördü! Villiers, Elijah'ın filini almak zorunda kalacaktı. Elijah gözlerini kaldırdı ve Jemma'ya gülümsedi. Sessizlik devam etti, karşılıklı iki hamle daha yapıldıktan sonra Villiers vezirini çıkıttı. Elijah uzandı ve yeniden atını oynadı.

"Şah mat," dedi Elijah. Sesi de yüzü kadar sakindi.

Kalabalık uğuldadı.

"Beni bozguna uğrattın," dedi Villiers tahtaya bakarak. "Sahiden bozguna uğrattın." Başını kaldırdı. "Oyunun çocukluğumuzdan bu yana çok gelişmiş."

"Elijah omuz silkti. "Ara sıra Düşes'le oynadım. Sanırım onun zekâsının birazı bana sirayet etti."

Bay Parsloe, Elijah'ın önünde yerlere kadar eğildi. "Ekse-lansları, size Satranç Kulübü'ne hoş geldiniz diyebilir miyim? Bu gerçek bir onur... Birkaç yıldan beri ilk yeni üyemiz sizsiniz. Aslında Dük Villiers kulübümüze katılma onurunu bize bahsettiğinden bu yana ilk üyemizsiniz."

"Sonuncu olmayacağımı düşünüyorum," dedi Elijah. "Hem daha Düşes, Villiers Dükü'yle oynayacak."

"Birden fazla üye kabul edebiliriz," dedi Parsloe telaşla.

Villiers yeniden Jemma'nın elini öptü. "Ah, bir Beaumont'la daha oynamak ne büyük bir keyif. Kendimi ailenin bir üyesi gibi hissettim."

Jemma oturdu. "Ve en iyi ailelerde bile gerçekleşen dramlarda olduğu gibi senin bağırsaklarını deşmeye kararlıyım."

“Bir kardeşim olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu söyler dururum hep,” dedi Villiers.

Uşak geri çekildi ve Parsloe bir bakışıyla tüm salonu susturdu. Jemma şahın önündeki piyonunu dördüncü sıraya koydu. Son bir yıl boyunca Villiers’la pek çok kez oynamıştı. İkisi de cüretkârdı. Villiers yaratıcı bir oyuncuydu. Jemma’nın kazanmak için daha ileriye düşünmesi gerekiyordu.

Villiers hemen piyonlardan bir savunma hattı kurdu. Jemma izledi. Gelecek karşı saldırıyı değerlendirmeden saldırmanın kendisine bir faydası olmayacaktı. Ve sonunda... sonunda... gördü. Mükemmel bir kombinasyon sadece yedi hamle ötedeydi.

Gözlerini ilk kez tahtadan kaldırdı. Elijah sağında duruyordu. Gözleri buluştu ve Elijah’nın gördüğünü, ihtimali fark ettiğini ve onayladığını anladı.

Evlilik çok garip bir şey, diye düşündü Jemma.

Kazandı.

“Bana akşam yemeğine gelin,” dedi Villiers, her hamleyi yeniden inceleyen heyecanlı kalabalığın gürültüsünün altında. “Hayır. Gelmemek yok. Kesinlikle ısrar ediyorum. Hem zaten çok kederliyim. Hatta melankolik bile diyebiliriz. Asla kaybetmem.”

“Hiç öyle görünmüyorsun,” dedi Jemma başını yana eğerek.

“Kaybetmeye olan nefretim bundan sonra düzenli olarak çok daha keyifli oyunlar oynayabileceğim hissiyle çatışma halinde.”

“Bu akşam sana katılmaktan mutlu oluruz,” dedi Elijah.

Jemma sırayla iki adama baktı. Yıllardır konuşmamış iki çocukluk arkadaşı olarak aralarını hızla düzeltiyorlardı.

“Lanet olsun, Villiers. Bugün kısmetin kapalı,” diye kükredti Feddrington. Aslında sırtına da vurabilirdi ama Dük, Feddrington’un dokunmaya cüret edebileceği tiplerden değildi.

Villiers kısık gözlerle ona baktı. "Beni yaralıyorsun, Feddington."

"Bazen hepimiz kaybederiz," dedi adam sırtarak. "Ama bir sorum var. Dük ve Düşes, Villiers'ı yendi ve Villiers kulüpte birinci sırada yer alıyor. Peki, birinci kim?" Parsloe'ya döndü. "Birbirleriyle oynayacaklar mı?"

"Şüphesiz birbirimizle oynama fırsatımız olacak," dedi Elijah Parsloe onun bir numara olduğunu söyleyemeden nezaketle sözünü keserek. Jemma adamın bunu yapacak olduğundan emindi. "Aslında Düşes'le kamuoyunda bile duyulmuş son karşılaşmamızı çok yakında yapacağız."

Villiers çarpık bir şekilde sırttı. "Düşes birkaç ay önce benimle de böyle bir karşılaşma yapacaktı ama oyundan vazgeçti. Karşılaşmayı seninle sonuna kadar sürdüreceğini mi düşünmeliyiz?"

"Evliliğin doğası gereği," dedi Elijah.

"Dük ile Düşes'in yaptığı bu karşılaşmanın sonucunu sıralamamızın belirleyicisi olarak kullanırız," dedi Villiers kuralı belirleyerek. "Kim kazanırsa o birinci olur."

Jemma her zaman Elijah'la yapacağı son karşılaşmayı kazanacağını düşünmüştü. Şu an zaferiyle arasında duran tek şey kocasıyla yatmayı reddetmiş olmasıydı. Elijah bu baştan çıkarma işinden fazlasıyla hoşlanmış gibi duruyordu ve Jemma artık onun gerçek bakış açısını anlaması gibi bir beklentiye sahip değildi.

İki numara olmaya katlanabilirdi. "Bu akşam," dedi Villiers odadan çıkarken.

Jemma kendini arabada, dışarıda birkaç yaşlı kadınla sohbet etmekte olan Elijah'ı beklerken buldu. "Onları bir yerden tanıyor musun?" diye sordu Elijah yanına geldiğinde.

“Pek sayılmaz,” dedi Elijah. “Bayan Mogg Villiers’la yapacağım karşılaşmayı kazanacağıma dair iddiaya girecek kadar nazık biriydi ben de haberi ona bizzat vermem gerektiğini düşündüm. Seni yeneceğime dair de bir şilin ve altı peni yatırmış,” diye ekledi.

Jemma gülümsedi. “Umarım kötü günler için kenara ayırdığı bir parası vardır çünkü o şilin boşa gitti.”

Elijah eğildi. “Fazla gurur...” dedi usulca. Bir anda arabanın içindeki hava farklılaştı ve Jemma bedenindeki tüm sinirlerin uyarıldığını hissetti.

“Elijah,” diye soludu.

Dük bir oyunun oynanmasa bile kim tarafından kazanıldığını bilen adamlardandı. Villiers’ı yendikten sonra yüzünde beliren ifadeyi görenler Dük ile Düşes, Beaumont Malikânesi’nin önünde arabadan indiklerinde neler yaşandığını anlayabilirlerdi.

Düşes’in yanakları pembeleşmişti, dağılmıştı ve biraz da sersemlemişti.

Dük gülümsüyordu.

On Dördüncü Bölüm

Villiers Dükü'nün Londra'daki Evi

Piccadilly 15 Numara

Aynı akşam

"Villiers ölümün eşiğine geldiği zamandan beri buraya gelmemiştim," dedi Elijah basamakları çıkarken.

"Ben hiç gelmedim," dedi Jemma kürklü mantosunu Dük'ün uşağına verip vermemeye karar vermeye çalışırken. Adam çok yaşlı ve kırılğan görünüyordu, mantonun ağırlığı onu yere serebilirdi. Elijah mantosunu elinden alıp uşağa uzatarak onu bu kararı vermekten kurtardı.

"Ekselansları ve misafirleri oturma odasındalar," dedi uşak önlerinden ilerlerken.

Jemma odaya girdi ve neredeyse tökezleyecekti. Villiers, Perthuis Markizi'ni davet etmişti. Ve bu kadın Versailles Sarayı'nın tanıdığı Markiz'e hiç benzemiyordu. Hem uzun hem de geniş olan o bukle bukle peruğunu takmamıştı, saçları pudralanmıştı ama

kendi saçlarıydı. İri bukleler halinde toplanmıştı ve bir kısmı iki yandan aşağı sarkıyordu.

Daha da ötesi siyah beyaz giysilerinden vazgeçmiş ve Corbin'in Jemma için aşırı seksi bulduğu gecelik elbiselerden giymişti. Markiz'in elbisesi açık sümbül mavisiydi, kumaş çok hoş ve dökmülydü, konuştuğu adamın omzuna yelpazesıyla vurmak için döndüğünde kumaş arkasından süzüldü. Adam başını çevirince Jemma onun Corbin olduğunu fark etti. Markiz'in çok nefis ve seksi görüldüğünü kabullenmek zorunda kaldı.

"Markiz ayıkken çok daha iyi görünüyor," dedi Elijah. "İlerleyelim mi?" Jemma'yı beklemeden yürümeye başladı. Markiz'in çapkın tebessümü farklı bir şeye dönüştü, çok daha enfes ve samimi bir şeye. Jemma'nın dudakları gerildi. Markiz'in korsajının yakasının derinliğine bakılırsa Elijah muhtemelen kadının meme uçlarını görebiliyordu.

Villiers yanında belirdi. "Olur şey değil," dedi sesindeki keyif oldukça belirgindi. "Sevgili kuzenimi yemeğe davet ederek bir hata mı yaptım? Geçmişte dost olmasanız bile bir tanışıklığınızın olduğunu düşünüyordum."

"Elbette, kuzenin her zaman büyüleyici bir arkadaşdır," dedi Jemma başını yeniden Markiz'e doğru eğen Elijah'ya bakarken. Markiz şimdi de yelpazesini kullanarak flört ediyor, köşesinden bakıp duruyordu. Jemma, Markiz'in yelpazesini ölümcül bir silah olarak kullandığını itiraf etmeliydi.

Bu zaten istediği şey değil miydi?

Elbette öyleydi! Kendi yelpazesini sımsıkı tuttu, hızla açtı ve yürümeye başladı. Gecelik elbise giymiyor olabilirdi, göğsü son derece kapalı gümüş rengi bir muslin giyiyordu ama o hâlâ Beaumont Düşesi'ydi.

"Ne kadar güzel görünüyorsun!" diye haykırdı Jemima selamlaşma cümlesi olarak.

Markiz reverans yaptı, bu üç adamın da lehine bir hareketti. Villiers, Elijah ve Corbin kadının göğüslerini açıkça görebiliyorlardı. "Sen de öyle," dedi Markiz, sesi hafif nefesliydi. "Musline taparım, her zaman çok sevmişimdir. Düğünümde aynı böyle bir elbise giymiştim." Markiz masum masum gülümsedi. "Tabii bu oldukça uzun zaman önceydi."

Jemima gözlerini kısmanın bu hakareti onurlandırmak olacağını biliyordu. "Ne kadar yaşlandığınızı kabullenmek zor, değil mi?" diye sordu, Markiz'in kendisinden sadece iki yaş küçük olduğunu bilerek. "Gençlik günlerinin coşkusuyla giydiğimiz şeyleri bir daha giymek için bir anlaşma yapmalıyız. Olgun kadınların sadece genç kadınların güvenle giyebileceği giysileri giymeye kalkışmasından daha kötü bir şey yok."

"İnsanın kendine güvenmesi güzellik için son derece önemli bir etken, değil mi?" diye karşılık verdi Markiz. Jemima'nın hakaretini ustaca karşı tarafa iletmişti. "Bence endişeli kadından daha kötüsü yoktur. Hiçbir şey insanı umutsuzluk gibi yaşlandırmaz."

"Olur şey değil," dedi Villiers dudaklarında yaramaz bir tebessümle. "İkiniz de morarmaya başladınız. Şömine fazla yanıyor, ondandır. Markiz, sizi bu rahatsız edici sıcaktan uzaklaştırmama izin verin." Jemima vereceği karşılığı planlarken Villiers, Markiz'i oradan uzaklaştırdı.

Elijah Lord Vesey'le selamlaşmak üzere yanlarından uzaklaşmıştı. Jemima, Corbin'e dönüp, "Ne zaman böyle bir şılığa dönüştü?" diye sordu.

Corbin'in gözleri oynayıp duruyordu. "İkinci şampanya kadehinden sonra. Gerçi giydiği elbise gerçek Markiz'in bugüne kadar siyah ve beyazların arkasına saklanmış olduğunu doğrulu-

yor. Ben asıl kocasının bu dönüşümü gördüğünde ne yapacağıyla ilgileniyorum.”

“O Fransa’ya döndü,” dedi Jemma. “Eşinin yosmaların bile ahlaka aykırı bulabileceği bir elbise giydiğini görmekten kurtuldu.”

“Üçüncü kadeh şampanyasını içiyor,” dedi Corbin düşünceli bir sesle. “Vauxhall’da o iki şişe şampanyayı ısmarlamamalıydım. Son yirmi dakikadır bana bu gece yine oraya gitmek istediğini söyleyip durduğunu biliyor muydun?”

“O ve Villiers bir arada oldukça hoş görünüyor,” dedi Jemma. “İkisinde de aynı Fransız kayıtsızlığı var.”

“Ashında senin de biraz bu konuda çalışman gerekiyor,” dedi Corbin. “Onun kocanla flörtünü izlerken dişlerini gıcırdatan bir köpeğe benziyordun.”

“Asla bir köpeğe benzemem!” diye haykırdı Jemma.

“Hem de kemiğini kaybetmiş bir köpeğe benziyordun,” diye ekledi Corbin.

“O senin fikrin,” dedi Jemma suratını asarak. “İşe yaradığını sanmıyorum.”

“Çünkü artık planın ikinci aşamasına geçmen lazım. Yani Markiz’i bir kenara atıp Beaumont’la flört etmeye başlaman gerekiyor.”

“Ah, yaşasın,” dedi Jemma. “Elijah’nın flört işiyle ilgilendiğini sanmıyorum. O kadar özü sözü bir ki...”

“Şu an bu işi gayet iyi yapıyor,” dedi Corbin.

Jemma hızla başını çevirdi. Markiz, Villiers’tan kaçmıştı ve Elijah’nın tam karşısında duruyordu. Elijah gülüyordu. “Kadın çok esprili olabiliyor.”

“Sen zorlu bir rakip istedin,” dedi Corbin. “İstediyini aldın. Esprili, biraz içkili ve müsait olduğunu açıkça ortaya koyuyor.”

Jemma kendini dişlerini gıcırdatırken buldu. "Ama Elijah müsait değil."

"Bence kocanın yanına gitmeden önce biraz eğlenmende yarar var," dedi Corbin. "Kocana öfke kusman hiç uygun olmaz. Hatırlasana, hiçbir şey insanı umutsuzluk gibi yaşlandırmaz."

Jemma içini çekti. "Villiers'la konuşayım."

"Satrançtan bahsedeceğine hiç şüphem yok."

Jemma başıyla onayladı. "Bu akşamüstü yaptığım hamle kombinasyonunu düşündüğünden eminim. Bunu konuşabiliriz."

"Dışarıdan onunla flört ediyormuşsun gibi görünmesini sağla," dedi Corbin vedalaşma cümlesi olarak.

Jemma Elijah'ya hiç bakmadan Villiers'ın yanına doğru ilerledi. Ev sahibi şöminenin karşısına geçmiş, ateşe bakıyordu. "Bana sakın satrançta kaybettiğin için acı çektiğini söyleme," dedi Jemma.

Villiers bakışlarını hemen ona çevirdi. "Aslında o konuyu düşünmüyordum."

Jemma yelpazesinin üzerinden ona gülümsedi. "Oldukça iyi oynadın. Neredeyse körleme satranç karşılaşmasını iptal ettiğim için pişman olacaktım."

Jemma onun diğerlerine insanın kanını donduran, buz gibi ve kayıtsız bakışlarla baktığını çok görmüştü; bugüne kadar ona hiç öyle bakmamıştı ama şu an bakıyordu. "Kendini utandırma Jemma."

Jemma ona cevap vermek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Kendini körleme ya da başka bir şekilde benimle aynı yatakta bulmak istemiyorsun. Aksiymiş gibi davranırsan kurmayı başardığımız dostluğun değerini ufaltırsın."

Jemma'nın gözlerinin içine baktı. "Dostluğumuz benim için çok kıymetli. Çok az dostum var."

Jemma istemsiz bir hareketle bir adım ilerledi ve elini ona uzattı. Villiers bir an için ne yapması gerektiğini anlamamış gibi eline baktı. Sonra iri ve sıcak parmaklar eline dolandı. "Özür dilerim," dedi Jemma. "Böyle samimiyetsiz bir tavır sergilememeliydim."

"Bunu yapmak için bir sebebin olduğunu tahmin ediyorum," dedi Villiers bakışlarını Elijah ile Markiz'in konuştuğu yöne çevirerek. Jemma kadının yumuşak kıkırtılarını duyabiliyordu.

"Markiz'i gerçekten genç kızlığından beri tanıyor musun?" diye sordu Jemma canlı bir sesle.

"Tahmin edeceğin gibi korkunç, küçük bir şeydi."

"Onun elbiselerini asla lekelemeyen ve dadısı tarafından el üstünde tutulan çocuklardan biri olduğunu düşünüyorum."

"Bodur çalılar kadar kısa ve yuvarlaktı, son derece masum görünen ama dikenlerle kaplı olanlardan. Onunla mikado oynadığımız günleri hatırlıyorum, kaybedeceğini anladığı anda sopalardan birini alır ve göğsüme batırmaya başladılar."

Jemma güldü.

"Yapardı!" diye isyan etti Villiers. "Senin de küçük bir şeytan olduğunu hayal edebiliyorum."

Jemma hâlâ el ele olduklarını fark etti. Bir önemi var mıydı? Bu küçük çaplı bir yemektir ve Elijah'nın yine Markiz'in saçmalıklarından birine güldüğünü duyuyordu. Villiers'la yaşadığı samimiyete üzülmediği ortadaydı. "Sevimliydim," dedi ona. "Senin berbat bir çocuk olduğun ise şüphe götürmez."

Villiers uzun kirpiklerinin altından ona baktığında Jemma yine o garip paniği hissetti. "Doğru," dedi Villiers ona doğru eğilerek. "Acımasız, kötü huylu ve şimdi fark ediyorum ki inanılmaz derecede yalnız."

"Ah, Leopold," dedi elini sıkarak. "Yalnız olduğun için çok üzgünüm."

"Çekilmez bir varlıktım. Bana bakmakla mükellef uşaklara korkunç deneyimler yaşatarak eğlenirdim. Beni kontrol altına almayı başaran tek kişi Ashmole'du, uşağım."

"Şu anki uşağın mı?" diye sordu Jemma.

"Beni düzenli olarak döverdi," dedi Villiers. "O korkusuzdu, o zamanlar sadece düşük kademeli bir uşaktı."

"Herkesin düşünmesini istediğin kadar kötü olmadığını sen de biliyorsun," dedi Jemma.

"Aziz olduğum gibi fikirler üretme," dedi Villiers kayıtsız bakışlarla. "Ashmole'u burada tutuyorum çünkü emekliliğini düşünmekle canımı sıkamam."

Jemma buna güldü ve Villiers'in ensesindeki kurdeleden fırlamış bir tutam saçı yerine sıkıştırmak üzere uzandı.

"Pekâlâ, Markiz'in daha ne kadar kocanla boş boş konuşmasına izin vereceksin?" diye sordu Villiers. "Garip bir salon oyunu oynanıyor. Markiz'in tavrından rahatsız olduğun ortada."

"Elijah'nın eğlenmeye ihtiyacı var," dedi Jemma. "Yaşadığı yılların çok ciddi geçtiğine karar verdim."

"Ne kadar eğlenmesine karar verdin peki? Sözlerin kulağa oldukça ahlaksız şeylermiş gibi geliyor."

"O kadar da eğlence değil!" dedi Jemma yelpazesıyla ona vururken. "Bu kadar açık saçık düşüncelerin olduğuna inanamıyorum."

"Ah, pek çok açık seçik düşüncem var," dedi Villiers tembel bir tavırla. "Onlar benim sermayem diyebilirim. Ashmole'a yemeğe geçmemizi söylesem iyi olacak. Kuzenim oldukça korkutucu miktarda şampanya içti ve istediğim son şey midesini kontrol altına alamayan sarhoş bir yosma."

"Saçın yine kurdeleden çıktı, Leopold." Jemma arkasını dönmeden önce tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, yelpazesini

açtı ve odada ilerlemeye başladı. Markiz yarı çıplak olabilirdi ama Jemma da flört sanatında rakipsizdi.

On beş dakika sonra Jemma acı gerçeği fark etti: Flört edebiliyordu ama bunu sadece karşısındaki adam ilgilendiğinde yapabiliyordu.

Markiz ile Elijah küçük bir koltuğa sıkışmışlardı. Jemma yaklaşıncı Elijah ayağa kalktı, bakışlarında bir umursamazlık vardı ve hemen izin isteyerek yeniden yerine oturdu. Jemma böylesine sıradışı bir kabalığın gerçekleşmesine inanamadı. Elijah asla kabalık yapmazdı.

Jemma koltuğun önünde sosyeteye ilk kez tanıtılan patavatsız bir kız gibi durdu. "Sohbetinize katılmama izin verir misiniz?" dedi sesinin son derece sakın çıkması için büyük bir çaba harcayarak.

Elijah başını kaldırıp ona baktı. "Elbette," dedi onun orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırıştıtararak. "Senin için bir iskemle çekeyim."

Elijah iskemle getirmek için ayağa kalktığı anda Jemma, Louise'in yanına oturdu. "Bu gece nasılsın, *sevgili* Markiz?"

Louise bulanık gözlerle onu süzdükten sonra gülümsedi. "Keyfim yerinde. Kocan tanıdığım en tatlı, en kibar adam."

"Tahmin edebiliyorum..." diye başladı Jemma, tam o sırada Elijah iskemleyle geldi.

"Çocukluğumuzda yaptığımız saçmalıklardan bahsediyorduk," dedi Elijah. Gözleri Jemma'yı geçerek yeniden Markiz'e odaklandı. Ya da göğüslerine, Jemma hangisi olduğunu bilemedi.

"Villiers ile ben de aynı konudan bahsediyorduk!" dedi Jemma neşeyle. "O çocukken çok yaramaz olduğunu söyledi."

Bu sözlerin üzerine Elijah sonunda ona baktı. "Bana çocukluğunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim," dedi. Sesi buz gibiydi.

"Sen de yaramaz mıydın?" diye sordu Jemma yelpazesini hafifçe sallayarak. Bu sohbet hiç de planladığı gibi ilerlemiyordu.

"Aramızda bu sıfatı hak edenin sen olduğunu düşünüyorum," dedi Elijah.

"Ben biraz delişmendim," diye araya girdi Markiz.

"Buna inanmam," dedi Elijah sevecen bir sesle. "Hem şıklığınız hem de kusursuz itibarınızla tanınıyorsunuz."

Markiz kıkırdayarak kirpiklerini titreştirdi. "Sizi temin ederim ki biraz haşarıydım. Annem çok üzülürdü. Villiers'a deli gibi aşıkım. Onunla flört etmek için elime geçen her fırsatı kullandım, annemse bunu güçleştirmek için elinden geleni yapardı."

"Kadınlar her zaman Villiers'a ilgi gösterir," dedi Elijah. "Mantıklı bir açıdan bakıldığında oldukça şaşırtıcı aslında."

Jemma bu sohbette kavrayamadığı birtakım gizli akıntılarının olduğunu fark etti. Elijah öne doğru eğildi ve Markiz'in yelpazesini elinden aldı, Jemma orada yokmuş gibi davranıyordu. "Bu çok zarif," dedi. "Güzel bir dans sahnesi. Bu Villiers'tan bir hediye olamaz elbette, ahlaksızdan çok biraz yaramaz bir tarzı var."

"Sanki Villiers'tan hediye kabul ederim de," dedi Markiz bir anlığına da olsa titiz eğilimlerini hatırlayarak. "Ben evli bir kadınum, Ekselansları!"

"Ben bu tür küçük hediyeleri çok kabul ettim," diye söze karıştı Jemma. "Villiers geçen sene bana çok nefis bir yelpaze hediye etti... Ah, o yelpazeye ne oldu acaba? En sevdiklerimden biriydi." Ne olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Kocasını yelpazeye şöyle bir bakmış, sonra onu uşağa fırlatmış ve Jemma yelpazeyi bir daha görmemişti.

"Belki de sana yenisini verir," dedi Elijah. "Sevgili Markiz, biraz kızardınız. Gidip size bir kadeh daha şampanya bulalım mı?"

Jemma daha fazla şampanyanın Markiz'e iyi gelmeyeceğini ya da ona benzer bir şey söylemek için ağzını açtı ama o cümleyi nasıl kuracağını bulamadan Markiz koltuktan kalkmış ve Elijah'ın kolunda ilerlemeye başlamıştı.

"Ne oldum dememeli..." Villiers yanına oturdu ve ona bir kadeh uzattı.

Jemma ona döndü ve yaşların gözlerine dolduğunu hissedince dehşete kapıldı. "Bir sebeple bana kızgın, hepsi bu."

"Şampanyayı iç," dedi Villiers. "Elbette kızgın. Elijah kuzenimle ilgilenmiyor, o tatlı ve sarhoş bir ördek. Aptal olma."

Sesi canlandırıcıydı, şampanyanın da yardımı olmuştu. "Benimle flört etmek istemiyor," dedi Jemma birkaç saniye sonra hüznle.

"Aynı fikirdeyim," dedi Villiers. "Belki seninle küçük bir flörtten fazlasını yapmak istiyordur. Ne de olsa karısısın."

"Ama bu hafta onu baştan çıkarmaya niyetliydim," dedi Jemma umutsuzlukla.

"Erkekler kur yapmaktan ancak bu kadar anlar. Gerçi benim bu konuda pek tecrübem yok."

"İşin püf noktası da bu. Elijah bugüne kadar hiç baştan çıkarıcı bir kadınla flört etme keyfini yaşamamış. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu!"

"Elijah'ın eğlence istediğinden emin misin?"

"Şu an son derece hoş vakit geçiriyor," dedi Jemma şampanyasından biraz daha içerek. Onları görebiliyordu, birbirlerine oldukça yakın duruyor ve Villiers'ın dolaplarından birini inceliyor gibi görünüyorlardı.

"Ben geçirdiğini düşünmüyorum. Fikrimi sorarsan..."

"Sormuyorum," diye sözünü kesti Jemma.

"Markiz'le flört etmek istemiyor, seninle de etmek istemiyor. Elijah ciddi bir adam, Jemma. Onu sevmeye niyetliysen bunu anlamak zorundasın."

"Ben... Ben..." Onu seviyor muydu?

"Onu iyi tanıımıyorsun."

"Sen de..."

"Biz on yıl boyunca çok yakın dosttuk," dedi Villiers. "Mesela çamurda yuvarlanmakta hiç de iyi değildi. Mutlaka bir şey inşa etmek zorundaydı, bir şehir kurmak ya da bir istila planlamak."

"Oyun oynamaz mıydı?"

"Oynamayı hiç sevmedi. Bu doğasında yok."

"Satranç oynuyor ama," dedi Elijah'yı savunurcasına.

"Strateji oyunlarını sever. Bu gece moralini iyice bozmadan önce bunu dikkate almalısın. Şimdi, satrançtan bahsetmişken..."

Jemma satranç konuşmak istemiyordu ama kocasını başka bir kadınla gülüşürken seyretmekten iyiydi.

"Duruma dev bir satranç tahtası olarak bakabiliriz," dedi Villiers.

"Öyle mi?" Tamam, seyretmekten vazgeçemiyordu. Elijah, Markiz'in omzuna öylesine samimi bir şekilde dokunmak zorunda mıydı?

"Ben elbette ki siyah şahım," dedi Villiers.

Jemma sonunda ona baktı. Yüzünde o yaramaz tebessüm vardı. "Ve ben de?"

"Beyaz vezirsin."

"Bu da Louise'i siyah vezir yapar," diye belirtti Jemma.

"Ve Elijah da her zaman olduğu gibi beyaz şah." Villiers iç geçirdi ama gözleri gülmüyordu. "Sana bir aziz olmaya başladığımı söyledim, değil mi?"

“Bununla ne demek istiyorsun?”

“Kendimi feda edeceğim,” dedi ayağa kalkıp Jemma’yı da kaldırarak. “Siyah şah, siyah veziri tahtadan süpürür. Bunu yapmak bana acı veriyor. Bugün zaten satrançta kaybettim. Yenilgilerime tahammül etmekte zorlanıyorum.”

Jemma kenardan Villiers’in kuzenini Elijah’nın yanından alışını izledi. Yine de Elijah’nın yanına gitmedi. Flört etmek istemiyordu ve belli belirsiz bir öfkesi vardı. Villiers yemek sırasında masanın başına oturdu ve anbean daha da güzelleşen Markiz’le durmaksızın flört etti.

Elijah, Lord Vesey’le Pitt’in Hindistan Yasası hakkında bir tartışmaya girişmişti. Jemma ile Corbin, Guise Düşesi’nin son Londra ziyaretinde peruğunun üzerine yerleştirdiği meyve tabağından bahsediyordu.

“Leydi Kersnips’in arpa saplarını tercih ederim,” dedi Corbin. “Beni dinlemiyorsunuz, hanımefendi.”

Aslında Jemma, Elijah’nın yaptığı sohbete kulak kabartmakla meşguldü. Lord Vesey ayaklanmaların sonrasında olanları sorguluyordu. “Bir gün önce sulh hâkiminin ofisindeydim,” diye cevapladı Elijah. “Lord Stibblestich’in Lordlar Kamarası ile sulh hâkiminin arasındaki aracı olduğunu biliyor muydunuz?”

“O adama tahammül edemiyorum,” diye hırladı Vesey.

“Stibblestich’in ayaklanmaya tepkisi herkesin vurulmasını önermek oldu.”

Corbin de dinliyordu ve konuşmayı yorumuyla böldü. “Gazeteler de bu yorumu savunan yazılar yayınladı. Bu konuda bir anlaşmazlık olduğunu duymamıştım.”

Elijah’nın bakışları Jemma’yı süzdükten sonra Corbin’e döndü. “Stibblestich sadece isyancılarla yetinmiyor. Görüyorsunuz ya, mahkûmlar zaten ölecekmiş. O enkaz gemiler hastalık ve umut-

suzluk yuvası ve birkaç ay içinde tüm mahkûmlar ölecek, onları vurmak için kurşun harcaması yapmaya da gerek kalmayacak. O gemiler hapisane değil; onlar İngiliz hükümetinin istenmeyen kişileri yok etme yöntemi.”

“Bu kınanması gereken bir durum,” dedi Jemma dikkatleri üzerine çekerek.

“Stibblestich isyancıların kaybedecek bir şeyleri olmadığını söylüyor,” dedi Elijah. “Gelecekteki ayaklanmaları engellemek için daha agresif davranmamız gerektiğini söylüyor.”

“Onları öldürmeden önce işkence yapmaktan bahsediyor olamaz!” dedi Vesey.

“Hayır. Suç işlemesi muhtemel tüm ailelerin erkeklerinin olası suç ortağı olarak gözaltına alınmasını öneriyor. Ve bu adamların da gemilerde tutulmasını istiyor,” diye devam etti Elijah hiç duraksamadan. “Her birinin. Yaşlı babaların, ağabeylerin, kayınbiraderlerin, on bir yaş üzerindeki bütün erkek çocukların.”

Vesey’e dönerken bakışları hızla Jemma’yı sıyırdı. “Evet, on bir. Yaşı da belirlemiş.”

“Hep onun bir alçak olduğunu düşünmüşümdür,” diye homurdandı Vesey. “Babası da öyleydi. Onun yolunu kesmeyi başardığınızı umuyorum, Ekselansları.”

“Neyse ki Stibblestich seçilmiş yetkililerin fikirlerini önemsememesine rağmen hâlâ benim statümden korkuyor.”

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı Jemma. Elijah ona bir not bırakmadan gittiği sabah demek bununla uğraşıyordu.

Elijah çok yorulmuş ya da Jemma’dan tiksiniyormuş gibi arkasını döndü.

Lord Vesey ile Elijah sohbetlerine devam ederken Corbin en yeni şapkalar ve ayakkabı tokalarının fiyatlarından oluşan yepyeni ve uzun bir monoloğa başladı.

"Bu yemek bitmek üzeredir herhalde," dedi Jemma bir süre sonra Corbin'in sözünü keserek. "Bitmeyecek gibi görünüyor."

"Ev sahibinin Markiz'le saldırganca flört etmesinin sıradışı görüntüsü de can sıkıntısını geçirmiyor mu?" diye sordu Corbin. "Kocası Fransa'da olsa bile bir hafta sonra bunu öğrenecek. Leydi Vesey'in onları nasıl süzdüğüne bir baksana."

Eh, Markiz'in istediği de buydu zaten. Ve Villiers Dükü böyle bir dedikodu için biçilmiş kaftandı, Çünkü Henri, Villiers'ın karısını baştan çıkarmayacağına asla inanmazdı, oysa Elijah'nın Püriten itibarı Marki'nin kıskançlığını baltalardı.

"Başım ağrıyor," diye gerçeği dile getirdi Jemma.

"Korkarım sevgili Markiz kendini daha da kötü hissediyor," dedi Corbin düşünceli bir sesle. "Bembeyaz oldu ve sallanıyor. Aman Tanrım."

Perthuis Markizi'nin iskemleden düşüşünü takip eden velvele sırasında Elijah, Jemma'nın yanında belirdi. "Yorgun görünüyorsun."

Harika, diye düşündü Jemma. Tath sarhoş Markiz'le karşılaştırdığında yaşlı bir cadıya benziyordu. "Aslında eve gitmek istiyorum," dedi Jemma ayağa kalkarak.

Elijah gerçekten de işinin ustasıydı. İki dakika sonra arabada oturmuş, sessizlik içinde eve doğru yol alıyorlardı.

Jemma yolun büyük bir kısmını insanların evli olmayı neden sevmediklerini kendine hatırlatmakla geçirdi. Buldukları şu anki durumlarını açıklıyordu: Eşlerin kötü anları oluyordu ve karşısındaki de buna katlanmak zorunda kalıyordu.

"Hemen odana mı çekileceksin?" diye sordu Elijah eve girdiklerinde kürklü mantosunu çıkarmasına yardım ederken.

Jemma'nın istediği tek şey anlayamadığı bu hislerden uzaklaşmaktı. "Kütüphanede toparlanmak niyetindeydim," dedi. "Denemeyi çok istediğim yeni bir satranç takımı var."

Elijah oynayıp oynamayacağı konusunda bir fikir belirtmeden peşinden ilerledi. Fowle satranç tahtasını şöminenin önüne kurdu. Taşlar muhteşem bir şekilde oyulmuş fildişi ve akıktendi, hepsi ayrı bir sanat eseri idi.

Jemma hızla yerine oturdu. "Çok güzel, değil mi?" Şahı eline aldı. Bir bacağına öne atmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde vahşi bir ifadeyle duruyordu şah. Bedeni tacının altında oldukça küçük kalmıştı. Taç mükemmel bir kafes işçiliğine sahip, dikkat çekici bir küreydi.

"Bak," dedi Jemma taşı yukarı kaldırarak, "içine bakarsan bir küre daha göreceksin ve daha sonra bir küçüğünü ve daha da küçüğünü."

Elijah onu elinden alınca Jemma ata bakmaya başladı. O da öfkenin bir başka şekil bulmuş haliydi: Küçük elini başının üzerine koymuştu ve büyük bir öfkeyle atını sürüyordu.

"Bunu nereden aldın?" diye sordu Elijah.

"Ah, bu bir hediyeydi," dedi Jemma. "Bak Elijah, kalenin penceresinin ardında küçük bir insan var."

"Benim ölçülü bir insan olduğumu söyleyebilir misin?"

Jemma başını kaldırıp baktı. Kocasının sesi çenesini kasmış gibi çıkıyordu. "Evet, elbette söylerim, Elijah."

"Kısaca söylemek gerekirse benim yüzümde bu şahın yüzünde görülen köpüren öfke asla olmaz."

Jemma, keşke yatağa gitmiş olsaydım, diye dilemeye başladı.

"Bu bir erkeğin hediyesi, öyle değil mi?" dedi Elijah merak uyandıran ifadesiz bir sesle.

"Eğer bu sebeple öfkeden köpürecekse," dedi Jemma, "oyunumuzu yarına ertelese iyi olacak."

"Bu satranç takımı küçük bir servet değerinde."

Jemma elindeki taşı yerine koydu ve ayağa kalktı.

"Onu sana kimin gönderdiğini biliyorum ve kabul etmeyeceğim."

"Bu gece başka bir kadına gösterdiğin yoğun ilgiden sonra bu tür evliliğe dair kıskançlıklarını garip buluyorum," dedi Jemma. "Göğüslerinden bahsetme gereği bile hissetmiyorum."

"Aptal olma."

"Bana isim takıp durma!"

"Markiz'le aramızdaki ilişkiyi ille de isim verilmesi gerekiyorsa kısıtlı ve ılımlı bir flört olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Bana hiç de öyle görünmedi!" diye araya girdi Jemma.

"Sense Villiers'la havadan sudan mı konuşuyordun?"

Demek sorun buydu. "O farklıydı," dedi Jemma. "Satrançtan bahsettik."

"İkinizi birlikte gördüm," dedi Elijah. "Jemma, çarpıldığını biliyor musun?" dişlerinin arasından konuşuyordu.

Jemma'nın yüreği yerinden oynadı. "Bu bir iltifat mı?"

"Bu sana bakmaktan vazgeçemediğim anlamına geliyor. Bu seni şöminenin yanında Villiers'a dokunup saçlarını düzelterek onunla konuşurken seyrettiğim anlamına geliyor. Sarhoş bir kadın ile iltifatlar yağdırmaya karar verdiği adam arasındaki basit ve hemen bir kenara atılabilecek flörtleşmeyle alakası yoktu."

Jemma ağzını açtı ama Elijah susmadı.

"Sana neden o kadını benimle flört etmesi için ayarttığını sorabilir miyim? Kendimi köpeğin önüne atılmış bir parça biftek gibi hissettim. Bunu hak etmek için ne yaptım, Jemma?"

"Bunu nasıl anladın?" diye haykırdı Jemma. "Bu bir ceza değildi! Sana biraz eğlence sunmaya çabalıyordum. Bir başka kadının seni baştan çıkarmaya çalışmasının seni eğlendireceğini düşündüm!"

“Bu konudaki esas ironiyi bilmek ister misin?” diye sordu Elijah.

Jemma bilmek istemediğinden emindi ama Elijah onun cevabını beklemedi. “Villiers’a baştan çıkarmaya devam etmesini söyledim. Ona elinden gelenin en iyisini yapmasını çünkü seni kazanamın ben olacağımı söyledim.”

“Ah, Tanrı aşkına!” dedi Jemma kendini tamamıyla kaybederek. “Beni mi konuştunuz? Hanginizin bana sahip olacağını mı tartıştınız? Bu konudaki duygularımı göz önünde bulundurdunuz mu bari?”

Elijah elini kaldırdı. Şah avucunda, kollarını kavuşturmuş, ateş saçan gözleriyle duruyordu. “Ona devam etmesini, sana kur yapmasını söyledim ve bak, ne oldu.”

Jemma kaşlarını çatı.

Elijah hızlı bir hareketle beyaz şahı şömineye fırlattı. Taş tuğlalara çarparak paramparça oldu. Jemma nefesini tuttu ama hemen ardından beyaz vezir de parçalandı. Sözcükler boğazına takıldı, onları dile getirmek yerine kollarını kavuşturarak bekledi. Şah gittikten sonra takımın bir önemi kalmamıştı.

Elijah’nın bu işten yorulacağını düşünmüştü ama hayır. Her bir fildişi taş şöminenin arka duvarında patladı ve bunu siyah taşlar izledi. Onlar daha çabuk parçalanıyordu. Jemma kalsedonun daha kırılgan olduğunu düşündü.

Ve kocası ona döndü. “Şu an yüzüm sakın ve mantıklı mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Benim de sınırlarım var, Jemma. Senin Villiers’a olan sevgini... Birbirinize olan sevginizi gözlerimin önünde paylaşmanızı seyretmeyeceğim. Onun saçıyla oynadın.”

“Ama...”

“El ele tutuştun. Altı kişilik bir yemek davetinin ortasında. Kocanın önünde onun elini tuttun! Ben bir *erkeğim*, Jemma. Sen benimsin, onun değil.”

“Ben kimsenin değilim,” diye itiraz etti Jemma. Kendini inanılmaz derecede yorgun ve çok üzgün hissediyordu. Bu durum Elijah’ın Villiers’la ilişkisine, karısıyla olan ilişkisinden daha çok değer verdiğine dair fikrini onaylıyordu. “Satranç takımının neden şöminenin duvarında bir bir kırıldığını sorabilir miyim?”

“Neden olduğunu biliyorsun.”

“Bir erkeğin hediyesi olduğu için mi?”

“Herhangi bir erkeğin değil. Villiers’in. Kendimi kaybettim...” Kendini tuttu, şaşkın görünüyordu. “Kendimi kaybettim çünkü...”

“Satranç takımını bana Villiers vermedi,” dedi Jemma. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Elbette o verdi. O...”

“Satranç takımını bana Lord Strange gönderdi.”

Kısa bir sessizlik yaşandı ve Jemma bunun her bir anından ayrı bir keyif aldı. Sonunda Elijah konuştu. “Özür dilerim. O lanet olası satranç takımı için çok üzgünüm, Jemma. Ama gözlerimin önünde bu şekilde hareket edemezsin.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü... Çünkü sen *benimsin*.” Bakışları da sözleri kadar acımasızdı.

“Beni umursadığın için mi seninim yoksa Villiers’la bir şey paylaşmak istemediğin için mi?”

Odada mutlak bir sessizlik yaşandı. “Neden böyle bir şey düşündün, Tanrı aşkına?” diye sordu Elijah sonunda.

Jemma arkasını döndü, şömine demirini aldı ve arkada kalmış taş kırıklarını karıştırdı. "Çünkü bu doğru. Çünkü sahiplenmenin benden çok Villiers'la ilgisi var."

"Hiç de değil. Seni hiçbir erkekle paylaşamam, Jemma. Bunu yapamam." Sözcükler göğsünden kopmuş gibiydi.

"İyi geceler, Elijah."

Elijah döndüğünde onu kollarından yakaladı. "Yarın ne olacak?"

"Pitt elbette yanına gitmeni talep edecektir."

"Ona müsait olmayacağımı söyledim."

"Yani... gelecekte de mi? Ona bunu mu söyledin?"

"Hayır! Benim için önemli olan her şeyi bir anda bir kenara bırakamam, Jemma."

Jemma irkildi.

"Öyle demek istemedim," dedi Elijah son hızla.

"Sınıflandırma yapmana gerek yok. Neyi önemli bulduğunu anladım." Jemma bir anda kendini çok bezgin hissetti. "Sanırım yarına seni oyalayacak bir şeyler planlayabilirim." Sesi acı değil soğuk çıkmıştı, bu da bir çeşit zafer sayılırdı.

"Böyle bakmana dayanamıyorum," dedi Elijah, sesi vahşiydi. Kolları birer çelik gibi bedenine sarıldı ve dudaklarını ele geçirdi, sert ve talepkârdı. Onu kaldırarak ayaklarını yerden keserken her yanını şehvet ve arzuyla sarmaladı.

Odada çıt çıkmıyordu, duyulan tek şey nefesleri ve küçük iniltilerdi. Saçındaki mücevherlerden birinin yere çarpma sesi Jemma'yı uyandırdı.

"Hayır," dedi Jemma. Sonra sesi biraz daha güçlendi. "Hayır, Elijah."

Elijah'nın sesi boğuk ve gergindi. "Neden?"

Jemma onu itti. "Yapmayacağım... Yapamam... Sadece yapamam."

Elijah'nın genzinden aç bir ses çıktı. Ama yine de onu bıraktı. "Yarın seninle olmama izin ver."

Jemma bir anda yarın öğleden sonra nereye gitmeyi planladığını hatırladı. Hayat sanki son savunmasını da yıkmak üzere ona bir komplo kurmuştu. Kocasıyla yatağa girmenin onu parçalayacağını biliyordu. Onu daha büyük hüznünlere karşı çok daha hassas hale getirecekti, bunun tek sebebi kocasının çalışma sevgisi değildi. Kalbi de vardı...

Boğazı tıkanı ve arkasını döndü. "Yatağa gitmeliyim."

"Lütfen."

Elijah asla yalvarmazdı.

"Pekâlâ," dedi Jemma kapıya doğru koşarcasına ilerlerken ona dönüp bakmadan, bir an önce odasına varmak istiyordu. "Bana eşlik edebilirsin. Öğleden sonra saat üçte randevum var. Bir saat öncesinde evden çıkarım."

Jemma odadan çıkınca titrek bir nefes aldı ve merdivene odaklandı. Elijah tüm savunmalarını bir bir yıkıyordu. Yarınki gezi de son kalanı yıkacaktı ve Jemma paramparça olacaktı.

Karısı olarak hiç mantıklı hatta adil davranmadığının far-kindaydı. Paris'ten kocasıyla yatıp ona bir vâris vermek üzere dönmüştü.

Bu son derece pratikti. Son derece de onurlu. Ama yine de dehşete kapılıyordu. Bunların hepsi eskiden mantıklıydı...

Onu bu kadar çok sevmeden önce.

Yatak odasına kalan yolu koşarak geçti ama buna rağmen uşaklardan biri yanaklarından akan yaşları gördü.

On Beşinci Bölüm

31 Mart

Elijah, Jemma'nın beyaz bir atla önünden ilerleyerek vahşi böğürtlenlerle dolu bir ormanda kayboluşuyla ilgili karışık bir rüya görüyordu. Beklemesi için ona bağııyordu ama Jemma çok uzaktaydı...

"Uyan lanet olası," dedi buz gibi bir ses.

Gözlerini açtı, Villiers yatağının yanında duruyordu. Özel uşağı Vickery telaşla perdeleri açıyordu.

Villiers, ceketinden kar beyazı boyun bağına kadar her zamanki gibi büyüleyici giysilere bürünmüştü. "Seni derin uykucu," dedi kılıç bastonunu yere vurarak.

"Daha erken." Elijah yatakta doğruldu ve ekledi: "Şoke oldum. Senin saat ondan önce kalkmayanlardan ve tüm sabahını giyinmeye harcayanlardan olduğunu sanıyordum."

"Değilim," dedi Villiers tüm kanıtlar aksini ispatlıyor olsa da.

Elijah gözlerini kısarak pencerelere baktı. Saat yedi ya da sekizden daha geç olamazdı. Jemma onu saat ikide yanına alma sözü vermişti.

"Mide bulandıran bir şekilde gülümsemekten vazgeç," diye hırladı Villiers. "Kendimi kötü hissetmeme sebep oluyorsun. Seni aşağıda bekliyorum. Kırk dakika sonra randevumuz var yani hızla giyinsen iyi olur."

"Randevu mu?" Kapalı kapıya konuşmuştu, bacaklarını yataktan sarkıttı.

Vickery giysileri telaşla dolaptan çıkarıyordu. "Bugün kadifeyi mi giyeceksiniz, Ekselansları?"

Ceket Elijah'ın giysilerinin çoğu gibi siyahtı. "Terzimden bir randevu almam gerekiyor," dedi. "Kasvetli giysilere bir son vermek lazım."

"Evet, elbette, Ekselansları." Dolaptan çoraplarını, çizmelerini ve bir gömlek çıkardı.

"Benim aceleyle bir yere gitmem gerektiği zamanlarda hiç bu kadar endişeli olmazsın," dedi Elijah giyinmeye başlarken.

Vickery ürperdi. "Ekselansları Villiers Dükü'nün giysileri o kadar düzgün ve uyumlu ki!"

Elijah bekledi.

"Her açıdan mükemmel," diye ekledi Vickery ve sesi kısıldı. "Ve onun özel uşağı... Herkes Bay Finchley'nin Londra'nın en iyisi olduğunu bilir." Adamdan kurşunu altına çevirebilen bir simyacıymış gibi bahsediyordu.

"Villiers'ı giydirmek o kadar zor mu?" Elijah çoraplarından sonra pantolonunu giydi.

"Her şey... ama her şey mükemmel olmak zorunda," dedi Vickery. "Bir boyun bağını bile on dört, on beş kez bağlattığı bi-

linir. Her seferinde de yenisi bağlanır. Tenine değen her şey en iyi ketenden olmalı. Bir seferinde üç tane iç çamaşırını iyi ütülü olmadıkları için camdan atmıştı.”

“Çok saçma,” diye mırıldandı Elijah. “Sen iç çamaşırlarımı ütölüyor musun, Vickery?”

Özel uşağı alınmış gibiydi. “Ben sadece boyun bağlarınızı ütülüyorum, Ekselansları. O konuda kimseye güvenemem. Diğer özel eşyalarınızı çamaşırhane hizmetçisi ütölüyor elbette.”

“Sadece ütü için bir hizmetçimiz mi var?”

“Birkaç tane var,” dedi uşağı, çizmelerini giydirmek üzere diz çökerken. “Düşes Hazretleri’nin özel üç hizmetçisi ve sadece onun giysilerini ütüleyen bir çamaşır hizmetçisi var.”

“Londra’nın yarısı,” diye eğlendi Elijah, “iki kişinin giyinmesi için seferber oluyor.”

Vickery peruğunu tutuyordu. Elijah buna nefretle baktı. “Villiers Dükü hiç peruk takmaz,” diye belirtti.

“Asla. Ekselansları kendi modasını kendi yaratır.” Vickery’nin sesi saygı doluydu.

Elijah içini çekti. Peruğu takabilmek için saçlarını çok kısa kestiriyordu ve bunca yılın ardından artık saçlarını hiç düşünmediğini kabullenmek zorunda kaldı. Peruğu başına geçirip yürüyüş bastonunu eline aldı.

“Kahvaltı etmen için vaktimiz yok,” dedi Villiers, Elijah alt katta onunla buluştuğunda.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Elijah şapkasını Fowle’dan alırken.

Villiers arabaya binene kadar bekledi. “Kalpten en iyi anlayan adamdan randevu aldım,” dedi arabanın tepesine yola çıkmaları için vururken.

Elijah bir an için Villers'in ne demek istediğini düşündü ve sonra anladı. "Benim kalbim için mi?"

"Senin bu tür nahoş işlerle ilgilenmeyeceğin ortada," dedi Villiers. "Ben de kendimi dadı rolünü oynamak zorunda hissettim. Kişiliğime pek uymuyor."

"Bu yaptığın işgüzarlık," dedi Elijah öfkesine hâkim olarak.

"Gerçekten işgüzar bir dost karına söylerdi," dedi Villiers. Sesi çok donuktu, en kötü düşmanıyla konuşur gibi bir hali vardı.

"O biliyor."

"Ah. Bu, son birkaç günü çok iyi açıklıyor."

"Girişimin oldukça gereksiz," dedi Elijah.

"Özel uşağımın yaptığına inandığı gibi hayatımı kurtarmalıydın. O zaman ikimiz de birbirimizden kurtulmuş olurduk."

"Sabah sabah çok büyüleyicisin."

"Benim için sabah değil," diye terslendi Villiers. "Bu, gecenin devamı."

"Yatmadın mı?" Elijah onu süzdü. Villiers tertemiz ve bakımlıydı. Saçları her zamanki gibi kadife kurdeleyle arkadan toplanmıştı ve boyun bağında tek bir kırıksık bile yoktu.

Villiers'in dudaklarında küçük bir tebessüm gezindi. "Bir hanımefendiyi eğlendiriyordum."

"Markiz, değil mi?"

"Louise kimse tarafından eğlendirilebilecek durumda değildi."

"Louise mi?" diye tekrarladı Elijah, bir an için anlayamamıştı.

"Perthuis Markizi," dedi Villiers içini çekerek.

"Kalbim ya da başka şeyler için doktora görünmeme gerek yok," dedi Elijah düz bir sesle.

"Dün bayıldın mı?"

“Üç gündür olmadı,” diye cevapladı Elijah. “Belki de geçmiştir.”

“Domuzlar da uçar zaten,” dedi Villiers elini sallayarak. “İnsanlar seni pek çok şey olmakla suçlayabilir ama ödeklelikle asla.”

Elijah bu sözü içine sindirdi. “Bir anlamı yok.”

“Sana sadece pek görülmeyen bir bayılma hastalığın olduğunu ve bunun da tedavisinin bulunduğunu söyleyebilir.”

Elijah aşağılar gibi bir ses çıkardı. “Babam kalp yetmezliğinden öldü ve benimki de aynı yolda ilerliyor.”

Villiers’in yüzünde öyle bir ifade belirdi ki Elijah devam edemedi. “O zaman,” dedi soğuk bir tavırla, “karına işlerini toparlama iyiliğini yap. Bu kadar yakın gelecekte ölme azmindeysen belki de bu öğleden sonra tabut ölçünü aldığımız gerekir.”

“İşlerim zaten toparlanmış durumda,” dedi Elijah buz gibi bir sesle.

“Vasiyetini güncelledin mi?” Villiers duraksadı ve sonra kararlı bir tavırla ekledi: “Vârisin olmaması ihtimalinden bahsediyorum.”

Elijah kalbinin, o aptal yetersiz organın hızla attığını hissetti.

Villiers acımasızca sonuna kadar devam etti. “Vasiyet bırakmadan ölürsen işlerini kim yoluna koyacak? Ben koymayacağım.”

Elijah’nın cevabı dile gelmedi ama hissedildi.

“Aynısından sana da,” dedi Villiers soğukkanlılıkla ve doktorun muayenehanesine gidene kadar bir daha konuşmadılar.

Doktor Chalus koca kafalı ve kel bir adamdı. Peruğu bir kitap yığınının üzerinde duruyordu; yer ve iskemle üstleri de kitaplarla doluydu. Muayenehanesine gün boyunca bu rengi yeterince görmüyormuş gibi koyu kan rengi perdeler asılmıştı ve bunlar lahana gibi kokuyordu.

Villiers doktorun parlak kafasına baktıktan sonra içeri girdi.

“Oturun,” dedi doktor başını kaldırma gereği hissetmeden. Hizmetçisinin yüzü soldu, adama yaklaşıp tiz sesiyle tekrarladı:

“Villiers Dükü ve Beaumont Dükü. Dükler size danışmaya geldiler.”

Doktor Chalus genizden gelen bir ses çıkardıktan sonra başını kaldırdı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve çok yorgundu, Elijah hayatında ilk kez bir umut ışığı hissetti. Doktor kalpleri iyileştirebilmek için çok çalışan bir adama benziyordu, tıpkı onun İngiliz yönetiminin hastalıklarını iyileştirmeye çalıştığı gibi...

“Ekselansları,” dedi Chalus, düklerin muayenehanesinde bulunmalarından etkilenmemiş bir tavrıyla. “Sizin için ne yapabilirim?”

On beş dakika sonra Chalus’un kalp sorunlarını çözmede Elijah’nın Lordlar Kamarası’ndaki sorunları çözmesinden daha fazla şansı olmadığı ortaya çıktı. “Kalbiniz düzensiz atıyor,” dedi Chalus. “Bunu açıkça duyabiliyorum. Şu an oldukça hızlı atıyor.”

“Bunun için ne yapabilirsiniz?” diye sordu Elijah cevabını bile bile. Doktorun gözlerinde hoşlanmadığı bir şefkat vardı.

“Şurada burada kazandığım küçük birtakım başarılarım var,” dedi onlara. “İnsanda ödem oluştuğunda bunun idrarla atılmasını sağlayan bir ilaç üzerinde çalışıyorum. Bu ödem toplanmalarının kalbi etkilediğine inanıyorum ama sizin bilekleriniz gayet normal.”

Elijah başıyla onayladı.

“Kalbinizden gelen sese bakılırsa spazmlar var ve sağ tarafta yanlış bir şeyler oluyor ki bu da alışılmış bir şey değil. Sorun genellikle sol tarafta olur. Bu da şu anlama gelir ki...”

Dr. Chalus’un sesi kesildi, sadece kendi duyabildiği bir tıtmayı dinler gibi bir hali vardı.

Villiers boğazını temizledi.

Doktor kendini topladı. “Kalp atışlarınız çok düzensiz ama beklediğim başka semptomlardan muzdarip değilsiniz. Belki de sağ taraftaki yapısal bozukluk ödem oluşmamasının sebebini açıklayabilir. Bilmeyi çok isterdim...”

“Sebebini tespit etmeniz mümkün mü?” diye sordu Elijah.

Chalus başını iki yana salladı. “Değil.”

“Peki, nasıl bilgi ediniyorsunuz?”

“Ölülere otopsi yaparak,” dedi Chalus masasına dönerken. “Çoğunlukla da beni görmeye gelecek kadar zengin hastalar ölümlerinden sonra bedenlerinde araştırma yapmama izin verme eğiliminde olmuyor.”

Elijah başıyla onayladı. Onun da böyle bir niyeti yoktu.

“Tıbbın nasıl bezdirici bir ilim olduğunu bilemezsiniz. İnceleyebildiğim bedenler hep suçlulara ait ve bir adam asıldığında onun ne şekilde ve niye öldüğü gayet aşikâr. Bu da kalp çalışmalarına bir fayda sağlamıyor. Suçluların ödemden,” bu sırada Villiers’a dönerek onu da sohbete dâhil etti, “ne kadar seyrek muzdarip olduğunu duysanız şaşarsınız.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Villiers.

“Yapılabilecek bir şey yok,” dedi Elijah. İşine yarar hiçbir şey söylenmediği halde içinde bir ferahlık hissediyordu.

Dr. Chalus oldukça sempatik bir adamdı. “Açıkçası şu an için rahatlatıcı çözümlerden başka bir şey sunamam. Hastalarım mantar aşılانmış buharı içlerine çekmelerini söylüyorum. Ve söylediğim gibi, ödeme karşı bir tedavi geliştiriyorum ama sizde ödem yok.”

“Kalp üzerine araştırmalar yapan elbette tek siz değilsiniz,” dedi Villiers hızla. “Diğer meslektaşlarınız kim? Başka kimler bu tür ilaçlar üzerinde çalışıyor?”

“Darwin var elbette,” dedi Chalus. “Erasmus Darwin. Ama ben onu biraz aptal buluyorum, son makaleleri biraz zayıf. Bir de Royal Society’ye almayı düşündüğümüz biri var. Araştırmalarında ilerleme gösterme şansını yaşadı...” Masasına eğildi ve önündeki kâğıt yığını karıştırmaya başladı.

Elijah artık dinlemiyordu. Villiers haklıydı. Vasiyetini hazırlamalıydı. Bu akşam avukatını çağıracaktı.

“Ne kadar zamanım var?” diye sordu birdenbire.

Doktor durdu. “Sıradışı bir vakasınız, Ekselansları.”

“Yine de bir tahminde bulunabilirsiniz.”

“Kısa süreli bayılmalar yaşadığınızı söylediniz. Bunlar sert egzersizlerin hemen ardından mı oluyor?”

Elijah başını iki yana salladı.

“Geçen gece Vauxhall’da biriyle yumruk yumruğa kavga etti ama hemen ardından oldukça sağlıklıydı,” dedi Villiers. “Ama onu bir akşamüstü kendinden geçmiş bir şekilde koltukta otururken buldum.”

“Yorgundum,” dedi Elijah. “Yorgundum, hem de çok yorgundum, oturdum ve...”

“Oldukça şanslısınız,” dedi Dr. Chalus. “Hastaların çoğu egzersizleri ve hareketleri kaldıramaz, siz ise tam tersi gibi görünüyorsunuz. Bu ne sıklıkla oluyor?”

“Bu nöbetleri haftada bir geçiriyorum. Çok yorgunsam daha sık olabiliyor.”

“Size yorgunluktan uzak durmanızı tavsiye ediyorum, sizin de aynısını düşündüğünüzden eminim tabii.”

“Yani?”

“Belki bir ay belki bir yıl. Özür dilerim, Ekselansları ama bir tavuğa nasıl şarkı söyletemezsem size de öleceğiniz günü söyleyemem.”

Kâğıtlarını karıştırmaya devam etti. “Ah, işte burada. William Withering. İskoçya’da eğitim almış, Birmingham’da yaşadığını sanıyorum. Mantarlar üzerinde ilginç bir çalışma yapmış ve sonuçta mantara *Witheringia solancea* denerek adı verilmiş.”

“Sonra?” diye üsteledi Villiers.

“Son aylarda da hastalarına inceltilmiş *Digitalis purpurea* verip kayda değer sonuçlar almış. Belgeler buralarda bir yerde olacaktı. Hah! Bu sizde kalabilir,” dedi kâğıtları Villiers’a uzatarak. “Royal Society üyesi olarak kendime bir kopya daha alabilirim.”

Ceketini giymekle meşgul olan Elijah’ya döndü. “Çok dikkatsizim,” diye başladı ve sustu.

Villiers başını kaldırdı. Elijah başını doktora sallayarak onun yerine konuştu. “Bana bir ayımın da olmadığını mı söyleyeceksiniz? Kapınızın önünde ölebileceğimi.”

“Ölüm beklenmedik anlarda gelir,” dedi doktor. “Her an sokakta başıboş bir arabanın altında kalıp ölebiliriz.”

“Doğru,” dedi Elijah. “Doğru.” Dudaklarının uyuştuğunu hissetti. Babasının kaderini bilip kendisinin de aynı şeyi yaşayacağını varsaymak başkaydı, bunu açık açık duymaksa bambaşka.

Villiers eğilince o da aynı şeyi yaptı. Olağan sokağa ve olağan güneşe doğru ilerlediler.

“Birmingham’a bir araba yollayacağım,” dedi Villiers.

Elijah tereddüt etti ama konuşmadı. Bir adamı çocukluktan beri tanıyor olmanın birtakım avantajları vardı. Villiers bu tonlamayla konuştuğunda onu durdurmanın imkânı yoktu.

"Jemma'ya bir mektup yazmalıyım," dedi Elijah aniden. "Ona özel bir not yazmadan evden ayrılmayacağıma söz vermiştim." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bu güzel," dedi Villiers.

"Eve gittiğimde bir mektup yazacağım ve kütüphanedeki masanın sol en alttaki çekmecesine koyacağım, kilitli olana. Onu Jemma'ya verir misin?"

Kelime sıkılı dişlerin arasından çıkarak dile geldi. "Evet."

"En az bir haftaya ihtiyacım var," dedi Elijah. "Tanrım! Daha yatmadık bile, Leopold. Ve ben bunun keyif dolu olmasını istiyorum. Bu işlemin sonucunda bir cesedin üzerinde kalmaktan korkarsa buna dayanamam."

"Babandan çok daha formdasın. Hatırlıyorsan o oldukça gürbüz bir adamdı."

"Tombul," diye onayladı Elijah.

"Bu halin egzersizi daha tehlikeli kıldığından eminim." Villiers başını kadife koltuğa yaslayarak gözlerini yumdu.

"Sonunda yorgun görünüyorsun," dedi Elijah.

"Sen de benim yaptığımı yapabilirsin," dedi Villiers soğuk bir tebessümle.

"Neymiş o?"

"Partnerim istekli ve enerjikse uyumamın hiçbir anlamı yok."

"Çok enerjik olmalı," dedi Elijah tek kaşını kaldırarak.

"Adı Marguerite. Hâlâ yaşlı kocasının yasını tutan bir dul ya da ailesi öyle sanıyor. Onun her gün adamın mezarının başında iki saat dua etmesini bekliyorlar."

"Tanrım."

“Bana mezarlığın ziyaretlerimin ardından daha çekilir bir yere dönüştüğünü söylüyor,” dedi Villiers.

“Dikkatli ol. Seninle evlenmek isteyecektir.”

“Hayır.”

“Seni hepsi ister,” dedi Elijah eğlenerek. “Yüce Villiers Dükü... Krallığın en zengin adamlarından biri ve papazın önünden sürekli kaçmayı başarabileni. Hep meydan okuyorsun, Leopold ve bu en tehlikeli pozisyonlardan biridir.”

Villiers omuz silkti.

“Nişanlının yasını tutmuyorsun, değil mi?” diye sordu Elijah. “Jemma’nın ağabeyiyle kaçanın.”

“Senin sahip olduğunu istiyorum.”

Bu gerçeğin acı bir şekilde dile getirilişiydi. “Biliyorum,” dedi Elijah.

“Jemma’yı *değil*,” diye belirtti Villiers. “Ama onun zekâsında, onun güzelliğinde ve onun sana baktığı gibi bakan bir kadın. Sahip olduğun şeye bir günlüğüne bile sahip olabilsem inan, mutlu olurdum.”

“Tanrım,” dedi Elijah. “Ben...”

“O zaman kıskançlığının seni bir aptala dönüştürmesine izin verme.” Villiers’in sesi yakıcıydı.

“Tanrım,” dedi Elijah yeniden.

Araba Beaumont Malikânesi’nin önünde durana kadar bir daha konuşmadılar. Leopold gözlerini açtı ve Elijah’ya baktı. “Benden bir zamanlar Jemma’yı baştan çıkarmamı ve sen öldüğünde orada olmamı istemiştin. Beni bu sözden azletmeni istiyorum. Onu seviyorum ama senin düşündüğün şekilde değil.”

Bu sözleri son derece kendinden emin bir şekilde söylemişti ve hepsi Elijah'ın ruhuna şifalı bir merhem gibi geldi. "Yani beni affettin mi?"

"Tüm günahlarından dolayı mı?" diye sordu Villiers, sesinde alaycılık vardı.

"Yıllar önce Bess'ini çaldığım... Sana sırt çevirdiğim için."

"Ah, hayır," dedi Villiers. "Kaybettiğim han çalışanının yasını ölene kadar tutacağım."

Elijah gözlerini kırptırdı.

"Hep aptaldın," diye mırıldandı Villiers gözlerini tekrar yumarken.

"Dikkatli ol," diye uyardı Elijah.

"Yoksa ne?"

"Sana da bir not bırakırım." Villiers'ın isyan eden ifadesini görünce kahkahalarla güldü.

On Altıncı Bölüm

Aynı akşamüstü

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Elijah karısını arabaya bindirirken. Çok moda bir yere gidiyor olamazlardı çünkü Jemma'nın tarlatanları oldukça ufaktı ve başında da peruğu yoktu.

Bir gece önce yaşanan fırtınadan dolayı onu affetmiş olmalıydı çünkü yüzünde alay edercesine bir tebessüm vardı. "Bu bir sır. Muffet'a önceden gideceğimiz yeri söyledim."

Son dokuz yıl boyunca kendini karısı olmadığı için ya da karısı Fransa'da olduğu için cezalandırmıştı. Ona eşlik etmek isteyen kadınları ve verecekleri hazları göz ardı etmişti, para peşinde koşan kadınları da engellemişti... Odasında kendini tatmin etmekle yetinmişti,. Seyrek olarak ve hüznle.

Şu an kendini tutuşmaya hazır bir çıra gibi hissediyordu. Jemma'nın alt dudacağının kıvrımı, teninden gelen gül kokuları...

"Sen parfüm kullanmayı sevmezsin," dedi Elijah eşinin arkasından arabaya binerken. Yanına oturmayı düşündü ama küçük tarlatanları bile arabanın oturma yerinin çoğunu doldurmuştu.

“Nadiren koku sürerim. Bugün sürdüm çünkü çıplak olduğumda parfüm sürünce kendimi koruma altındaymışım gibi hissediyorum.”

Sözleri Elijah’nın bedenini sızlattı ve boğuklaşmış sesi bir başkasına aitmiş gibi duyuldu. “Çıplak mı olacağız?”

Jemma, sfenksin ebedî tebessümüyle yanıt verdi. Söylemek niyetinde olduğunun bu kadar olduğu aşikârdı. Elijah yolun geri kalanını onun yumuşak, pürüzsüz, beyaz ve hoş tenini düşünerek kendine eziyet etmekle geçirdi.

“Bana öyle bakma!” dedi Jemma araba durduğunda.

“Sana başka türlü bakamıyorum,” dedi arkasından Jemma arabadan inerken.

Elijah, Londra’nın tanımadığı bir bölgesinde bulunan Arnavut kaldırımlı sokağa indi. Kokusu bile bildik Londra kokusuna benzemiyordu. Mahkemenin etrafındaki kömür kokusunu ve Thames etrafındaki kumaş boyalarının kokusunu gayet iyi bilirdi. Hyde Park’taki gri kavaklar kokusuzdu, park genellikle toz ve terli at kokardı. Gübre kokusunu ise Smithfield’da tanımıştı, iğrenç koku her tarafa yayılırdı. Ayaklanmaların olmadığı Limehouse... Limehouse da deniz ve keyifli bir fakirlik kokuyordu, gece sokağa boşaltılan idrar kovaları ve pişen ekmecekler...

Ama bu sokak taşra bahçeleri gibi leylak kokuyordu. Küçük bir kapısı bulunan bir duvarın önünde duruyorlardı. IV. Henry devrinden ya da daha öncesinden kalma yuvarlak taş ve kumdan yapılmış eski bir duvardı.

Jemma’ya baktı ama onun bir şey söylemeyeceği açıktı. Uşak kapıya asılı ağır zili çalarken sokakta öylece durup bir yerlerden süzülüp gelen leylak kokusunu içlerine çektiler.

Kapıyı üzerinde kaba dokumalı, beyaz bir cüppe giymiş, ufak tefek bir keşiş açtı. Bu ilginçti ve Elijah’nın hiç beklemediği bir

şeydi. Net olarak düşünemiyordu ama çıplaklık kelimesi onda günah, ten, haz gibi çağrışımlar yapmıştı.

Tensel deneyimlerin cadı kazanında keşişlere yer yoktu.

“Arzu ettiğiniz gibi, Düşes Hazretleri,” dedi adam eğilerek. “Banyolarınız hazır.”

Jemma ilerledi. “Minnettarız, *Frater*.” Keşişin beyaz kafası hızla kapının ardından kayboldu.

Elijah, Jemma’nın kolunu yakaladı. “İngiltere’de keşiş yoktur,” diye tısladı. “VIII. Henry’nin onları yolladığından eminim.”

Jemma gülümsedi. “O bir keşiş değil, sadece onlara benziyor.”

“Peki, o zaman ne?”

Jemma onu öne doğru çekti. Eski duvarların içinde aralarından köklerin ve otların fırladığı bakımsız bir kaldırımı bulunan, çamurlu bir avlu vardı. Duvar boyunca büyümüş leylaklar birbirlerine karışmıştı, açmaya başlayan çiçekler baharın ilk haber-cileriydi. Leylaklara sarınmış yabancı sarımsak ortama keskin bir koku katıyordu.

Kapı arkalarından kapandı. Avlunun tam karşısında kare sütunlar ikinci kata kadar uzanıyordu. Çatının çoğu yerinde duruyordu ama sağ tarafı sadece molozlardan ibaretti. Önlerinden ilerleyen “keşiş” sütunlardan oluşan labirentin içinde gözden kayboldu. Yaşlı bir adam için oldukça çevikti.

“Hadi,” dedi Jemma Elijah’nın elini tutarak.

“Neredeyiz?” Bir şeyler Elijah’nın hafızasını zorluyordu ama tam olarak netleştiremiyordu. Kır langıçlar bahçeye dalıp çıkıyor, sütunların arasında, çatının altında ve diğer tarafında uçuşuyordu.

“Bir Roma *balineum*’u,” dedi Jemma.

“Burası bir hamam,” dedi Elijah problemi çözerek. “Yıllar önce yıkıldıklarını ya da yok edildiklerini sanıyordum.”

“Sadece unutuldular.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Hamam bu tarafta.” Onu sütunların arasından geçirdi, sağa döndüler ve karşılarına yarısı çatlamış, rengi atmış mavi çiniden fayanslar çıktı. Burada bir zamanlar mozaikler vardı. Çatlamış bir fayanstaki mavi bir göz bakıyordu, bir diğerinde de bir aslanın kuyruğu vardı.

Jemma geniş ve alçak basamakları indi ve hava puslandı. Sıcak sisin içine doğru yürüdüğünde pus saçlarını sardı, yakut rengi mantosu koyu bir leylak rengine dönüştü.

Kaplıcalar gizlendikleri yerde karşılarına çıktı. Üzerinde buharların tıttığı, tertemiz suyla dolu, oldukça büyük bir havuzdu. Mekânın üç tarafta farklı yüksekliklerde duvarları vardı ve dördüncü kenarda irileşmiş leylaklarla korunuyordu. Küçük keşişten iz yoktu. Jemma hiç tereddüt etmeden kaplıcanın etrafından dolandı ve diğer yanda durdu. Elijah peşinden ilerlemeye başladığında Jemma başını iki yana salladı.

“Kadınların ve erkeklerin banyoları ayrı, görmüyor musun?” Temiz suyu işaret etti. Suyun dibindeki taşlar sapasağlamdı ve havuzu kesinlikle ikiye bölüyordu. Burada bir zamanlar ayıncı bir duvarın da bulunduğunu anlayabiliyordu ama ya parçalanmış ya da yıkılmıştı.

Elijah’ın durduğu erkekler bölümünde şaha kalkmış atların ve mızrakların bulunduğu bir savaş sahnesi vardı. Jemma’nın durduğu kadınlar tarafındaysa eğirmenlerinin üzerine eğilmiş kadın figürleri harp çalan kişiyi dinliyordu.

Jemma mantosunu çıkardı ve orada duran bankon üzerine attı. İçinde her zamanki elbiselerinden çok daha basit, önden bağlı bir elbise vardı. Elijah kendini toparlamaya çabalarken önünü açmaya başladı.

“Biz... Biz banyo yapıyoruz.”

Jemma başını yana eğerek parmağını kaldırdı. “Ayrı ayrı. Bu kutsal yere yakışır şekilde.”

Elijah etrafına bakındı. “Kutsal mı?”

“Apollon’a adanmış. Roma tıp tanrısına.”

“Bu yeri nereden biliyorsun, Jemma?” Elijah hayretler içindeydi. Milyon yıl düşünse sofistike, nazık karısının yıkık dökük bir hamama sık sık geleceğini hayal dahi edemezdi. Suyun altındaki renkli çiniler birbirine doğru kayan balık pulları gibi parlıyordu. Bahar havası sudan yükselen buharın aralarında şeffaf bir perde oluşturacağı kadar serindi.

“Nasıl ısıtılıyor? Buraya ilk ne zaman geldin? O adam kimdi? Ve... Ve şu an nerede?”

“Aşağıda, ateşle ilgileniyor,” dedi Jemma.

Ve sorular boğazına tıkanıp çünkü Jemma bağlarını çözme işini bitirip basit bir el hareketiyle elbisesinin yere düşmesini sağladı. Korse ya da tarlatan giymemişti. Jüponu elbisesinin bir parçası olmalıydı çünkü içinde sadece kombinezonu vardı ve Elijah onun dolgun ve yuvarlak kalçalarını, ince belini ve insanı çıldırtan göğüslerinin hatlarını görebiliyordu.

“Jemma,” dedi boğuk bir sesle.

Jemma kollarını kaldırdı ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Saçları omuzlarından aşağı döküldü, eskimiş altın gibi parlıyorlardı. Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Apollon’u bile arzudan ağlatabilirdi.

İhtiras içgüdüsel bir şekilde içini eril bir sahiplenme duygusuyla doldurdu. Bu kadın ona aitti, lanet olsun. Onun karısıydı ve ona sahip olmamıştı, onunla birlikte olmamıştı, onu almamıştı...

Peruğunu fırlattı. Ceketini çıkardı ve arkasındaki bankın üzerine attı, gömleğini başının üzerinden çekerken...

Kollarının arasından Jemma'nın hayran bakışlarını yakaladı. Birkaç saniye süreyle kolları başının üzerinde öylece durdu, bir eliyle gömleğini tutuyordu.

"Gerçekten de kendi yarımda mı kalmalıyım?" diye sordu Elijah. Başını eğerek kendine baktı. Uzun konuşmaların yapıldığı anlamsız gecelerin ardından boks salonunda vahşice çalışmak ona iyi geliyordu. Göğsü muhtemelen pek çok erkekten daha kaslıydı.

Ve... Jemma bundan hoşlanmış gibiydi. Jemma'nın dudakları yakut rengi mükemmel bir daire oluşturmuştu. Ağır hareketlerle eğilerek çizmelerini çıkardı.

"Her şeyi çıkarmalı mıyım?"

Jemma başıyla onayladı.

"Her şeyi mi?"

Jemma boğazını temizledi. Lanet olsun, Elijah bundan hoşlanıyordu. "Her şeyi," dedi kendinden emin bir tavrıyla.

"Ama sen çıkarmadın."

Jemma kendi bedeninin varlığını unutmuş gibi başını aşağı çevirdi. "Kombinezonumla kalabileceğimi düşündüm," dedikten sonra tekrar ona baktı.

"O zaman sanırım ben de pantolonumla kalabilirim."

Belindeki en üst düğmeyi açarak Jemma'nın gözlerine baktı. Bunca zaman evli olmanın harika yanları da vardı. Bunlardan bir tanesi de ikisinin de bakire olmamasıydı.

"Değişmişsin!" diye patladı Jemma.

Elijah tembel hareketlerle ikinci düğmeyi de açtı. "Nasıl?"

Jemma havada bir şekil çizdi. "Vücut şeklini biliyorum. Seni tanıyorum, Elijah. Yıllar boyunca omuzlarını, kalçanı parmak uçlarımda hissettim."

Elijah'nın arzusu bir an için söndü, içi pişmanlıkla doldu. "Tanrım, ben..."

Jemma onu umursamadan devam etti. "Ama şimdi çok, çok daha irisin. Omuzların... Boyun. Sen..."

Yüreğindeki suçluluk duygusu yok oldu ve Jemma'nın sesindeki hayrete kahkahalarla gülmeye başladı, ona bakarken gözlerine dolan arzunun tadını çıkardı.

Dördüncü ve son düğmeyi de açtı. "Geri kalan taraflarımı merak etmiyor musun?"

"Soyunabilirsin," dedi Jemma bir kraliçe edasıyla. Havuzdan bir buhar dalgası yükseldi ve Jemma beyaz kombinezonunun içinde ışıldayan bir orman perisine dönüştü.

Elijah hava açılana kadar bekledi, ellerinin her hareketini görebilmesini istiyordu. Sonra çoraplarını çıkardı ve arkasını döndü.

Jemma boğuk bir ses çıkardı, Elijah tekrar ona döndü, elleri hâlâ pantolonundaydı. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır..." Jemma kahkahalar atıyordu ama kahkahaları içindeki arzuyla bir gidiyordu. Yeniden arkasını döndü. "Evet! Bunu yapma!"

Elijah bu kez pantolonunun önünü biraz aşağı kıvrarak ona döndü. Pantolonun ön kısmının klapalı olduğunu biliyordu. Ve konu erkeklik teçhizatına geldiğinde kendisinin pek çok erkekten daha şanslı olduğunu biliyordu.

"Bunca yıl içinde ne kadar süreyle birlikte olduk?" diye sordu Jemma'ya.

Jemma bakışlarını pantolonunun önünden yukarı kaldırdı. “İki hafta mı? Üç mü?” Bir omzunu kaldırdı.

“Bence daha fazla. Bir ay olabilir.”

“Vücudunun bir parçasının hiç değişmediğinden eminim,” dedi Jemma, dudağının kenarı yaramaz bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı.

Elijah değişmiş gibi hissetti. Jemma’yı gördüğü anda ihtirastan çıldırıyordu. Daha önce hiç ihtirasla çıldırmamıştı. Ne az tanıdığı genç karısı için ne de hayal gücünden nasibini almamış ama güvenilir metresi Sarah Cobbett için.

“Şimdi durma,” diye seslendi Jemma, bu genizden gelen çağrıda tanıdığı Elijah’dan fazlasını serbest bırakan bir şeyler vardı.

Elijah bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve göğüslerinde uzun süre durdu. Sonra pantolonunu iç çamaşırıyla birlikte indirdi. Jemma’nın seyrettiğini biliyordu, elini ön tarafına koyarak kendini hafifçe okşadı.

Havuzun diğer yanından gelen kahkahayı duydu ve gözleri karısının gözleriyle buluştu, yeniden vücudundan kükreyerek yükselen o ihtiras dalgasını hissetti. Bunu hissetmek için çok uzun zaman beklemişti ve şu anki gücü bu bekleyişin on katıydı. Pantolonunu tekmeledi ve orada durdu, onunla evli olmanın Jemma’ya ne getirdiğini görmesine izin verdi. Onun Paris’teyken yaşadığı ilişkileri merak etti. İki tanesini duymuştu, üç de olabilirdi.

Aynı anda Jemma’nın intikam almaya hakkı olduğunu düşündü. Onun onurunu ve inancını zedelemişti. Jemma’nın da aynısını yapma hakkı vardı. Ama ilişkiye girmek için hep değersiz adamları seçmişti, ona meydan okuyamayacak adamları.

Jemma başka bir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı ve ayağıyla suyu test etmeye başladı, ince başparmağını sıcak suya soktu.

"Kombinezonunla girmeyeceğini umabilir miyim?"

Jemma elbette onu dinlemedi. Yapmak istediğine ters hiçbir şeyi dinlemezdi. Elijah onun basamakları inmesini bekledi, kalçasının kıvrımını, suya girdikçe bacaklarına yapışan kumaşın etkisiyle pembeliği ortaya çıkan teninin keyfini çıkardı.

Elijah'yı hayal kırıklığına uğratarak orta basamağa oturdu, sular belinin etrafında dalgalanıyordu. Sırtına attığı saçlarının uçları suya giriyordu.

Elijah basamakları inmeye başladı. Su bebek banyosu kadar sıcaktı. Suyun en ufak bir dokunuşunun bile şehvetini körüklüyor olması büyük bir talihsizlikti.

"Jemma," dedi boğuk bir sesle.

"Evet?" Arkasındaki basamağa yaslanmıştı. Minik dalgalar üzerine vurdukça beyaz kombinezonu şeffaflaşıyordu. Basamaklara yanlamasına uzatmış olduğu uzun ve ince bacaklarını görebiliyordu. Bu Elijah'nın nabzını hızlandırmaya yetiyordu.

Su şimdi de Jemma'nın göğüslerine çarpıyordu.

"Demek ben kendi bölümümde, sen de kendi bölümünde kalacaksın," dedi Elijah.

"Evet."

"Ama ben buraya seni daha iyi tanımak için geldim."

Jemma gözlerini açtı, o bakışlar insanlığın iyiliği uğruna kesinlikle yasaklanmalıydı. "Konuşabiliriz," diye önerdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Elijah.

"Sen başla," dedi Jemma.

"Ne?" Elijah uyuştuğunu hissetti, havuzdaki hava yok olmuş gibiydi.

“Bana kendinle ilgili bir şeyler öğret,” dedi Jemma. Sesi yumuşacıktı ama üzerinde dolaşan hayranlık dolu bakışları onu kavuruyordu.

“Tanrım,” dedi ama eli kendine doğru uzandı.

Etkilenen Jemma bir an için dengesini kaybetti ve suya daha çok battı, göğüslerinin gireceği kadar. Kendini yukarı çekti ama kumaş şeffaflaştı ve teninin rengini aldı.

Elijah kendine dokunmak istemiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Suyun altına, uzun, güzel bacaklarının arasındaki gölgeye bakmaktan kendini alamıyordu. Elleri bedenine doğru kaydı.

“Buraya canımız istediğinde gelebilir miyiz?” diye sordu.

Jemma ellerinden etkilenmiş olmalıydı, cevap vermesi zaman aldı. Sonra bakışlarını onunkilere dikti ve onların dumanlandığını görünce Elijah hafifçe sırtıttı. Onun düzeyli, sofistike düşes eşi gitmiş yerini yanakları pembeleşmiş, gözleri makyajla değil arzuyla renklenmiş kadına bırakmıştı.

Jemma boğazını temizledi. “Bir şey mi sordun?”

“Buraya gelecekte de gelebileceğimizden bahsediyordum,” dedi Elijah. Jemma’nın sersemlemiş bakışlarında onun yaşadığı ihtiras kadar tüm bedenini keyifle de dolduran bir şeyler vardı. Düşesini baştan çıkarmaya çalışan Fransızların hiçbirinin onda bu duyguları uyandırmadığını anladı. Onu Elijah uyarıyordu.

“Elbette,” dedi Jemma. “Sadece bir gün öncesinden banyoların ısıtılması için bir uşakla haber göndermek gerekiyor. Buranın bakıcıları bununla geçiniyor bu nedenle ziyaretçilerden her zaman hoşnut kalırlar.”

“Burayı nereden buldun?” diye sordu. Bacaklarını uzatarak kaslarının gerilmesinin tadını çıkardı. Bir boğa kadar yapılıydı,

özel uşağının onaylamadığı ve pantolonlarının uyluk kısımlarının zarafetten uzak bir şekilde gerilmesine sebep olacak kadar.

"Annem hamamları severdi," dedi Jemma dalgın bir tavırla.

Elijah elini uyluklarının iç kısmına koydu. Erkekliği umutsuzca başkaldırdı, umutsuzca dokunulmak istiyordu, doğrusunu söylemek gerekirse dokunulmaktan çok daha fazlasını istiyordu. "Burası hiç de annelere yakışır bir yer gibi durmuyor," dedi.

"Hımm," dedi Jemma.

"Annen seni niye buraya getirirdi?"

"Eski bir gelenektir," dedi Jemma, doğru sözcükleri bulmak için savaştığı ortadaydı.

Elijah elini erkekliğinde gezdirdi ve başını aldığı keyifle geriye doğru attı.

"Genç bir kız kadınlık çağına eriştiğinde..."

"Buraya mı gelir?" Jemma'yı bir genç kız olarak düşününce eli istem dışı bir hareketle kasıldı. Utangaç, zayıf...

Jemma hiçbir zaman utangaç olmamıştı. Bu düşünceyi düzeltti. İsyankâr bir genç kız...

Hâlâ eski geleneklerden ve Apollon'un kaplıcalarından bahsediyordu. "O yaşta nasıldın?" diye sordu Elijah.

"Romantiktim. Perilere ve sihirli, tedavi eden su kaynaklarına inanırdım."

"Burası sihirli bir havuz mu?"

Jemma başını iki yana salladı. "Biri dağlarda kilometreler boyunca yürüyüp saçlarını dikenli çalılara kaptırdıktan sonra karanlık bir ormanın derinliklerinde sihirli bir kaynak bulmuş."

"Tecrübe mi konuşuyor?" dedi Elijah tembel tembel.

"Dadım peri masallarında bir harikaydı. Devam etmeyecek misin?"

"Neye devam etmeyecek miyim?"

Jemma elini onun uyluklarına doğru salladı.

Elijah'nın eli yeniden uzantısının üzerine gitti. "Seyretmek mi istiyorsun?"

"Bunu hiç yapmadım," dedi Jemma. "Bu tür bir şeyi hiç görmedim."

"Ama kendini tatmin ettin, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı Elijah ve ardından boğazını temizledi. "Sormaya gerek bile yok."

Jemma gülümsedi.

"Göstermek ister misin?"

Jemma'nın rengi daha da pembeleşti. "Hayır. Olmaz..."

"Olmaz mı?"

"Bugün olmaz."

Elijah kendini bir Roma tanrısı kadar yozlaşmış hissediyordu. "O yaşlı keşiş ortaya çıkmaz, değil mi?"

Jemma başını iki yana salladı. "Kadınların hamamına asla gelmez. Onu görmeden buradan gideceğiz."

Elijah'nın organındaki eli iyice kasıldı. "Seni düşünüyorum," dedi sesinin iyice boğuklaştığını duyarak. Gözlerini eşine dikti ve sözcüklerin boğazından dökülmesine izin verdi. Onun gibi saygın bir devlet adamının asla dile getirmeyeceği dünyevi ve seksi sözcüklerin... Göğüslerini emmek, bacaklarını aralayarak öpeceği yerleri söylemek, tadının nasıl olduğundan bahsetmek gibi kelime ve cümleleri küçük inilti eşliğinde sıraladı.

Jemma sıcak suyun içinde gevşemiş eşine bakarak sırtüstü yatıyordu. Elijah belagat yeteneğini kullanarak anlatmaya devam etti, bacaklarını tam olarak nasıl aralayacağını, onu nasıl seyredeceğini ve ağzının nerelerde olacağını...

"Ama beni hiç o şekilde öpmedin!" diye patladı Jemma.

Elijah her nasıl olduysa gözlerini kapamış ve hazzın içinde kaybolmuştu, gözlerini açtığında Jemma'yı dimdik oturmuş, gözlerini kısarak kendisine bakarken buldu. Bunu yapmak onu öldürdüğü halde elini durdurdu. "Hiçbir kadını o şekilde öpmedim," dedi açıksözlülükle. "Evlendiğimizde çok genç ve aptaldım ve Sarah'ya karşı da böyle bir isteğim olmadı. Onun zevk alıp almadığını önemsemiyordum." Sesindeki acılık genzinin arkasına saklanmıştı. "Gerçi rahatsız da değildi," diye ekledi Elijah.

Bu moral bozucu düşünce süngüsünün düşmesine sebep oldu.

Jemma ayağa kalktı ve geri kalan basamakları indi. Su göğüs hizasına kadar geldi, onları okşar gibi görünüyordu. Ona mı geliyordu? Bu aptal kuralı yıkacak mıydı?

Pembe parmakları kadınlar ile erkekler bölümünün arasındaki çizginin ucuna değene kadar ilerledi. Sonra aniden suya daldı ve denizlerde yaşayan bir peri gibi yeniden su yüzüne çıktı, parıltılı ve güzel.

Elijah bir saniye içinde en alt basamaktaydı, suda öyle hızlı ilerledi ki yoğun bir dalga yarattı. Silahının yeniden tüm canlılığıyla yaşama döndüğünü fark etmek için aşağı bakmasına gerek yoktu.

"Kaplılarda öpüşmeye izin verildiğinden eminim," dedi öne doğru eğilirken.

Jemma başını iki yana salladı. Islaktı, gizemliydi, gözleri hül-yalıydı. Annesiyle hamama gelen romantik genç kıızı, ayarlanmış bir evlilik olmasına rağmen kocasına âşık olan genç kadını ve değerli ilgisini ona bahşetmiş olan kişiyi görebiliyordu.

“Dokunmak yok,” dedi Jemma, yaramaz tebessümü geri dönmüştü. “Bu yüzden...”

Jemma, Elijah’nın ulaşabileceği bir yerdeydi. Elleri göğüslerinin yumuşak ağırlığını tatmak için kaşınıyordu, meme ucunu ağzına almak, ıslak sırtına dokunmak istiyordu. Kalbi çarpıyordu... Kalbi çarpıyordu ama düzenliydi. Ahenkli. Umursamadı.

“Evliyken hiç teşebbüs etmediğin fikirlere sahip gibisin,” dedi Jemma.

“Biz hâlâ evliyiz,” dedi Elijah boğuk bir sesle.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Biz...” Jemma ellerini suda salladı ve damlalar göğüslerine düştü, Elijah’nın dokunmak istediği yerlere.

“Gizliyorduk,” dedi direnmeyerek. “Çok gençtim, biliyorsun. Ve aptal. Bunu söylemeye bile gerek yok. Ve çok da korkmuştum.”

Sözleri Jemma’yı şaşırttı.

Böylesine tatlı bir vücut, Jemma’nın vücudu karşısında elleri iki yanında durmak onu öldürüyordu. Erkekliği sanki öne doğru uzanıyordu, sakın durma emrini reddeder gibi bir hali vardı.

“Sana babamın nerede öldüğünü söyleyen oldu mu?” diye sordu.

Elijah başkalarının ona acımasından nefret ederdi ama Jemma başka meseleydi. Kalbindeki soğuk ve acıyan bir yeri ısıtıyordu.

“Birkaç hanımla eğleniyormuş,” dedi Jemma dikkatle.

“Salomê’nin Sarayı’nda,” dedi Elijah. “Birtakım ayrıntıların yayılmasını engelleyebildik.”

“İki kadın olduğunu biliyorum.”

“Asıl skandal bu değildi,” dedi Elijah ona gerçeği olduğu gibi anlatmaya karar vererek.

Jemma’nın ağzı açıldı. “Bir erkek mi vardı?”

"Hayır. Babam..." Sözcüklerin boğazından geçmesi zor oluyordu. "... O yatağa bağlıydı. Garip zevkleri vardı."

"Ah."

"Cinsel ilişkiye girerken sürecin ille de şaplak atmayı gerektirmediğini anlamam oldukça uzun bir zaman aldı."

Jemma güldü. Sesi lezizdi, çekiciydi, davetkâr ve şaşırtıcıydı. "Özür dilerim," dedi kıkırdayarak. "Ama birinin sana şaplak attığını düşünmek, çok komik. Sen tam bir düksün. Şu an bile, çıplakken bile." Ellerini salladı.

Elijah başını eğerek kendine baktı. "Bir erkeğe benziyorum, ne fazla ne de eksik."

"Hayır," dedi Jemma başını iki yana sallayarak. "Her şey duruşunda, bastığın yerin sahibiymişsin gibi duruyorsun. Ve çeneni tutuşun. Sende doğuştan gelen bir güç var, Elijah."

"Bir katılık, demek istiyorsun." Dargörüştülüğünü ve ahlakçılığı kabullenmişti. Gevşemek için muhtemelen geç kalmıştı.

"Seni korsemın bağlarıyla yatağa bağlamayı denemeyeceğim o zaman," dedi Jemma.

Elijah bir süre gözlerini kırpıştırdı ve onun yine kahkahalar atmaya başladığını fark etti. Ona gülüyordu. Elleri üzerine atılıp onu havuzun kendi tarafına çekmek için seğirdi. "Komiğim, değil mi?" dedi bir süre sonra.

"Hayır! Bu sadece... Pekâlâ, hep eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür..."

"Öyle mi?" Baktı. "Beni yatağa mı bağlamak istiyorsun?"

Jemma kızardı.

"Hayır!"

Ama genç kadının gözlerinde bir şey vardı, çok gizli ve lezzetli bir şey, bir kadın ile bir erkeğin arasında paylaşılan samimiyetin

öfkeli, iğrenç ve korkunç bir şey olmaktan çok insana haz verdiğini söyleyen bir şey.

“Annem muhtemelen bana bu ayrıntıları anlatmamalıydı,” dedi Elijah. Elleriyle suda küçük dalgalar oluşturdu, bunların Jemma’nın göğüslerine çarpmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

“Kaç yaşındaydın?”

“Yedi? Belki sekiz.”

Jemma dehşete düşmüştü. “Sana babanın ölümüyle ilgili ayrıntıları o zaman mı anlattı? Tüm ayrıntıları.”

Elijah bunun kendisine ne kadar hasar verdiğini şu ana kadar anlamamıştı. Annesi sadece babasının ne şekilde öldüğünü anlatmakla kalmamıştı; kadınları ve babasının üzerindeki deri giysileri, tüm küçültücü ayrıntıları anlatırken sesi tiksinti ve nefretle titremişti.

Jemma bunları yüzündeki ifadeden anladı. “Bu çok yanlış,” dedi. “Baban ne yapmış olursa olsun onun anısını tek çocuğunun zihninde düzgün bir şekilde canlı tutulmalıydı.”

“Sanırım öfkesini kontrol edemedi.”

Bir sessizlik oldu, Elijah’nın tüm çocukluk nefret ve korkularının sıcak sularla yıkandığını hissettiği mutlu bir an.

“O Fransızlardan herhangi biri seni bağladı mı?” diye sordu dikkatle.

İşte yine yüzü pembeleşiverdi. “Elbette hayır! Ve çok da yoktu. Sanki yüz âşığım olmuş gibi söylüyorsun! Sadece iki tane oldu.”

“Olmadığını biliyorum.” O pozisyonda kendini rahat hissedip hissetmeyeceğini düşündü ama bir anda Jemma’nın bileklerine bağlanmış yumuşak kurdeleyi hayal etti. Onu yatağa bağlamayı, o... o sofistike karısının, vücuduna dilediği her şeyi yapmasını engelleyemeyişini.

Eşi düşüncelerini gözlerinden okumuş olmalıydı. Ellerini yukarı kaldırarak göğüslerini örttü, birdenbire savunmaya geçmişti.

"Hayır," dedi Elijah onun koyduğu sınırlardan sıkılarak. Bir saniye sonra Jemma kollarının arasındaydı ve yumuşak bedeni bedenine yapışmıştı. Vahşi öpücüklerin arasında Jemma onu yatağına aldığı anda neler yapacağını tek tek anlattı.

Bir yığın kurdeleyle.

"Jemma," dedi sonunda başını dudaklarından kaldırıp ellerini yuvarlak poposunda gezdirirken. Onu sertçe kendine çekti. "Eğer bu havuzda samimiyeti ilerletmememiz konusunda ısrarcıysan sana Beaumont Malikânesi'ne kadar eşlik edebilir miyim? Ve bu gecenin sonunda yatak odanda sana katılabilir miyim?"

Jemma buharların sudan değil bedeninden çıktığını hissetti. Elijah gözlerinin içine bakarken güçlü elleriyle onu istekli bedenine bastırmaya devam etti.

"Evet," diye fısıldadı Jemma. Bunun kalbini kıracağını biliyordu ama artık ona karşı çelik gibi duramazdı. Doğruyu söylemek gerekirse bunun için çok geçti... Geçten de öteydi.

O sevdiği adamdı. Onurunu yaşamından ve kesinlikle karısından daha çok seven adam. Onun fethettiği şeyle eğlenmesine izin vermek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Elijah onu şaşırttı. Ellerini içini acıtan yumuşak bir okşayışla sırtında gezdirdikten sonra geri çekilerek ondan uzaklaştı. Uyluklarına, beline, onun teninin tenine dokunduğu yerlere değen su buz gibi geldi. "Dün hayır dedin."

Ciddi gözleri çıkak elmacık kemikleriyle çok güzeldi. "Fikir değiştirmek bir kadının ayrıcalığıdır," dedi Jemma dilini tutmaya ve onu hayatından bile çok sevdiğini açıklayıp komik duruma düşmemeye çalışarak.

Onun kendi yaşamını sevdiğinden de daha fazla seviyordu.

Elijah'nın tebessümü şaraptan daha sarhoş edici, baldan daha tatlıydı. Sonuçta o bir erkekti ve kazandığı da küçük bir zafer değildi.

On Yedinci Bölüm

Daha sonra

Eydi Banistre bu akşam bir hayır balosu veriyor," dedi Jemma, Elijah'nın çalışma odasına girerek. Cevabının ne olacağını biliyordu ama...

Elijah masanın üzerindeki bir evraka odaklanmıştı ve dalgın bakışlarını kaldırdı. "Ne dedin? Özür dilerim, ben yazmakla meşguldüm..."

"Önemli bir şey mi? Sonra geleyim mi?"

"Sonra da bitirebilirim," dedi Elijah, Jemma koltuğunun koluna otururken kurutma kâğıdını yazdığı kâğıdın üzerine kapatarak.

"Ah," dedi Jemma onun nasıl bir süratle yaptığı işin üzerini kapattığını görünce şaşkınlıkla. Görmek gibi bir isteği yoktu ama...

"Korkarım avukatıma kısa bir ziyaret yapmak zorundayım," dedi Elijah. "Güneş batmadan önce eve dönemeyebilirim."

Jemma burun kıvrıdı. "Ne sıkıcı. Bekleyemez mi?"

"Ne yazık ki hayır. Bu akşam satranç oynarız diye düşündüm."

"Satranç mı?"

"Yatakta," diye ekledi Elijah kayıtsızca.

Jemma'nın kafası hızla çalıştı. "Karşılaşmamızın son oyununu mu oynamak istiyorsun? Bu gece mi?"

Elijah sükûnetle, tam bir dük gibi ona baktı. "Sanırım Satranç Kulübü'nün acısına bir son vermeli ve kimin birinci sıradaki oyuncu olduğu problemini çözmeliyiz."

Jemma anlaşmalarını hatırlayarak pembeleşmeye başladı. "Körleme mi?"

Elijah'nın tebessümü Jemma'nın kanını ateşledi. Elijah tek kelime bile etmeden onu kucağına çekti. Öpüşünde bir farklılık var, diye düşündü Jemma, biraz vahşi, biraz umutsuz, biraz...

"Elijah," dedi kollarının gücüne karşı bir savaş vererek. "Nedir? Ne oldu?"

"Zor bir not yazıyordum," dedi kaşını öperek. "Beni biraz hırçınlaştırdı. Özür dilerim."

"Ah."

"Satranç oyunumuz bu akşam başlıyor, Düşes. Saat on birde. Sana körleme ya da değil kazanmaya çalışman için bir saat vereceğim." Gülünce bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Ve sonra ben kazanacağım."

Jemma burnunu havaya dikerek ortalığı kokladı. "Fazla gurur başa beladır, Dük."

"Sen belanı bu gece bulacaksın," diyen Elijah'nın tebessümünde utanmaz bir meydan okuma vardı.

Onun bu utanmaz erilliği nefesini kesti. Bundan yıllar önce edindiği iki âşığı da son derece ketum ve tedbirli adamlardı, Paris'teki en güzel İngiliz kadının onları seçmiş olmasının büyüüne kapılmışlardı.

Buyurgan değillerdi. Kibirli ya da sahiplenici de değillerdi. Minnettarlardı.

İnsan onların dük olmadıklarını söyleyip konuyu orada kapatabilirdi. Ama unvan her şeyi açıklamıyor, diye düşündü Jemma. Unvan Elijah'ı ve ona olan bakışlarını açıklamıyordu.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadı daha önce de anlatmış olmasına rağmen yine aynı şeyi söyleyerek. "Yıllar önce gitmeme kolayca izin verdin. Ne değişti?"

"Gitmene izin vermek hiç kolay değildi." Çenesindeki kaslar kasıldı. "Gravesend'e kadar peşinden geldim. Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Bir gece önce veda etmiştin tabii ona veda denirse. Ne dediğini kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Eğer gitmeye karar verdiysem önümde durmayacaktın."

"Uyuyamadım. Sonunda Gravesend'e gelmek için bir araba tuttum, şafakta oradaydım, kaptana gemisinin güvenli ve sağlam olup olmadığını sordum. Sonra bekledim."

"İnanamıyorum!"

"İskelede beni göremeyeceğin bir yerde durdum. Sen..."

"Ağlıyordum," dedi Jemma.

"Gemiye doğru ilerlerken ağlıyordun," dedi Elijah. "İşte o zaman her şeyi, hayatlarımızı mahvettiğimi anladım. Ve gitmeye hakkın vardı. Bu senin seçimindi ve sana seçtiğini yapma hakkı vermeliydim."

"Keşke vermeseydin," diye fısıldadı Jemma kollarını Elijah'ın beline dolayarak.

"Bunu yapmasaydım babamdan farkım kalmazdı."

"Anlamıyorum. Üzgün olduğunu söyleyebilirdin... Kalırdım."

"Bu sana malımmışım gibi davranmak olurdu ve hiç etik olmazdı."

Jemma gülmeye başladı, başını tekrar göğsüne yasladı ve kalbini dinledi. "Peki şimdi?"

"Şimdi benimsin," dedi homurdanarak. "Kollarını sımsıkı sardı. "Ve Jemma..."

"Evet?"

"Bu gece üzerine bir şey giymene gerek yok."

Elijah'nın gözlerindeki tebessüm saf kibirden ibaretti. "Anlamıyorum," dedi Jemma ona bakarak. "Belki de hiç anlayamayacağım. Ya bu gece senin yerine Villiers'la satranç oynamak istediğimi söyleseydim?"

Genç adamın gözlerinde bir anda bir ateş yandı. "Bir daha bana arkamı dönüp gidebileceğini sakın düşünme." Sesi yumuşak ve son derece kısıktı.

Jemma yaptığı banyonun ardından akşam yemeğini odasında yedi. Kafasında iki problem vardı, ikisi de evliliklerinin ilk haftalarından doğmuştu. Geriye baktığında yaşadıkları ilişki sıkıcıydı. Paris'te uzun süreli ve çok ilişki yaşamamıştı ama ona göre insan bir şeyleri sadece yatakta öğrenmiyordu, diğer kadınlarla konuşmak da çok şey öğretiyordu. Jemma gerçekten de çok şey öğrenmişti.

Ama bu sırada Elijah metresini de bırakmış ve evde tek başına oturmuştu. Öğrendiği şeyler yüzünden ondan iğrenecek miydi? Ne yapmalıydı ve hangi noktada cahilmiş gibi davranmalıydı?

Ya Elijah onun hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünüp ondan nefret eder ya sinirlenirse? Erkeklerin özel yerlerini mutlulukla öpen kadınlar olduğunu duymuştu mesela ama bugüne kadar bunu yapmak için içinde bir dürtü hissetmemişti. Ama Elijah'ı düşününce farklı şeyler hissediyordu. Hamamdaki halini düşünmek bile kıpkırmızı olmasına yetti.

Yapacaktı... Evet, bunu yapmayı istiyordu...

Yapamazdı. Beyninin dik kafalı yanı, yani Versailles'daki entrikaları başarılı bir şekilde atlatmasını sağlayan yanı bunu biliyordu. Bu oyunu ustalıklarla oynamadığı takdirde Elijah huzursuz olacaktı.

Elijah her ne kadar onu bırakmaya "haklı" olduğunu söyleyip dursa da Jemma sadakatsiz eş olmuştu.

Paniğe kapılmak üzereyken kendini durdurdu.

O bir erkeğin duygularından korkan ürkek bir fare değil, Jemma'ydı. Ve bir ilişkiye girdiyse bu hatanın yarından fazlası Elijah'nın dikbaşlılığının, soğuk bir ilgisizlik ve garip bir ahlak anlayışıyla onu kendinden uzaklaştırmasının sonucuydu. Hangi erkek karısının bir âşığı olduğunu bile bile onu ziyarete gitmek için beklerdi?

Bu düşünce acıydı ama sakinleşmesini sağladı.

Sadece kendi olacaktı. Yatakta da yatak dışında da. Artık sahip olmadığı bekarete sığınmak için çok yaşlıydı ve haz almakla ilgilenmiyor taklidi yapmak için de fazlasıyla tecrübeliydi. Aslında zevk almak istiyordu.

Geçmişteki deneyimlerinden hatırladığı tek şeyse onun için keyif alınacak pek fazla bir şey olmadığıydı. Bir erkeğin kendini tatmin etmesi kolaydı ama bu kadınlar için çok daha zordu.

Safınış gibi davranırsa kendini hayal kırıklığına uğramış kadın pozisyonunda bulabilirdi: Kısacası Fransızların *le petit mort*⁴ diye adlandırdığı durumu yaşamayabilirdi. Bu da kabul edilemezdi.

Yemekten kendini toparlamış olarak kalktı. Elijah'nın buyurgan tavrını hoş bulmuştu ama o da talimat almayı kabullenmeyi öğrenmeliydi.

4 (Fr.) Küçük ölüm; orgazm. (ed.n.)

"Bu akşam Ekselansları'na hafif bir yemek servisi yapacağım," dedi Brigitte'e. "Satranç oynamak üzere odama geliyor."

"Biliyorum, Düşes Hazretleri," dedi Brigitte. "Tüm Londra biliyor... Sonunda satranç karşılaşması sona erecek!"

Jemma buna çok şaşırdı. Tüm ev halkının bu gece efendilerinin yatacağını bilmesi yeterince kötüydü ama ya tüm Londra'nın bunu bilmesi?

"Bahisler yüzünden," diye açıkladı Brigitte, yüzündeki ifadeyi kaçırmayarak. "Yapacağınız maç üzerine birçok bahis oynandı. Fowle Londra Satranç Kulübü'nün sonucu öğrenmek için sabırsızlıkla beklediğini söylüyor. Satranç Kulübü'nde sadece iki kadın var, siz ve Bayan Patton."

"Bu kadarını ben de biliyorum," diye mırıldandı Jemma.

"Çoğunluk sizin tarafınızı tutuyor, hanımefendi," dedi Brigitte neşeyle. "Ve oyunu kazanırsanız en üst seviyedeki oyuncu olacaksınız!"

"Kazanacağım," diye belirtti Jemma. Yıllarını kendi kendine satranç oynamakla geçirmişti. O siyahtı (günah) ve Elijah beyaz (erdem). Ya da o Fransa'da ve Elijah da İngiltere'de olduğu için Elijah'nın beyazlarla oynadığını düşünmüştü. Onun oyun tarzını biliyordu; öngörülüydü, cesurdu ve rakibini esrarengiz bir şekilde bir köşeye sıkıştırıp dayanıklılığını sınırıyordu.

"Oyunu nasıl oynamayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Brigitte biraz çekinerek. "Yani ikinizin de gözü kapalı olacak... Taşları nasıl idare edeceksiniz? Hamleleri bana söyleyeceksiniz ve ben taşları sizin yerinize mi oynatacağım?"

"Ah, hayır," dedi Jemma dalgın bir ifadeyle. "Neyse ki Elijah da ben de ustayız."

Brigitte'in kafası karışmış gibiydi.

"Tahtaya ihtiyacımız yok," dedi hizmetçisine gülümseyerek. "Kafamızın içinde oynayacağız."

"Kafanızın içinde mi?" Brigitte'in böyle bir şeyi hiç düşünmediği ortadaydı.

"Tabii Ekselansları tahtayı aklında tutacak kadar pratik yapmadığını hissediyorsa o başka," dedi Jemma sırtarak.

Elijah'nın satranç tahtası olmadan oynayıp oynamadığını bilmiyordu ama bunu yapabilirdi. O hayatında karşılaştığı en iyi oyuncuların biriydi, Fransız deha Philidor'dan ve bazen de Villiers'tan iyiydi. Ona göre Elijah, Villiers ve o eşdeğer oyuncular.

Hayır, bu bir yalandı.

Hepsinin farklı güçleri vardı: Elijah istikrarlı, rasyonel bir öngörüye sahipti; Villiers'in ezici savaş planları vardı; onun ise zekice ve güzel hamleleri.

Hepsinin zayıflıkları da vardı. Elijah her zaman erdem kavramına takılıyordu. Hayatı beyaz ve siyah olarak görmek onun tutkusuydu; iyi ve kötü, doğru ve yanlış.

Bunların hepsi satrançta da vardı.

Körleme ve yatakta olsa dahi... Jemma işi ciddiye almak zorundaydı.

Elijah'nın bu akşamki oyunu nasıl gördüğünü çok iyi biliyordu. Sonuca ulaşmak, onun bedenine ve yatağına ulaşmak demekti. Kazanmaya çalışacaktı ama gerçekten istediği şey parçaların son tükleyişini duymaktı.

Oysa satranç ayrılık yıllarında Jemma'nın en yakın arkadaşı olmuştu ve şimdi de öyle olacaktı. Yapması gereken şey onun dikkatini dağıtarak satrancı kendi avantajına çevirmekti.

Elijah, Jemma'nın dudaklarında beliren tebessümü görmüş olsa bir an için duraksardı.

“Brigitte,” dedi.

“Evet, hanımefendi?”

“Bu akşam ihtiyaç duyacağım bir şeyler daha var, yardımcı olursan sevinirim.”

On Sekizinci Bölüm

Jemma özellikle bir şeyi merak ediyordu: Elijah kapısının önünde belirdiğinde ne giyiyor olacaktı? Durumu düşününce tamamıyla giyinik olacağına karar verdi. Ev halkının tüm ilgisini satranç karşılaşmasına yönlendirdiği düşünülürse ropdöşambırıyla odaya gelmesi bir beyefendinin ketumluğuyla uyuşmazdı.

Jemma enfes bir gecelik giymişti. Elbise krem rengi mükemmel bir ipekten yapılmıştı, dantellerle işliydi ve yine aynı kumaştan bir sabahlıkla örtülüydü. Sadece uzandığında ve yakası belirli bir şekilde yana kaydığında aniden ortaya çıkan kiraz rengi ipekten bir astarı vardı. Bu yıllar önce Fransız kadınlarından öğrendiği bir şeydi.

“Şaşırt adamı!” diye gülmüştü yaşlı bir kadın. “Hoş görünen bir elbise giy, altına da bir fahişenin giyeceklerini giy. Hem masumu hem de çapkını oyna.” Tavsiyelerine erkek anatomisini de içeren dünyevi önerilerle devam etmişti, Jemma bunların hiçbirini uygulamayı denememişti.

Makyajı ise tam bir sanat eseriymiş, sadece Corbin’in görü yeteneğine sahip bir erkek makyaj yaptığını anlayabilirdi. Saçla-

rında bir pudra tanesi bile yoktu. Omuzlarına dökülüyor ve gün ışığı gibi parlıyordu.

“Ekselansları çok mutlu bir erkek olacak,” dedi Brigitte gece boyunca dönmek üzere odadan çıkmadan önce.

Jemma şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Teşekkür ederim! Sen de ben de güzelliğimin ne kadarının Sinyora Angelico’nun tasarımlarından geldiğini biliyoruz, mükemmel rujumdan bahsetmeye bile gerek yok.”

“Bundan bahsetmemiştim,” dedi Brigitte. “Sizin... sizin bu geceyle ilgilendiğinizi düşündüğüm için söylemiştim. Siz...”

Jemma gizlice içini çekti. Hayat daha utandırıcı bir hale gelebilir miydi? “Evet.”

Brigitte mutlulukla gülümsedi. “Şanslı adam.”

Elijah saat tam onda ortaya çıktı, Jemma onun oyuna ve hiç şüphesiz ardından olacaklara dair coşkulu olduğunu düşündü.

Tamamıyla giyinikti. Doğal olarak.

Jemma kapıyı açtı, odaya yerleştirilen mumların tenini mükemmel gösterdiğini biliyordu.

Elijah, Elijah’tı ve bakışlarını yüzünden ayırmadı. Odasına oturma odasına girer gibi girdi. Yatağın yanına hazırlanmış küçük yemek masasına, Bayan Tulip’in hazırladığı küçük atıştırma hırlara ve gözlerini bağlamak üzere seçtiği özenle katlanmış eşarplara baktı.

Jemma’yı şaşırtarak gülmeye başladı. “Kendimi önemli fahişelerden birinin dairesindeymişim gibi hissettim.”

Jemma dudağını ısırды ve hızla gülümsedi. “Ücreti önce mi istemeliyim yoksa beyefendiliğine inanarak bunu sonradan yapacağına güvenmeli miyim?”

“Ah, önce,” dedi ciddiyetle ona doğru yürürken. Elijah’ın bakışlarında, ilk yorumunun yarattığı utancı tedavi eden bir şeyler vardı.

“Seni öpebilir miyim?” Sorusu çok basitti, tam Elijah’ın soracağı türde bir şeydi.

Jemma yutkundu ve konuştu. “Ben de karşılığını verebileceksem.”

Elijah başını eğdi ve onu bir erkeğin asla bir fahişeyi öpmeyeceği şekilde öptü. Ya da metresi. Ya da en samimi hazları para karşılığı yaşatan birini. Bu dudakların sürtünmesi ve sessiz bir soruyla başlayan bir öpücüktü.

Bir fahişe bunu cevaplayamazdı çünkü bu soruyu Jemma gibi yüzlerce farklı şekilde okuyamazdı; ellerinin omzuna dokunuşundan, dudaklarının kontrollü durağanlığından, başını eğişinden.

“Evet,” dedi ona alt dudağına dudaklarını sürterken. “Evet.”

Elijah geri çekildi, gözlerinin içine baktı ve onu kollarının arasına aldı. Sanki düğün gecelerini baştan yaşamaya çalışıyorlardı.

O zaman birbirlerini çok az tanıyorlardı. Jemma ona âşıktı, Elijah ise ilk ismini bile bilmiyor gibiydi.

Bu kez her şey farklıydı.

Elijah bir şey söylemeden onu bıraktı. Jemma onun elini tuttu ve sordu: “Gözünü kendin mi bağlarsın yoksa benim yapmamı mı istersin?” Tereddüt etti. “Elijah bu eğer sana babanın tercihlerini hatırlatıyorsa gözleri bağlama kısmını hemen geçebiliriz. Zaten aptalca bir fikirdi.”

“Asla,” dedi Elijah, yüzündeki sırıtma konunun babasının makûs talihiyle bir alakası olmadığını açıkça ortaya koydu. Giysilerine mükemmelen uyduğu için kendisine hazırlamış olduğu pembe ipek eşarbyı aldı. “Bunu takacağım, takabilir miyim?”

Bir süre sonra eşarp sıkıca Elijah'nın gözlerine bağlanmıştı ve Jemma onun başını yatağa çarptıktan sonra kollarını açarak onu tutmaya çalışmasını seyrederken gülmesine engel olamıyordu.

Jemma adaletsizlikle suçlanınca onun için seçmiş olduğu beyaz eşarbyı alıp gözlerine bağladı. Bu arada Elijah onu yakalamayı başarmış ve gülerek yatağa doğru çekmeye çalışmıştı.

Eşarbyı bağladığı anda dünya silindi. "Tanrım," dedi Jemma.

"Garip, öyle değil mi?" Elijah'nın tembel sesi sağından bir yerden geliyordu.

"Yatakta mısın?" diye sordu emin olamadan.

"Evet, burada yatıyorum ve senin de benim başıma geldiği gibi tökezleyerek buraya düşeceğini umuyorum."

Jemma, "Alçak!" diye azarladıktan sonra döndü ve kollarını açarak sese doğru ilerledi. Yatağa çarptı ve öne doğru düştü.

Güçlü kollar onu yakalayıp yanına koydu. "Çizmelerimi çıkarmam gerekirdi," dedi Elijah düşünceli bir sesle. "Baştan başlamak hile yapmak anlamına mı gelir? Bu işi körleme bir şekilde yapabileceğimden emin değilim."

"Evet," dedi Jemma yataktan düşmeyeceğine emin olana kadar kıpırdandı.

"Unuttuğun bir şey daha var." Çizmenin yere çarpışına benzer bir ses duyuldu.

"Şampanyayı unutmadım," dedi. Jemma tam olarak nerede bulunduğunu biliyordu, yatağının sol baş tarafındaydı bu da şampanya kadehlerinin tam elinin yanında bulunduğu anlamına geliyordu. Kadehin sapına parmak uçlarıyla dokunduktan sonra elini etrafına sardı.

Bu haldeyken şampanya bile içebildiğini fark etti.

“Satranç tahtasını unutmuşsun,” dedi, boğuk sesinde eğlenen bir ifade vardı. “Şu işe bak, yapacak başka bir şey bulmak zorundayız.”

“Satranç tahtasına ihtiyacımız yok! Sen...” Jemma bir kolunu uzattı. “Yatağa dönecek misin?”

Döşek çökerek sorusunu cevapladı. “Evet.”

“Sana bir kadeh şampanya vereceğim.”

“Bu yatak ıslandıktan sonra benim yatağıma geçebiliriz,” dedi Elijah keyifle.

Jemma kendi kadehini koyup onunkini almayı başardı. Elleri çarpıştı ama kadeh kurtuldu.

“Tüm kadehi bir dikişte içeceğim,” diye fısıldadı Elijah kulağına. “Aksi takdirde kadehin güvende olacağının garantisini veremem.”

“Seni de Markiz gibi içkili görmek isterim,” dedi Jemma kadehini yeniden bulmaya uğraşırken.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben sadece...” Bir tıngırtı oldu ve ardından kırılan kristalin sesi duyuldu. “Ben kadehimi bulmaya çalışıyordum,” dedi Jemma hüznle.

“Şişe hâlâ orada. Kıpırdama.” Üzerinden uzandı ve şişeyi eline almayı başardı. “Sanırım sana servis yapmak zorundayım.”

“Ah. Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“İşte böyle.” Jemma aniden sıcak ve iri bir elin saçlarına değdiğini ve hiç tatmadığı yumuşaklıkta bir okşayışı altında hissetti. Bir parmağı burnunun üzerinde durdu ve yerini hemen bir öpücükle değiştirdi.

Bir diğer parmak dudaklarına dokundu ve bunu da bir öpücük izledi.

"Bir hayal etsene," diye fısıldadı. "Elimin gidebildiği her noktayı dudaklarımla bulabiliyorum. İhtimaller... sınırsız."

Kıkırdamasına engel olamadı ama gözlerinin örtülü olması kendini güvensiz hissetmesine sebep olmuştu. Bugüne kadar hiç bedeninin partneri üzerinde yarattığı etkiyi sürekli olarak kontrol etmeden aşk yapmamıştı, ne yıllar önce Elijah'la ne de diğer iki Fransız âşığıyla.

Aslında aldığı hazzın bir kısmı da buradan geliyordu, kontrolün elinde olmasından, adamın göğüslerine baktığında hissettiği güçten. Bacaklarını biraz araladığında onun boğuk bir sesle inlemesinden. Onun kararmış gözlerini, yaşadığı şehvetle acı çeker gibi bakan gözlerini izleyebilmekten.

Ama şimdi...

Gözleri bağlıken kendini savunmasız hissediyordu, görüşüyle birlikte tüm yetenekleri, gücü, çekiciliği gitmiş gibiydi.

"Kendimi böyle çok garip hissediyorum," diye fısıldadı Jemma. "Belki de durmahyız, Elijah."

Elijah'nın dudaklarında gezinen parmaklarını şampanya şişesinin soğuk ağzı izledi.

"Ben şişeden içmem!" diye ciyakladı Jemma.

"Bu gece içiyorsun." Sesi kedi gibiydi ama buyurgandı, Jemma kendini daha da savunmasız hissetti.

İçti. Çok garip bir histi, buz gibi şampanya kabarcıkları boğazından geçerken tüm duyuları kısıtlanmış gibiydi. Elijah ona dokunmuyordu ama Jemma orada olduğunu hissediyordu, nefesi saçlarını karıştırıyordu, bedeni hemen bedeninin yanındaydı. Mükemmel kokuyordu, baharat, sabun ve erkeksilik.

"Yeter!" dedi Jemma kontrolü yeniden eline alabilmek için.

Elijah'nın masaya koyduğu şişenin sesini duydu. "Şimdi, bakalım oyunun parametrelerini anlayabilmiş miyim? Burada yan yana yatacağız çünkü kurallar oyunun yatakta olacağını söylüyor ve zihnimizde de hayali bir satranç tahtası olacak."

"Evet."

"Ben hiç tahtasız satranç oynamadım," dedi Elijah düşünceli bir sesle.

"Kaybedebilirsin," dedi Jemma.

Elijah burnunu kulağına sürtünce Jemma yerinden sıçradı. "Ya da... *sen* kaybedebilirsin."

"Elbette, bu da doğru." Jemma bir anda kocasının dilini hissetti. "Elijah!"

"Ortaçağ lahitleri gibi olacağız."

"Ne?" Elijah eşinin kulağıyla oynayarak dikkatini dağıtıyordu. Başparmağı boynunda daireler çiziyordu.

"Biliyorsun işte, Leydi Whatsit ile kocasının yan yana yattığı lahitler gibi, yukarı bakan mermer heykeller. Sanırım elleri dua eder gibi duruyor. Bizim de yapmamız gereken bu... En azından oyun sona erene kadar." Cümlesinin sonunda Elijah'nın sesi iyice kısıldı.

"Hımm," dedi Jemma kendini toparlamaya çalışarak ama dengesini tamamıyla kaybettiğini hissediyordu. Yatağa iyice yerleşmişti, hiç de düşecek gibi bir hali yoktu. Elijah onunla yatağın yanına konmuş küçük yiyecekler gibi oynuyordu, görememek kendini kısıtlanmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Bu seni huzursuz etmiyor mu?" diye sordu Jemma göremediği halde başını ona doğru çevirerek.

"Hayır." Sesinden kendini çok normal hissettiğini anlamıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yalnız," dedi Jemma tereddütle.

"Yalnız değilsin." Sesindeki gizli kahkaha Jemma'yı kızdırdı.

"Ben hiç eğlenmiyorum," dedi Jemma eşarbyı çıkarmak üzere elini uzatarak.

Ama Elijah bir şekilde bunu anladı. Hızla üzerine tırmandı ve iri eli Jemma'nın ellerini başının üzerinde esir aldı. "Kuralları değiştiriyorsun," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirerek.

Elijah'nun bedeni sertti. İpek geceliği o kadar inceydi ki Jemma kocasının pantolonundaki her bir düğmeyi hissedebiliyordu, uyluk kaslarının ağırlığını, özel bölgesinin çıkıntısını.

Görememenin verdiği dengesizlik ve belirsizlik dehşeti dayanılmaz derecede erotik bir duruma dönüştü. Elijah'nın elleri başının üzerinde ellerini tutuyordu. Kendini şu halden daha güçsüz hissedemezdi... Ama durum tam tersiydi.

Usul usul gerinerek bir kedi gibi ona sürtündü. Kısık iniltisini duymadı, tüm varlığıyla, iliklerinde hissetti. "Bu daha iyi," dedi Jemma. "O zaman sen beyazsın ve oyuna beyaz başlar." Kalçasını hafifçe kaldırdı.

"Birtakım kurallara ihtiyacımız var." Elijah'nun sesi koyulmuş, boğuklaşmıştı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Aklında ne var?"

"Oyuncular her bir taş kaybettiğinde karşısındakinden dilediği şeyi isteyebilir."

"Şu an yaptığın şeye benzer bir şey mi?" Elijah'nun sesi kısık ve hışırtılıydı; Jemma ona sürtünmenin kendini de mutlu ettiğini anlıyordu

“Kesinlikle,” dedi Jemma mahcup bir tavırla sakinleşip tekrar yatağa inerken.

“Her taşta mı? Bu...”

“On iki tane eder. Ya da beş. Ne kadar iyi oynadığına bağlı.”

“Bu tahtayı zihnimde ne kadar canlı tutabildiğime bağlı, seni küçük cadı,” dedi Elijah alt dudağını dişleyerek.

Jemma kıkırdadı.

“Ve bir düşündüm de,” diye inledi Elijah. “Sen oyunu hep son hızla oynayıp taşlarımı alarak oynarsın.”

“Ama sık sık taşlarımı çılgınca feda ederek kazanırım.”

Elijah, Jemma’nın ona dost bir kedi gibi sürtünmesine izin vererek bir süre durdu. Sonra aşağı doğru bastırdı, sadece gücünü ona hissettirecek kadar. Jemma’nın bedeni içgüdüsel olarak durumunu hissetti ve bacaklarıyla ona sarıldı.

Yaşadığı şokla dudakları aralandı ve Elijah’nın dudakları onları örttü.

Öpüşmeleri aç, acımasız, ateşli, hoşgörülü ve yavaştı. Elijah ellerini bıraktı ve Jemma kollarını onun boynuna doladı.

Jemma en iyi öpüşmelerin körleme yapıldığını fark etmeye başladı. Elijah’ı tattı, onun ağzını keşfetmesine, izlerini bırakmasına izin verdi. Onun ne yaptığını hissetti... Ne olduğunu hissetti.

O beyefendi kocası yok olmuştu. Üzerindeki adam artık bir centilmen değildi. O bir eşkıya, bir hayduttu, genç ve masum bir kızı kirletmeye gelmiş, dilini bir hanımefendinin ağzına sokup bastıran ve daha fazlasını isteyen biriydi.

Tek kelime bile etmeden bir anda geri çekilen bir adam. Jemma onun dizlerinin üzerinde yükseldiğini hissetti. Ardından savrulup atılan ceketin esintisi geldi. Delice heyecanlanmış bir şekilde

kıpırdamadan yatmaya devam etti, zihninde Roma hamamında gördüğü Elijah'ı canlandırıyordu.

Ceketi gömlek takip etti. "Dokun bana," diye hırladı Elijah kulağına.

Jemma sırttı. Bilinçli bir hareketle ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Bir ödül mü kazandın?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla beyaz önce başlar ve yapman gereken bir hareket var."

İnledi, bu kulağa bir küfür gibi geldi ama Elijah asla küfretmezdi. "Şahın önündeki piyon dördüncü sıraya."

"Aynısı," dedi Jemma. "Şahın önündeki piyon dörde."

"Tanrım," dedi Elijah. Nefesi hışırtilıydı. "Odaklanmam lazım. Düşünemiyorum." Hâlâ üzerinde duruyordu, dizleri iki yanına sürtünüyordu.

Jemma bir kahkaha attı. "Seni göremiyorum!"

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Elijah. "Ama artık gözü kapalı olmaktan korkmuyorsun."

"Hayır."

Elijah ondan uzaklaştı. "Yatağın başına yaslandım oturuyorum," dedi bir süre sonra. "Neden bana katılmıyorsun?"

Jemma dikkatle doğruldu. Şu an Elijah ona dokunmuyordu, yetersizlik ve savunmasızlık hissi geri döndü. "Neredesin?" Sesinde titrek bir şeyler olmalıydı çünkü bir an sonra Elijah'nın kolları sarılarak onu kucığına çekmişti.

"Tam burada," dedi. "Seni tutuyorum."

Ve bir anda Jemma kendini yeniden iyi hissetti. "Sıra sende," dedi.

"Bir saniye bekle." Elijah elleriyle etrafını araştırdı ve şişeyle geri döndü. Parmakları dudaklarına dokundu ve sonra şişenin ağzı geldi. "İç," diye emretti.

Jemma şampanyanın boğazını serinletmesine izin verdi. Elijah şişeyi uzaklaştırdı, damlalar Jemma'nın yüzüne ve boynuna aktı.

Parmakları oradaydı, serin damlaları hissetti, onları dili takip etti. "Elijah," diye soludu Jemma. Elijah boynundaki damlaları yaladı, Jemma'nın tüm bedenini bir ürperti sardı ve bacaklarını sımsıkı birleştirdi.

"Bunu sevdin mi?" diye sordu Elijah.

"Senin sıran," diye tekrarladı Jemma hislerinden arınmaya çabalayarak.

"Vezirin önündeki piyon dörde," dedi Elijah.

Jemma hemen cevapladı. "Piyon piyonu alır."

Elijah inledi ama içinde kahkahalar gizliydi. "Şimdi ben mi sana bir iyilik yapacağım? Sen mi bana? Unuttum."

"Sen taş kaybettin yani sen isteyeceksin."

"Ne kadar ayrıntıya girebilirim?"

"Dilediğin kadar," dedi Jemma zihninde sonraki dört hamlesini hazırlarken. Sonraki üç taşı feda etmeyi planlamıştı. Ve *son derece* ayrıntılı istekler bulacaktı, Elijah'ı yeterince şaşırtırsa ondan sonra oyunu takip edemeyebilirdi.

"Bana dokunmanı istiyorum. Göğsüme dokun."

Jemma tüm bedeninin gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Neden uzanmıyorsun?" Elijah uzanınca Jemma da kucağında olduğu için onun üzerine uzanmış oldu.

Jemma ellerini kocasının göğsünün üzerinde açarak teninin sıcaklığını parmak uçlarında hissetti. Göğsü harikaydı, sert kas yapısı ve dokusu onunkinden tümüyle farklıydı. Ama ona parmak uçlarıyla dokunmak yetmedi; kendi göğüslerinin dolgunlaşıp

ağırlaştığını hissetti. Eğildi, dudakları yüzünü sıyırdı, geceliğinin ipeği su gibi bedeninin üzerinden kaydı. Elijah sesini çıkarmadı.

“Bu tür dokunuşlardan hoşlanır mısın?” diye fısıldadı Jemma.

Kocasının cevabı dua eder gibi bir iç çekişin ardından geldi. “Evet.” Elleri saçlarında ve gözlerini kapatan eşarbın üzerinde geziniyordu, Jemma yüzünü göremiyordu, sesini duyamıyordu ama ellerindeki gerilimden her şeyi anlıyordu.

“Güzel,” diye mırıldandı Jemma genizden gelen bir sesle yeri- den oturma pozisyonuna gelirken. Elijah’ın elleri kalçasına indi ve orada kaldı. Görememek hem çok garip hem de çok harikaydı. Jemma onun meme uçlarını buldu ve parmaklarını onlara hafifçe sürttü, sonra başparmağıyla daha sert okşamaya başladı. Elijah’dan hâlâ ses çıkmamıştı ama vücudunun titrediğini hissediyordu.

“Vezir piyonu alır,” dedi Elijah. Sesi Jemma’nın hoşuna git- meyecek kadar kontrollüydü.

Ağır hareketlerle bedeninin üzerinden yuvarlandı, yataktan düşüp yere yapışmaktan korkuyordu.

“Arzunuz nedir, Leydim?” diye sordu. “Emrinizdeyim.”

“Geceliğim...” dedi Jemma. “Çıkarır mısın?”

Elijah’ın elleri bir şeyleri aramadı. Jemma kollarını başının üzerine kaldırarak ipeğin fısıltısını duymayı bekledi ama güçlü eller geceliğin yakasını tuttu. Bir yırtılma sesinin ardından havanın öpücüğünü teninde hissetti. Kumaşı hiç dokunmadan ondan uzak- laştırdı. Jemma hâlâ onun tepesinde durduğunu hissedebiliyordu.

“At, vezir tarafındaki filin üçüncü sırasına,” dedi Jemma, sesinde aç bir fısıltı vardı.

“Vezir, vezir tarafındaki kalenin dördüncü sırasına.”

Jemma onun dokunuşları için duyduğu açlıkla savaşıarak kendini toplamaya çalıştı.

“At, filin üçüncü sırasına.”

“At, şah tarafındaki filin üçüncü sırasına.”

Elijah’nın sesi nasıl bu kadar duygusuz ve sakın çıkabiliyordu? “Fıl, filin dördüne,” diye devam etti Jemma, sesini fısıltıdan biraz daha yüksek çıkararak. Zihnindeki oyun gittikçe karmaşıklıyordu. Elijah savunmadaydı ama çok zekice hamleler yapıyordu. Jemma şahını rok yaparak saldırıya hazırlandı. Elijah atlarından birine saldırarak onu cevapladı. Taşlar tahtanın üzerine yayıldıkça oyun daha da karmaşık bir hale geldi.

“Piyon, piyonu alır,” dedi Elijah bir süre sonra. “Leydim?”

Jemma sersem gibiydi. “İki parçalı bir ricam var.”

“Bunun kurallara uygun olduğundan emin değilim,” dedi Elijah. Sesi boğuk ve karanlıktı, Jemma’nın içini viski gibi yaktı. Sesinde Lordlar Kamarası’nda Pitt’e karşı çıkan, İngiltere’yi kurtaracak parlak, yeni umudun tınısı yoktu.

“Senin... Senin tıpkı benim yaptığım gibi göğüslerime dokunmanı istiyorum.” Böyle bir şeyi daha önce hiç yüksek sesle dile getirmemişti bu nedenle sesine dikkat etmek zorunda kaldı. “Sence bir sakıncası yoksa bana ne hissettiğini de söyle.”

“Sana nasıl hissettiğimi söylemek mi?”

“Benimle konuş,” dedi Jemma kollarını başının üzerine, yatağın ahşap başına doğru uzatarak yatağa uzanırken. “Göğüslerimi göremediğin için bana ne hissettiğini anlat. Bunu hamamda yaptığın zaman çok hoşuma gitmişti.”

Jemma kocasının ellerinin dokunuşunu beklerken arzudan delirdiğini hissetti. Sonunda... Sonunda! O güçlü ellerin göğüslerini avuçladığını hissedince istem dışı bir inilti çıkardı. Elijah başparmaklarını oynatmaya başlayınca kendini titrer ve hızla solur durumda buldu.

“Anlat bana,” dedi soluk soluğa.

“Yeryüzündeki en güzel göğüslere sahipsin,” dedi Elijah, gırtlğından kopan bu ses Jemma’ya bilmek istediğı her şeyi anlattı. Şimdi biraz sertleşmişti ve Jemma onun dokunuşları altında kıvrılıp bükülmesine engel olamıyordu. “Ellerimle tarif edebilecek kadar iyi hissedemiyorum bu yüzden...”

Dudakları tenini yakmaya başladı. Elijah bu süre zarfında hiç durmadan konuştu, tatlı kıvrımlardan ve kiraz bir şeylerden bahsetti ama Jemma onu dinlemiyordu. Görme yeteneğı artandan kalkınca bedeni devreye girmişti. Onun ellerinin ve ağzının altında sessizce kıvranmadan durmayı başaramıyor ve için için yalvarıyordu.

Satranç tahtasını hatırlamak şaşkınlık verecek derecede zordu, çok zor. Ama hatırladı ve oyuna devam ettiler...

“Fil, atı alır,” dedi Elijah, sesi karanlık ve tatlıydı.

“Benim sıram,” dedi Jemma inleyerek. Elijah’nın başını buldu ve onu dudaklarına doğru çekti. “Öp beni,” diye soludu.

Elijah’nın öpücükleri sözcükler gibiydi. Bu öpüş kaba bir okşayıştı, korsandan masum genç kıza bir uyarı. Jemma’nın karnı karıncalanmaya, yanmaya başladı.

“Vezir, fili alır,” dedi Jemma, kendi sesindeki açlığa kendi şaşırdı.

“Ben öpücüğümü bu şekilde alacağım,” diye fısıldadı ve sertliğini bacaklarının arasına bastırdı. Bu öpüşmeleri kanlarını tutuşturdu. Jemma kendini ona doğru bükülürken buldu.

“Piyon vezir tarafındaki kalenin üçüncü sırasına,” diye mırıldandı Elijah.

Jemma bir sonraki hamlesinin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Biliyordu... Bir sonraki hamlesini biliyordu. Tam hatırla-

lamak üzereyken Elijah elini bedeninde aşağı doğru kaydırды ve Jemma her şeyi unuttu. Hamlesini piyonla mı yapacaktı? Onun filini mi alacaktı?

Elijah masaya uzandı ve bedeni hoş bir şekilde bedenine sür-tündü. Jemma bedeninin gönderdiği sinyalleri görmezden gelerek düşünmeye çalışırken küçük bir çığlık attı. Elijah şampanya içmiş olmalıydı çünkü boynundan aşağı kayan dudakları buz gibiydi.

Teni yanıyordu. “Hayır,” diye inledi Jemma başını ona çevirerek.

“Öpücük isteme sırası sende değil,” dedi Elijah sesinde kahkahalar vardı. “Yalvarsan bile olmaz, Düşes.”

“Ben asla yalvarmam,” dedi Jemma bir anda yapmayı planladığı hamlesini hatırlayarak. “At, fili alır. İsteğin.”

Soğuk bir dil şaşkınlık verici bir hızla Jemma’nın boynundan yukarı çıktı.

“Ah...”

Dudakları yanan yanaklarını serinleterek ilerledi ve tam dudağının kenarında durdu. Jemma ağzını açtı ama Elijah’nın dudakları onunkileri istila etti. “Seni yalvartacağım,” dedi Elijah. “İstedğim şey bu.”

“Ah...”

“Kale atı alır,” diye fısıldadı Jemma’nın kulağına.

Sesi Jemma’nın bacaklarında tatlı bir yangın başlattı. Jemma bir sonraki hamlesini düşünmeye çalıştı, Elijah’nın oyununu mahvedecek ve onu Satranç Kulübü’nün birinci sırasına oturtacak, oyunu kazandıracak hamleyi. Elijah üzerine uzanmış, burnunu çenesine sürtüyordu. Harika kokuyordu, temiz ve erkeksi bir koku. Kocasının dudakları yanaklarında dolanıyordu.

Jemma düşünemedi. Yapmak istediği tek şey gözündeki bağı çıkarmak ve ellerini onun saçları arasında dolaştırmaktı. Onu tekrar, tekrar öpmek.

“Senin sıran!” diye buyurdu Elijah. Jemma cevap vermedi ve onun kahkahasını bedeninde hissetti.

Bir anda hep bildiği şeyin farkına vardı.

Satrançta kazanmanın önemli olmadığı zamanlar vardı. Elijah’ya âşıktı. Onu tüm kalbiyle seviyordu ve bu onun kazanmasını istediği anlamına da geliyordu. Ya da umursamıyordu. Her satranç oyununu kazanmak zorunda değildi.

“Sen kazandın,” dedi Jemma boğuk bir sesle ve ona karşılıksız bir öpücük verdi, satranç ya da iyiliklerle ilgisi olmayan bir öpücük.

“Sen kazandın,” diye tekrarladı. Sonra elini uzatarak gözündeki bağı çıkardı.

Ve Elijah’nın koyu renkli, gülen gözleriyle karşılaştı.

On Dokuzuncu Bölüm

“Gözlerin kapalı değil!” diye inledi Jemma.

“Hile yaptım.” Jemma’nın üzerinden yuvarlanarak doğruldu.

Jemma da oturur pozisyona geldi. “Sen... Sen hile mi yaptın?” Buna inanamadı. Bay Mükemmel olarak sadece hile yapmakla kalmamıştı, en ufak bir pişmanlık belirtisi dahi göstermiyordu. “Neden eşarbını çıkardın? Dur! Ellerimi saçlarında dolaştırdım! Bunu fark etmem...”

Kahkahalarla gülüyordu. “Dikkatin dağılmış olmalı.”

“Ama neden?”

“Kazanmak istemedim.” Eğilerek dudaklarını dudaklarına sürttü. “Gözümdeki bağı oyuna başladığımız anda çıkardım. Seni seyretmenin bir anını bile kaçıramazdım.”

Jemma onu azarladı. “Bana söylemeliydin!”

Elijah’nın bakışları çok nazik, bir o kadar da sertti. “Çok güzelsin,” dedi. “Daha önceki sevişmelerimizde seni hiç görmemişim. Hep battaniyeler altındaydın.”

"Ben seni seyredirdim," dedi Jemma. "Sen giyinirken kıpırdamadan yatıp uyuyor taklidi yapardım. Hatırladın mı? O zamanlar yatak odasında birlikte uyuyorduk."

Elijah kayıtsız gözlerle Jemma'nın odasının duvarlarına baktı. "Fark yok."

"Fark, senin bana gelmiş olman."

"Senin için her yere gelirim," dedi Elijah.

"Sadece gel yeter, mutlu olurum," dedi Jemma kıkırdarak.

Elijah onunla birlikte gülmedi. "O yıllarda senin geldiğini hiç hatırlamıyorum."

Jemma muhteşem duygular ile utanç arasında gidip geliyordu. "Gelmedim."

"Bu gece tam olarak neden hoşlandığını söyleyecek misin?"

Jemma kızarmaya başladığını hissetti. "Eee..."

"Bu Fransızların ünlerinin abartıldığı anlamına mı geliyor?"

Bunu itiraf etmek utanç vericiydi. "Belki de." Başa gelen çekilirdi. "Ben hiç... Ben o kadar uzun süre... Ben..."

Elijah'nın dudakları büküldü ve Jemma onun güldüğünü fark etti. Gülüyordu! "Sana önemli bir şey anlatmaya çalışıyorum!" diye çıkıştı onu hafifçe iterek.

"Bunu bilmem gerekirdi. İngiltere'de kalmaya devam ettim çünkü benden çok daha iyi âşıklar bulduğuna ikna olmuştum ve işkence çekiyordum."

"Onları ilişkilerimiz başarısız olduğu için bırakmadım," dedi Jemma başını iki yana sallayarak. "Senin yüzündendi."

"Benim yüzümden mi?"

“Hep sana ihanet ettiğimi hissettim. Çok soğukkanlı bir şekilde sadece bir ilişki yaşadığımı düşünebilirdim ama işe yaramadı. Çok sıkıcıları ve yatak deneyimleri de o kadar ilginç değildi.”

“İkimiz de aptalmışız, Jemma.”

“Metresinden öğrendiğin ve sana yapmamı istediğin özel bir şey var mı?” diye sordu boğazını temizleyerek.

Elijah’nın bakışları artık ciddiye. “Denemek istediğim bir şeyler var ama hiçbirisi zavallı Sarah’dan gelen şeyler değil. Sanırım ondan bahsetmemiz gerekiyor çünkü sürekli olarak bu konunun etrafında dolanıp duruyoruz.”

“Bir metres özel bölgeleri yağlanmış olarak gelir, Jemma. Bunu biliyor muydun?”

Gözlerinin iyice açıldığının farkındaydı. “Erkeğin daha kolay...”

“Aynen öyle. Seninle evlenmeden önce ona biraz zevk vermeye çalışırdım. Göğüslerine dokunurdum. İyi bir kadındı ve ondan hoşlanıyordum. Ama seninle evlendikten sonra bu isteki tüm eğlenceyi unuttum. Sadece ona sahip oldum. Birkaç kelimeyle ve mümkün olan en hızlı şekilde.”

Jemma dudağını ısırdı. Bedeni bir anda buz kesmişti. “İkimiz de korkunç hatalar yaptık. Senin için savaşmalıydım. Bunun yerine kaçtım.”

Bir süre hiç konuşmadılar. “Bu gece, sadece uyumak ister misin?” diye sordu Elijah sonunda. “Bu durum hiç şüphesiz mideni bulandırmıştır.” Bakışları kararıştı, kendini suçluyordu ve kasvetliydi.

“Orada oturup İngiltere’nin en güzel vücutlu adamıyla bir servet karşılığında sevişen kadına mı üzüleceksin,” diye sordu Jemma. “Yoksa karınla mı sevişeceksin?”

Elijah'nın dudakları yumuşadı ama bir şeyler daha söylemesi gerekiyormuş gibi ona bakmaya devam ediyordu.

Jemma arkasına yaslandı ve devam etti. "Elbette hâlâ konuşmamız gereken şeyler var."

Elijah başıyla onayladı.

"Sana Fransa'da neler öğrendiğimi anlatacağım." Elijah kışlarını çatınca telaşla ekledi: "Âşıklarımdan değil. O yaşananlar hiç de ilham verici şeyler değildi ve muhtemelen bu da son derece soğuk ve ilgisiz olduğum için benim suçumdu."

Elijah'nın bakışlarındaki kasvet azalmıştı.

"Fransız kadınlarından çok şey öğrendim," dedi Jemma hülyalı bir şekilde ellerini göğüslerinin üzerine götürürken.

"Söyledikleri her şeyi duymak istiyorum," dedi Elijah üzerine doğru eğilerek ama dokunmadan.

"Kadınların *buradan* öpülmekten hoşlandığını biliyor muydun?" diye sordu Jemma parmağını göbeğinin altına koyarak.

"Duymuştum ve denemek isterim." Gırtlaktan gelen keyif dolu sesi gerçkti.

"Ve bazı erkeklerin kadınların onları buradan öpmelerinden en az diğer hareketler kadar hoşlandığını biliyor muydun?" Jemma gözlerini o noktaya dikti. "Ve âşığının o sırada kadını okşamasa halinde kadının da çok daha büyük haz aldığını?"

Elijah'nın bakışları vahşileşmişti, kendini kontrol etme sınırlarını aşmak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Jemma, konuşman bitti mi?"

Jemma ona cevap vermek için durmaya gerek görmedi, karnı üstü dönerek dizlerinin üzerinde yükseldi ve başını ona bakmak üzere çevirdi. "Ben sadece Fransız kadınların çocuk yapmak için en iyi pozisyonun bu olduğunu söylediklerini anlatacaktım."

Elijah'nun boğazından boğuk, kaba bir ses çıktı ve onu kendine çevirdi. Sonra üzerine tırmanıp dizlerinin üzerine abanarak ona baktı. "Her şey iyi olacak, değil mi?"

Jemma onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni seviyorum."

Sözleri bir kutsama gibi odayı doldurdu, yazın ortasındaki serinleten yağmur gibiydi. Elijah'nun boğazı oynadı ve konuştu. "Ah Tanrım, Jemma! Bu doğru mu?"

"Yaşamdan bile daha çok seviyorum," diye tanımladı Jemma basit sözcüklerle. "Elijah?"

Ona saf altınmış gibi bakıyordu. "Efendim?"

"Şimdi sevişmemizin sence bir sakıncası var mı? Çünkü sanırım aklımı yitireceğim." Tüm bedeni karıncalanıyor ve bacakları ürperip duruyordu.

Elijah'nın dudağının kenarı kıvrıldı ve bir el Jemma'nın göğsünün üzerine yerleşti.

Altında soluk soluğa kıvranmak çok güzeldi, sonunda söylemeyi başardı. "İhtiyacım olan şey..."

"Bu mu?" Dudakları eliyle yer değiştirdi ama yeterli değildi. Saatlerdir oynuyorlardı ve Jemma onun için deli oluyordu.

"Sana ihtiyacım var." Sesi kendi kulağına bir çocuğun sesi gibi geldi, elini sertçe saçlarına götürdü ve dudaklarını kendininkilere doğru bastırdı. Öpüşünün tadını çıkarırken, "Sana şimdi ihtiyacım var," dedi Jemma.

Beaumont Dükü tüm İngiliz Hükümeti'nin güvendiği bir adamdı. Ona umutsuzca bir şeye ihtiyaç duyulduğu söylendiğinde ne kadar güç ya da imkânsız olursa olsun mutlu etmek için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Elijah tek kelime bile etmeden eşinin üzerinde yükseldi ve başparmağı onun en hassas noktasını okşamaya başladı.

Jemma haykıracak kıvrandı. Elijah'ın sesi şeytaninkinden daha derindi, devlet adamından eser yoktu. "Harikası." Eli okşamaya devam etti ve Jemma yeniden büküldü.

"Elijah," diye fısıldadı Jemma ve yine ne diyeceğini unuttu çünkü Elijah'ın elinin yerini dudakları almıştı. Dili bedenini vahşice uçuruyordu. Yine gözleri bağlıymışçasına onları yumdu. Elijah acımasızdı, Jemma'nın arzusunu kontrol ediyordu, onu yükseğe, daha yükseğe çıkarıyordu, gittikçe zirveye yaklaşıyordu.

Sonunda, sonunda geri çekildi, bacaklarını iterek birbirinden daha çok ayırdı. "Gözlerini aç Jemma," dedi Elijah. "*Bana bak.*"

Jemma ona daha fazla itaatsizlik edemeyecekti. "*Lütfen,*" dedi sonunda soluk soluğa. "Elijah!"

Jemma çok ufaktı Elijah ise iri ve yıllardır her gece sevişiyorlarmış gibi içine girmeye devam ediyordu. Bu eve dönüş gibiydi, sanki aradan hiç zaman geçmemişti. Karanlık bir haz bacaklarını yaktı ve çılgılık atmasına sebep oldu.

Şu an onu ele geçiren tutkunun evliliklerinin ilk zamanlarından hatırladığı garip birliktelikleriyle alakası bile yoktu. O günlerde Jemma güvensiz ve utangaçtı, Elijah iğrenmesin diye dudaklarını ısırarak sessiz kalırdı. Artık ne iniltilerin dudaklarının arasından fırlamasını ne de yataktaki sıçrayışlarını engelleyebilecek durumda değildi.

Ritimlerinde hâlâ bir terslik vardı. Elijah bastırıyordu ve Jemma yanlıs anda bükülerek yükseliyordu. Uyum içinde hareket etmek yerine sürekli olarak sekiyorlardı.

Elijah hareket etmeyi kesti.

"Hayır," diye inledi Jemma. Bacaklarının arasında oluşan bir sıcaklık vardı, bugüne kadarki tecrübelerinden çok daha yoğundu ve bunun peşinden umutsuzca koşuyordu. "*Lütfen, lütfen durma!*" Titredi ve yeniden ona doğru büküldü.

“Sen idare ediyorsun, Jemma,” dedi Elijah, sesi boğuktu.

“Ne?” Jemma gözlerini kırıştırdı.

Elijah usta hareketlerle Jemma’nın kollarını başının üzerine kaldırdı ve onları bir eliyle hapsetti. “Bana bırak,” dedi dişlerinin arasından.

Ama Jemma anlamadı, o içine doğru yeniden bastırduğında da... Bacak arasına dolup taşan sıcaklık öyle hoştu ki çığlık attı.

Elijah bir kez daha içine doğru bastırdı, uzun ve derin.

Bu baş döndürücüydü ve yine Jemma ona doğru büküldü. Hareketsiz kalamazdı.

Elijah homurtu ile kahkaha arası bir ses çıkardıktan sonra ellerini bıraktı ve kalçasını iyice yukarı kaldırdı, Jemma bacaklarını ona dolamak zorunda kalınca hareket yeteneğini yitirdi.

“Elijah!” diye haykırdı pozisyonunun savunmasızlığıyla şoke olarak. Ama o dinlemiyor, sadece hareket ediyordu. Jemma bir anda anladı ve doğru anda kendini ona doğru itti.

“Evet,” dedi Elijah dişlerinin arasından, gözleri yoğun ve ateşliydi. *Bu* şekilde hareket etmeye devam etti, sert ve derinden. Jemma çılgınca ona doğru büküldü, doğru zamanda. Jemma’nın bacaklarının arasındaki yangın büyümeye devam ediyor, içini kaynatıyor ve titremesine sebep oluyordu.

Elijah bu süreçte hep ona baktı. Gözlerindeki ifade, kabaca sahipleniş Jemma’nın içindeki duygu girdabını gerdikçe gerdi.

“Jemma,” dedi Elijah, bedeni kadar derin ve sert bir sesle ve Jemma kollarını ona doladı ve gök gürültüsünün patladığı gibi patladı, önceden sonraya geçti, hiç olmayan Jemma’dan yeni Jemma’ya.

Elijah onunla birlikte geldi, o ateş ve sıcaklığın içinde Jemma tek kelime duyabildi ve bu *aşk* değildi. *Benimsin* demişti ve bu da yeterince iyiydi.

Yirminci Bölüm

1 Nisan

Sabah

Villiers, Templeton'ın ofisinden gelen sayfaya nefretle baktı. Sayfada sekiz isim ve sekiz adresten oluşan düzenli bir liste vardı. Niye sekiz, diye sorabilirdi insan. O, altı çocuğu olduğunu herkesten iyi biliyordu. Ya da net olmak gerekirse, beş çocuğu vardı ve altı tane için para veriyordu.

Oysa liste hiçbir şey açıklamıyordu. Bunda, insanın keyfini kaçıran bir duygu vardı, sanki küçük sıçan avukat Templeton tekrar çıkamayacağı bir delikte kaybolmuştu. Ve eğer durum böyleyse, Templeton büyük ihtimalle yanına yüklü miktarda para da almıştı.

Liste, onun şu an ya sekiz çocuğu olduğunu –o bu açıklamayı reddediyordu– ya da adres karışıklığından iki çocuğun daha önce kayıp olduğunu ima ediyordu.

Villiers iç çekti ve arabasını istetti.

İlk adres Stepney'nin saygın bölgesindeki bir evdi. Bir uşağa evin kapısını çaldırıp çocuğu almayı düşündü ama fikrini deşış-

tirdi. Burası, onun ilk doğan oğlunun yaşadığı yerd, düşüncesi bile onu dondurdu ve kısmen midesini bulandırdı.

Kapıyı açan kadının görünüşünden dindar olduğu belliydi. Ancak bakışlarında bir burukluk vardı. Villiers, kadının daha eğlenceli bir şey bulamayınca dine razı olduğu sonucuna vardı.

“Günaydın,” dedi. “Ben, Villiers Dükü’yüm. Siz Bayan Jobber mısınız?”

“Ha.” Kadın karşısında bir dük görünce açıkça apışıp kalmıştı. Gerçi Villiers kendini hiç kandırmıyordu, bu krallıkta onun kadar dük gibi görünen kimse olmadığını farkındaydı. Bu sabah giydiğı soluk gül kadifelerle Kral’ın sarayını da şereflendirebilirdi.

Onun yerine yıpranmış görünen küçük bir evin önünde duruyordu. Bu ironi onu etkilemiyordu. İnsan hem dünyadaki bütün kadifeleri giyebilir hem de çocuğunun Stepney’deki küçük bir evde yaşadığını öğrenebilirdi.

“Oğlum için geldim,” dedi kadına.

Bayan Jobber’ın gözlerinde acı bir şimşek çaktı. “Onu alıyor musunuz?”

Elbette kadın çocuğa karşı bir sevgi besliyordu. Bu her makul ebeveynin tercih edeceği şeydi. “Eğer izin verirseniz,” dedi, başını eğerek.

Kadın kapıyı açık bırakarak bir adım geriledi, Villiers uşağını dışarıda bırakarak loş evde kadını takip etti. Ev un ve elma gibi kokuyordu. “O biraz kestiriyor,” diye fısıldadı kadın.

“Kestirmek?” Villiers’in tahminine göre bu çocuk on iki yaşında olmalıydı. O yaştayken hiç kestirmezdi. Yani hatırladığı kadıyla.

“Sessiz olmalıyız,” dedi kadın. “Tabii hepsi beraber uyuyorlar.”

“Çok çocuk kabul ediyor musunuz?”

“Şu an beş tane var, dört kız ve o. O çok tatlı.” Durdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak döndü. “Size hiç kimse bu çocukları nasıl yetiştirdiğim hakkında bir şey söyledi mi? Çünkü bu bir yalan. Hiç beşten fazla almam ve kendi yatakları vardır. Her pazar kiliseye giderler ve gün aşırı temiz önlük giyerler. Hiç...”

“Size inanıyorum” dedi adam. Bunu yapmak adamın canını sıkmasına rağmen, sanki kadına bir açıklama borçluydu. “Oğlumu kendi evimde büyütmeye karar verdim.”

“Kendi evinizde mi?”

Yüzünde ani bir can sıkıntısı ifadesi oluştu. “Piçlerimi kendi çatımın altında büyüteceğim.”

“Aman Tanrım,” dedi kadın, hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. “Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak. Onu seviyorum.” Rengi solmuş ama temiz mobilyalarla dolu oturma odasının kapısını açtı. “Eğer burada beklerseniz, usulca gider onu getiririm. Korkarım biraz huysuzlanabilir.”

“Ben çoğunlukla huysuzum,” dedi Villiers otururken. “Bu özelliği olmadan benim oğlum olamaz zaten.”

Çocuk onun değildi.

Bu çocuk bir kanepede kadar tombuldu, tabii kanepeler bebek boyunda olsalardı... Gözleri o şişko yüzden fırlayan küçük siyah kuş üzümlerine benziyordu. Villiers bebekten birden tiksinimişti.

Çğlıklarına bakılırsa bebek de aynı şeyi hissetmişti.

Villiers ayağa kalktı. “Korkarım bir hata oldu,” dedi şişman domuz yavrusunu gayretle okşayan ve kulağına bir şeyler fısıldayan kadına. “Benim oğlum on iki yaşında ve adı Tobias.” Onun seçeceği bir isim değildi ama fena da değildi.

“Ne?”

Çocuğun zırlıdamasından dolayı sesini yükseltti.

"Benim oğlum dokuz yaşında. Belki de on," diye ekledi tam emin olamayarak.

Kadın, şoka uğramış gibi boş gözlerle ona bakarak bir sandalyeye çöktü. "Siz Juby'nin babası mısınız? Siz Juby'nin babası mısınız? Bir centilmen olduğundan fazlasını bilmiyordum, Templeton öyle söylemişti."

"Bir dük, *centilmendir*," diye bilgilendirdi onu Villiers, cebindeki büyük boy kâğıdı çıkarıp gösterme arzusuna direnerek. "Ve oğlumun adı kesinlikle Juby değil, Tobias."

"Biz ona Juby deriz."

"Ah." Bu üzücüydü. Kulağa neredeyse yarış kazanacak bir ata verilecek bir isim gibi geliyordu. "Lütfen Tobias'ı çağırır mısınız? Böylelikle yolumuza gidebiliriz."

"O burada değil," dedi kadın ona bakmaya devam ederek. "Bence, bir benzerlik var. Onun kendine has bir tarzı var ve sizde de aynısı var."

"Onu çağırır mısınız lütfen?"

"O artık burada yaşamıyor. Templeton okula gitmesi gerektiğini söyledi." Kadının yüzü karardı. "Size şu sizin Templeton denen adamınızı sevmediğimi söylemem gerek."

"Çocuğu okula yolladığı için mi?" diye sordu Villiers, zihninin bir köşesinde Templeton'ın neden okulun değil de bu evin adresini verdiğini merak ederken.

"Tıpkı bir dük havasıyla gelip eve bakındığı için," dedi kadın kaşlarını çatarak. Omzundaki şişkoyu tekrar uyutmayı becerebildi. "Ve ne bir doğum günü hediyesi ne de o tür bir şey getirdi. On İkinci Gece'de bile bir şey vermedi. Sonra günün birinde çıkageldi ve Juby'yi, sizin bile haberiniz olmadan alıp okula götürdü."

"Ben çocuğın bakımına hiçbir sınır koymadım," dedi Villiers. "Templeton talimatlarımın uygun hediyeleri de kapsadığını anlamadığı için üzgünüm." Böyle bir şeyi kendi asla akıl edemezdi. Ertesi gün Bayan Jobbers'a oldukça cömert bir miktarda para yollarını kafasının bir kenarına yazdı.

"Yüzünüze bakınca bundan haberdar olmadığınızı görebiliyorum," dedi kadın uysallıkla bebeği uyutmak için sallarken. "En azından buradasınız. Bilirsiniz işte, hayatı boyunca çocuğuna hiç elleşmeyen bir sürü adam var. Bebeler benim evimden çıraklık eğitimine giderler ve bu da her şeyin sonu olur."

"Bana okulun adresini verebilir misiniz?" diye sordu Villiers. Kadının omzunda duran şişman bebeğin salyaları akıyordu. Villiers evi terk etmek için inanılmaz bir dürtü hissetti.

"Onu Wapping'deki Grindel'e götürdü," dedi kadın. "Ben olsam orayı seçmezdim. Juby için uygun değil. O akıllıdır. Her şey olabilir. Onu ister kuyumcu çırağı ister eskici yapın, o yine gidip Londra valisi olur. Biz ona hep böyle takılırdık. Tıpkı Dick Whittington gibi Londra valisi olacağını söyledik.

Villiers derin bir iç geçirdi. Kadın Juby'den bahsetmeye devam ederek onu kapıya doğru takip etti. Villiers kapının tam önünde duraksayarak, "Tobias'a kaç yıl baktınız?" dedi.

"Birkaç haftalıkken bana getirildi," dedi kadın hemencecik, "ve Templeton onu benden iki yıl önce aldı. Bebekken çok çirkindi, tahmin edeceğiniz gibi çok zayıftı." Sevgiyle kucağındaki tombul çocuğu okşadı. "Edward gibi değildi. Edward bir baronun oğlu, bilirsiniz işte." Sırtını dikleştirdi. "Sadece en iyilerini alırım."

"Bu zahmetiniz için yeterince ödeme yapıldı mı?"

"Talep ettiğim gibi ayda dört gine ve bunun için teşekkür ederim. Artı tüm doktor masrafları, gerçi Juby pek hastalanan

bir çocuk değildi. Onu tombullaştırmayı başardıktan sonra oğlanı hiçbir şey etkilemedi.”

Villiers için için inledi. Demek orta boyda bir koltuk arıyordu.

“Juby’ye bayılacaksınız,” dedi kadın. “Biz onu çok özlüyoruz. Kızlara oyuncak bebekler yapardı. Tahta parçalarından ve sicimlerden. Kızlar masal anlatması için hep peşinde koşarlardı.”

Bu bilgi Villers’a tek bir fikir verdi: Juby onun oğlu olamazdı. Mümkün değildi.

“Onu almanız oldukça garip. Ahırda mı duracak? Atları sever.”

O isme sahip biri için bu çok doğal olurdu. “Madam,” dedi Villiers, “ahırda durmayacak.”

“Mutfakta iyi değildir,” diye ahkâm kesti kadın. “Aşçı fenalık geçirir. O çocuk yemeyi seviyor.” Kadının gururla gözleri parladı.

“Onu doyurmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Kadın elini uzatarak koluna dokundu. Villiers donakaldı. Dokunulmaktan hiç hoşlanmazdı. “Ara sıra beni ziyaret etmesine izin verecek misiniz? Templeton onu Grindel’e götürdüğünden beri iki ya da üç kez gördüm. Bir keresinde kaçıp geldi ama onu tekrar geri götürdüler. Onu gerçekten özlüyorum.”

“Elbette,” dedi bir adım gerileyerek. Böylece kadının eli kolundan sıyrılmayı başardı. Sonra tekrar selam verip kadını kucağında uyuyan bebekle kapı eşiğinde bırakarak ayrıldı.

Yoğun bir baş ağrısı ve tüm olanları unutmak gibi bir isteği vardı. Juby adında bir çocuğu olamazdı. Bu kabul edilebilir bir şey değildi. O Villiers’tı. Bir düktü.

Bu çocuğun gerçekten onun olduğunu nasıl bilebilirdi? Bir centilmenin oğlu demişti kadın. Herhalde Templeton çocuğun babasının bir dük olduğundan bahsetmişti, değil mi?

Tüm bu ziyaretin nahoşluğundan içi bulandı. Salyaları akan çocuk, aptal bir takma isim, eski püskü, sefil bir ev.

Beyefendiler bu tarz şeyleri dert etmezdi. Gayrimeşru bir çocuk, onun *gerçek* çocuğu olamazdı.

Bu iddiası da mantıklı değildi.

Tobias onun oğluydu. Annesini hatırladı... Fenela. Çekici bir kızdı, İtalyan bir opera şarkıcısı, hamile olduğunu anlayınca öfkeden delirmişti.

Kız çığlıklar atmıştı, Villiers gülmüş ve en sonunda Fenela'nın seyahat ettiği zamanlarda çocuğun bakımını üstleneceğine söz vermişti. Hatırladığı kadarıyla, tüm opera topluluğunu yedi ay boyunca desteklemişti. Keyifli gece görüşmelerine, kız hem ondan hem de kendi şişmiş ayak bileklerinden nefret ettiğini söyleyene kadar devam etmişlerdi.

En sonunda Templeton ona oğlunun varlığını ve çocuğun iyi bir yere yerleştirildiğini bildirmişti ve hepsi buydu.

Hatta isminin neden Tobias olduğunu da biliyordu. Çünkü Fenela, Tobias adında alçak bir baron tarafından baştan çıkartılan masum bakire bir kızın şarkısını söylüyordu. Baron kızın sevgisinden faydalanmış, ona kur yapmış ve sonunda onu cezbederek zina yapmıştı.

Şimdi o alçak baron gelişmiş ve şişman Juby'ye dönüşmüştü.

Juby.

Villiers arabasına binerken ürperdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Aynı sabah, daha sonra

Elijah bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir hisle uyandı. Ama ne yanlış olabilirdi ki? Jemma'yla birlikte sabahın ilk ışıkları perdeden süzülürken sonunda uyuyakalmışlardı. Şu an Jemma'nın arkasında uzanıyordu, yuvarlak poposu bedenine yaslanmıştı ve Elijah ona sarılmıştı.

Bir an sevinç hissetti... Ama hâlâ o iğrenç huzursuzluk hissi geçmek bilmiyordu. Bir süre sonra yataktan usulca kalktı. Jemma, kolları bedeninden ayrılırken, hafifçe dudak büktü ama sonra diğer tarafa dönerək yastığa gömüldü. Saçları dağılmıştı ve tıpkı ona söylediği gibi ipeksi; uyusuk gün ışığı rengindeydi.

Huzursuzluk yine belirdi. Normalde sadece Jemma'yı görmek bile kasıklarını ateşlerdi. Ama bu sabah olmadı. Bunu fark edince yine tedirgin oldu.

Kalbi tekliyordu. Aslına bakılırsa onu uyandıran daha önce hiç yaşamadığı bu durumdu. Yataktan sıçrayarak kalktı ve birkaç adım attı. Bazen küçük bir egzersiz bile zamanlamayı ayarlamak

için yeterli olurdu. Ancak kalbi sanki doğru ritmini unutmuş gibi göğsünün içinde sıçrayıp duruyordu.

Çıkıp ata binmeliydi; bunu yapmak genellikle ritmi düzene sokardı. Usulca Jemma'nın odasından çıktı ve kendi odasına geçti.

Bir uşak kapısını vuruğunda, banyosunu yapmış, ceketini giyyordu. Karşılıklı fısıldaşmalardan sonra özel uşağı geri geldi ve "Ekselansları, Bay Fowle sizi rahatsız ettiği için üzgün ancak saygıdeğer Howard Cheever-Chittlesford sizi aşağıda bekliyor," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Elijah. "Pitt tarafından mı gönderilmiş?"

"Bir şey söylemedi, Ekselansları." Vickery ona peruğunu uzattı. "Yanında başka bir beyefendi daha var, Lord Stibblestich."

Elijah sıkıntıyla iç geçirdi. Cheever-Chittlesford kendi hitap kabiliyetiyle gurur duyan önemsiz bir bürokrattı, Elijah ise onun bu konuşma yeteneğinin yanlış taktiklerle kullanıldığını fark eden tek kişiydi. Cheever-Chittlesford, köle ticaretinin mantıklı bir iş olduğunu savunacak ve Pitt'in bunu yürürlükten kaldırmak için çok bastırmaması gerektiğini söyleyecek tipte biriydi.

Alçak ya da değil, Cheever-Chittlesford, Pitt'in yakın bir danışmanı ve Stibblestich belediye başkanının irtibat görevlisiydi, bu yüzden Elijah peruğunu düzeltilti ve aşağıya inmek için hazırlandı. Neyse ki kalbi sakinleşmiş, düzensiz olsa bile, daha yavaş atmaya başlamıştı: Ne sakin ne de korkulacak gibiydi.

Cheever-Chittlesford pencerenin önünde duruyordu, Stibblestich ise sabah sabah bir kadeh şarap almıştı.

Elijah kütüphaneye girdi. Pitt'in danışmanlarından biri olarak kendisi ile unvanı arasında bölündüğünü hissediyordu. Pitt'in olduğu yerde, o bir dük olmaktan çok bir danışmandı.

Şimdiyse kendini tamamıyla bir dük gibi hissediyordu. Kurnaz bir devlet adamı olan Cheever-Chittlesford, bunu derhal fark

etti. Selamı, ona Lordlar Kamarası'nda verdiğiinden daha derin ve saygılıydı.

"Bay Cheever-Chittlesford," dedi Elijah hızla. "Lord Stibbles-tich. Sizin için ne yapabilirim?"

Cheever-Chittlesford konuya hemen dalacak tipte biri değildi; Elijah binlerce defa onun başkalarını konuşmaya kıskırttığını görmüştü. Daha da iyisi, her iki tarafın en iyi savlarını ortaya dökceği çirkin bir kavgayı kızıştırabilirdi. Hiçbir şey demeden sessizce dinler ve sonra konuyu tam ne zaman ele geçireceğine karar verirdi.

Stibblestich ise bir tartışmaya girmek için beklemezdi. Konuşmadan önce nadiren düşünürdü, bu yüzden de sözleri hep hakaret seviyesinde olurdu. "Konu eski gemiler." dedi ciddi bir sesle. "Bizzat Kral'ın kendisi tarafından bu yüzen ucubelere bir çözüm bulmakla görevlendirildik."

Elijah yüz ifadesini keyifli ve kayıtsız tuttu. "Daha önce de kabul ettiğimiz gibi, zor bir sorun," diye homurdandı.

"Onları yakmayı önerdim," dedi Stibblestich. "Bu en iyi çözüm. Hepsini yakalım!" Başını birkaç kez coşkuyla salladı. "Hurda gemilerde kana susamış suçlulardan başkası yok. Şehre tıpkı sıçanlar gibi veba saçıyorlar... Sıçanlar gibi," diyerek bitirdi, görünüşe göre başka bir kelime bulamamıştı.

Elijah, Cheever-Chittlesford'a döndü. "Hurda savaş gemilerinin hapishane olarak bırakılmaması elbette mükemmel bir fikir."

Cheever-Chittlesford yenilmiş gözüküyordu ki bu alışılmış bir durum değildi. Elijah'nın gözleri kısıldı. "Onları yakalım derken tam olarak neyi kast ediyorsunuz?" diye sordu Elijah, Stibblestich'e dönerek.

"Yakıp kül etmek," dedi adam hemen. "Tüm sorunlarımızı çözecek. Aynı sorunla sil baştan karşı karşıya kalacağız ama ye-

nilerini yerleştirecek başka bir yer bulabiliriz. İsyanlar sırasında Kral'ın kendisi tehlikede idi!" Gözlerini öyle bir açtı ki âdeta tüm yüzü gerildi.

Elijah'nın kalbi sertçe attı. "Yani gemileri içindeki suçlularla yakmaktan bahsettiğinizi mi anlamalıyım?" Arkasındaki saat kadranının kalbi kadar sert atışlar yaptığını duyabiliyordu. Bu kabul edilmez bir şeydi... Barbarlıktı. Sırtını kaskatı hale getiren öfkeyi tüm bedeninde, asılan yüzünde hissedebiliyordu.

Stibblestich veba hakkında bir şeyler atıp tutuyordu. Elijah, ona gözlerinde bir özür gölgesiyle bakan Cheever-Chittlesford'a döndü, böylece Elijah hükümetin fikri değerlendirdiğini anladı. Bir anda öfkeden kudurdu ve umudunu kaybetti. Çok, çok aptal ve vahşilerdi.

Bir gayretle, delilere yollarının yanlış olduğunu göstermek için kullandığı mantıklı ve sakin ses tonunu buldu. "Eski gemileri yakmaya niyetlisiniz."

"Bu doğru," dedi Stibblestich. Sesinde bir tatmin vardı.

"Şu anda demirlenmiş oldukları yerde mi yakacaksınız?"

"Bütün mesele bu! Ayaklananlara bir ders vermeliyiz. Öylesine geçip gitmesine izin veremeyiz: Kral'ın kendi yatı kirli, suçlu ellerle yağmalandı. Kral'ın soylu tebaasına ateş açıldı. Ama bu en kötüsü değildi."

Elijah kaşlarını çatı. "En kötüsü neydi?"

"*Cosway Düşesi o yattaydı!* O suçlular tarafından yakalandı, tartaklandı, belki de kirletildi..."

Cheever-Chittlesford lafa karıştı. "Kısacası onu esir almışlar, kocası tarafından kurtarılmış."

"Cosway Dükü'nü suya atmışlar!" dedi Stibblestich, sesini daha da yükselterek. "Dük ve Düşes sahile yüzmek zorunda kalmışlar."

“Olur şey değil,” dedi Elijah karısının, arkadaşı Isidore’un Thames Nehri’nde hazırlıksız bir banyo yaptığından haberi olup olmadığını merak ederek.

“Geçmişte de gemilerde ayaklanmalar olmuştu,” dedi Stibb-
lestich, “ama daha önce de söylediğim gibi, bu sefer *fazla ileri*
gittiler! Bunların bir örnek teşkil etmesi gerekir! Bir değil, iki
soyluya dokundular... Hayır, saldırdılar!”

Cheever-Chittlesford tekrar boğazını temizledi. “Elbette, Dük
ve Düşes’in sağlıkları yerinde.”

“Masumları ve dürüstleri gözeten Tanrı’nın yardımıyla,”
dedi Stibb-lestich. Nefesi içki ve salamura yumurta kokuyordu,
Elijah’nın midesi bulandı.

“Ve Cosway Dükü, karısını ele geçirenleri yere serebildiği
için,” diye ekledi Cheever-Chittlesford.

“Eğer *ibret-i alem* olsun diye bir ceza vermezsek böyle şeylerin
sonu gelmez,” dedi Stibb-lestich. “Ülkedeki en ileri gelen soylulara
saldırmaktan, onları taciz etmekten çekinmeyeceklerdir. Böyle
iğrenç bir şeye izin veremeyiz!”

“Ayaklanmaya karışan gemiyi yakmanın diğer mahkûmlara
gözdağı vereceği düşünülüyor,” dedi Cheever-Chittlesford topukları
üzerinde ileri geri sallanarak.

Cheever-Chittlesford kötü bir adam değildi. Ancak pragmatik
biriydi ve Elijah onun büyük ölçüde baskı altında kaldığını tahmin
ediyordu. Başka hiçbir şey Cheever-Chittlesford’un bu evdeki
tavırlarını açıklayamazdı. Elijah, para veya güç ile tüm prensip
duygularını bir kenara bırakmayan biri olarak Pitt’in vicdanı
olarak hizmet veriyordu.

“Geminin içindeki insanları yakmak doğru değil,” diye belirtti
Elijah. Gerçeği hemen masanın üzerine yatırdı. “Bu Tanrı’nın ve
bizim yasalarımıza aykırı.”

“Yasaları Parlamento yapar,” diye savundu Stibblestich. “Kral’la beraber. Ve bazen herkesin iyiliği için en sert çözümler seçilmelidir. Elbette, her birinin son itirafını yapasına izin verilecek. Bizler barbar değiliz.”

Ama tabii ki *barbardılar*. Elijah’nın gördüğü kadarıyla ahlak kurallarına başvurulmalıydı. Cheever-Chittlesford biliyordu. Yanlış olduğunu *biliyordu*. Fakat onları etkileyecek olan argüman bu değildi.

“Gemileri içinde kelepçeli adamlarla mı yakmaya niyetlisiniz?” dedi Elijah. “Oracıkta, tüm Londra’nın gözü önünde mi? Bunu duyuracak mısınız?”

“Kesinlikle,” dedi Stibblestich hemen. “Başka türlü suçluların asillere el sürmenin ciddi sonuçları olacağını anladıklarından nasıl emin olabiliriz? Düşünceli ve anlayışlı hukuk adamları tarafından ayaklanmaya karşı onlara verilen bu cezayı anladıklarından? Buna benzer ayaklanmalar planlayan tüm hasta suçlu beyinlere bir ders olacak.”

“Bildiğiniz gibi, bu suçluların çoğu Kraliyet Donanması’nda görev yaptı,” dedi Elijah. Bu yorum bir an havada asılı kaldı. “Gemilerde aklıktan ölmemek için bir somun ekmek çalarak mahkûm olan eski denizciler var.”

Stibblestich bile İngiltere’de terhis edilmiş askerlerin büyük problem olduğunu biliyordu. “Onlarla kendi vilayetleri ilgilenmeliydi,” dedi usulca. Ancak bu adamların geldikleri vilayetlerin tek gözlü, tek kollu ya da koltuk değnekli bir adamı beslemeye veya giydirmeye maddi gücü yetmezdi.

“Hadi, bir hayal edelim,” dedi Elijah, “Londralılar geminin yanışını izlerken ne hissedecek?”

Stibblestich konuyu hemen ele aldı. "Londralılar iyi bir gösteriye bayılır! Tyburn civarında bir katil asılırken ya da ağır şekilde cezalandırılırken yüzlerce seyirci oluyor."

"Tabii, gemidekiler katil değil," dedi Elijah. "Katiller, coşkulu seyircilerle çoktan asıldı. Katiller gemilerde değil. Oradaki suçluların çoğu fakirlikten dolayı hırsızlık yapanlar."

"Hırsızlar," dedi Stibblestich ağzı köpürerek. "Çarpar ve çarparlar. Genellikle de yaşlıları soyarlar. Yaşlı bir kadını gördükleri anda soyarlar!"

"Londralılar elbette sahilden izleyecekler," diyerek devam etti Elijah. "Çığlıkları duyacaklar."

Cheever-Chittlesford'un gözleri hafifçe alevlendi.

"Duman aşağıya doğru yayılmaya başladığında, adamlar orada sıkışıp kalacak. Sanırım bu geçmişte, medeniyetin olmadığı dönemlerde cadıların yakılması gibi bir şey olacak... Yani Kanlı Mary takma ismiyle anılan Kraliçe Mary zamanındaki gibi. Korkarım tarih böylesi olaylar üzerinde durma eğilimindedir."

"Sanmam..." dedi Stibblestich.

Ama Elijah direkt ona doğru konuştu. "Adamlar çılgın atmaya başlayacak. Alevler ilerleyecek. Ve kıyadaki herkes gemideki birilerini tanıyan birilerini tanıyacak. Bu noktada anneler kendilerini denize atmaya kalkacak. Feryatlar koparacaklar."

Cheever-Chittlesford'un dudakları ince bir çizgi oldu.

"Ah, evet feryat edecekler," dedi Elijah kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak. "Geminin yanmasının Kral III. George'un tüm hükümdarlık döneminde iz bırakan yegane olay olacağını sanıyorum. Bunu asla, kimse unutmayacak. Kıydan bu toplu kıyımı seyreden hiç kimse hayatı boyunca bundan bahsetmekten

vazgeçmeyecek.” Elijah hızla Cheever-Chittlesford’a döndü. “Kral bu tek olayla nasıl bir miras bırakmak üzere olduğunu farkında mı?”

Pitt’in nasıl bir miras bırakacağı konusu havada kaldı, Cheever-Chittlesford’unkinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Sanmam,” diye cevapladı.

“Ben hiçbir şeyin bu kadar dramatik olacağını sanmam!” diye patladı Stibblestich küstahça. “Annelerden falan bahsederek hepimizi gözyaşına boğacaksın. Ama gerçek şu ki Londralılar iyi bir idamı sever!”

“Seviyor olabilirler. Adilce yakalanmış ve itirafını yazmış olanların ki imza atmayı bile bilmeyen adamlar bunları yazmayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama bu insanların, idamını seyretmekten bütün Londra hoşlanır. Ama duvara zincirli adamların *sırf bir somun ekmek çaldıkları için* dehşet ve dayanılmaz acıyla yavaş yavaş ölmeye zorlanmalarını nasıl karşılayacaklar?”

Cheever-Chittlesford boğazını temizledi. “Eminim başka bir çözüm bulunacak.”

Elijah en ufak bir memnuniyet göstermemek gerektiğini biliyordu. Sonuçtan hoşnut olduğunu göstererek tam kazanmışken tartışmayı kaybedebilirdi.

Cheever-Chittlesford’un gözleri eski metal para gibi donuk ve anlaşılmaz bakıyordu. Ama Elijah onu kazandığını biliyordu. Cheever-Chittlesford hurda gemilerin yanmasına izin vermedi. Elijah, bilinçli bir şekilde önce Stibblestich’e sonra da Cheever-Chittlesford’a baktı. “Devlet adamlarının etraflarındakiler tarafından yargılanması muhtemeldir. Yüksek doğruluk sahibi kişiler ahlaksız kararlara karşı siperdir.”

“Bunda ahlaksız bir şey yok!” dedi Stibblestich. Kaybettiği için sesi daha kısıktı. Hüsrana uğramış gözükiyordu. Oysa nehir kıyısında durarak geminin yanmasını nasıl da zevkle izleyecekti...

"Tavsiyem şudur, böyle aşağılık suçluları Avustralya'ya yollamanın yollarını araştırın," dedi Elijah. "Büyük ve uzak bir ülke." Cheever-Chittlesford ikna olmamış gibiydi, bu yüzden ekledi: "Gelecek yıllarda, vergi alınabilecek sağlam bir sömürge olabilir."

Bu, Cheever-Chittlesford'un daha bir düşünceli durmasını sağladı.

Elijah, bu adamların mantıklı bir öneriymiş gibi birilerini canlı canlı yakmayı tartışabilme yeteneklerini de alıp evinden çıkıp gitmelerini bir anda her şeyden çok istedi. Öfkesi azalırken, yorgunluğu arttı.

Onları selamladı. "Beyler, üzgünüm ama beni bağışlamalısınız. Önceden verilmiş bir sözüm var."

"Elbette," diye mırıldandı Cheever-Chittlesford.

Sonunda kütüphaneyi terk ettiler ve antreye geçtiler. Elijah, Stibblestich'in keskin ve alaycı sesini duydu. "Edepsiz Beaumont'un elbette bir randevusu var. Duyduğum kadarıyla fahişe hastalığına tutulmuş. Ve buna nerede yakalandığını biliyorsun. Babasına bak, oğlunu al. Hep söyledim." Cheever-Chittlesford'la birlikte kapıdan çıkarken sesi azaldı.

Elijah umursamadı bile.

Kafasının içinde bir tepeden aşağı doğru hızla akan bir dere-ninkine benzer uğultular vardı. O kadar yorgundu ki bacaklarını iki kurşun çubuk gibi hissediyordu. Yatağa geri dönmeliydi.

Ama kendisi ile üst kattaki yatak odası arasındaki uzaklık aşılmaz gibi görünüyordu.

Jemma onu böyle görmemeliydi. Tepki olarak kalbinin öfkeyle attığını hissederek kendini harekete zorladı. Vücudunun tek istediği ucundan görebildiği, onu bekleyen karanlığın içine kaymak ve yatmaktı.

İnanılmaz bir irade gücüyle basamakları hiç durmadan çıktı. Odasının kapısına gelince kapıyı arkasından kapatıp içeri sızdı, sırtını ve kafasını kapıya dayadı. Görüşünde bir gariplik vardı, duvarlar dalgalanıyordu.

Bu kez uyanamama fikri geçti kafasından. Geçen sene Lordlar Kamarası'nda bayıldığında da kendini böylesine kötü hissetmişti. Aklından bir pişmanlık gelip geçti ama kendini topladı. Gemma'yla harika bir gece geçirmişti.

Önce bir ayağını, sonra da diğerini ileri attı. Yatağa pek uzak değildi. Duvarlar grileşip belirsizleşiyor, ahşap kapılar eriyordu. Kalbinin tutukluk yaptığını, nabzının giderek yavaşladığını hissedebiliyordu.

Kendini ileriye doğru itti. Ölecekse bunun yatakta olması daha iyiydi. Gösterdiği çabayla bir dağa tırmanabilirdi ama sonunda anca yatağının kenarına gelebilmişti. Ellerini uzattı ve bedeninin öne doğru düşmesine izin verdi.

Sonra, başarması uzun zaman alacak olsa da kendini döndürmeyi düşündü.

Kıyafetleriyle orada öyle yatarken, tanıdık karanlık etrafında dalga dalga çoğalırken, Elijah babasını düşündü. Hayatının büyük kısmını, şımarıkça yaşadığı ve o şekilde öldüğü için babasından nefret ederek geçirmişti. Babasının ölümüyle ilgili gerçekler onun hayatını şekillendirmişti.

Babası bu kadar aleni bir ahlaksız olmasaydı, kendisi devlet adamlarının acımasız bir atılım yapmayı düşündüklerinde tavsiye için gelecekleri biri haline gelebilir miydi?

Taşra evinden şehir evine yuvarlanan, ona düşes olmaya uygun bir kadınla evlenen, beşikten mezara kadar hayatının ve sözlerinin etkilerini düşünmeyen herhangi başka bir dük olurdu muhtemelen.

Bu düşünceyle huzur buldu. Çünkü babası genç yaşta ölmüştü ve Elijah zamanı hep ensesinde hissetmişti. Ve bu onu daha sıkı çalışmaya sevk etmişti. Bu ona zayıflara ve muhtaçlara büyük bir haksızlık yapılmadan önce bazen müdahale etme olanağı vermişti.

Hatta bu onu, bir gece önce paylaştıkları tarifsiz keyfi almak için Jemma'yı Paris'ten geri getirmeye itmişti. Babası, Jemma ile kendisinin paylaştığı gibi bir aşkı asla bulamamıştı.

Müteveffa Dük başı kesilmiş adamların portreleriyle dolu bir evde yaşamıştı. O ise yalnızca bir yıl için bile olsa Jemma'nın varlığıyla süslenmiş bir evde yaşamıştı.

Gülümseyerek kendini karanlığa bıraktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Elijah uyandığına oldukça şaşırmıştı ancak Jemma'yı kocaman açtığı gözleriyle yatağın yanında dururken bulduğuna hiç şaşırmamıştı.

Jemma hıçkırarak onun adını söyledi.

"Her şey yolunda," dedi Elijah zorlanarak. "Geri geldim."

"Nöbet geçirdiğini sandım, çok aptalım," dedi Jemma onun elini sıkıca tutarken. "Aklımdan tamamen çıkartmışım. Bizim yüzümüzden mi..."

"Hayır!" dedi hızla. "Bu sabah Stubblestich ziyarete geldi." Jemma yutkundu, Elijah onun Parlamento'yu bırakması konusundaki ricasını tekrarlamamak için belli bir gayret sarf ettiğini görebiliyordu.

"Bana biraz zaman ver," diye mırıldandı. "Vickery'nin hazır tuttuğu ilaçtan içip biraz kestirim."

Jemma'nın dudakları titriyordu ama toparlandı ve kocasının elini bıraktı. Bir saat kadar sonra Elijah uyandı, başının ağrısı geçmişti, sadece göğsünde pişmanlık acısı vardı.

Jemma'yı kütüphanede, boş satranç tahtasına bakarken buldu. Kafasında bir oyun oynamadığını anladı. Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Benimle bir yürüyüşe var mısınız?"

Jemma ona baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Çok üzgünüm," dedi Elijah çaresizlikle.

"Yürümek isterim ama burada değil. Ne yan komşu Lady Lister'ı ne de tanıdık bir başkasını görmek istiyorum."

"Roma hamamının bahçesine ne dersin?" diye önerdi Elijah. "Bir gün tekrar gideriz demiştik."

Gerçek, sessizliğini koruyarak aralarında duruyordu. Eğer şimdi gidemezlerse, bir daha asla gidemeyebilirlerdi.

Hizmetçiler ne zaman ortadan kaybolmaları gerektiğini bilirdi. Kimsenin –ne Fowle'un, ne de bir uşağın– gözüne görünmeden arabaya bindiler. Jemma tıpkı yaralı bir kuş gibi eşinin kolunun altına girdi. Ve sonra hamamdaydılar.

Hava yağmurluydu. Yağış yoğun değildi, baharın daha yeşil gözükmesine yetecek kadar yağıyordu. Her yaprak âdeta boyası henüz kurumamış gibi yeni, canlı ve parlak görünüyordu. Hatta ılık bile yeşil görünüyordu.

Ufak tefek keşiş onları her zamanki gibi kayıtsızca içeri aldı. Kapüşonunu yüzüne doğru çektiği için tek gözüken burnuydu. Elijah bahçede dolaşacaklarını söyleyince burnuyla onayladı ve kırık sütunların arasından aceleyle uzaklaştı.

"Kim bu adam?" diye sordu Elijah sessizliği bozarak. "Neden hamam işlettiğini biliyor musun?"

"Beş kişiler," dedi Jemma. Sesi fazla kontrollüydü. Ağlamaya ihtiyacı var, diye tahmin yürüttü. "Tek yaptıkları hamamla ilgilenmek."

"Bahçeyle ilgilenmedikleri kesin." Bahçe de hamam kadar bakımsızdı. Fazlaca büyümüş çalı çırpıların kapladığı bir yolda dolanmaya başladılar. Çiçekli sarmaşıklar alçak duvarları örtü gibi sarmış ve aşağı doğru süzülerek kaldırımlara uzanmıştı.

Ağaç gövdeleri yağmurun etkisiyle parlak bir siyaha bürünmüştü, yaprakları diplerinde biriken suların oluşturduğu birikintilere yansiyordu.

"Zamanlarını dua ederek geçirdiklerini düşünüyorum," dedi Jemma, Elijah adam hakkında soru sorduğunu unutacak kadar bir süre geçtikten sonra.

"Apollon'a mı dua ediyorlar?"

"Şifa tanrısı." Hızla Elijah'ın elini tuttu. "Ah, Elijah. Senin için dua etmelerini istemek delilik mi olur?" Ona doğru döndü.

Elijah onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Evet, bence olur. İnsanların Apollon'dan iyilik istediğini düşünmüyorum. İnsanlara ilaç sanatını verdi ama Lord Piddleton'ın gut hastalığını tedavi etmeye söz vermedi."

"Sen hafif bir gut vakasından muzdarip değilsin," dedi Jemma gerilerek.

"Peki, ne zaman istersen sorarsın."

Ama Jemma düşünmeye başlamıştı. "Sorun insanın nerede duracağı. Buradaki keşişe soracaksam, kilisedeki rahibe de sormalıyım."

"En azından, başpiskoposa," diye önerdi Elijah. Her şeye rağmen tuhaf bir şekilde mutlu olmaya başlamıştı.

Jemma kaşlarını çatı. "Benimle alay etmeye nasıl cüret edersin!"

"Bugün ölmedim," dedi Elijah keyifle. "Seninle yürüyorum ve ellerinde eldivenlerin yok, bu yüzden parmak uçlarını öpmek için

içimde dayanılmaz bir arzu duyuyorum.” Elijah eşinin parmaklarını öptü. “Ve dudaklarını.” Elijah bu kez eşini dudaklarından öptü.

“Çok güzel dudakların var, Jemma.” diye fısıldadı bir süre sonra. “Dolgun ve yumuşak. Seni ısırasım geliyor.”

Jemma’nın tebessümü o kadar güzeldi ki onu tekrar öptü, bir adam çekici bir kadını öperken aynı anda umutsuzluk hissedemeyeceği için, bambaşka bir şey hissetmeye başladı.

Jemma kollarını onun boynuna dolamıştı ve Elijah kürkleri mantosunun düğmelerini açıp ellerini içine soktuğunda orah olmamış gibiydi.

Elijah neredeyse yüksek sesle inledi. Dolgun göğüsleri ellerini doldurduğunda çılgına döndü. Muhteşem güzelliğini gizleyen zarif pilili kumaşı üstünden sıyrması bir saniye bile sürmedi.

Bahçe son derece sakindi. Hamamı bile göremeyecekleri kadar uzağa yürümüşlerdi. Yoldan ses gelmiyordu, sadece yağmur sonrası neşelenen tarla kuşunun belirgin şarkısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Dünyanın varoluşundan bugüne, bir adamın Âdem gibi kendi Havva’sıyla sevişeceği bir an varsa o an bu andı. Daha fazla gü-rültü çıkarmadan, Elijah, Jemma’yı eğerek yolun kenarındaki bir dar bir banka yatırırverdi. Jemma ıslak mermer zeminden dolayı ufak bir çığlık attı.

Elijah onun tepkisini umursamadan, önünde diz üstü çöktü. Elleriyle göğsünün kıvrımlarını keşfetti ve sonra dudaklarıyla okşayışlarına devam etti. Jemma itiraz etti hatta kocasının saçlarını çekti. Ama Elijah acı ve keyifle karışık şehvet duygusuyla karısını emerken, kendini canlı ve ilkel hissetti. Onun bedenini, ruhunu tanıyordu, beline sarıldığı sırada Jemma teslim oldu. Jemma’nın başı arkaya düştü ve boğazından hırıltılı bir inilti çıktı. Dilinin altındaki pürüzsüz, süt ve bal tadında ten, dünyanın ona sunabileceği

en lezzetli yemek gibiydi. Onu azıcık ısırды; Jemma inledi, bu ses Elijah'ın karnından bacaklarına kadar bir ateş dalgası yolladı.

"Sevgilim," dedi Elijah, "beni öldürüyorsun."

Jemma'nın bedeni kaskatı oldu.

Onu yeniden ısırды. "Lafın gelişi, şapşal." Affedilmek için eşini tekrar yaladı.

"Bana sakın isim takma," dedi Jemma ama sesi oldukça duygusaldı ve ona sahip olduğunu anladı. Henüz ölmemişti. *Henüz ölmemişti.*

Onu tüm vücudu titreyene kadar okşadı, ısırды, Jemma onu itmekten çok omuzlarını kendine doğru çekiyordu ve Elijah ayağa kalktı. "Gitme vakti geldi, sevgilim." Elinden tutup ayağa kaldırırken onu seyretmeden edemedi. Çıplak göğüsleri ile etekleri, sersemlemiş bakışları ile kırmızı dudakları arasındaki zıtlığı seyretti.

"N-ne?"

Sofistike Jemma'sının gözlerindeki bu bakışa bayılıyordu, ona dokunmayı bıraktığı için aşk acısı çeker gibiydi. Sanki ona olan ihtiyacı iyi yaptığı diğer birçok şeyi, mantığını, satranç taşlarını düşünemeyeceği kadar fazlaydı. İyi olduğundan emin olmak için onu bir kez daha öptü ve yola doğru çekti.

Havada sabah yağmurundan kalan sis asılıydı ama yolun heykelli küçük bir meydanda son bulduğunu görebiliyordu. Harika. Ona düşünme fırsatı veremezdi, bu yüzden başının altına kendi paltosunu ve onun kürklü mantosunu yastık yaparak onu sırtüstü yere yatırması bir an sürdü. Jemma farkında değildi ama çizmelerini de çıkarmıştı.

"Sadece bir öpücük," dedi Jemma neler olduğunu anlamaya başlayarak. "Öpüşmek dert değil, Elijah. Ancak bu son derece..."

Hızlı olması gerekiyordu, bir elini eteğinin altına soktu. Jemma yumuşak ve ıslaktı ve söylemeye çalıştığı tüm tedirgin ifadelerinin yerini ağzından çıkan bir inilti aldı. Her konuşmaya başlayacağı sırada, Elijah yumuşak dokunuşlardan sert okşamalara geçti. Jemma iki inilti arasında soluk soluğa, "Yapmamalıyız... Yağmur mu?" ve "Hayır!" gibi saçma şeyler söylemeyi becerdi.

Elijah parmaklarını dans ettirerek, inlemelerini ağzıyla engellemeyerek Jemma bedenini sağa sola çevirip eline karşı koymaya çalışana kadar ağırdan aldı.

Bekledi... bekledi... tatlı Jemma karşı koyamayacak, savaşılmayacak hale gelene kadar parmaklarını ağır ağır oynattı.

Yağmur yeniden atıştırmaya başladı, ikisini de serinletecek kopardı. Jemma hayır demeyi bıraktı ve ardı ardına, bir şarkı gibi, Elijah'nın adını sayıklamaya başladı. Sesinde öyle bir şey vardı ki Elijah hissettiği şefkat duygusuyla içgüdüsel olarak başını iki yana salladı. Aptalca bir şey söylemektense, eteğini yukarı sıyırdı, parmakları ve ağzıyla onun vücudunu sarsan her ürpertiye hissetmek için aşağıya kayd. Jemma'nın elleri saçlarına yapıştı ve küçük bir zevk çılgılığı attı.

"Elijah!" diye haykırdı. "Ben..." Ve parmak uçlarından ayak parmaklarına tüm bedeni sarsılarak geldi.

Şimdi onun sırasıydı. Pantolonunu sıyırdı ve yavaşça içine girdi. Kadın terli ve kaygandı, onu sütle sarmış gibiydi. Boğuk bir inilti döküldü dudaklarından.

Ama, "Kalbin için endişeliyim," dedi Jemma. Elijah ona baktı, Jemma'nın gözleri endişe ve korkuyla irileşmişti.

Dudaklarını dudaklarında gezdirdi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Neyi seviyorum, biliyor musun, Jemma?" Yavaşça ileriye doğru hareket edip onu genişleterek içine kayd. Jemma ciyakladı. "Bugün çıplak olabileceğini hiç düşünmedin."

“Elbette düşünmedim.” Jemma ona doğru bükülünce düşünme yeteneğini kaybetti. “Çıplak *olmamalıyız*,” diye belirtti Jemma. Sesinde gerçek bir suçlama yoktu.

“Sen çıplak olacağını düşündüğünde parfüm sürersin.”

“Evet,” diye soludu Jemma doğru zamanda ona doğru abanırken.

“Parfüm sürmediğinde sana bayılıyorum. Çok güzel kokuyorsun,” diye fısıldadı Elijah ona sokulurken. “Temiz yağmur ve ateşli kadın gibi kokuyorsun.”

“Elijah!” Sesi bu bir skandalmış gibi çıktığı için Elijah önemsemedi.

“Şimdi şunu yapacağım...” Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve ona ayrıntılarıyla tam olarak neden bahsettiğini söyledi. Kocasının ifadesi nefes kesici bir kabalıkta olduğu için Jemma yine tedirginlik hissetti ve onu tatlı tatlı öperek devam etti. Sevişmek bu kadar... bu kadar sevgi dolu olmamalıydı.

Elijah bu düşünceden kurtuldu, başını arkaya attı ve bastırdı. Ama içini doldurduğunda Jemma çığlık attı, Elijah'ın omuzlarına sarıldı, iniltisinde korku vardı.

Elijah gözlerini açtı. “Jemma?”

“Senin için korkuyorum,” diye soludu Jemma. Burnunda yağmur, saçlarında ısıltı vardı ve öyle güzel gözüküyordu ki Elijah'nın durması için kendini çok zorlaması gerekti. Buna rağmen kendini durduramadı ve biraz daha ileri iteledi. Hâlâ onunla olduğundan emin olacak kadar.

Öyleydi de, çünkü hızlı bir soluk aldı ve tırnaklarını omzuna batırdı.

“Çok terledim,” dedi Elijah tekrar durarak.

“Bu kötü mü?” Jemma'nın gözleri yine irileşti.

"Hayır! İyi. Hatırla, sana düzenli egzersiz kalbime yardımcı oluyor demiştin."

"Evet, ama bu..."

"Öyle. Eğer beni şimdi durdurursan, bedenime korkunç bir şok olur," dedi.

Jemma kaşlarını çattı.

"Kalbim normal," dedi Elijah. "Bak."

Jemma'nın küçük elleri Elijah'nın gömleğine uzandı ve bastırdı. "Hiçbir şey hissedemiyorum," diye haykırdı Jemma hüsrarla.

Elijah inleyerek geri çekildi ve gömleğini başının üzerinden çekerek çıkardı. Jemma ona bakmayı seviyordu. Gözlerinin biraz da olsa karardığının farkındaydı. Elijah hemen tekrar olması gerektiği yere döndü.

"Şimdi kalbimi takip edebileceksin," dedi sırtarak Elijah çünkü duramıyordu.

Jemma ona vurdu. "Elijah, fark etmediysen diye söylüyorum, açık alanda sevişiyoruz. Ya küçük keşiş çıkagelirse?"

"Yağmurda mı?" diye homurdandı. "Bir yerlerde ateşin karşısında kıvrılmış, sıcak bir şeyler içiyordur. Keşişler böyle yapar. Kesinlikle bahçe işleriyle alakaları yoktur."

"Sen çok bilirsin ya!" Atışmaya hazır olduğunda Jemma daha iyi görünüyordu. O hiç tanımadığı korkmuş kadına değil, kendine benziyordu.

"Söylediğim gibi işin kalbimi takip etmek, gerçi hiçbir şey olmayacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü kalbim atarken hiç bayılmam. Egzersiz kalbimi düzenli bir ritimde tutuyor. Dinlenirken ya da Stibblestich'le kavga ederken tekliyor."

Jemma onu sıkıca tuttu. "Aman Tanrım, şu an dinleniyorsun."

"Bu doğru," dedi Elijah anın muzırlığının tadını çıkararak. "En iyisi dinlenmeyi bırakayım. Kendi iyiliğim için."

Jemma'nın gözleri kısıldı. Elijah onu ele geçirdiğinin farkındaydı. Jemma yeniden tartışmaya girişmeden bacaklarının arasına kaydı.

Jemma elbette itiraz etti. Onun düşünmeye başladığı iki dakika içinde Elijah soyundu. "Elijah! Bunu gerçekten yapmamalıyız. Biz... Biz açık alandayız."

"Kıpırdama," dedi ona. Jemma'nın görüntüsü tüm kıbarlığını alıp götürmüştü. Yeniden sadece homurdanan bir erkek oluvermişti. "Seni istiyorum."

Yağmur belli belirsiz bir şarkı gibi damla damla atıstırıyordu. Pırlanta gibi parlayan bir damla Jemma'nın göğsüne düştü.

Elijah damlayı yaladı ve sonra Jemma'yı dişledi. Jemma açık alanda olduklarını unuttu, zira taş duvarların ardındaki keşiş bile bu çılgılığı duyabilirdi. Sonra Elijah onun tenine üfledi ve ona bir tane daha yumuşak, yoğun bir öpücük verdi.

Bu düşes açık alanda sevişmekten hoşlanıyor gibiydi.

Sonunda onu tam istediği kıvama getirdi, dizlerinin üzerinde yükseldi ve kendini sert bir hamleyle yine onun içine soktu. Jemma geldi. Son derece vahşi bir çılgılık ve kasılmayla bunu gerçekleştirmişti, bu lanet olası kasılma Elijah'ı da eşğin ucuna getirmişti.

Jemma, Jemma'ydı ve toparlanırken bile göğsünü okşayarak kalbini bulmaya çalışıyordu. Elijah durmadı; tüm vücudu bir görevi amaçlıyordu, sadece tek bir görevi.

"Nerede? Nerede?" diye inledi Jemma göğsünün sağ tarafını araştırırken.

“Yanlış taraf,” diyebilirdi. Jemma asla sakinleşmeyecekti, elini aldı ve kalbinin üstüne pat diye koydu. O kadar mükemmel bir ritimle atıyordu ki kendi bile duyabiliyordu.

“Kalbim,” dedi boğuk bir sesle Elijah, “mutlu, Jemma.”

Jemma parmaklarını göğsüne bastırdı, Elijah onun güldüğünü gördü.

“Yeter,” dedi geri çekilerek.

“Ama...”

“Sevişiyoruz, Jemma. Ben...” Kelimeleri daha fazla şekillendiremedi. İçine hızla girerken güzelliğini ve yüzüne yansıyan yoğun iyiliği seyretti. Jemma da karşı koyamadı. Gözlerini sıkıca kapadı, elleri huzursuzlukla kollarında, omuzlarında, göğsünde dolandı, onu okşadı, ateşledi, aynı eller sırtından aşağı kayarak poposunu tuttu.

Elijah her ikisi de yağmuru unutana kadar devam etti. Bunu sadece ikisi için yaptı: Tanrı’nın bahsettiği muhteşem zevki tecrübe edebilecek kadar şanslı kulları için.

Elijah kontrolü kaybetti. Dünya, karısının güzel kokusu, tenninin tadı ve kendi kalçalarının hareketiyle sınırlandı.

Yine de karısının korkusunun geçtiğinden emin olmak için bekledi. O çılgın atıp kendisine doğru yükselerek sarsılana kadar bekledi. Ve sonra o da uçtu. Dünya öyle güçlü bir hazla çözündü ki ateşi iliklerinde hissetti.

Elijah keyifli anlar sonrasında, kaygan taşların üstüne yuvarlanarak sırtına ve poposuna değen ıslak taşların serinliğinin keyfini çıkarttı. Kalbi düzenle atıyordu.

“Neye gülüyorsun?” diye sordu Jemma ama onun sesinde de bir tebessüm vardı.

“Bedenim mutlu,” dedi Elijah vücudunu esnetirken.

Elijah kollarını başının arkasında kavuşturdu ve onu seyretti. Orada uzanmak harikaydı. Elijah ılık yağmurda gerindi. Keşiş gelse de umurunda bile değildi. Hatta tüm Lordlar Kamarası bu patikada akşamüstü gezintisine çıkmaya karar verse ve Beaumont Dükü’nü bu yolda çıplak halde yatarken görse bile umurunda değildi.

Kimse ölmek üzere olmanın bu kadar keyifli olduğunu söylememişti. “Burada yaşayabilirdim,” dedi hayaller ülkesinde gezinirken. “Gece ve gündüz evimde kuşlar öterdi.”

“Nerede uyuyacaksın?”

“Bu koca at kestanesi ağacının altında. Kaz tüyünden bir yatağımız olacak ve her sabah kuşlar uyanmadan sevişeceğiz.”

“Sabah çayımı özleyeceğim,” dedi Jemma. Elbisesinin üst kısmını göğüs uçlarını kapatacak kadar yukarı sıyırmayı başardı. Göğüsleri her an dışarı fırlamaya hazardı.

“Bu elbise tamir edilemez,” dedi Elijah onu seyrederken. “Şu sarı kısım, üstteki pilili kumaş, sanki bir köpek çiğnemiş gibi duruyor.”

“Biri çiğnedi,” diye tersledi onu Jemma. “En azından şu anda göğüs uçlarımı kapatıyor.” Şöyle bir bakındı ve Elijah’ın giyinmek için hiçbir girişimde bulunmadığını fark etti. “Eve böyle mi gideceksin? Ya da gerçekten bu at kestanesi ağacının altında uyumayı mı planlıyorsun?”

Elijah hareket edemeyecek kadar mutluydu. “Neden olmasın? Benim örtüm baharda bu ağaçtan dökülen, şu ortası azıcık kırmızı olan küçük yeşil kalp şeklindeki yapraklar olabilir.”

Jemma, Jemma’lık yapıp ufak itiraz söylemlerine girişmedi. Tam tersine onu şaşırttı. Yine. Yağmur yüzüne damlarken döndü ve başını onun çıplak karnına yasladı.

"Bir düşesin üstüne yağmur yağarken yerde yatacağını asla hayal edemezdin," dedi Elijah bir süre sonra.

"Yağıyor sayılmaz ama haklısın. Sanırım düşesler yağmur altında yerde yatmaz."

"Çıplak kocalarıyla birlikte," diye ekledi Elijah.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor," diye onayladı Jemma. Saçları darmadağınktı ve bukleler halinde dökülüyordu, Elijah bir tutam çiçek kopararak saçlarına yerleştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jemma onu görmek için başını çevirerek.

"Seni bir pagan tanrıçasına dönüştürüyorum," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Oradaki Apollon'u görüyor musun?" Küçük taş bahçenin ortasında şal gibi bir şey giymiş bir tanrı heykeli vardı. Çit örgüsü, çayırotu ve diğer otlarla sarılmış taş bir kaidenin üstünde duruyordu.

"Zavallı şey. Kollarına ne olmuş?"

"Kırılmış" dedi Elijah. "Ama incir yaprağını korumuş. Bir erkek, hatta daha iyi tanımlamayla bir tanrı, bazı şeyleri yüzyıllar boyunca saklamayı sever."

"Biraz sıska gözüküyor," dedi Jemma eleştirerek. "Senin bacaklarını daha çok beğeniyorum. Kim bilir şu incir yaprağının altında ne vardır. Senin iki misli büyük incir yaprağına ihtiyacın olur."

"Sus. Arka bahçesinde tanrıyı aşağılama. İşte." Son bir iki çiçeği de saçlarına yerleştirdi. "Çok şanslı olmalıyım ya da Apollon birazdan canlanıp seni kendine isteyecek."

"Hatırlarsan, Apollon'un kadınlardan yana hiç şansı olmadı. Daphne onunla olmaktansa kendini bir ağaca dönüştürmedi mi? Ve şimdi nedenini biliyoruz. Küçük incir yaprağı bir yana bir de

kemikli dizleri var.” Jemma oturmaya niyetlendi, Elijah doğruldu ve onu ayağa kaldırdı. “Bu popomun ısınacağı anlamına geliyorsa tekrar düşes olmaya hazırım.”

“Bunu senin için yapabilirim,” dedi Elijah söz konusu vücut bölgesini elleriyle kapatarak. Etekleri sıırıslıkladı ve Elijah onun yumuşak, sarhoş edici kıvrımlarını hissedebiliyordu. “Tanrım, ben çok şanslıyım.”

Jemma’nın gözlerinde öyle güzel bir tebessüm vardı ki durup onu öptü. “Ve mutluyum,” dedi bir saniye sonra.

Jemma başını onun göğsüne yasladı. “Seni seviyorum,” dedi ama *mutluyum* demedi.

“Seni seviyorum,” dedi Elijah, kelimeler yüreğinden yükselmişti. “Seni seviyorum, Jemma. Seni seviyorum.”

Jemma’nın yüzünde beliren mutluluk onu utandırdı. “Sonunda bu mutluluğu bulmak,” dedi Elijah onu sımsıkı tutarak. “Bunu hak etmiyorum, Jemma. Tanrı biliyor ya seni hak etmiyorum.”

“Belki bu bir son değil,” dedi Jemma şiddetle.

“Öyleyse de, şu son hafta tüm hayatım boyunca almadığım kadar çok keyif aldım.”

Kadının kolları onu sımsıkı sardı ve duyamayacağı kadar kısık sesle bir şey söyledi. Elijah yeniden onu sevdiğini söylediğini düşündü ki bunu zaten biliyordu.

Giyindi, onu birkaç kez daha öptü ve arabanın beklediği küçük kapıya doğru yürüdüler.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aynı gün, akşamüstü

Elijah, Fowle ile hizmetçileri yolladı, gümüşlerin üstüne mum ışığının yansımalarının düştüğü uzun, maun masanın bir ucunda sadece ikisi vardı.

“Böyle nasıl yaşanır bilmiyorum,” dedi Jemma bir süre tabandaki yemekle oynadıktan sonra. Kocasına her bakışında boğazı düğümleniyor ve kendini hasta hissediyordu.

“Bunu kafama takmıyorum,” dedi Elijah.

Yemeğini yiyordu. Nasıl yiyebiliyordu? Bu durumda biri nasıl yer, uyur ve düşünürdü? Onun kalbine yardım edecek biri ya da bir yol olmalıydı.

“Bir doktora göründün mü?” diye sordu Jemma.

“Bir anlamı yok.”

“Ama göründün mü?”

Rahatsız edici, inatçı kocası omuz silkti. “Villiers beni kalp üzerine eğitim almış bir hekime zorla götürdü. Adam yıllarca yaşayabileceğimi söyledi.”

“Ya da yaşayamayacağını.”

“Birmingham’da benimki gibi kalp hastalarında harikalar yaratan bir doktor varmış. Villiers onu getirtmek için oraya bir araba yolladı.”

“Ondan umulmayan bir cömertlik,” dedi Jemma zili çalarak. “Fowle, Villiers Dükü’ne birini yolla ve Birmingham’dan gelecek arabayı ne zaman beklediğini öğren. Mümkünse, cevabı bekle.”

Fowle, bir kadının histeri sınırını fark edebilme yeteneğiyle ortadan kayboldu.

“Sevgilim...” dedi Elijah.

“Sakin. Şimdi değil.” Zihni hızla çalışıyordu. “Bunu tedavi etmenin bir yolu olmalı. Mutlaka olmalı. Birmingham’daki doktor buraya gelip seni tedavi edecek.”

“Yemeğini ye,” diye buyurdu Elijah.

Jemma başını iki yana salladı. “Villiers arabayı ne zaman yolladı? Geçen gün çok iyi bir doktor adı duydum, sanırım adı Siffle’dı.”

“*Morning Post* gazetesindeydi,” dedi Elijah kuşkonmazından bir ısırtık alırken. “Kırk uzuvlarda harikalar yaratıyor.”

“Pekâlâ, belki de o...”

“Buraya gel,” dedi Elijah sandalyesini geriye itip kollarını uzatarak.

Jemma karşı koymadı, kalbinin çılgınca atışlarını hissedebilmek için ona doğru sokularak oturdu. Kalbi düzenli atıyordu. Boğazına bir çığlık düğümlendi. Elijah, o bir kediymiş gibi saçlarını okşuyordu. “Her şey yolunda, Jemma.”

“Hayır, değil.” Sözcükler onu zorladı.

Bir süre konuşmadılar. “Pekâlâ, yolunda değil ama...”

“Sakın kabul edilebilir bir durum olduğunu söyleme,” dedi Jemma kızarak. “Kabul edilemez.”

“Bu durumla ilgili yapabileceğim bir şey yok.” Sesindeki ızdırıp Jemma’yı susturdu. “Senin de yapabileceğin bir şey yok.”

“Neden bana Paris’ten döner dönmez söylemedin?” diye fısıldadı göğsüne doğru. “Biliyordun... Bana söyleyebilirdin!”

“Villiers’la satranç maçın vardı. Ve ben seni kazanmak istedim, Jemma.”

“Zaten bana sahiptin,” dedi ızdırapla. “Her zaman bana sahiptin, Elijah.”

“Seni her şeyinle istedim. Sen Villiers’la karşılaşma yaparken, seni kazanma fırsatı yakaladım.”

“Bana söyleyebilirdin.”

“Sonra ne olacaktı? Şimdi olduğu gibi tekrar bana âşık olur muydun?” Jemma bir şey söylemeyince onu hafifçe sarstı. “Olur muydun, Jemma?”

“Ben seni zaten seviyordum,” dedi.

“Bana âşık olmanı istedim.”

“Bu çok bencilce. Seninle zaman geçirmek istediğimi hiç düşünmedin mi?”

“Beni affeder misin?”

Jemma burnunu çekti ve başını onun omzuna gömdü. “Hayır.”

“Bu son günlerde yaşadığım mutluluğu hiç yaşamadım. Sen beni baştan çıkarırken. Beni severken. Bana gülerken ya da seninle sevişmeme izin verirken. Benimle sevişirken yaşadıklarımı hiç yaşamadım.”

Dev gözyaşları Jemma’nın gözlerini yakıyordu. “Bunları bir yıl önce yapabiliydik.”

“Bir yılımız daha olabilir. Lordlar Kamarası’nda bir yıl önce bayıldım.”

Sesindeki gizli tımdan Jemma onun yalan söylediğini anladı. Biliyordu, biliyordu. Yanaklarındaki tuzlu suyun tadı dudaklarındaydı.

“Bana asla sahip olmayacağımı düşündüğüm şeyi verdin,” diye devam etti Elijah.

“Sanki yarın ölüyormuşsun gibi konuşma,” dedi Jemma. “Bunu kaldıramam. Kaldıramam!”

“Sen benim Jemma’msin. Sen terk edilmem gerektiğinde beni bırakacak ve sana ihtiyacım olduğunda eve gelecek kadar kuvvetlisin. Sen evimle, topraklarımla ve Cacky Sokağı’ndaki fakirlerle ilgileneceksin. Bunu kaldırabilirsin.”

“Hayır.”

Elijah onu kollarıyla sımsıkı sardı. “Ağlama.”

“Canım isterse ağlarım,” dedi Jemma kızarak. “Aman Tanrım, artık dulların matemini anlıyorum.”

“Anlamamalısın...”

Jemma onu dinlemedi. “Ölürsen, siyahtan başka bir şey giymek istemeyeceğim,” dedi boğazından büyük bir hıçkırık yükselirken. “Bir yıl boyunca her gün siyahlar giyerek ağlayacağım ve kimse beni bu yüzden suçlayamaz. Harriet’in iki yıl geçmesine rağmen neden kocası için yas tuttuğunu anlayamamıştım.”

“Hayır!” Elijah bağırmaya başlamıştı ama Jemma kederle sarsılmış, iki büklüm olmuş, iğrenç hıçkırıklarla ağlıyordu. Elijah kuvvetli, ılık bedeniyle eğilerek ona sarıldı, onu tuttu ve ısıttı.

“Bu doğru olamaz,” diye hıçkırdı Jemma. “Bu doğru olamaz, olamaz, olamaz.”

Elijah onu kucaklayarak yatağa taşıdı, hıçkırıklar Jemma'nın bedenini sarsmaya devam ederken orada, öylece yattılar. Çünkü doğrudu. Onu terk ediyordu.

Bir mucize olmadıkça onu terk etmek zorundaydı... Ve her ikisi de mucizelere inanmazdı.

Onlar satranç oyuncusuydu. Mantıklı ve makul insanlardı.

Bu yüzden kalpleri kırıldı.

Jemma'nın ağlaması kesilince Elijah konuştu. "Jemma, bence beni terk etmelisin."

Jemma doğruldu, gözleri yanarken şaşkınlık içinde ona baktı. "Sen şimdi ne dedin?"

"Benimle bu süreci yaşamam berbat bir şey. Sen..."

Sustu, Jemma ona vuruyordu, avuçlarını iyice açmıştı ve göğsüne vuruyordu. "Bir daha sakın beni yollamaya kalkma, Elijah! Anlamıyor musun? Neden anlamıyorsun?"

Yeniden ağlamaya başlamıştı. "*Beni bir daha asla yollamaya kalkma!*"

"Üzgünüm," dedi onu kollarının arasına çekerek. "Ben bir aptalım. Üzgünüm. Özür dilerim."

Jemma'nın yüzü üzgündü ama gözleri ateş püskürüyordu. "Bir hata yaptın ve ikimizi ayırdın," dedi Jemma. Sesi sakın ama tutkuluydu. "Senin olduğumu söyleyip duruyorsun, Elijah ama gerçek şu ki sen de *benimsin*."

Onun sesindeki ısrarı duydu ve birdenbire anladı. Jemma onu seviyordu. Onu, metresine, peşinden Paris'e gitmemesine rağmen affedecek kadar çok seviyordu.

Ama yine de bilmesi gereken bir şey vardı. Jemma'nın yüzünü ellerinin arasına aldı, kendi elinin titrediğini fark etti. "Beni affedecek misin?"

Jemma gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Sonsuza kadar seninle kalamayacağım için. Kalırdım Jemma. İnan ki kalırdım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Jemma dudaklarını dudaklarında gezdirirken. "Biliyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

2 Nisan

Ertesi sabah Jemma salona geçti ve bir insanın böyle bir şey bile-
rek nasıl yaşayabileceğini anlamaya çalıştı. Elijah'ı sürekli olarak
gerginlikle takip edip kalbini dinlemeyi istemek kendi açısından
da pek sağlıklı değildi. Elijah bundan hoşlanmıyordu. Ayrıca her
göğsünü dinlediğinde kalp atışlarının sektiğini duyuyordu ve o
an yüreğini kızgın korlar kaplıyordu.

Yine de içi korkuyla doluydu. Satranç taşlarını eline aldığı anda
parmakları titriyordu. Fowle ciddi bir ifadeyle içeri girdiğinde,
satrançtan vazgeçip çalışma odasında Elijah'ya katılmak üzereydi.

Son hızla ayağa kalkınca satranç tahtasına çarptı. Taşlar yere
dağıldı. "O..."

Zihninden geçenleri okuyan Fowle'un gözlerinde derin bir
anlayış oluştu. "O iyi, Leydim. Eğer Ekselansları bir daha bayılırsa,
odaya girmeden size haber veririm."

Yeniden yerine oturdu. "Teşekkür ederim, Fowle." Parmakları
şiddetli bir rüzgârda sallanan yapraklar gibiydi.

"Dul Düşes geldi," diye bildirdi.

Fowle'un odaya girmesinin bir sebebi olduğunu unutmuştu. "Dul... Dul Düşes mi? Dük'ün *annesi* mi?"

"Onu Pembe Salon'a aldım," dedi Fowle. "Sizin derhal ona katılmanızı istediğini belirtti. Galiba kısa süre içinde İskoçya'ya dönmeye niyetli."

"İskoçya'ya dönmek mi?" diye sordu Jemma. "Bu imkânsız! Fikrini değiştireceğinden eminim. Bizimle uzun süre kalacaktır. Lütfen, Bayan Tulip'i bilgilendir."

Jemma, Fowle'in odaya girdiğinde yüzündeki acı ifadenin ne anlama geldiğini anladı. Kayınvalidesiyle ilgili anıları hiç de hoş değildi. Dul Düşes uzun boylu ve sert mizaçlıydı. Bir erkek gibi yürürdü ve Jemma onu korkutucu bulurdu.

Duvardaki resimleri kaldırırsa yaşlı dulun vereceği tepkiden çekindiği için, Jemma evliliğinin ilk haftalarını Holofernes'in be-densiz kafasını tutan Judith'in portreleriyle dolu bir evde geçirmişti.

Paris'ten döndüğünde ise hiç düşünmeden tüm resimlerin kaldırılmasını emretmişti.

"Düşes Hazretleri," dedi bir süre sonra Jemma saygıyla reverans yaparken. Başını kaldırdığında, yaşlı dulun pek de değişmediğini fark etti. Hâlâ uzundu ve bir bastona dayanmasına rağmen hiçbir zayıflık belirtisi göstermiyordu. Ashında baston Villiers'in kılıç bastonuna çok benziyordu, her an bir silah olarak kullanılabilirdi.

Kadın keskin hatları ve geniş çizgilerle Elijah'ın güzelliğine sahipti. Ancak hatları öfkeli duruyordu ve suratındaki soğukkanlılık huzursuzluğundan kaynaklanıyordu.

"Jemma," dedi kayınvalidesi. "Paris'ten döndüğün için sana minnettarım."

Bu hayırlı bir başlangıçtı.

“Oturmalıyız,” diye devam etti. “Bugünlerde kaçıram fazlasıyla sıkıntı veriyor.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Jemma yaşlı dulun karşısına otururken. “Elijah size yazdı mı?”

“Hayır.”

“Ama biliyorsunuz.” Yaşlı dulun yüzünde onun da hissettiğine benzer bir korku vardı.

“Lordlar Kamarası’nda bayıldığını duyduğum an anladım. Hamile gibi durmuyorsun.”

“Korkarım değilim,” diye cevap verdi Jemma, için için ürpererek. “Yani olma ihtimalim var ama henüz bilmiyorum.”

“Sanırım Elijah’nın ikinci derece kuzeni olan aptal mirasa konacak. Bilirsin, adam uyluğundan göğsüne kadar her yerini vatkayla büyük gösteriyor. En azından ketum bir yaratık. Kendini beğendirmek için her şeyi yapabilir, ama yine de tam tersi olmasından çok daha iyi”.

“Elbette,” dedi Jemma neyle aynı fikirde olduğunu tam anlamadan.

Bir süre sessizce oturdular. “Sana bir şey sormaya geldim,” dedi yaşlı dul parmaklarıyla göğsünde duran boynuz şeklindeki elmas bereket iğnesini döndürürken. Parmakları romatizmadan dolayı şişti ve Jemma bir an için üzüldü. Kayınvalidesinin evde fırtına gibi estiğini, dumanın gözlere yaptığı gibi acıtan sesini hatırladı. Yaşlı dulun o zamanlar çok az kırılganlığı vardı ve elleri kuvvetliydi.

“Elbette,” dedi Jemma yeniden. Yaşlı dul gözlerini Jemma’nın yüzüne dikti, gözleri kara bir alev gibiydi, Elijah’nın kilerin aynıydı. “Her ne arzu ederseniz,” diye ekledi Jemma.

“Arzum şu,” dedi yaşlı dul. “Hayır, bunda ısrarcıyım, evlilikle ilgili tüm ilişkilerinizden vazgeçmeniz ve ayrı odalarda yaşamanız konusunda ısrar ediyorum.” Yüzü hem üzgün hem kızgındı.

Jemma iniltisini yuttu. “Ben...”

“Kocam Edepsiz Beaumont olarak tanınırdı,” dedi yaşlı kadın. “Bunu biliyor muydun?”

Jemma başıyla onayladı.

“Kocam üstünde fırfırlı dantel bir kombinezonla yatağa bağlanmış olarak iş üstündeyken öldü,” dedi Düşes. Gerçekleri söylerken sesinde belirli bir öfke yoktu. “Ona, poposuna şaplak atan deri kıyafetli birkaç kadın iştirak etmiş. Çocukların kaçmak için çaba harcadığı bir şeyden zevk alıyormuş ki bu onun karakterini özetliyor.”

Jemma bir şeyler mırıldandı. Elijah’ın kombinezon giyme merakının olmadığını garantisini verip vermemek konusunda bir dolu düşünce geçiyordu aklından.

Yaşlı dul devam ediyordu. “O her zaman açgözlü bir adamdı. Bir sokak fahişesi yetmezdi; üç ya da dört tane olmalıydı. Ayrıntıları gizli tutmak için elimizden geleni yaptık. Salomé’nin Sarayı’ndan sorumlu kadın satıcısına yüzlerce sterlin ödedim.”

Gözlerini kaldırıp Jemma’ya baktı. “Bir yıl bekledim, sonra onu tutuklattım. Londra sokaklarında fahişelik yaptığı için anadan üryan dolaştırıldı, bir gün süreyle gemilerde bekletildi ve sonra Bridewell’e yollandı. Birkaç ay sonra öldü.” Sesinde tereddütsüz bir tatmin vardı.

“Elijah’ın bu tarz şeylere ilgisi yok,” dedi Jemma telaşla kayınvalidesi daha başka bir şey söylemeden

“Onu erdemli yetiştirdim,” dedi annesi. “Ama olmadı.”

“Olmadı mı?” dedi Jemma şaşkınlıkla. İngiltere’de Beaumont Dükü’nün erdemli olmadığını söyleyebilecek kimse yoktu. Cacky Sokağı Cam Fabrikası hakkında bile bir şey bilmiyorlardı.

Yaşlı dul düşes gözünü kırpmadan ona baktı. “Neden Paris’e gittiğini biliyorum. Oğlum babasının sapkın eğilimlerini almış. Dönüp bir vâris yapma teşebbüsün takdir edilir. O dönemde hazırda bir oğlum olmasaydı, ben de ülkeyi terk ederdim.”

“Bir erkeğin metresi olması alışılmış bir şeydir,” dedi Jemma çaresizlikle, aynı metres yüzünden yaşadığı onca kırgın yılların ardından Elijah’ı savunduğuna inanamayarak. “Oğlunuzun müteveffa Dük’ün zevk aldığı... egzotik eğilimlere hiç merakı yok.”

Yaşlı dul dudağını büktü. “Bir metresi senin umursadığından daha fazla umursamıyorum. Tıpkı diğer erkekler gibi kadının ağzını bağlayamadı. Onu toplum içine soktu. Kendi ofisine getirdi.”

Yaşlı kadın sırtını dikleştirdi ve sükûnetle devam etti. “İğrenç. Kocamın da o iş üstündeyken seyredilmekten hoşlandığını tahmin ediyorum.”

“Elijah izlenmiyordu,” dedi Jemma bir solukta. “Sadece babası gibi zevklerinin sapkınca olmadığını ispatlamaya çalışıyordu. Düşes, oğlunuz çok gençti. Kendi mekânında metresiyle buluşma ayarlarken, bunu bilen herkese normal cinsel ilişkiden hoşlandığını ispatladı. Bunda hiçbir sapkınlık yoktu.”

Küçük bir gürültü gözlerini kaldırmasına neden oldu. Elijah açık kapının ağzında duruyordu. Yüzü insanı korkutacak kadar sakindi.

“Senden tek istediğim evlilik ilişkiden sakınmandır,” dedi dul Düşes, sesi yorgun ve huzursuzdu. “Algernon Tobier şu anki Dük, Lordlar Kamarası’nda yere yığıldığı için Beaumont Düklüğü’ne konarsa, bu çok sıradan olur. Ama bir Beaumont daha yatakta bir

kadınla ölürse, bu karısı olsa bile, asla itibarımızı kazanamayız. Edepsiz Beaumont'lar tarihe kazınır."

"Korkarım oğlunuzun ölüm saatini seçme şansınız yok," dedi Jemma sesi titreyerek. O kadar şaşırılmıştı ki Elijah'nun dinlediğini unutmuştu. "Eğer Elijah, bir zevk anında benim yatağında ölürse buna itiraz etmem."

"Sen bir aptalsın," dedi yaşlı dul şiddetle. "Biz düşesler yaşamaya devam ederiz. Kocam rezil kişiliğini mezara götürdü ama beni üstü örtülü yorumlar ve kıkırtılarla yaşamaya mahkûm etti. Oğluna bu fiyaskoyu bıraktı. Beni alay konusu yaptı ve oğlum da sana aynısını yapacak."

"Bizim bir erkek evlat konusunda endişe etmemize gerek yok, zira hiç çocuğumuz yok," dedi Jemma. Öyle anlaşılmaz bir öfkeye kapılmıştı ki devam edemedi.

Ve Elijah odaya girdi. Eğilip annesinin ona uzattığı eli öptü. "Sanırım konuştuklarımızı duydun," dedi yaşlı dul sükûnetle. Ama parmakları göğsünde takılı pırlantalarla oynuyordu.

"Sorumluluklarımın sınırını seninkilerden oldukça farklı görüyorum, anne," dedi Elijah, Jemma'nın yanına otururken. "Ben ve karım bir vâris yapma çalışmalarına devam edeceğiz."

"Aksi için yalvıyorum," dedi annesi.

Yaşlı kadın, oğlu karşısında otururken öfkesini korumayı başaramadı. Jemma bunu gördü ve kızgınlığı sona erdi.

"Elijah'nın kalbi babasınınkinden daha sağlam," dedi Jemma hüznle, kadının söylediklerine takılmadan. "Ayrıca Birmingham'da kendi ürettiği yeni bir ilaçla harika sonuçlar alan bir doktor olduğunu duyduk. Biz..."

Elijah elini onunkinin üstüne koyunca sustu. "Eğer bir şekilde benim yüzümden mahcup olursan çok üzülürüm," dedi annesine.

Yaşlı dulun parmakları pırlantanın üzerinde kenetlendi. "Burada kalamam. Kalamam. Derhal Aberdeen'e doğru yola çıkacağım."

"Bunu gerçekten söylüyor olamazsınız," dedi Jemma. "En azından bir gece kalın."

Yaşlı dulun gözleri Jemma'ya kaydı. "Bir şey olduğu anda beni bilgilendir..."

"Ona iyi bakacağım," dedi Jemma nazikçe. Kalkarken Elijah'ı da çekerek kaldırdı.

Yaşlı dul âdeta bir kuyunun dibinden bakar gibi oğluna baktı. "Çok güzel bir bebektin."

Elijah elini uzattı ve yaşlı dul bu eli sıkıca tuttu. "Ve harika bir gülüşün var," dedi. "Her zaman harika bir gülüşün vardı."

Jemma gözyaşlarının gözlerini zorladığını hissetti.

Elijah, annesi biraz önce onu sapkınlıkla suçlamamış gibi bir kahkaha attı ve eğilerek kadını öptü. "Yıllarca sağlıklı yaşayabilirim, anne."

Annesinin gözleri Jemma'nın gözleriyle buluştu, her ikisi de gerçeği biliyordu. Dul düşes parmakları elmasların üstünde kasılmış vaziyette gözlerini kapatarak durdu.

"Öğle yemeğine kalacağım," diye bildirdi bastonuna abanarak. "Sonra yola çıkarım."

Yemekte hiçbir şey konuşmadılar. Yaşlı dul çok sakardı. Şiş parmakları defalarca çatah düşürmesine ve bir kadeh şarabı masaya dökmesine sebep oldu. Jemma seyrederken, onu bu kadar beceriksiz hale getiren şeyin aslında buruk yüreği olduğunu düşündü.

Elijah o gece odasına geldi. Jemma kollarını uzattı, Elijah ona doğru yürüdü, ellerini geceliğinin altına kaydırırken sıcak ve sert

bir şekilde üstüne abandı. "Konuşmalıyız," diye mırıldandı. Ama elleri çoktan onu ateşlemişti.

Jemma aslında bütün gün bunu beklediğini fark etti. Onunla yataktayken, Elijah'ın kalbi kuvvetli ve normal atıyordu. Endişelenmesine gerek yoktu.

"Sonra," dedi ellerini onun bedeninin alt kısımlarına doğru kaydırırken.

"Ama..."

"Seni istiyorum," dedi Jemma. Ve Elijah'ın gözleri annesininki gibi koyu alev rengi oldu. Jemma bu düşünceden hemen kurtulup göğsünden aşağıya doğru öpmeye başladı. Korkusu geçmişti. Mutluluk verecek şekilde gitmişti, çünkü onun bedenindeki kan akışını hissediyordu.

Elijah karışık ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve ona doğru eğildi. Jemma gülerek dudaklarını araladı.

Elijah artık onundu ve hayattaydı, bu şimdilik yeterliydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

3 Nisan

Jemma, Elijah'ı ertesi günün büyük bir kısmında yatakta tuttu. Öğleden sonra erken saatlerde kendilerini çarşafı bacaklarına dolanmış, soluk soluğa sırtüstü yatarken buldular.

"Banyo yapmam lazım," dedi Jemma sersemlemiş bir halde. Bitkin ve mutluydu. Bir eli Elijah'nın göğsünün üstündeydi, kalbi kuvvetli ve normal atıyordu. "Sanki bir saati tamir etmişiz gibi," dedi konuyu değiştirerek.

Elijah kollarını başının arkasına koymuş, yatağın üstünden sarkan duvar halısına bakarak gülüyordu. "Kalbim hatırladığında normal atabiliyor."

"Biz de her gün sevişiriz," diye önerdi Jemma. "Günde iki kez. Sabah ve akşam sevişiriz ki kalbin doğru ritmi hatırlasın."

Elijah güldü. "Eğer arkadaşlarına bu planı söylersen, Krallık'taki tüm erkekler bayılma taklidi yapar." Eliyle başını destekleyerek yan döndü. "Anneme ne dediğini duydum."

Jemma onun sıcak ve mutluluk veren bölgesini düşünmekten vazgeçerek kafasını toplamaya çalıştı. "Hımm."

"Sarah Cobbett'in niye odama geldiğini bildiğini hiç düşünmemiştim."

Jemma başını kaldırdı. "Yani sebep gerçekten *bu muydu*? Ben bunun sadece zaman kazanmak için olduğunu düşünmüştüm."

"Kimseyi akşamüstleri Salomé'nin Sarayı'na kaçmadığına inandıramadım. Tanrım, Edepsiz Beaumont olarak anılmaktan bıkmıştım. Gizlice hep bir alay vardı. Arkamdan hep şaplak atmakla ilgili dalga geçtiklerini biliyordum."

Jemma parmaklarını onunkilere doladı.

"Aslında gerçekten bir metres istemedim. Ah, o yaşta... başkasıyla yatmak istedim, o dönemde insanın gözü sadece kadınları görüyor ve her biri kendine göre hoş ve leziz."

"Her gördüğün kadının 'leziz' olduğunu mu düşünürdün?" diye sordu Jemma şaşkınlıkla.

"Göğüsleri vardı," dedi, sanki tek beklenen açıklama buymuş gibi. "Ve başka yerleri."

Jemma Elijah'nın sokakta yürürken kadınların göğüslerine dikkatle baktığını hayal ederek kıkırdadı. Hiç onun tarzı değildi.

"Ama zamanım yoktu. Adıma yapışmış kötü şöhreti, babamın verdiği hasarı gidermeye odaklanmıştım."

"Annen sana söylememeliydi," dedi Jemma sekiz yaşında bu ayrıntıları öğrenen o çocuk için üzülerek.

"Duyduğun gibi Beaumont'ların itibarı konusunda takıntılı. Ve tabii ki bu onun için daha zordu. Babamın metreslerinin olduğunu biliyordu ama babam öldükten sonra yaşayacağı skandal tufanı hakkında hiçbir fikri yoktu."

"O sırada ölmesi talihsizlik," dedi Jemma.

“Çocukken, buna kafa patlatarak çok düşünürdüm. Neden bir kadın kombinezonu? Neden popoya şaplak atma? Sonuçta bu tarz yakın ilişkilerdeki tuhafıkların sorgulanamayacak ve açıklanamayacak olduğunu anlayacak kadar büyüdüm. Bu da bana makul olanı arzulamayı öğretti,” diye ekledi Elijah.

“Üzgünüm, bu korkunç bir yük olmalı.”

“Bu yüzden Sarah Cobbett’i buldum,” dedi Elijah duvar halısına dalgın gözlerle bakarken. “İlk önce bir metresimin olmasının yeterli olacağını düşündüm ama sonra Kamara’da ya da kendi mekânımda olmadığımda kimsenin ne yaptığım ile ilgilenmediğini fark ettim. Sadece dantelli gecelikler giyip metresime bana şaplak atması için yalvardığımı varsayıyorlardı. Böylece bir gün ofisime gelmesini söyledim.”

Jemma parmağıyla onun göğsünde daireler çiziyordu. Elijah’ı başka bir kadınla düşünmeyi sevmiyordu. Ama bu durumda Sarah’ı hemen hemen hiç kıskanmıyordu. Ve avcunun altında Elijah’nın kalbi hâlâ düzenli atıyordu.

“Oldukça utanç verici bir durumdu,” dedi Elijah onu görmek için başını çevirerek. “Masa rahat değildi. O da rahat değildi ama ne yapabiliirdi ki? Bir süre sonra o ve ben buna alıştık.”

“İşe yaradı mı?”

“Ah. Evet. Yaklaşık bir ay sonra herkes biliyordu. Hepsi sırtımı sıvazlayıp bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Her şey sakinledi. Ama ben dikkatliydim ve Sarah’nın haftada iki kez ofisime gelmesini sağladım.”

Jemma bunu söylemesi gerekir mi diye düşünürken soruverdi: “Biz evlendiğimizde neden Sarah’nın gitmesine izin vermedin?”

“Ona bu gözle bakmadım. Yani ikinizi aynı kefeye koymadım. Sen alımlı, çekici ve uysaldın. Beraber aşırı iyi olmadığımızı biliyordum ama seni çok düşünüyordum.”

"Sahi mi?"

Buna gülümsedi. "Hatırlarsan her gece sevişirdik. Çok kafamı karıştırırdın. Kamara'da konuşmaya çalışırdım ve birden dudaklarının ne kadar yumuşak ya da poponun ne kadar yuvarlak olduğunu düşünmeye başlardım. Tamamıyla tartışmadan kopardım."

"Daha o sabah sevişmiştik," dedi Jemma. "Canımı en çok acıtan da o oldu. Sanki ben mezeden başka bir şey değilmişim gibi, bana sırtını döndün ve onu seçtin." Büyük bir çaba sarf etmesine rağmen, sesi acı çıkmıştı

Elijah inledi. "Bu konuda kendini iyi hissetmeni sağlayacak bir şey söyleyemem. Seninle tatmin olduğumu hatırlıyorum. Onunla yatmak istemedim. Ama o yaşıta, eğer bir kadın bacakları açık önünde uzanırsa, yorgun olsan da bunu yaparsın. Devam etmeseydim bunu Sarah'ya nasıl açıklardım? Oradaydı ve benim Kamara'da sorumluluğum haline gelmişti. Bu sana bir şey ifade ediyor mu bilemiyorum."

Erkek gözüyle ediyordu. Sonuçta o ve Elijah evlendiklerinde birbirlerini pek tanımıyorlardı; evlilik akdi yıllar önce babaları tarafından imzalanmıştı. Jemma ona âşıktı ama Elijah'nun ona karşı aynı şeyi hissetmesi için bir sebebi yoktu. Elijah birdenbire üstüne abandı ve Jemma bacağıyla tekrar onun erkekliğini hissetti. "Sen hepsinden daha çekicisin."

"Öyle miyim?" Elijah cevabını kelimelere dökmek yerine eliyle göğsünü sertçe okşadı.

O sabah saatlerce sevişmişlerdi. Elijah onun kürek kemiklerini ve dizlerinin arkasını öpmüştü. Kaşlarını ve ayak parmaklarının uçlarını öpmüştü. Bu kez onu ön hazırlıksız, hızlı ve sert şekilde aldı.

Jemma, gözlerini kapatmadı onu seyrederken kendini yeniden kocasına âşık olan o yeni gelin gibi hissetti.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı Jemma. Alev bacaklarını sırdı, aklını aldı ve onu korkunun olmadığı bir yere çekti.

Elijah onun yüzünü ellerinin arasında salladı ve boğuk bir sesle duyamadığı bir şeyler söyledi ama ne olduğunu biliyordu, çünkü aralarındaki aşk hissediliyordu. Söylenmesi gerekmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

4 Nisan

Fowle çalışma odasına girdi ve Jemma'nın önünde eğildi. "Villiers Dükü esefle Birmingham'a giden arabanın boş döndüğünü bildirdi, doktor Londra'ya taşınmış ama bir adres bildirmemiş.

"Bay Twiddy ile iki kızının bu sabah geldiğini ve söylediğiniz gibi onları taşradaki malikâneye gönderdiğimi de eklemek isterim."

Elijah başıyla onayladı. "Teşekkürler, Fowle."

Jemma bu haberleri gözlerini kısmak dışında bir tepki vermeden dinledi. Elijah kollarını ona sararak Jemma'yı ısıtmaya çalıştı. "Doktorun bir şey yapabileceğini beklemiyorduk zaten," dedi Jemma'nın bunu hiç duymamış olmasını dileyerek.

"Adamın makalesini okumak istiyorum," dedi Jemma kollarının arasından çıkarak.

"Villiers'ta. Ben..."

Jemma döndü. "Ben alırım."

"Dur! Yapamazsın..."

Gitmişti. Elijah bir an için dişlerini gıcırdattı ve işine döndü. Varlığını katalogluyordu; tek tek her şeyi. Kalbi pes ettiğinde Jemma hamile değilse, hepsi saçsız ve beyinsiz kuzenine kalacaktı. Her şeyin mümkün olduğunca açık olması gerekiyordu.

Bir saat sonra Jemma hızla kapıdan girdiğinde Elijah kuzenine sarıh bir dille tarım ürünlerinin rotasyonunu, ne şekilde uygulanması gerektiğini bildiren bir mektup yazıyordu.

“Makaleyi aldım. Doktorun adı William Withering. Onu bulması için bir dedektif tutacağım.”

Elijah başını kaldırdı. “Bir dedektif mi?”

“Neden olmasın? Birini bulması için Fowle’u gönderdim bile. Withering’in çalışması oldukça ilginç, Elijah,” dedi Jemma karşısındaki koltuğa oturup kâğıtları elinde sallayarak. “Withering bir çiçeğin özünden yapılan bir ilaç bulmuş. Fazla miktarda alırsan zehir etkisi yapıyor ama küçük dozlar halinde alındığında düzensiz kalp atışlarını normale sokuyor ve...” Sesi söndü.

Elijah kalemini bıraktı. “Bu zehri bir çiçekten mi elde ediyormuş?”

“Covent Garden’daki çiçek pazarı!” Jemma ayağa fırladı.

“İlaç yapmakta kullanılabilecek pek çok zehirli çiçek olmalı. Yaşlı adamın yetiştirdiği çiçeğin adını hatırlıyor musun?”

“Onları ölü adam çanları olarak adlandırmıştı.” Makaleyi yeniden gözden geçirdi. “Withering yüksük otu ya da *digitalis purpurea* denilen bir çiçekten bahsetmiş. Buna bakarak bir şey söyleyemem.”

Elijah’nın hocaları ona Latinceyi boşuna öğretmemişlerdi. “*Purpurea*,” dedi Elijah, “mor anlamına gelir. Oradaki çiçekler mordu.”

“Hadi gidelim!” diye haykırdı Jemma.

Elijah masasından kalkmadı. “Bu kadar çok umutlanmanı istemiyorum.”

“Çok umutlu değilim. Kararlıyım. Boş boş oturup yanımda ölmeni beklemeyeceğim. Bunu *yapmayacağım!*”

Covent Garden’a vardıklarında çiçek tezgâhları kapalıydı.

“Pazar, salı, perşembe ve cumartesi günleri açılmış,” dedi uşakları gerekli araştırmayı yaptıktan sonra.

“Arabanın yanında kal,” dedi Elijah uşağa, Jemma’nın peşi sıra yürümeye başlayarak. Jemma tezgâhların arasından yaşlı adamın çiçeklerini sattığı yere doğru son hızla ilerliyordu. Adamın düzgün bir tezgâhı yoktu, satacak sadece birkaç kova çiçeği vardı.

Köşeyi dönünce Jemma’yı adamın o gün önünde oturduğu duvara bakarken buldu. “Taburesi burada,” dedi Elijah. “Cumartesi günü tekrar gelir ve onu buluruz.”

“Daha üç gün var.”

Elijah üç gün daha yaşayamayacağını ima edilmesinden hoşlanmadı ama itiraz da edemedi. Jemma kendi etrafında bir tur döndü ve sonra yaydan fırlamış bir ok gibi ileri atıldı.

Elijah onun peşinden yürüdü. Boş tezgâhlar hüznü bir görüntü yaratmıştı, çok yorulmuş ve geceye hazırlanarak gözlerini kapatmış gibi duruyorlardı.

Sonunda Jemma’nın nereye gittiğini anladı. Açık bir tezgâh görmüştü, öne doğru eğilmiş, yünlere sarınmış, ufak tefek yaşlı bir kadınla sohbet ediyordu.

“Hangi beyefendiden bahsettiğimi anladınız mı?” dediğini duydu oraya doğru ilerlerken.

“O bir beyefendi değil!” dedi kadın kibar kibar kıkırdayarak. “O, Stubbins. Ponder Stubbins.”

“Elbette. Bana Bay Stubbins’i nasıl bulacağımı söylemeniz mümkün mü?”

Kadın yine kıkırdadı. “Stubbins’e bay denmesi kulağa bir garip geliyor.”

“Pazara yakın bir yerde mi yaşıyor?”

“Ah, hayır,” dedi kadın. “Yeniden pazarın açılmasını beklemlisiniz. Sadece birkaç gün. Ben de nergislerimle burada olacağım, ah çok fazla nergisle. Laleler de olacak. Lale sever misiniz?” diye sordu Elijah’ya.

Elijah eğilerek kadını selamladı ve konuşmaya başladı. “İyi bir akşamüstü dilerim, hanımefendi. Laleleri severim.” Aslında Elijah lalenin ne olduğunu bile bilmiyordu. Aşçısı Bayan Tulip’in⁵ çiçeğe benzer bir yanı yoktu.

“Size bir şey söyleyeceğim, umarım kızmazsınız. O kadar yaşlıyım ki artık kendimi rahat bıraktım! Siz,” dedi yaşlı kadın tezgâha yaslanarak, “kesinlikle kafamdaki dükkavramına uyuyorsunuz.” Kadının dudaklarından yine kıkırtılar koptu. “Bu çok komik bir şey, değil mi? Sanki bir dükk çiçek pazarına gelip de yaşlı Stubbins’i sorar ya.”

Elijah kadına gülümseyince kadının rengi pembeleşti. “Tüm azizler adına, gerçekten çok güzel bir yüzün var,” diye ekledi kadın. “Kocama hep günün birinde bir dükle tanışacağımı söyledim. Bu aramızdaki bir şakaydı. Dükk beni alacaktı, bana altın tekerlekli bir araba verecek ve beni gelini yapacaktı.”

“Peki, kocanız buna ne derdi?” diye sordu Jemma.

“Günün birinde bana altın tekerlekten fazlasını vereceğini söylerdi,” dedi delicesine kıkırdarak. “Bir dükk olmasanız bile

5 (İng.) Lale, (ed.n.)

stubbins'i pazar kurulana kadar bulmayı hiç istemezsiniz. Çok kötü bir bölgede yaşıyor. Mecbur kalmadığım sürece ben bile gitmem."

"Nerede?" diye sordu Jemma.

"Spitalfields. İkinizi orada hayal dahi edemiyorum."

"Bir haftadan daha kısa bir süre önce oradaydık," dedi Elijah. "Bize tarif edebilir misiniz? Cacky Sokağı'na yakın bir yerde mi yaşıyor?"

Kadınının kıkırtıları kesildi ve gözleri kısıldı. "Misyonersiniz, değil mi? Sizleri bilirim. Stubbins'in kiliseye gidip şapka falan takmasını isteyeceksiniz."

"Bu beni bir aziz yapar, misyoner değil," dedi Elijah.

"En azından bu kadarının farkındasınız."

"Biz sadece Stubbins'in çiçeklerini ilaç yapmak için kullanan bir doktorun peşindeyiz," dedi Jemma. "Bu çok acil bir durum, bize yardım eder misiniz?"

"Stubbins, Wiggo Sokağı'nda yaşıyor," dedi kadın. "Onu orada ya da aslında ahırın arkasında bulabilirsiniz. Mallarını orada yetiştirir. Sanırım bazen orada uyuyor." Kadın artık gülmüyordu. "Polissiniz, değil mi? Bir dük gibi görünüyorsunuz ama aslında kanun adamısınız."

"Hayır, hiç de değil," diye itiraz etti Jemma.

"Onu düşkünler evine koyacaksınız ve bu benim yüzümden olacak. Keşke size hiç söylemeseydim."

"Stubbins'i asla düşkünlerevine koymam," dedi Elijah yumuşak bir sesle. "Polisle de bir alakam yok. Görüldüğü gibi ben bir düküm."

"Hadi canım!"

Elijah kadının önünde gösterişli bir şekilde eğildi. "Beaumont Dükü emrinizdedir, madam. Sizi alır götürürdüm ama..."

"Tekerlekleri sadece pirinçten," dedi Jemma onun koluna girerek.

"Aman Tanrım, tam bir peri masalı gibi," dedi çiçekçi kadın. "Bir düğ ve düşes ve tıpkı masaldaki gibi birbirinizi seviyorsunuz, değil mi?"

Jemma tebessümünün yayıldığını hissetti. "Evet, aynen öyle."

"Peki, altın tekerlekli arabanız var mı?"

"Hayır ama güzel bir eşim var," dedi Elijah son hızla.

Wiggo Sokağı'nı hiç sorun yaşamadan buldular. Cacky Sokağı'na açılan dar sokaklardan biriydi ve fabrikadan çok da uzak değildi. Spitalfields akşamüstü sabahtan çok daha farklı bir görüntüye sahipti. İnsanlar taburelerde oturuyorlardı, her taraftan fırlayan çocuklar uluyor, gülüyor ve çığlık atıyordu. Çamaşırlar kurumak üzere asılmıştı, sokaktaki yemek ateşlerinden çıkan dumanın temiz çamaşırların üzerine tütüyor olması kimsenin umurunda değildi.

Stubbins'i bulmak sokağı bulmak kadar kolay olmadı.

"Burada yaşıyordu," dedi bir adam uşaklara düşmanca bir ifadeyle bakarak. Diğer insanların çoğu bu soruyu ya cevaplamamış, geri çekilerek hoşnutsuzlukla arabaya bakmışlardı.

"Bu böyle olmayacak," dedi Elijah, James'in ona bilgi vermek yerine yere sermek ister gibi görünen bir adama yaklaşmasını izleyerek. Eğilerek seslendi. "Cow Cross'a gidiyoruz, James."

Kapı her zamanki gibi açıktı, koridor loştu ve Knabby gözlerini kısarak onlara doğru geldi. "Yine Düğ geldi," dedi Elijah, "Düşes'le birlikte elbet."

Knabby çok şaşırılmıştı. "Bu kadar kısa zamanda sizleri tekrar görmek büyük bir mutluluk! Herkes avluda." Arkasını döndü ve hızla oraya doğru yürümeye başladı.

“Spitalfields’da yaşayan birini bulmaya çalışıyoruz,” dedi Elijah ama Knabby çoktan avluya açılan kapıdan çıkmıştı.

Avlu bu akşamüstü o kadar hareketli değildi. “Cully uyuyor,” dedi Knabby. “Sophisba’nın kocası onu yine aldı ve Bayan Nibble mide ülseri olan kız kardeşiyle kalmaya gitti.”

Elijah topluluktaki herkesi selamladıktan sonra konuştu. “Spitalfields’da yaşayan ve çiçek yetiştiren Ponder Stubbins’i bulmaya çalışıyoruz. Onu tanıyan var mı?”

Bir sessizlik yaşandı, sonra Waxy konuştu. “Ne de olsa o bir düğ.” Bu, Spitalfields’a sadakat ile cam fabrikasına sadakat arasındaki bir savaştı.

“Ona zarar vermeyeceğiz,” dedi Jemma. “Sadece ondan çiçeklerini satın alan doktoru bulmak istiyoruz.”

“Ah,” dedi Knabby rahatlayarak. “O zaman Stubbins bu civarlarda bir yerlerde. Galiba Wiggo’da yaşıyor. Ama karısı dehşet bir şey olduğu için hiç orada kalmaz. Fish Sokağı’ndaki ahırın arkasında uyur.”

“Harika. Yardımına müteşekkirim.” Elijah yeniden daire halinde toplanmış adamları dolaşarak kendine uzanan elleri sıktı ve oradan ayrıldılar.

Ahır iki katlı bir binaydı. Giriş katı hiç durmadan gübre üreten atlarla doluydu, bu durum Stubbins’i bulmalarını kolaylaştırdı. Kokuyu takip etmeleri yeterliydi. Bu ağır ve kavrulmuş bir kokuydu, ahırın arka tarafı doğuya baktığı için güneş sabah boyunca dışkıların üzerine vuruyordu.

Stubbins her şeyi özenle düzenlemişti. Solda çiçek tarlaları vardı, sağda da taze gübre yığınları.

“Ah, sizsiniz, değil mi?” dedi küreğine yaslanarak. “Geleceğinizi düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” diye sordu Jemma şaşkınlıkla. “Senin peşinden buraya geleceğimizi mi düşündün?”

“Sizin değil hanımefendi ama kocanızın geleceğini düşündüm. Gübreler konusuna meraklıydı ve haklı çıktım, değil mi?” cevabı beklemeden Elijah’ya yaptıklarını göstermeye başladı. “Çok sıcak olamaz. Çiçekleri kavurur. Bu yüzden onları buraya seriyorum ve dört ya da beş gün bekletiyorum. Bazen üstlerine taze süt döküyorum.”

Bu kokunun keskinliğini açıklıyor, diye düşündü Jemma.

“Sonra onları burada topluyorum ve biraz şununla biraz da başka bir şeyle karıştırıyorum. Ve sonra tohumlarımı ekiyorum.”

Tohumlarını sakladığı kulübeyi gösterdi, Elijah her şeyi büyük bir ciddiyetle inceleyip en doğru soruları sordu. Jemma Cacky Sokağı Cam Fabrikası’nın neden o kadar iyi olduğunu çok iyi anladı. O Elijah’ydı. Ciddi, şefkatli ve onurluydu, insanlar onun yanında olmayı seviyorlardı.

Birkaç dakika sonra Elijah, Stubbins’e doktor konusunu açtı.

“Birmingham’da yaşıyordu,” diye onayladı Stubbins. “Sonra uzak ülkelerden birine gitti ama oranın havası ciğerlerine iyi gelmediği için şimdi Londra’ya döndü. Harley Sokağı’nda yaşadığını sanıyorum. Elbette oraya hiç gitmedim, çiçeklerimi satın alması için bir adamını gönderir hep.”

Jemma’nın yüreği boğazında atıyordu. “Bu o olmalı,” dedi Elijah’nın elini tutarak. “O Doktor Withering olmalı!”

Bir dakika sonra arabaya binmiş, Harley Sokağı’na doğru yol almaya başlamışlardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

4 Nisan

Paul'un müdürü Wapping'de Grindel's diye bir yer olmadığını söylüyor," dedi Ashmole yırtıcı bir kuş gibi Villiers'in çalışma odasında belirerek. "Hatta Wapping'de hiç okul olmadığını söylüyor."

"Templeton'dan haber var mı?"

Ashmole'un gözleri onun gibi hizmetçilerin kendi aralarından biri kötü bir şey yaptığı zaman hep görüldüğü gibi parladı. Villiers bu bakışları daha önce de görmüştü. Bir hizmetçinin hamile olduğunu öğrenen bir ev eşrafından daha etobur bir şey yoktu yeryüzünde.

Uşak durduğu yerde iyice dikleşti, en fazla on iki yaşındaki bir çocuk boyutlarındaydı. "Bay Templeton evini boşaltmış."

Villiers kötü haberlere tepkisiz kalma huyuyla övünürdü ama bu sefer kendini bile şaşırtarak kallavi bir küfür savurdu

"Kesinlikle, Ekselansları," dedi Ashmole boynunu onunla aynı fıkırda olduğunu gösteren bir şekilde bükerek. "Kuş yuvadan uçtu."

"Neden?"

“Sebeup her zaman paradır.” Ashmole yıllar boyunca Dük’ün maiyetinin başı olmayı boş yere hak etmemişti. “Ona ne kadar vermişsiniz?” Kıkırdadı. “Bahçıvanı işten çıkarıp aşçıya da ekonomi yapması gerektiğini söyleyeyim mi?”

“Çok büyük bir miktar aldığını sanmıyorum ama ona haydi haydi yetecektir elbette.” Villiers birkaç küfür daha savurdu.

“Peşine bir dedektif takabiliriz,” dedi Ashmole.

“Bu parayı geri getirmez.” Zihninin gerisinde daha karanlık fikirler vardı. “Neden şimdi? Neden bu zamanda kaçtı? Çocuklarla ilgili bir şey olmalı.”

Yaşlı adam kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

“Şeytan alsın canını,” dedi Villiers. Dizginleri Templeton’ın eline çok fazla bırakmıştı. “Peşine bir dedektif tak, para için değil, onu asla geri alamayacağımı biliyorum ama o lanet olası çocuklara ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Evet, Ekselansları. Wapping’e okulun yerini bulup çocuğu buraya getirmesi için bir uşak yollayayım mı?”

Villiers, Templeton’ın firar etmeden hemen önce ona vermiş olduğu listeyi çıkardı. “Şu an tek soruna bağlı kalalım. Wapping’e ben giderim. Arabayı hazırlat. Bu arada işleri olsun olmasın Plammel ile Philaster’ı bu akşam görmek istiyorum.” Bu şiirsel isimlere sahip iki adam Villiers’in işlerini yürüterek hiç de şiirsel olmayan bir görevi yerine getiriyordu.

“Tabii hâlâ *Londra’dalarsa*,” diye kıkırdadı Ashmole.

Villiers ona ters ters baktı.

“Burada olacaklar,” dedi idareci homurdanarak. “Templeton kazancını paylaşacak tipte bir adam değil.”

Villiers beş dakika sonra arabadaydı. Genelde evden çıkmadan önce en az yarım saatlik bir süreyi özel uşağıyla geçirirdi. Peruk

takmaktan hiç hoşlanmadığı için saçlarının mükemmel olmasını isterdi, çizmelerinin parlaması, gömleğinin kar beyazı olması gerektiğinden söz etmeye bile gerek yoktu...

Bugün ise evden çıkıvermişti.

O çocuklara ne halt olmuştu?

Daha bir ay öncesine kadar aklına bile gelmeyen çocuklar, dedi sitemkâr bir ses zihninin gerisinde.

Evet, o çocuklar. Templeton neden kaçmıştı? Bayan Jobber kibar bir kadındı ve uygun bir ev sağladığı ortadaydı. Sonra gözleri kısıldı. Bayan Jobber diğer çocukları niye almamıştı? Beş çocuk daha vardı. Neden aynı yere yerleştirilmemişlerdi?

Ve iki yıl önce Templeton oğlanı okula göndermek için aldığında ne olmuştu? Villiers okul konusunda herhangi bir bilgi almamış olduğundan emindi. Gerçi çocuklar hakkında konuşmak ya da onları düşünmekten hep kaçmıştı. Templeton'dan bugüne kadar hiç rapor istememişti, kiracılarından ya da buğday tarlalarından istemediği gibi...

Suçluluk insanı yoran bir duyguydu.

Wapping, Thames Nehri'nin üzerine kurulmuş gibiydi. Diğer yerlerde nehir kıyısında evler olabilirdi ama Wapping'de her yer nehirle başlıyor ve sonra bir kıyı oluşuveriyordu. Etkileyici bir rüzgâr, çamur ve ölü balık kokusu vardı.

Arabanın kapısı açıldı. "Ekselansları, Ashmole kiliseye gitmemiz gerektiğini söylemişti. Adınıza araştırma yapmamı ister misiniz?"

Villiers bir el hareketiyle uşağı gönderdi ve kapı kapandı. Camdan dışarı bakarken kendini bir aptal gibi hissetti ama Wapping çok etkileyici görünüyordu. Çok fakir sayılamazdı, burası bu değersiz sıfatla tanımlanamayacak kadar hayat doluydu.

Penceresinin tam önünde nehre uzanan bir merdiven vardı. Üzeri paçalarını sıvamış ve çamurla oynayan çocuklarla doluydu. Bir dalga basamakları kaplamış ve geride bu çamuru bırakarak geri çekilmişti besbelli.

Villiers bir süre onları seyrettikten sonra arkasına yaslandı. O ve Elijah bir zamanlar evlerinin arasında akan nehirde çok eğlenmişlerdi. Hemen kendini düzeltti. Nehir hâlâ oradaydı ve onu geçmiş zamanla dile getirmek yanıştı.

Oraya hiç gitmemesi, varlığının sona erdiği anlamına gelmezdi.

Uşak yeniden kapıyı açtı. "Rahip evinde değil ama zangoç buralarda Grindel Erkek Okulu diye bir okul olmadığını söyledi." Uşak cümlesini tamamlayınca bir an tereddüt etti.

"Yumurtla bakalım," dedi Villiers.

"Elias Grindel adında ahlaksız bir adam varmış ve yanında beş ya da altı çamur tarayıcı besliyormuş. Zangoç onların öksüz olduğunu düşünüyor. Ama o sizin aradığınız kişi olamaz Ekselansları çünkü..."

"Adamın yerini öğrendin mi?" diye uşağın sözünü kesti Villiers.

"Evet, Ekselansları."

Villiers kapının kapanmasını işaret etti. Templeton'ı bulmak ve onu çürüyene kadar kodese tıkmak istiyordu. Araba sallanarak yola çıktı ve yaklaşık beş dakika sonra tekrar durdu.

Ucu kesik bir tahta gibi bir anda nehre eğilen sokağa adım attı. Burada da birkaç basamak ve birkaç çocuk vardı.

Villiers içinin bulandığını hissetti.

Çocuklar çamurda oynamıyordu. Onlar çamur tarayıcıydı. Çamuru karıştırarak içinde satılacak kadar değerli bir şey var mı diye araştırıyorlardı. Adı Juby ya da Tobias olan oğlu da

muhtemelen onların arasındaydı. Taşdığı düğ kanının bir kısmı çamurun arasında takılıyordu.

“Takılmak” kelimesi aslında oldukça hoş bir kelime olarak kalıyordu.

Villiers nehre bakan pis eve girince, adından da belli olduğu üzere Grindel’in son derece agresif bir adam olduğunu gördü. “Tobias ya da Juny adında bir oğlum yok,” dedi adam inatçı bir kirpi gibi alt dudağını dışa çıkararak.

“Juby,” diye düzeltti Villiers.

Glinders sadece öfke püsküren gözlerle baktı. “Templeton adında biriyle alakam da yok. Çocuklar için okul işletmiyorum. Yanlış adama geldin.”

Villiers kılıç bastonun ağırlığını tartarmışçasına rastgele salladı.

“Bagnigge Wells’in orada bir Grindel daha olduğunu duydum. Belki de bir okul işletmeye başlamıştır,” dedi adam.

Villiers kılıç bastonunu elinde çevirdi. Kını içindeki meçin hasar vermek üzere tasarlandığını net olarak gösteriyordu. Sonunda ucunu yere koydu ve onu ayağının altındaki çürümüş ahşaba batırdı.

“Şu işe bak,” dedi nezaketle. “Bu sadece kılıfıydı.”

Grindel’in gözleri kısıldı.

“Ben Tobias denen, zaman zaman da Juby diye çağırılan çocuğu istiyorum. Birini gönder ve onu buraya getirt. Hemen.”

“Yoksa ne olacak?” diye sordu Grindel. “Okul işletmediğim için karnımı mı deşeceksin? Erkek çocuklarını sevmem bile. Onların etrafımda dolanmasına bile tahammül edemem.”

Villiers, Grindel’in çalışma odası olarak belirlediği pis odada etrafına bakındı. Burası kitapları olmayan bir çalışma odasıydı. Yerlerde yamuk ahşap kovalar, fiçılar ve hasır sepetler vardı.

Villiers'in ayağının dibindeki kova çeşitli şekillerde düğmelerle doluydu. Bir sepetin ağzına kadar kömürle, geniş bir varilin de tahta parçalarıyla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Neyle geçiniyorsun?" diye sordu Villiers gülieryüzle.

"Senden ilgi göstermeni isteyen olmadı," dedi Grindel yerinden kıpırdamayarak. Kısa boylu ve terli bir adamdı, peruğu sararmıştı. Peruğun kenarlarından sarkan yağlı saçları adamın temizlikle alakası olmadığını bir kanıtıydı.

Villiers bastonuyla büfenin üzerinde dengesiz bir şekilde duran başka bir kovayı dürtükledi. Kova devrildi ve içinden bir çağlayan gibi dişler döküldü. İnsan dişleri, diye düşündü Villiers. Dişler ayaklarının ucuna doğru gelince bir adım geri çekildi.

"Bir şeyler toplarım," dedi Grindel. Yüzünde mucizevi bir uysallık vardı. Villiers kendi ifadesizliğiyle övünürdü ama karşısındaki adam da kendisiyle aynı ayardıydı. "Ekselansları'nın daha fazla eşyayı ters yüz etmemesini tercih ederim. Bir erkeğin evi onun kalesidir." Saygısızlığı iyice gün yüzüne çıkmıştı. "Kendilerini diğerlerinden üstün görenlerin karşısında bile."

"Kendimi ölü dişi toplayıcısının üzerinde görmekten gurur duyarım," dedi Villiers. Bastonuyla bir sepeti daha dürttü ve içinde küçük bir gümüş çay kaşığı koleksiyonu olduğunu gördü. Bunların çamurdan çıkmış olduklarını söylemek zordu, üstlerinde isimler hatta düklük armaları kazılıydı. "Bunları sahiplerine vermeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Nehirde kaybolan bulanındır, bu denizci kanunudur," dedi Grindel.

Villiers, arkasındaki kapı açılınca kapının ona değmemesi için tam zamanında kenara çekilmeyi başardı. Bugün yine pembe kadife ceketini giymiş olmanın yasını çoktan tutmaya başlamıştı.

Grindel'in çalışma odasından hiçbir şeye değmeden çıkması tam bir mucize olacaktı.

"Ne istiyorsun?" diye kükredi Grindel. Kaşları alınunun ortasında düz bir çizgi halini almıştı. Villiers yüzünde küçük bir tebessüm belirmesine izin verdi. Bay Grindel görünmeye çabaladığı kadar ifadesiz biri değildi.

İçeri giren küçük bir erkek çocuktü, çok zayıftı. Odaya hiçbir korku emaresi göstermeden girdi ve konuşmaya başladı. "Fillibet ayağını o kadar kötü kesti ki kesilen kısım sallanıyor. Parmakları değil ama arka kısmı."

"Bana ne bundan?" diye sordu Grindel. "Villiers'a döndü. "Mahalledeki çocuklarla arkadaşımıdır, tavsiye almak için bana gelirler." Grindel vahşi bir tebessümle çocuğa döndü. "Yara konusunda yapabileceğim bir şey yok, evlat. Onu doktora götürmeniz gerekir."

Çocuk hızla Villiers'a baktıktan sonra Grindel'a döndü. "Bir daha doktora gitmeyeceğimizi söylemiştin ve Juby eğer Fillibet'yi doktora götürmezsen öleceğini ve kilise görevlisinin seni bu nedenle tutuklatacağını söylüyor."

"Tutuklatacak mıymış?"

Villiers Juby adını duyduğu anda kılıcını kınından çıkardı. Kılıç artık Grindel'in âdemelmasına dayanmış bir şekilde parlıyordu.

"Demek Juby dedi," diye tekrarladı Villiers usulca. "Öyle görünüyor ki Juby diye bir çocuk tanıyorsun."

"Herkes Juby'yi tanır," dedi Grindel. "Onu tanımadığımı hiç söylemedim. Ben okulum olmadığımı ve evimde Juby diye birinin yaşamadığını söyledim."

"Onunla birlikte yaşamıyoruz," dedi çocuk kılıcı ilgiyle seyreterek. "Bize koktuğumuzu söylüyor. Genellikle nehir kıyısında, bazen de kilise avlusunda uyuyoruz. Juby orayı seviyor."

Villiers kılıcını biraz daha bastırdı. "Sana bir kez daha soruyorum," dedi usulca. "Bay Templeton'la tanışıyor olabilir misin?"

"Onunla tanışmış olabilirim," dedi Grindel. Kılıç, adam endişeyle yutkununca boğazını kesebilecek bir noktaya gelmişti. Grindel devam etti: "Bana arada bir çocuk yollar."

"Ne için?"

"Ahlak dışı bir şey değil! Buralarda öyle şey olmaz. Çocukları utanç verici emellerine alet edenler var elbette ama ben onlardan biri değilim. Hep söylediğim gibi temiz bir ev işletiyorum. Polise sorun. Onlar asla..."

"Juby onlara para verdiğin için polisin sana asla dokunmayacağı"nı söylüyor," dedi çocuk. Bu oyundan çok hoşlandığı ortadaydı.

Villiers yan gözle oğlana baktı. Fareye benzeyen sefil bir yüzü vardı, kir içindeydi. "Juby'yi benim için buraya getirir misin?"

Çocuk son hızla dışarı çıktı.

"Bu çocuğu neden istediğini anlayamıyorum," dedi Grindel. "Erkek çocukları ahlaksızca amaçlar uğruna kullanmak çok edepsiz bir durum."

Villiers gülümsedi ve sonra kılıcını biraz daha bastırdı. Kılıcın ucu biraz daha batınca Grindel'in gözleri yuvalarından uğradı. "Ben edepsiz olanlardan değilim. Demek daha fazla doktora gitmek yok ha? Juby'nin okul eğitimi için Templeton'dan kaç para talep ettin?"

"Bir şilin bile almadım!" diye ciyakladı Grindel. "Ben bir yardımsever olarak çocukları alıyorum. Çünkü aksi takdirde düşkünler evine düşecekler ve başkalarının ianesine muhtaç kalacaklar. Buradaki herkese sorabilirsiniz. Ne iş yaptığımı biliyorlar."

Çocuklara buldukları için adil ödemeler yapıyorum. Onlara günde yaklaşık üç peni veriyorum. Bu haftada bir şilinden fazla eder.”

Villiers kılıcını öyle bir hızla geri çekti ki Grindel neredeyse dengesini kaybedip yere düşüyordu.

Boğazından bir damla kan çıktı, adam bunu silmeye gerek görmedi. “Senin gibileri bilirim. Yardımseverliğin tuttu, değil mi? Buraya gelip zavallı bir çocuğu alıp onu düzgün bir vatandaş yapacaksın. Sana iyi şanlar dilerim. Jubby doğuştan çirkeftir. Akli haydutluğa çalışır. O pis bir...”

Villiers’in anlaşılmaz tebessümü Grindel’in korkuyla susmasına sebep oldu. “Daha azını beklemezdim.”

“Neden?” diye sordu Grindel.

“Bu zavallı çocuk. Hani doğuştan çirkef ve akli haydutluğa çalışan.”

“Ne olmuş ona.”

“Hani hiç tanımadığını iddia ettiğin çocuk. Acımasız koşullarda zalimce çalıştırdığın çocuk.”

“Canın ne isterse onu söyle.” Grindel’in çenesi yeniden ileri uzandı. Vahşi bir hayvana benziyordu.

“O benim oğlum,” dedi Villiers. İşli mendilini çıkarıp kılıcının ucunu sildi. Ürpererek mendili Grindel’in masasının üzerine attı. “Bunun için en az sekiz peni isteyebileceğinden eminim. Belçika dantelidir.”

Grindel bakmadı bile. “Oğlun mu?”

Villiers kılıcını kınına yerleştirdi. “Onu alıyorum elbette.” Hızla bir karar vererek konuşmaya devam etti. “Diğer çocukları da alacağım.”

“Seni ahlaksız...”

“Sadece senin iyiliğin için,” dedi Villiers tatlılıkla. “Çocuklardan nefret ettiğini sen söyledin. Ayakaltında dolaşıp ortalık karıştırıyorlar. O çamura senin dalman çok daha iyi olur, göbeğin erir. Görünüşe bakılırsa en azından sen yiyecek pek çok şey bulabilmişsin.”

Grindel masasının arkasından ileri doğru atılmak istiyor ama kılıçtan korkuyordu. Villiers bunu gözlerinde gördü, parmaklarının titreyişini gördüğü gibi.

“Templeton da bir fare deliğine saklanmış gibi görünüyor. Onu bulursam bir sonraki konutu kodes olacak. Ömür boyu, Bay Grindel. Ömür boyu.

“Şu işe bak,” dedi Villiers hızlı bir tekmeyle bir sepeti daha devirdikten sonra. Kömürler yere saçıldı. “Bu ne karmaşa. Sakarlığım yüzünden özür dilerim.” Kısa bir sürede beş ya da altı taneyi daha ters yüz etmişti.

Yer kömür parçalarıyla dolmuştu. Odaya giren çocuğun ayaklarının altında çtırdadılar.

Çocuk tarif edilemeyecek kadar kirliydi ve kokuyordu. Villiers çocuğun burnuna ve alt dudağına baktığı anda anladı. Yüz detayları önemli değildi; yürüyüşü, çenesini havaya dikışı de aynıydı. Juby doğruca masaya yürüdü ve buz gibi gözlerle Grindel’a baktı.

“Fillibet’ye doktora gitmesi için para vereceksin,” dedi. “Yoksa polisi üstüne salarım, seni şişman, onun bunun...”

Bu çocuk kesinlikle onun oğluydu, gerçi ondan çok daha karakterli olduğu belliydi. Villiers bir süre izledi. Juby öylesine zayıftı ki evin akbabası olan Ashmole’la kapışabilirdi. Ama omuzları dimdikti. Villiers onun eski gömleğini zorlayan omuz başlarını görebiliyordu.

Boğazını temizledi.

Çocuk ona gür kirpiklerinin arasından baktı. “Kılıç bastonun nerede?” diye sordu selamlaşmak yerine. “Toad bir züppenin burada olduğunu ve bu iğrenç herifin boğazını kesmek üzere olduğunu söyledi.”

“Baksana sen, kime ne dediğine dikkat et,” dedi Grindel parlayarak. Parmakları masanın arkasından bir yumruk savurmak istemişçesine kıvrılmaya başlamıştı.

Oğlan güldü ve bu kahkaha Villiers’in ihtiyaç duyduğu son kanıttı. Grindel bu sesi duyunca irkildi.

“Bana sakın bir daha vurmaya kalkışma, Grindel, unuttun mu?” Yüzünde bir zafer ifadesi vardı. “Geçen hafta ne olduğunu?”

“Al onu,” dedi Grindel yere tükürerek. “Şehir fiyatlarımdan ve misafirperverliğimden memnun olacak çocuklarla dolu. Ben adaletimle tanınırım, evet, öyle.”

“Hepsini alıyorum,” dedi Villiers yeniden, Juby odaya girdiğinden bu yana ilk kez konuşmuştu.

“Ona çalışan bütün çocukları topla,” dedi Villiers oğlunun gözlerinin içine bakarak.

“Bunu söyleyen de kimmiş?” diye sordu çocuk çenesini tıpkı Grindel gibi öne uzatarak.

Grindel kahkahalar attı. “Bunu hesaba katmamıştın, değil mi?” Sesi bir anda keyifli çıkmaya başlamıştı.

Çocuk gür kirpiklerinin arasından bir kez daha Villiers’ı süzdü. “Bizi neden istiyorsun?” diye sordu.

“O iş için değil.”

“Çok işe yaramayız ve sen de çırak arayan birine benzemiyorsun.”

“Olmak istediğin şey bu mu?” Villiers sanki kendi bedeninin dışına çıkmıştı ve Villiers Dükü Leopold Dautry’nin tam bir kopyası

olan bu yabani, sinirli çocukla konuşurken kendini seyreliyordu. Aradaki tek fark kendisinin sıska değil, kaslı olmasıydı.

Çocuk gerilemedi. "Bizde isteyebileceğin bir şey yok."

"Benimle kal evlat," dedi Grindel bir manyak gibi kıkırdarak. "Sana iyi davranırım. Güzellikle istersen Fillibet'nin doktor parasını bile verebilirim."

Villiers hiç alıışmadığı bir pozisyonda kalmıştı ve ne diyeceğini bilemedi.

"Fillibet'yi unuttum," diye haykırdı oğlan arkasını dönerek. Çenesini kapının dışında bekleyen küçük çocuğa uzattı. "Çocukları topla." Çocuk koşarak gitti.

Sonra Villiers'a döndü. "Eğer o iğrenç zevkleri olan insanlardan biriysen benimle tanıştığına pişman olursun." Gözleri kasım yağmurları kadar soğuktu. Villiers onları çok iyi tanıyordu, her sabah aynadan ona bakıyorlardı.

"O bunu istemiyor," dedi Grindel öterek. "Ona söylemeyecek misin, Dük?"

Villiers ona öyle bir baktı ki adam çenesini kapadı.

"Sen benim oğlumsun," dedi Villiers. "Seni eve götürüyorum. Diğerlerini de temiz ve iyi bakılacakları bir yere göndereceğim."

Tobias tek kelime etmedi. Villiers içinde bir mutluluk hatta onu şaşırtan bir gurur hissetti. Bu yaptığı açıklamanın karşısında ne tepki beklediğini bilmiyordu ama "Baba!" diye bir çığlıktan iğreneceği kesindi.

Tobias bunu yapmak yerine Villiers'ın beyazlamaya başlayan saçlarına ve pembe renkli ceketine baktı. Bakışları iliklerin etrafına özenle işlenmiş sarı güllerde durdu, üzerine mükemmelen oturan pantolonuna kaydı ve Grindel'in sepetlerini devirdiği için şu an biraz tozlu olan çizmelerine kaydı.

Tobias'ın bakışları kılıç bastonunu onaylar gibiydi ama geri kalanından hiç hoşlanmadığı gözlerinden kolaylıkla anlaşılıyordu.

"Bu iddianın doğru olduğundan emin misin?" dedi sonunda bir erkeğin onun kadar pis ve kokulu birine çocuğa sahip olmakla şanslı olduğunu düşünmesi ve gurur duyması gerekirmiş gibi bir ifadeyle. Villiers coşku dolu bir sevinç gösterisi beklemiyordu ama böylesi bir hayal kırıklığına da hiç hazır değildi.

"Aptal olma," diye araya girdi Grindel. "Bu lanet olası herifin hık demiş burnundan düşmüşsün ve bundan sonra onun piçi olarak anılacaksın."

"Bir dükün piçi olmak, sıradan bir piç olmaktan çok daha iyidir," dedi Villiers. Ayağının önünde duran dişleri ve düğmeleri tekmeledikten sonra masaya doğru ilerledi. Aile buluşması tamamlanmıştı ve yapması gereken bir iş daha vardı.

Grindel yağlı iskemlesinde geri çekildi.

"Oğlumun gözünün altında bir çürük var," dedi Villiers. İlk kez kendi sesine kulak verdi, ölçülü ve soğuk tonlamasına, biraz önce duyduğunun sadece daha olgun haliydi. En kullanışlı özelliği çocuğuna da geçmişti.

"Çocuklarla boğuşurken olmuştur," dedi Grindel gözlerini kısarak Tobias'a bakarken. Grindel da çocuğun bu yara konusunda onu gammazlamayacağını Villiers kadar biliyordu. Çocuk o tipte değildi.

Villiers içini çekti. Eldivenleri tertemizdi, en azından sabah öylelerdi...

Grindel yanında iki sepeti de indirerek birlikte yere devrildi. Masasının arkasına sıkışarak bir domuz gibi ciyakladı. Son sepet de sallandı ve yana devrildi. Gümüş kaşıklar etrafa saçıldı. Çocukların nehir ve kanalizasyonda verdikleri emeğin ürünleriydi bunlar.

Arkasını dönünce kapiya toplanmış çocukları gördü. Beş ya da altı tanelerdi ve ses çıkarmadan ona bakıyorlardı. Hepsi topraktan yeni çıkarılmış turplar kadar pisti, sıska bacakları yara izleriyle doluydu.

Grindel olduğu yerde inledi ama kıpırdamadı.

“Biriniz şu sepeti alsın ve tüm kaşıkları toplasın,” dedi Villiers. “İleride başka bir kaşık koleksiyonu daha var.”

“Ve gümüş düğmeler,” dedi Tobias, Grindel’a attığı yumruğa en ufak bir takdir belirtisi bile göstermeden.

“Onları da alın,” dedi Villiers. “Bunlar çıraklık eğitiminizi karşılayacaktır,” dedi çocuklara.

Çocuklar bir şey anlamamış gibiydi ama Tobias kaşıkları akıcı hareketlerle sepete koydu ve onu çocuklardan birine verdi. “Git!” Diğer kaşık sepeti, bir kutu gümüş düğme ve kapalı üçüncü bir sepet Grindel ayağa kalkmayı başardığında çoktan odadan çıkarılmıştı. “Bu da ne!” diye kükredi. “Eşyalarım neler oluyor?”

Grindel’in sağ gözünün son hızla şişip kapanmış olması Villiers’a büyük bir tatmin verdi. “Eşyalarımı çalıyorsun! Dük olsan da olmasan da hırsızısın. Bekçileri üzerine salacağım!”

“Öyle bir şey yapmayacaksın,” dedi Villiers sükûnetle. “Yaşamak için kendine başka bir yol bulacaksın. Gözüm üzerinde olacak, buraya bir çocuk daha adım atarsa evini yakarım. İçinde sen olursun ya da olmazsın, onu bilemem,” diye ekledi sabırsızlıkla.

“Benzerliği görebiliyorum,” diyerek tükürdü Grindel.

“Beni onurlandırdın,” dedi Villiers. Sonra yine konuştu. “Biraz önceki oğlum içindi. Bu da diğerleri için.” Yumruğu Grindel’in diğer gözüne indi. O yere düşerken Villiers hiç duraksamadan dışarı çıktı.

“Yaralı çocuk nerede?”

Tobias sokağın kenarında yatan çocuğu gösterdi. Ayağına sarılı pis kumaş parçasından yere kanlar süzülüyordu.

Villiers çenesini uzatarak arabanın yanında duran seyisi çağırdı. "Bu çocuğu kucakla ve onu en yakındaki doktora götür. Sonra küçük bir araba tut ve onu Whitechapel'daki Bayan Jobber'a götür. Arabacı sokağı biliyor."

Sonra diğer beş çocuğa döndü. Tobias önlerinde duruyordu, omuzları dik, çenesi havaya dikilmişti. Bakışlarında küstah bir ifade vardı.

Villiers uşaklarından birini eliyle çağırdı. "Bir fayton bul ve bu çocukları Bayan Jobber'a götür. Adresi arabacıdan al. Özürlemini ilet ve ona çocukları yıkayıp en iyi şekilde giydirmesini söyle. Ashmole'u onlara en iyi okulu bulması için görevlendireceğim. Bunları da Bayan Jobber'a ver." Ona bir avuç dolusu gine verdi.

"Bir okul," diye mırıldandı çocuklardan biri gözleri yuvalarından uğrayarak.

Tobias biraz rahatlamış gibiydi. "Orada iyi olacağız," dedi. Ve isteksizce ekledi: "Efendim."

"Ben efendin değilim," dedi Villiers. "Bana Ekselansları diyebilirsin." Kendiyle övünen bir aptal gibiydi. "Ve sen Bayan Jobber'ın evine gitmiyorsun, Tobias. Sen benimle geliyorsun."

Tobias'ın ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Hayır. Benim adım Juby."

"Adın Tobias. Benim oğlumsun ve benimle birlikte eve geliyorsun."

"Bayan Jobber'la birlikte yaşayacağım. Seninle yaşamayacağım." Dudakları kıvrıldı. Çocuklar ağızları açık kalmış bir şekilde onları izliyordu.

Villiers bir an için Tobias'la son kalan uşağının ilgilenmesini düşündü. Onca çamurun arabasına gireceğini düşünmek ne kadar hayır yapmaya çalışıyor olsa da canını yakıyordu. Ama bir fayton ve bir uşak içine sinmiyordu. Bu Tobias'ı evde yanlış bir temele oturtmak olacaktı, gerçi doğru temelin ne olduğunu bile bilmiyordu ya.

"Hemen arabaya biniyorsun," dedi.

"Hayır."

Yapılabilecek bir şey yoktu. Eldivenlerini zaten kaybetmişti ve ceketini de aynı yolda ilerliyordu. Hızlı bir hareketle çocuğu kaldırdı ve omzuna attı.

Uşak arabanın kapısını açtı ve Villiers çocuğu içeri fırlattı. Peşinden kendi de arabaya bindi ve kapı arkasından kapandı.

Oğlan hemen kendini toparladı ve uzlaşmaz bakışlarını Villiers'ın yüzüne dikerek oturdu. Villiers sohbete gerek görmedi. Çocuğun tam karşısına oturarak berbat olmuş eldivenlerini çıkardı.

Aklında iki şey vardı. Bulması gereken beş çocuk kalmıştı ve bir eşe ihtiyacı vardı.

Hemen.

Muhtemelen genç haliyle nasıl konuşulabileceğini bilen bir kadına. Bunu o yapamazdı. Bugün bir eş bulmalıydı, olmadı yarın.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dr. William Withering çok kötü öksürüyordu. Elijah ile Jemma bekleme odasına girdiklerinde diğer odadan gelen, insanı gerçekten huzursuz eden inilti ve öksürüğü aynı anda duyular.

“Doktor ölüyor,” diye haykırdı Jemma panikle.

Elijah bir hastanın son nefesini verdiğini düşünmüştü ama bundan bahsetmenin iyi olmayacağına karar verdi. Jemma’nın bakışlarında hâlâ sadece sevişirlerken orayı terk eden korku dolu bakışlar vardı.

Elijah kendini garip bir şekilde mutlu hissediyordu. Apollon’un bahçesindeki sevişmelerinden bu yana ne kadar kısa olursa olsun geleceğiyle barışmıştı. Jemma’yı bir iskemleye oturtuktan sonra kendi de oturdu.

Jemma masanın üzerinde duran makaleyi aldı ve okumaya başladı. “Akciğer sorunlarını tedavi etmek için yenibaharla birtakım deneyler yapıyormuş,” dedi birkaç dakika sonra.

Elijah cevap veremedi Doktor Withering karşısına çıktı. Uzun boyluydu, pudralı ve kıvrık peruğuyla tezat yaratan son derece gür kaşları vardı. Kaşlarının altındaki gözleri çok önemli

bir şey düşünüyormuş ya da ateşi varmış gibi parlıyordu. “Ekse-lansları,” dedi adam eğilerek. Sonra Jemma’yı gördü ve bir kez daha ve daha çok eğildi. “Ve hanımefendi.”

“*Digitalis purpurea*’yla ilgili çalışmanız konusunda bir şeyler danışmaya geldim,” dedi Elijah.

Adamın gözleri bu mümkünmüş gibi biraz daha parladı. “Büyüleyici bir konu! Araştırmamda iyimser olmak için oldukça makul sebeplerim var.”

“Benim kalp rahatsızlığım var,” dedi Elijah. “Vakit ayırabilerseniz size muayene olmak isterim.”

“İçerideki odaya geçerseniz daha kolay olur, böylelikle sizi baştan ayağa muayene edebilirim. Kalp karmaşık bir organdır ve korkarım *Digitalis purpurea* ya da insanlar arasında bilinen adıyla yüksük otunun uygulama alanları oldukça kısıtlı. Ama bir meslektaşım var ve...”

Elijah’yı kapıya doğru götürürken sesi uzaklaştı. İlgisine muhtaç bir hastası olduğunu anladıktan sonra Jemma’nın suratına ikinci kez bakma zahmetine bile katlanmamıştı.

Jemma manto ve şapkasını çıkardıktan sonra yeniden oturdu. Elijah’nın hastalığını öğrendikten sonra ilk kez böylesine yalnız kalmıştı.

Elijah ölürse fazlasıyla yalnız kalacağını düşündü ve kendini bu düşünceyi unutmaya zorladı.

Daha önce bir doktor muayenehanesine hiç gelmemişti. (Tıbbi bir bakım gerektiğinde uygun olduğu üzere hep doktor ona gel-mişti.) Withering’in bekleme odasının bir duvarı boylu boyunca kaplayan, yüzlerce küçük çekmecesini bulanan ceviz bir dolapla kaplıydı. Bazıları açık, bazıları kapalıydı. Bir çocuk tarafından dizilen bloklara benziyorlardı.

Dik pozisyonda olmanın nefes almasını kolaylaştıracağını düşünerek ayağa kalktı ve yürüdü. Her çekmece el yazısıyla etiketlenmişti, yazanın harfleri şekillendirirken fazla vakti yokmuş gibiydi. Bazı içeriklerin kullanım tarifleri vardı. Bir çekmecenin üzerinde AFYON RUHU yazıyordu, çekmeceyi açınca içinin küçük tüplerle dolu olduğunu gördü. KURBAĞA TAŞI yazıyordu bir diğerinde. Dikkatle açtığı anda içinde bir yığın küçük taş buldu.

KARAT TÜY yazan çekmecede iki adet tozlu karatavuk tüyü vardı. NEHİR SUYU yazanda ise yine küçük tüpler duruyordu.

Jemma uyuşuk bir halde diğer çekmecelere de baktı. Çoğu tozlaşmış yapraklarla doluydu. HARDAL BİTKİSİ çekmeceyi açar açmaz onu aksırttı ve sonunda yerine döndü.

Saat çalışmayı bırakmış gibiydi. Tozlu sessizlikte odanın bir köşesinde duran piyanonun üzerinde oynayan güneşi seyrederek oturdu. İnsan doktorun bir müzisyen olduğunu düşünüyordu.

Aslında Jemma hiç sıkılmazdı. Boş vakitlerinde zihninde bir satranç oyununu tekrarlar, kendisinin ya da rakibinin hatalarını düzeltirdi. Ama şu an tahtayı aklında tutamıyordu, yedinci ya da sekizinci hamleden sonra da tüm dikkati dağılıyordu.

Doktorun yenibahar hakkında yazdığı bilimsel makaleyi okumaya çalıştı ama kendini inanılmaz aptal hissetti. Dakikalar geçiyordu. Sonunda dolaptan karabiber ve yenibahar tohumlarını alarak kendi geçici satranç tahtasını oluşturdu.

Elijah ile Doktor Withering odaya geri döndüğünde beyaz şah tarafından yapılacak ve siyah veziri alabilecek hamleyi atladığını fark etti. Ayağa fırladı. "Ona yardım edebilecek misiniz?" diye sordu, kibarlık ve giriş cümleleriyle hiç uğraşmadan.

Doktor bir dizi öksürük krizine tutuldu ve belinden öne doğru büküldü.

“Olası bir tedavi var,” dedi Elijah ellerini tutarak ama gözlerindeki ifade Jemma’nın tebessümünün sönmesine sebep oldu.

“Olası mı?”

“Yüksük otunun faydası olabilir,” dedi doktor kendini toplayarak. “Ama başarısız olması halinde çok ciddi sonuçları var ve kendisine de açıkladığım gibi Ekselansları’nı tedavi etmeyi reddetmeliyim.”

Jemma’nın yüzü soldu, elleri kasıldı. “Zehirli olduğu için mi?”

“Doktor Withering fevkalade sonuçlar elde etmiş,” dedi Elijah. “Ama daha araştırmasının ilk aşamalarında.”

“Birine aşırı doz verme olasılığı oldukça yüksek. Ekselansları’na bu tedaviyi seçmemesini tavsiye ettim.” Doktor eğildi, onların hemen çıkıp gitmelerini beklediği aşıkârdı.

Jemma başını kaldırıp Elijah’nın yüzüne baktı. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Seninle eve gitmek,” dedi Elijah. “Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Jemma. Doktor pek çok kalp hastası görmüş ve kalan zamanım hakkında iyimser değil.”

“Kalp damarları incecik ve atışları düzensiz,” diye araya girdi Withering. “Ama insanın ne kadar yaşayacağını söylemek imkânsızdır. Ölümün eşliğinde olan hastaların aylarca hatta yıllarca yaşadıklarını biliyorum.”

Jemma adamın gözlerindeki gerçeği okuyabiliyordu, Elijah onlardan biri değildi.

Jemma, Elijah’nın elini bıraktı ve doktora döndü. “İlacınız bazılarında işe yaradı, değil mi?”

“Yaradı. Ama ben...” Adam tereddüt etti. “Başarısızlıklarım var.”

“Yani bazı hastaların öldüğünü mü söylüyorsunuz?” Jemma üstü kapalı konuşmalara tahammül edecek durumda değildi.

“Sonuçta ya ödemden ya da ritim bozukluğundan öleceklerdi,” dedi Doktor Withering kendini savunurcasına.

Elijah, Jemma’nın arkasına geçerek ellerini omuzlarına koydu. “Düşes sizin bir ihmaliniz olduğunu ima etmedi, Doktor Withering.”

“Meslekten olmayan birinin bilimin gizemlerini anlaması oldukça zordur,” dedi doktor. “Doğru dozları belirlemeye çok yaklaştım. En son yaprakların toz haline getirildiğinde çiçeklerden iki kat daha kuvvetli olduklarını buldum. Ve dün de şans eseri olarak kaynamış tozun dört kat daha etkili olduğunu keşfettim.”

Jemma’nın anlayabildiği kadarıyla birtakım şanssız hastaların ölümleri kaynamış ilacın gücünü ortaya çıkarmıştı. “Yüksük otunun bu etkisini nasıl keşfettiniz?” diye sordu.

“Hastalarından birine onun için daha fazla yapabileceğim bir şey olmadığını söylemiştim,” diye cevapladı doktor. “Olgun bir erik gibi şişmişti ve ödeminin azaltmak için bildiğim her yolu denemiştim. Fikrimi kabul etmedi ve kalpleri iyileştirdiği söylenen yaşlı bir Çingene kadının peşine düştü.”

“Bir Çingenenin mi?”

Withering başıyla onayladı. “Kadın ona bir iksir verdi ve ödem belirtileri geçti. İşin daha da ilginç yanı kalbi de düzene girdi. Bunu duyduğum anda kadını bulmaya gittim elbette!”

“Ve iksir yüksük otundan mı yapılmıştı?”

“İçinde yirmi çeşit ot vardı,” dedi Withering sesinde gizli bir gururla. “Aralarında etkili olanın yüksük otu olduğunu çözmeme senemi aldı, sonra bu bitkinin tüm özelliklerini keşfetmeye başladım. Kalpteki çalkantılı hareketi tedavi edici bir özelliği var.”

“Çalkantılı hareket mi?” diye sordu Jemma, kafası karışmıştı.

"Düzensizliği," diye açıkladı Withering. "Tekleyen atışları. Hızlı atışları yavaşlattığı gibi aşırı yavaş atan bir kalbi de hızlandırıyor."

"Çingeneyi bulmalıyız," dedi Jemma şapkasını alarak.

Elijah güldü. Gerçekten gülmüştü. "Çingeneyi bulursak ve iksiri içersem onu almaya devam etmem gerekecek. Bütün hayatımı ülkeden ülkeye bir Çingene peşinde koşarak mı geçireceğim? O bir gezgin, Jemma."

"Onun peşinden koşabileceğin bir hayatın olacak, Elijah!"

Elijah sadece ona baktı ve o gözlerde bir şey vardı... Jemma, Withering'e döndü. Jemma'nın karşısında durabilmek oldukça güçlü ve doktor da durabilenlerden değildi. Adam yerinden sıçradı.

"Sizce kocamın kalan zamanı Çingeneyi bulmaya yetmez mi?"

"Yolculuk yapmasını tavsiye etmem."

"Size bir soru sordum," dedi Jemma vazgeçmeden.

Doktor önce huzursuzlandı ve ardından konuştu: "Fikrimi sorarsanız eşinizin fazla zamanı yok."

Elijah araya girdi. "Doktor Withering göğsümü dinlerken kalbim sürekli olarak tekledi, Jemma. Tabii o sırada hareketsiz ve düz yatıyordum ki bu olabilecek en kötü pozisyon."

Jemma başıyla onayladı. Görünüşe bakılırsa Elijah'nun yaşayacak sadece birkaç günü vardı. Jemma yeniden doktora döndü. "Başka yaşayan hastanız oldu mu yoksa sadece Çingeneye giden mi yaşadı?"

Doktor biraz sinirlendi. "Başarı kazanmış olmasaydım yüksük otu çalışmalarına devam etmezdim. Sağlığını kazanan kayda değer miktarda hasta var." Jemma'nın gözlerindeki bakışı gördü. "Ama Dük'e veremem. Çok tehlikeli. Anlamıyorsunuz."

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi Jemma adama bir adım daha yaklaşarak. “Hastalarınızı Spitalfields’tan seçiyorsunuz, odanızda öldüklerinde tartışacak kimse de olmuyor, değil mi?”

“Bu bilim yararına,” dedi adam inleyerek. “Bana umutsuz halde geliyorlar. Kimse onlara yardım edemiyor. Ben fakirlere önemli bir hizmet veriyorum. Sadece kalp hastalıklarını iyileştirmiyorum, ödem ve sıraca hastalıklarını da tedavi ediyorum.”

“Ama konu bir dük olunca durum değişiyor,” dedi Jemma.

“Araştırmalarımda yeteri kadar ilerlemediğimi anlamalısınız...”

“Yarın sabah kocama ilacı vereceksiniz,” dedi Jemma. “Bir tedavi olasılığı varken onun ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Son hastam hayatını kaybetti,” dedi Withering. “İlacı verdikten bir saat sonra. Çok güçlü. Kaynatma işlemi gücü artırdı ama bu sefer de hastalara fazla geliyor.”

“Yarın sabahkinin fazla gelmeyeceğinden emin olun,” dedi Jemma vahşi bir sesle. “Belki de geceyi son kaybettiğiniz hastanın durumunu göz önünde bulundurarak doğru dozu belirlemekle geçirirsiniz. Yarın sabah sekizde burada olacağız.”

“Yapamam,” diye haykırdı Withering. “Yapamam! Anlamıyorsunuz, hanımefendi! Eğer Dük muayenehanemde ölürse asılırım. Beni dinlemezler. Ve çalışmalarım... *çalışmalarım!*”

“Haklı,” dedi Elijah. “O haklı, Jemma.”

“Haklı değil!” diye bağırdı Jemma.

“Çalışmaları önemli. Birkaç hastasını kaybetti ama keşifleri son derece önemli. Onu bana ilaç vermeye zorlarsak ve ben ölürsem dük olduğum için onu asarlar.” Elijah bunu sükûnetle söylemişti. “Kimsenin benim yüzümden asılmasına izin veremem, Jemma, insanlara faydalı olacak bir araştırmanın durmasına da izin veremem.”

"Böyle konuşma!" Ona da bağırıyordu.

Elijah'nın yüzü ifadesizdi. "Olduğumdan farklı davranmam."

"Bu kadar iyi olmaktan vazgeç! Bir kez olsun kendini düşün, Elijah! Yaşamak istemiyor musun? Burada kalmak istemiyor musun? Ya hamileysem? Ya..." Sesi çatladı ve ona hafifçe yan döndü.

"Seninle birlikte kalmak için her şeyimi verirdim." Elijah onu omuzlarından yakaladı, öyle sıkı tutuyordu ki Jemma'nın canı acıdı. "Tüm düklüğümü, sahip olduğum her peniyi, sağ kolumu verirdim seninle kalabilmek için. Eğer olsaydı çocuğumuzla kalmak için. Bunu nasıl sorabiliyorsun?"

Jemma onun güzel siyah gözlerine baktı. "O zaman..."

Elijah başını iki yana salladı. "Paramı, düklüğümü, sağ kolumu, Jemma. Başka bir adamın hayatını ve çalışmalarını değil. Doktor Withering'in aklanması işini önceden ayarlayabilsek bile çalışmalarına devam edemez. Yaşamak için *benim olan* her şeyi verirdim. Her şeyi."

Yüzü seğirdi, Jemma tüm kalbiyle onun doğru söylediğini biliyordu. "Kendiminkini kurtarmak için bir başkasının hayatını riske atamam," dedi. Gözlerindeki çaresizlik onuruyla savaşıyordu.

Elijah'yı böyle bir adam olduğu için sevebilirdi ya da bambaşka bir adamla evlenmiş olmayı dileyebilirdi. "Ah Tanrım," diye Jemma fısıldadı, kollarının arasına düşerken.

"Üzgünüm," dedi Withering çaresizlikle. "Önümüzdeki altı ay içinde ilacın dozu hakkında çok daha net bilgilere sahip olacağım."

Jemma'nın zihni bir sarhoşunki gibi dönmeye başlamıştı. "Ölmene izin veremem," dedi Elijah'nın ceketine yaslanarak.

Elijah ona sımsıkı sarıldı ama bir şey söylemedi. Jemma dudaklarının saçlarında gezindiğini hissedebiliyordu. Sona ermişti.

Eve döneceklerdi, bu gece ya da yarın sabah, yakında, çok yakında Elijah onu terk edecekti.

Doğruldu, Elijah'nın kollarının arasından çıkarak Withering'e döndü. "İlacınızın dozu fazla olduğunda hasta ölmeden önce ne gibi belirtiler ortaya çıkıyor?"

"Mide bulantısı ve kusma," dedi Withering. "Sıradan eşyaların etrafında haleler, ışıklar görür. Bunun ardından ölüm son hızla gelir."

Jemma başıyla onayladı. "Son ölen adama verdiğiniz kaynatılmış toz miktarını detaylı olarak yazarsanız çok sevinirim. İlaçla birlikte bu detayları da alacağız."

"Buna izin..."

"Kimse bilmeyecek. Tüm ev maiyeti zaten Dük'ün kalp hastalığını biliyor. O ve ben bu gece yalnız olacağız. En kötü ihtimalle herkes Dük'ün kalbinin durduğunu düşünecektir, zaten böyle olacak. Kimseye tek kelime bile etmeyeceğim." Jemma, Withering'in gözünün içine baktı. "Asla vefasızlık yapmam. Size söz veriyorum. Size ihanet etmeyeceğim."

"Keşke bir altı ayım daha olsaydı!" diye haykırdı Withering elleriyle ne yapacağını bilemeyerek.

"Eğer ilacı kullanmaya karar verirsek diye birtakım notlar yazmayı düşünebilirsiniz belki," dedi Elijah.

Withering boş gözlerle ona baktı. "Keşke muayenehanemin yolunu bulmamış olsaydınız."

"Bulamazdık," dedi Jemma, "ama Elijah da Spitalfields'ta en az sizin kadar tanınmıyor."

"Doktor, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" diye sordu Elijah.

"Yazacağım ama onaylamıyorum; onaylamıyorum!" Doktor ellerini sallamaya devam ederek odadan çıktı.

“Kararlısın, değil mi?” diye sordu Elijah, Jemma’ya.

Jemma başını kaldırıp ona baktı. “Bu tek şansın.”

“Ya bir süre sonra yaptığın şeyden pişmanlık duyarsan?”

Jemma o kadar bunalmıştı ki onu tutup sarsmak istiyordu ama o sarsılamayacak kadar iriydi. “Bu evliliği birlikte yaşıyoruz, Elijah! Sen ve ben, *ikimiz* de buradayız. Seninle olacağım. Tüm kararları tek başına vermek zorunda değilsin. Lütfen!”

“Bana bu kararı *sen* veriyormuşsun gibi geliyor.”

“Evliliğin üçüncü kuralı,” dedi Jemma, “aramıza denizleri sokmamak. Ölüm Manş Denizi’nden çok daha geniş, Elijah. Bununla savaşıacağım. Bu kural için savaşıacağım.”

Elijah’nın yüzü rahatladı. “Biliyorum.”

“Bu gece ölebilirsin,” dedi düzgün bir sesle. “Ama seninle olacağım. Ve ölürsen kalbini düzene sokmak ve sana yeryüzünde biraz daha zaman kazandırabilmek için bulduğumuz her çareyi denediğimizi bilerek yaşayacağım.”

Withering odaya dönene kadar sarılmaya devam ettiler. Oradan katlı bir kâğıt parçası ve içinde ölü adam çanlarının kaynatılmış solüsyonu bulunan beş küçük cam şişeye ayrıldılar.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jemma daha sonraki saatleri bir rüyadaymışçasına geçirdi. Fowle yemeği bekletmişti, yemeklerini yediler. Her şeyi büyük bir merakla inceliyordu. Balık deniz tadındaydı. Şeftali turşuları dilinde yaz tadı bıraktı.

Dudakları Elijah'ya bir şey söylemek üzere aralandı ve sonra yeniden kapandı, sözler söylenmedi.

Sonunda yemek bitti. Elijah'nun Fowle'a bu gece erken çekileceklerini söylediğini duydu, ses çok uzaklardan geliyordu sanki. Elijah daha sonra banyonun hazırlanmasını istedi.

Jemma onun ne yaptığının farkındaydı. Hizmetçilerin ölü bedenini yıkamalarını istemiyordu, bunu önceden kendisi yapacaktı.

Jemma üst kata çıktı ve verdikleri kararı düşündü, yüreği yandı.

"Bence şişenin yarısını içmeliyim," dedi Elijah banyosunun ardından Jemma'nın odasına girerken. Üzerinde ropdöşambırı, elinde de küçük bir şarap kadehi vardı.

"Withering son hastasına bütün şişeyi içirmemiş miydi?" Doktorun el yazısıyla karaladığı kâğıdı arabada okumuşlardı.

Elijah başıyla onayladı.

“O zaman neden çeyrek şişeyle başlamıyoruz?” diye önerdi Jemma. “Bir etkisi olmazsa bir çeyrek daha içebilirsin.”

“Mantıklı,” dedi Elijah. Şişenin dörtte birini kadehe döktü. Karışım hareliydi ve zararsız gibi görünüyordu. Jemma kendini caresizlik içinde keşke daha fazla içeriği olsaydı, diye dilerken buldu, büyüğü bir tüy ya da bir çiğ dokunuşu. İnsanın varlığını tek bir çiçeğe bağlaması çok mantıksız görünüyordu.

Elijah kadehi dikkatle şöminenin üzerindeki rafa koydu ve Jemma’yı kollarının arasına aldı. “Seni sevdiğim için çok şanslıym.”

“İkimiz de şanslıyız. Ben sadece şey için üzgünüm...”

Elijah’nın eli dudaklarını örttü. “Kaybettiğimiz zaman için bir-birimizden özür diledik.” Sonra yüzünü avuçladı, güçlü parmakları yanaklarında dolaştı, başını eğmeden önce gözlerinin içine baktı. Son konuşmalarını son öpüşmeleriyle gerçekleştirdiler. Jemma ona bir ömürlük bir sevgi ve bağlılık vermeye çalıştı. Onun nazik dokunuşunda da aynı vahşi sevgiyi hissetti.

Çok kısa bir süre sonra Elijah geri çekildi. “Miden bulanabilir ama *ölmeyeceksin*,” dedi Jemma.

“Sen izin vermediğin için mi?”

“Ben bir düşesim,” dedi, gülümsemedi.

Elijah onu yeniden öptü. Dudakları Jemma’nın dudaklarında hafif bir şekilde, uçarcasına dolaşmıştı ama bu öpücük taş gibi bir şeye dönüşerek kalbini kırdı. Elijah tek kelime bile etmeden bardaktaki sıvıyı içti.

Birlikte oturup beklediler. Jemma elini onun göğsünün üzerinde tuttu. İki ya da üç kez ümitlendi ama sonra bir tekleme duyarak bundan vazgeçti.

“Sanırım bir çeyrek şişe daha içmeliyim,” dedi Elijah on dakika sonra. “Withering’in tam şişeyi içen hastası tombul bir

adam olarak tarif edilmiş. Çok uzun boylu değilse büyük ihtimalle ondan daha ağır olmalıyım.”

“Ama sen tombul değilsin,” diye itiraz etti Jemma.

“Kas yağdan ağır çeker,” dedi Elijah. “Boksörleri inceledim. Şişman bir adam aynı boyutlardaki kash bir adamdan çok daha hafif oluyor.”

Elijah şarap kadehine şişeden bir çeyrek daha koydu ve Jemma itiraz edemedi içti.

Hemen arkasından, “Çok hafif midem bulanıyor,” dedi.

“Bulantı iyi,” dedi Jemma hızla. “Bu ilacın işe yaradığını gösterir. Mumun etrafında haleler görüyor musun?” Şömineye koştı ve eline bir mum aldı.

“Bunu kim söyleyebilir ki?” dedi Elijah. “Mumun doğal olarak halesi vardır.”

“O zaman başıma bak,” dedi Jemma. “Hayır, bana bak! Başımın etrafında hale görüyor musun?”

“Meleklik kademesine erişip erişmediğini mi öğrenmeye çalışıyorsun?” diye sordu Elijah, dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Gözlerini kısarak ona baktı. “Evet! Tüylü kanatları da görebiliyorum!”

“Böyle bir zamanda nasıl eğlenebiliyorsun!”

“Ölümün yüzüne gülemezsen ne zaman güleceksin?” Sonra kayıtsızlıkla ekledi: “Kalbim son derece düzenli.”

Jemma konuşmadı, sadece o düzenli ve harika bir şekilde atan kalbin yuvası olan göğse başını yasladı. Bir saniye geçti, bir tane daha ve bir tane... Düzenli atmaya devam etti.

“Teklemiyor,” dedi Jemma huşu içinde.

“Yüksük otu onu normal ritimde atmaya zorladı,” dedi Elijah. “Seninle sevişmenin yaptığı gibi. Yatak yerine şişedeki bir ilaç.”

Jemma dudağını ısırdı. “Daha fazlasını içmene gerek olup olmadığını nasıl anlayacağız? Sormayı unuttuk.”

Elijah ayağa kalkarak gerindi. “Bunu denemenin tek yolu var.”
“Nasıl?”

Sırttı, bu korkusuz bir adamın yaramaz gülüşüydü. “Kendimi yormam lazım. Kalp atışlarımın hızını yükseltmeliyim.”

Jemma başını iki yana sallayarak geri çekildi. “Hayır, Elijah. Bunun doğru olacağını hiç...” Elijah onu yakaladı. Jemma devam etti. “O zaman canım istediğinde kalbini hissedebilmeme izin vereceksin.”

“Seninle sevişerek kendimi yoracağım. Sonra bir kadeh konyak içeceğim ve yere dümdüz yatacağım.”

“Bu çok riskli.”

Ama Elijah onu yatağa yatırmış ve tatlı bir canavar sıcaklığıyla öpmeye başlamıştı. “İyiyim. Hisset.” Jemma’nın elini göğsüne bastırdı.

Orada, hemen elinin altında yeryüzündeki en harika mucize yer alıyordu. Elijah’nın kalbi, güçlü, düzenli olarak atıyordu, sanki bugüne kadar hiç teklememişti ve daha sevişmeye bile başlamamışlardı.

Gözleri yaşlarla doldu. “Ah, Elijah...”

Yaşlar gözlerinden akmayı başaramadı çünkü Elijah’nın elleri, dudakları *her yerindeydi*. Utanması yoktu.

Aynı gece bütün ev halkı odalarına çekildikten sonra kütüphaneye indiler. Jemma’nın saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve üzerinde sadece geceliği vardı, omuzlarında da bir battaniye.

Elijah kendine bir kadeh konyak koydu. Bir tane de Jemma için doldurdu, tek başına içmek istemiyordu. Konyağın sıcaklığı

ayak parmaklarına kadar işledi ama Jemma odada gezinmeye devam etti, oturamıyordu. "Sabah ilk iş olarak annene bir not yollamalıyız," dedi gevezelik etmeye başlayarak. "Villiers'a da elbette."

"Ve Doktor Withering'e," diye söze girdi Elijah. Savurduğu tehdidi yerine getirmiş, yerde yatıyordu.

"Kalbin nasıl?"

Elijah gülümsedi ve biraz daha konyak içti.

Jemma gelip tepesinde durdu. "Daha hızlı iç. Sarhoş olmazsan bu doğru bir deneme olmaz."

"Bir fikrim var," dedi Elijah, sesi öylesine uykuluydu ki Jemma onun yatağa dönmek isteyeceğini düşündü. Elijah'ın eli ayak bileğine sarılarak onu çekti. "Öp beni."

"Ah, Elijah..." Ama yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elijah'ın öpüşü çaresiz değil keyifliydi, şehvetli değil bal gibiydi. Jemma'nın korkularını aldı ve yerine çok daha güçlü bir şey koydu: Kocasının yaşayacağına dair inanç.

Öpücükler yavaşça şekil değiştirdi ve bacaklarının arasının yandığını hissetti. "Bunu tekrar yapamayız," diye inledi Jemma.

"Ah, biraz inançlı ol!" Elijah ona güldü, bunu yapabileceği açık bir şekilde ortadaydı. "Elbette sırtüstü yatmaya devam etmeliyim. Yor beni," diye emretti.

Jemma kaykaldı ve üzerine bindi, Elijah'ın onu okşamasına izin verdi. Elijah daha sonra kalçasını güçlü bir hareketle yukarı kaldırdı. Jemma'nın dudaklarından bir çığlık yükseldi.

"Acıdı mı?" diye sordu Elijah.

"Hayır," diye fısıldadı Jemma. "Yeniden yap... Ah!"

Jemma ileri geri hareket etmeye çalıştı. Hem onu hem de kendini uyardı. Onun göğüslerini öpmesine izin verdi, sonra vücudunu geriye vererek okşama işini kendi devraldı.

Sonunda kendini titrerken buldu, ona düzenli bir şekilde biniyordu. "Yalvar bana," dedi Jemma onun alt dudağını dişleyerek. "Bana hızlanmam için yalvar, Elijah."

Jemma'nın kalçasını tutan eller kasıldı. "Benimle bu ses tonunda konuşmana baylıyorum, Jemma."

Jemma dizlerinin üzerinde yükselerek geri çekildi ve onunla oynamaya başladı. "Yalvar bana." Kalçasını oynatarak yeniden aşağı kayd.

"Ben... asla... yalvarmam," diye inledi Elijah.

Jemma gülecekti ama içini saran arzuyla baş etmesi gerekiyordu. Ona acımasızca binmeye devam etti, üzerinde dans etti, onu son noktaya kadar getirip geri çekildi.

"Yapamam..." dedi Elijah sıkı dişlerinin arasından, bedeni Jemma'ya doğru istekle büküldü.

"Şimdi yalvarıyor musun?" diye sordu Jemma kalçasını iyice aşağı bastırıp onun gırtlığından boğuk bir ses çıkmasına sebep olarak ve yine kayarak uzaklaşt.

"Hayır. Yalvarmak utanç verici ve sen de..." Sesi kesildi çünkü Jemma onu okşamak üzere elini arkaya doğru uzatmıştı. "Tanrım," sesi yine kesildi. "Jemma!"

"Hımmmm," dedi Jemma tüm sinir uçları alev alev yanarken yavaşça kıpırdanarak. Bedeninin her bir santimi onu hızla sürmek ve yuvasına ulaştırmak için delice bir özlemle doluydu.

Ama evlilikte, gerçek bir evlilikte nasıl yalvarılacağını öğrenen bir tek kendisi olamazdı.

Elijah soluk soluğa inliyordu, göğüs kasları yükselip alçalıyordu ama Jemma umursamazdı, bedenini, parmaklarını ve dudaklarını onu çıldırtmak için kullanıyordu. Sonunda Elijah

hiç istemese de başını geriye attı ve boğazından bir hırıltı çıktı.

"Tamam. Sana yalvarıyorum!"

Jemma herhangi bir tepki veremedi, bu itirafı çok utanç vericiymiş gibi ileri doğru atıldı onu çevirdi ve içine girdi. Jemma tüm gücüyle ona sarılarak kulağına inledi: "*Lütfen, lütfen, lütfen.*"

Elijah ellerini yere koydu ve Jemma'yı bağtıracak ilkelikte bir güçle içine bastırdı. "Söyle," dedi kısıklı dişlerinin arasından. "Söyle!"

"Sana yalvarıyorum," diye hıçkırdı. "Seni seviyorum..."

"Ben de seni seviyorum."

Sadece bedenlerinin ve iki kalbin bulunduğu bir yere yuvarlandılar.

Birlikte atan iki kalbin.

Otuzuncu Bölüm

5 Nisan

Williers uyuyamadı. Yukarıda, çocuk odasında uyuyan çocuğu düşünmeden duramıyordu. Ona çocuk denebilirse tabii. Bir de Elijah vardı. Hâlâ yaşıyor muydu? Ölse mutlaka duyardı.

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte yatağından kalktı ve odasında dolanmaya başladı, kafasını toparlayamıyordu. Bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir çocuk daha almalı mıydı? Bu fikir açıkçası çok korkutucuydu. Belki de önce bir eş bulması ve bu işe bir kadın eli değmesi daha iyi olacaktı. Bir eş bulmak ne kadar zamanını alırdı?

Bir de Elijah vardı. Öyle hızlı döndü ki topuğu takılarak halıyı topladı, bir tekme savurarak onu yeniden düzeltti.

Sonunda bir küfür savurarak özel uşağının zilini çaldı. Evlilik konusunda bir kadının fikrine ihtiyacı vardı. Jemma bir kadındı. Ve Jemma Elijah'yla evliydi; Elijah'nın nasıl olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ne olursa olsun evde daha fazla durmaya tahammülü yoktu, o çocuk üst kattayken bunu yapamayacaktı. Birinin

üst kata gidip ona bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bu düşünce bile ürpermesine sebep oldu.

Villiers, Beaumont Malikânesi'ne oldukça uygunsuz bir saatte, sabahın sekizinde vardı. Uşağın onu içeri almayı reddetmesini bekliyordu. Tanrı'nın lütfuyla Elijah'nın uşağı yerinde yoktu. Onun yerine kapıyı açan yuvarlak yüzlü bir uşak ona Dük'ün henüz uyanmadığını söyledi. "Güzel," dedi paltosunu adamın kollarına fırlatırken. Uşak istemsizce paltoyu yakaladı, Villiers onun etrafından dolaştı. "Kütüphanede olacağım. Dük uyandığında onu beklediğimi söyleyin."

Kapıyı hızla açtı ve eşikte donakaldı. Sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Vay, vay, vay," dedi.

"Onu uyandırma," dedi Elijah.

Jemma elbette ki nefis görünüyordu. Battaniyeye benzer bir şeye sarınmış, arkadaşının kollarının arasında bir bebek gibi uyuyordu. Neyse ki Elijah'nın üzerinde ropdöşambırı vardı. Villiers bu sahneyi hafif bir kıskançlıkla atlattığını fark etti. Oğlunu kurtarmakla ilgili yaşadığı deneyim her nasılsa Jemma'ya karşı hislerini geçmişe gömmesine sebep olmuştu.

"Yine çok erken kalkmışsın," dedi Elijah.

"Dün oldukça ilginç bir gün geçirdim," dedi Villiers. Sonra gözlerini kıstı.

"Sen oldukça..."

"Yüksük otu işe yaradı."

"Yaradı mı?"

"Kalbim ilacı aldığımdan bu yana tam on üç saattir düzenli olarak atıyor," dedi Elijah, yüzünde kocaman bir tebessüm be-

lirdi. "Jemma uyanınca bir ölçü daha alacağım çünkü son birkaç dakikada birkaç ufak tekleme oldu."

"İlacı getireyim," dedi Villiers. "Nerede?"

"Saçmalama," dedi Elijah. "Dükler bir şeyler getirmezler. Jemma makaleyi almak üzere senin evine gelmişti ve aynı şeyi şimdi de sen yapmaya kalkışıyorsun."

"Senin düklük beklentilerini karşılamıyor muyuz?" dedi Villiers.

"Bazı açılardan evet," dedi Elijah. "Sana ne oldu? Benim kadar farklı görünüyorsun. Saçındaki kurdelenin ceketinin rengine uymadığının farkında mısın?"

Villiers onu hızla masadan almış ve uşağını arkasında başka bir tanesini takması için ciyaklarken odada bırakmıştı.

"Sırf düklerin gidip bir şeyleri alabileceğini göstermek için dün büyük oğlumu almaya gittim."

"Başarıya ulaştın mı?"

Jemma uykusunda bir şeyler mırıldanarak döndü. Parlak saçları Elijah'nın dizlerine döküldü. Villiers hiçbir şey hissetmediğini fark ederek çok şaşırdı.

"Çocuklara çamurun içinde değerli şeyler aratan tekinsiz biri için çalışıyordu."

Elijah kaşlarını çattı. O da tüm dükler gibi çamur tarayıcılarını ve hayatlarının ne kadar dehşet verici olduğunu biliyordu. "Yaralanmış mı?"

"Bacaklarında birtakım yaralar var ama iyi görünüyor. Diğer çocuklardan birinin ayağında kötü bir kesik var ve onu kaybedebilir."

"Ölüm oranı hayli yüksek."

Villiers midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Ah. Oğlum oldukça canlı görünüyor. Çok canlı. Bu arada oldukça haylaz bir tipe benziyor."

“Bak şu işe,” dedi Elijah. “Kimim aklına gelirdi ki?”

Villiers bu alayı duymazdan geldi.

“Nerede o?”

“Onu hizmetçim Bayan Ferrers’a teslim ettim.”

“Oğlunu hizmetçine mi teslim ettin? Nerede uyuduğunu bilmiyor musun?”

“Ne hizmetçisi?” dedi Jemma yerinden doğrulup esnerken. “Saat kaç?” İnleyerek Elijah’nın göğsüne düştü.

“Çocukla başka kim ilgilenebilirdi ki? Çok pisti. Onunla ne yapmam gerekiyordu?” Bu aslında daha çok kendine sorduğu bir soruydu. Odasına gidip ona bir şey söylemeli miydi? Çocuğu bir yere götürmeli miydi?

Jemma yeniden doğruldu ve saçlarını arkasına attı. “Sen burada ne halt ediyorsun, Villiers?” Gözlerini kırpıştırdı ve bataniyeyi biraz daha yukarı çekti.

“İyi haberlerinizi almaya geldim,” geldim dedi Villiers tatlılıkla.

“Ya.” Ve yüzü parladı. “Ne harika, değil mi?”

“Evet.”

“Ama hizmetçinden bahsediyordun?”

“Bir hizmetçiyi çocuklarımdan birine bakınakla görevlendirdim,” dedi Villiers. “Bulmam gereken beş tane daha var ve avukatımın onları nerelere yerleştirdiğini bir tek Tanrı bilir. O da kayıplara karıştı, zimmetine para geçirdiğini düşünüyorum.”

“Peşine dedektif taktın mı?” diye sordu Elijah.

Villiers başıyla onayladı. “Para için değil, kendi başıma bir ya da iki tanesinden fazlasını bulamayacağım için.”

“Kalanların hepsini bulmalısın,” dedi Jemma. “Ne bekliyorsun?”

“Tavsiye,” dedi Villiers düz bir sesle.

“Çocuklar konusunda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Jemma. “Belki de bir dadı tutmalısın. Aslında birden fazlasına ihtiyacın olacak, bir de öğretmen gerekli. Kâhyan onları senin için bulabilir.”

“O konuda değil,” dedi Villiers kılıcını yukarı kaldırıp daha önce hiç görmemiş gibi incelerken. “Bir eşe ihtiyacım var. Tamam, iki üç dadı gerekebilir ama benim asıl bir eşe ihtiyacım var. Ve şu ana kadar iki nişanlı kaybettim.”

“Oldukça cömert tabiatlı birine ihtiyacın var elbette.” Jemma tereddüt etti. “O çocukları evine getirmek istediğinden emin misin, Leopold? Onları taşrada iyi bir ailenin yanına yerleştirip arada bir görmeye gidebilirsin.”

“Hayır.” Nedenini bilmiyordu ama Tobias’ı güvende olmaya-çağı bir yere gönderemezdi. Bunu bir daha yapamazdı. Çocuk bir canavar kadar itici olsa da bunu yapamazdı. “Ağabeyinin gayri-meşru çocuğuna bayıldığın gibi bir izlenime kapılmıştım oysaki.”

“Ama Elijah geçen sene o çocuğun çatımızın altında yaşaması fikrini duyduğunda çok kızdı ve ortada tek bir çocuk vardı, altı değil,” dedi Jemma kocasını dirsekleyerek.

“O sırada Parlamento’da etkin olmaya çalışıyordum,” dedi Elijah. “Ve yanlış yoldaydım.” Eğilip Jemma’nın saçlarını öptü.

“Çocuk fikrinden dehşete kapılmayacak bir kadın bulmalısın,” dedi Jemma. “Bu da sosyeteye yeni tanıtılan kızların pek çoğunun elenmesine sebep olur, sen de öyle düşünmüyor musun, Elijah?”

“Sorun,” dedi Elijah ağır ağır, “bu çocuklara şu an nasıl bakılacağı değil. Evlilik yaşına geldiklerinde onlara ne olacağı?”

“Onlara drahomalarını vereceğim,” dedi Villiers. “İngiltere’deki en zengin insanlardan biriyim ve servetimin çoğunun vârisi yok. Canları kiminle isterse onunla evlenebilirler.” Villiers kendi sesinde babasının ve onun babasının kibrini duydu ama umursamadı.

"O kadar kolay değil," dedi Jemma. "Güzel bir dul olabilir belki."

"Hayır," dedi Elijah usulca. "Düşes, Villiers'la eşdeğer bir statüde olmalı."

"Anladım. Tabii bir düğün bulabilirsek," dedi Jemma. "İkiniz bir araya gelerseniz sosyete, çocukları kabullenmek durumunda kalır."

"Püritenlerin çocukları kabulleneceklerinden şüpheliyim," dedi Elijah.

Villiers içinden bir öfkenin yükseldiğini hissetti. "Onlar benim çocuklarım," dedi gerilerek.

"Gayrimeşruluk kolay üstesinden gelinebilir bir durum değildir."

"Yani bir düğün kızına ihtiyacım var," dedi Villiers onun şüphelerini umursamadan.

"Sorun nitelikli bir düğün bulmakta," dedi Jemma. "Tabii senin durumundaki biriyle evlenmeye ikna edilmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

"Sen bana nitelikli kadını göster, ben de onu alayım," dedi Villiers usulca.

"Onu öylece *alamazsın*," dedi Jemma kaşlarını çatarak.

"Bak da gör."

"Montague Düğü'nün kızı var," diye önerdi Elijah.

"Aslında Montague'nün üç kızı var," dedi Jemma. "En büyükleri Eleanor. Oldukça gururlu bir tip. Onun bir konttan aşağıda birini hiç düşünmediğini duydum."

"Ben konttan üstteyim," dedi Villiers. "Peki diğer ikisi de böyle üstün nitelikli birilerini mi düşünüyor?"

"En genç olanıyla iki ya da üç kez karşılaştım ama bana kardeşleriyle aynıymış gibi geldi. Sanırım bu bir aile geleneği."

“Gilner Dükü’nün bir kızı yok muydu?” diye sordu Elijah.
 “Onu hep sevmişimdir. Lordlar Kamarası’na sık uğramaz ama
 oldukça zekidir.”

“Adı Lisette ama uygun değil,” dedi Jemma.

“Neden?” diye sordu Villiers.

“Deli. Bildiğin deli. Hiçbir balo sezonuna katılmadı. Herkes
 bunun halkın içine çıkamamasından kaynaklandığını söylüyor.”

“Başkaları da olmalı.”

Jemma başını iki yana salladı.

“O zaman Montague kız kardeşlerden birini seçeceğim. En
 büyüğünün adı Eleanor muydu?”

Jemma onayladı. “Eleanor, Anne ve Elizabeth. Üç kraliçenin
 adını almışlar. Şu an Londra’da olduklarını sanmıyorum ama
 döndüklerinde onları eve, çaya çağırırım.”

“Minnettar kalırım,” dedi Villiers. Tobias için endişelenmeye
 başlamıştı, evde çok yalnız kaldığını düşündü. “Seni bu kadar iyi
 bulduğuma sevindim,” dedi Elijah’ya. “Şimdi bir uşağa söyle de
 mucize ilacını getirsin.”

“Bizi Withering’e yönlendiren doktoru bulduğun için sana
 ayrıca teşekkür borçluyuz.”

“Bundan artık düellodan sonra beni ölümden döndürdüğün
 için suçluluk duymamam gerektiği anlamını çıkarıyorum.”

Sarılmadılar. İngiliz düklere bu gibi durumlarda sevgi gös-
 terileri yapmazdı. Elijah onu kapıya kadar geçirdi ve omuzları
 birbirine vurdu, tıpkı çocukluklarında olduğu gibi.

Villiers Dükü puslu sabah güneşine çıktığında adlarını krali-
 çelerden alan dük kızlarını düşünüyordu.

Otuz Birinci Bölüm

İki ay sonra, haziran ortası

1784

Füm Londra, Beaumont Düşesi'nin eski Roma hamamının yenilenmesine yardım amaçlı kıyafet balosunu konuşuyordu. Söylen-tiye göre baloya en az dört düşes ve belki Kral'ın bizzat kendisi bile gelebilirdi. Tabii herkes Romalılara özgü kıyafetler giyecekti.

Balonun başlama saatinden çok önce Bayan Mogg ve arkadaşları hamamın kapısının dışında bekliyor, uşakların sayısız çiçek demetlerini içeri taşımalarını izliyorlardı.

"Onları ağaçların etrafına saracaklarından hiç şüphem yok," dedi Bayan Mogg kendini önemseyerek. "Beaumont Düşesi Paris'teki bir partide aynen böyle yapmıştı." Bütün arkadaşları onayladı. Bayan Mogg, Beaumont'lar konusunda bilge kişi kabul ediliyordu. Sonuçta iki kere bizzat Dük'le konuşmuştu. Ve çift hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor gibiydi.

“Bu onlar ayrı yaşarkendi,” diye devam etti. “Düşes kendi başına Paris’te ve Dük de buradaydı. Sonra Düşes geri geldi ve tıpkı masallardaki gibi tekrar âşık oldular.”

“O İngiltere’nin en iyi satranç oyuncusudur,” diye ekledi Bay Mogg. Eğer karısının Dük ailesine olan takıntısına eşlik etmezse, konuşacak hiçbir şeylerinin olmadığını fark etti. Böylece o da kendince bilgiçlik tasladı.

“Hayır, bu konuda yanıyorsunuz,” dedi etraftan üçüncü biri. “En iyi satranç oyuncusu Villiers Dükü’dür. Satranç Kulübü’nde onun bir numaralı oyuncu olduğu gazeteler daha yeni yazdı.”

“Bu sadece Dük ve Düşes sıralama için birbirleriyle oynamayı reddettikleri için,” dedi Bayan Mogg. “Düşes’le yapacağı maçı Dük kazanır diye ortaya bir şilin ve altı peni koymuştum ama Dük evime bir uşak yollayarak karşılaşmanın iptal olduğunu haber verdi.”

“Vay canına,” dedi üçüncü şahıs ona yeniden bakarak.

Bayan Mogg omzunu dikleştirdi, heyecanından boynuna sardığı etolün tilki kafası sallandı. “Bunu bana haber vermek için evime kadar uşak gönderdi.”

“Peki, neden birbirleriyle oynamıyorlar?” diye saygıyla sordu bir diğeri, Dük’le bizzat tanışan birinin sohbetine dâhil olabilmek için.

“Aşk yüzünden olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Bayan Mogg. “Onlar birbirlerine âşık. Düşes, kocasına ‘Elijah’ diye hitap ediyor, bunu kendi kulaklarımla duydum.”

“Gerçekten hepsi çarşafılara mı bürünecekmiş?” diye sordu bir adam. Elinde küçük bir defter vardı. “Ben *Morning Post* gazetesi için çalışıyorum, hanımefendi.”

Herkes kadına saygıyla bakıyordu. “Ben böyle duydum,” dedi Bayan Mogg, gazetecinin “çarşaf” yazışını izlerken.

Bazı insanlardan toga⁶ giymelerini istemek onlara küfretmek gibiydi. Tıpkı Perthuis Markizi gibi... Davetiyeyi almış ve tüyleri ürpererek şömineye atmıştı. Şekilsiz beyaz bir elbise giymek onun ilgi alanına girmiyordu. Bunun yanı sıra, Paris'e dönmek için toplanıyordu. Henri'den ses çıkmayınca onu (ve Fransız saray eşrafını) yeni aldığı dantelli gecelik elbiseleriyle şaşırtmaya karar vermişti.

Lord Corbin de benzer şekilde bozulmuştu. Togayla hangi peruk iyi giderdi ki? Ya ayakkabılar? Eski Romalılar ayak parmaklarını ortaya çıkaran özensizce yapılmış sandaletler giymez miydi? Corbin bunun yerine operaya gidiyordu.

Ama diğer birçok İngiliz akranı Corbin'den çok daha cesur ya da daha meraklıydı. "Sadece bir omuza tutturuluyor," diye yakındı Gryffyn Kontesi Roberta. "Jemma acaba ne düşündü? Ya ben dans ederken elbisem yere düşerse?"

Beaumont Düşesi'nin ağabeyi Damon, onun çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Toganın içinde son derece büyüleyici görüneceğini düşünmüştür," dedi boğuk bir sesle karısına.

Roberta aynadan kocasıyla göz göze geldi ve ne yazık ki baloya oldukça geç katıldılar.

Bayan Mogg, Bay Mogg, *Morning Post* muhabiri ve küçük bir kalabalık gerçekten yorgun düşecek kadar uzun bir süre ayakta bekleyene tüm uşak, aşçı ve geri kalanların küçük kapıdan içeri girmesinden birkaç saat sonrasına kadar Bayan Mogg gerçek şöhreti yakalayamamıştı.

Beaumont Dükü ve Düşesi ilk gelenlerdi. Olaya ev sahipliği yapan onlar olduğu için, mantıklı olan da buydu.

Burada toga sanki onlar için icat edilmiş gibi duran bir çift var, diye telaşla yazmaya başladı muhabir. Düşes pudralanma-

⁶ Roma döneminde giyilen kıvrımlı ve bol giysi. (ed.n.)

mış dalgalı saçını birkaç buklesi açık omzuna düşecek şekilde toplamıştı. Saçında ve terliklerinde değerli taşlar vardı. Dük ise Sokrates'e benziyor, diye yazdıktan sonra Sokrates'in Yunan mı yoksa Romalı mı olduğunu düşünmek için duraksadı muhabir. Çok da fark etmiyordu.

"Bayan Mogg," dedi Dük, kadının önünde durup eğilerek. Muhabir görebilmek için yazmayı bıraktı. *Dük*, Bayan Mogg'a selam mı vermişti?

Gerçekten de vermişti, kadın bir reverans yaparak adamla o sanki bir liman işçisiymiş gibi konuşmaya başladı. Muhabir başını salladı. Bunu yazmanın bir anlamı yoktu, zira kimse inanmazdı.

Birkaç saat sonra, Roma hamam bahçeleri Romalı asillerle dolmuştu ya da öyle görünüyordu.

Ağaçlar, çiçek ve inci dizileriyle süslenmişti; en karanlık köşeleri küçük fenerler aydınlatıyordu.

"Bu bir zafer," diye fısıldadı Elijah, Jemma'ya.

Jemma ona gülümsedi. "Kral sana kaplıcanın restorasyonunu bizzat kendinin yaptıracağını gerçekten söyledi mi? Burası için ulusal bir servet dedi."

Elijah'nın kolları eşini sıkı sıkı sardı. "Gizli yerimizi kaybettiğimiz için biraz üzgünüm ama sanırım haklı. Mozaikler restore edilmeli."

"Biliyorum." Ve hemen ardından ekledi: "Neden öyle muzip muzip bakıyorsun, Elijah?"

Elijah burnunun üstüne bir öpücük kondurdu. "Balo bittikten sonra, Düşes..." Parmağını togayı tutan tek düğümün altına götürdü.

Jemma güldü. "Evet?"

"Sana bir sürprizim var."

Ağır ağır konuşan bir ses, "Döneyim mi yoksa kendinizi rezil etmeye devam mı edeceksiniz?" dedi.

"Defol," dedi Elijah karısını kollarına almak için sırtını en eski arkadaşına dönerek.

"Jemma'ya ihtiyacım var," dedi Villiers eğlenmiş gibi. "Ya da bir eşe ihtiyacım var ve karın da yardım etmeye söz verdi."

"Ah!" dedi Jemma. "Bırak gideyim, Elijah. Montague kız kardeşleri, Leopold'la tanıştıracığıma söz verdim. Sezar'ın karısı gibi giyinmiş Eleanor'u henüz gördüm."

Elijah istemeyerek gitmesine izin verirken, son anda onu arkasından çekerek, "Sonra," dedi kulağına.

Ve sonra, karısının yanaklarındaki kızarıklığın makyajıyla alakalı olmadığını bilerek Villiers'la gidişini izledi.

Gece ağır ağır ilerlerken, sefa düşkününü olanlar yavaş yavaş bahçeyi boşalttı. Bazı fenerler söndü ve yerini çılgın şenlik ve dans havasına bıraktı. Arabalar durmadan küçük taş duvarın dışında geveze asilleri alarak gidiyordu. Togaların uçları kirden simsiyah olmuştu; dedikoduya doymuşlardı. Gece herkes tarafından enfes olarak nitelendirildi.

Bay ve Bayan Mogg kapının dışında hâlâ bekleyen son iki kişiydi. "Ama Dük ve Düşes çıkmadılar," diye hayıflandı kadın.

"Saatlerdir buradayız, Marge," dedi Henry. "Biliyorsun, seni seviyorum ama burada beklemek bana yetti. Onları kaçırmış olmalıyız. Ya da başka bir kapıdan çıktılar. Bak, tüm hizmetkârlar gitti ve mekân artık karanlık."

Bayan Mogg her ne kadar inanmasa da sonunda ayrılmaya karar verdi. "Onu kaçırmış olamam. Başka bir kapı olmalı."

"Elbette vardır," dedi Henry azimle. "Bana sorarsan, erken ayrılmışlardır."

Ashında tüm fenerler sönmemişti. Hâlâ kaplıcanın sütunlarından sarkarak ışık saçan fenerler vardı ve Dük ile Düşes el ele oraya doğru yürüyorlardı.

“Buraya hiç gece gelmedik,” dedi Jemma. “Büyüleyici, Elijah. Şu yıldızlara baksana.”

“Sana bir sürprizim var,” dedi kocası.

Bakımsız sütunların arasından yürüdüler, sağa döndüler ve merdivenlerden aşağıya, kaplıcalara doğru indiler. Jemma durdu. “Ah, Elijah!”

Kaplıcanın etrafında asılı fenerlerin altın ışığında, havuz eflatun bir deniz gibi görünüyordu. Tüm yüzey yüzlerce ve yüzlerce yüzen menekşeyle kaplıydı. “Çok güzel!”

“Stubbins’in bahçesinde görebildiği her menekşe,” dedi Elijah memnuniyetle, “Ve diğerleri de taşradan yollandı.”

Jemma ona gülümsedi. “Müsrif adam!”

“Bunu yapmak için bütün akşamüstü bekledim.” Toganın düğümlü kısmını omzundan kaydırды. Elbise üstünde oldukça erotik, kırmızı renkte bir korseden başka hiçbir şey kalmayacak şekilde yere düştü. .

“Toganın altında *bunu* görmeyi ummuyordum!” dedi Elijah. İnce uzun bacaklarının üstündeki korsenin ileri doğru ittiği, sanki bir erkeğin ellemesini isterlermiş gibi fışkıran göğüslerin görüntüsüyle sesi boğuklaştı.

Jemma ihtiraslı bir kalça sallayışıyla ona doğru bir adım attı. “Sıra sizin toganızda, Dük.” Bir parmakla onunkini de omzundan sıyırdı.

Dük, Düşes’ten farklı bir tercih yaparak toganın altına bir şey giymemeyi tercih etmişti.

Jemma kahkahalara boğuldu.

“Bu iyi bir fikirdi,” dedi Elijah, onu yakalayarak. Ellerini, korsenin üstünden poposuna doğru indirdi. “Ne yazık ki seni her gördüğümde, arkamı dönüp zorla satranç düşünmek zorunda kaldım, çünkü bu kahrolası toğanın önüne çok belirgin bir şekilde çadır kurdu.”

Onu kaldırdı ve suyun içine taşıdı. Güzel koku havaya yayılırken, menekşelerin arasından küçük bir yol açtılar. “Ah, Elijah,” dedi Jemma, “bu hayal edebileceğim en romantik gece.”

“Bu sabah Stubbins bana hangi ilginç gerçeği söyledi biliyor musun?” diye sordu Elijah eflatun denizi aşarken.

“Gübreyle mi ilgili?” diye sordu kalbinin düzgün attığını duyabilmek için başını kocasının göğsüne yaslarken.

“Menekşeleri yiyebiliyormuşsun.” Karısını tıpkı Romalıların yaptığı gibi, soğuk mermerin üstüne uzun yastıkların konduğu kenara özenle yerleştirdi.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” dedi Jemma.

“Seni bir pagan tanrıçasına dönüştüreceğim,” dedi Elijah saçlarını tutan tokaları çıkarıp korsesinin bağlarıyla ilgilenmeye başlayarak.

Jemma sırtüstü yatarak göğse doğru gülümsedi. Başının üzerinde yıldızlar parlamasına rağmen çatısız hamam hâlâ dünyanın en korunaklı yeri gibi duruyordu. Elijah saçının her buksesine çiçekler sokuşturuyordu. Geriledi ve durup ona baktı. Jemma yana yuvarlandı ve başını bir eliyle destekledi. “Nasıl görünüyorum?”

“Bir tanrıçadan çok, zevk ve eğlenceye düşkün Romalı bir hatun gibi,” diye gözlemledi Elijah. Tekrar ona doğru uzandı.

Jemma, “Oraya da mı?” diye haykırdı.

“Her yere,” dedi büyük bir tatminle. “Hatta bu menekşeler yenilebilir olduğundan, senin vücudunu bir ziyafet sofrası olarak

kabul etmeliyiz. Tatmamı istediğin her yere bir menekşe koy. Ne yaptığının farkında mısın Jemma?”

“Beni bir çiçek bahçesine dönüştürüyorsun.”

“Hayır, tıpkı bana öğrettiğin gibi eğleniyorum.”

Jemma ona bir öpücük vermek için eğildi.

“Ben müsrifleştim,” diye devam etti Elijah. “Seni çiçeklerle örtmek için düklüğün iflas etmesi riskini göze alıyorum. Seninle flört ediyorum ve birazdan seninle sevişeceğim.”

“Hımm...” Jemma sırtüstü yuvarlandı ve menekşelere uzandı. “Buraya,” dedi elleriyle göğüslerinin arasını göstererek. “Ah ve buraya.” Karnını öptüğünde çok hoşlandı. “Ve...”

Sonraki bir iki saat oldukça *lezzetli* geçti.

Sadece suyla sarılı bir halde yan yana merdivenlerde oturup havuza eğilirken, “Elijah,” dedi Jemma.

“Hımm,” dedi Elijah. “Şuradaki kırık çinilere bak, Jemma. Zamanında duvarda Apollon’u ve Daphne’yi tasvir eden bir mozaiğin olduğunu düşünüyorum”

“Benim de bir sürprizim var.”

“Öyle mi?”

Jemma ona baktı. “Sana nasıl eğlenileceğini öğrettim. Sen de bana en az bunun kadar önemli bir şey öğrettin.”

“Övgüye bayılırım,” dedi Elijah ona sokulurken. “Daha çok söyle.”

“Sen bana tüm oyunların kazanılmaması gerektiğini ve her zaman kontrollü olmamam gerektiğini öğrettin.”

Elijah kulağını ısırды. “Bu doğru.” Sesinde derin bir eril tatmin vardı. “Yalvarmaya pek alıştın.”

“Karşılığında sana bir hediyem var.”

Elijah'nın ona bakan gözleri ciddileşti. "Bana hangi hediyeyi vermedin ki, Jemma? Hayatımdan başka?"

Jemma onu yeniden sevgiyle öptü. Sonra elini alıp nazıkçe karnına koydu. "Bu da benim hediyem."

Elijah dondu.

"Jemma!"

Gözlerindeki ifadeyi gören Jemma gülmeye başladı.

"Dalga geçiyorsun," dedi boğuk bir sesle.

"Asla."

"Senin... senin bebeğin mi olacak?"

"Bizim olacak," diye düzeltti Jemma.

Elijah iki eliyle birden eşinin karnını okşadı. "Emin misin, Jemma?" diye sordu. "Daha önce hamile kadın gördüm ve sen çok zayıfsın."

"Değilim!" diyerek itiraz etti Jemma. "Sadece sen fark etmedin. Bak!" Jemma ayağa kalktı. En şeker ve en güzel karın kıvrımına sahip olduğunu düşünüyordu.

Elijah sudan çıktı, kaslı vücudundan sular damlıyordu ve hiç beklemeden dizlerinin üstüne çöküp dudaklarını karısının karnına koydu.

"Ah, Elijah!" dedi Jemma elini onun siyah saçlarının üzerine koyarak.

"Seni seviyorum," dedi Elijah boğuk bir sesle. "Bana ikinci kez... hayat verdin, Jemma."

Sonunda Jemma ağladı.

Elijah gözyaşı dökemeyecek kadar mutluydu.

Son Bölüm

Çok uzun yıllar sonra

Beaumont Düşesi'nin yaşlanmaktan rahatsız olduğu günler vardı. Bazen sağ bileği ağrıyordu. Kalçaları arzu ettiğinden biraz daha yuvarlaktı. Saçları artık tam altın sarısı değildi.

O anda bile, terliğinin üstündeki incili fiyongu ayarlamak için eğildiğinde, bir dizinde bir şeyler çatırdıyor ve hemen doğruluyordu.

"Niye kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Elijah odaya girip binici ceketini çıkartırken. En büyük çocukları Evan'la Hyde Park'taydı. Cevap beklemeden devam etti. "At binerken ne olduğunu sana anlatmalıyım. Arkadaşın, Cosway Düşesi beni durdurdu, çünkü Cacky Sokağı miğferleri hakkında daha çok şey bilmek istiyormuş. Kasabalarındaki demir ustasının da benzer bir şey kullanabileceğini düşünüyormuş."

"Ah, Isidore nasıl?" dedi Jemma neşeyle. "Onu On İkinci Gece balomuzdan beri görmedim."

"Aynı görünüyordu," dedi Elijah çizmelerini çıkartırken. "Güzel kadın. Tabii, senin kadar güzel değil. Daha da önemlisi,

bence demirci ustalarının gözlerini korumak için böyle bir şey kullanmaları konusunda haklı.”

Jemma müsveddelerini topladı. Bütün sabah en son projesi üzerine çalışmıştı: *Beaumont Satranç Serileri: Usta Oyuncular için Karışık Problemler*. “Bu harika, hayatım. Bütün sabah yazdım. Bunu kütüphanede düzgün bir yere koymayı ve sonra da yürüyüş yapmayı düşünüyorum. Bana katılmak ister misin?”

“Ama sana ne olduğunu anlatmadım henüz,” diye şikâyet etti Elijah. Gömleğini çıkarttı.

Jemma kitabını bırakarak o üstünü değiştirirken kocasını seyretmek üzere oturdu. Elijah atmışında bile hâlâ kash ve zayıftı. Jemma biraz kilo almıştı ama Elijah kalbini bahane ederek egzersiz yapmayı hiç bırakmamıştı, kalbi bir saat gibi düzenli ve güçlü atıyordu.

“Isidore’a kızlarından biri eşlik ediyordu. Olağanüstü gözleri olana.”

“Lucia annesinin gözlerini almış,” dedi Jemma. “Isidore’un da gözleri aynı şekilde yukarı doğru çekik.”

“Aramızda kalsın ama Lucia bir harem dansözüne benziyor,” dedi Elijah. Şimdi iç çamaşırlarını çıkartıyordu ve Jemma onun enfes görüldüğünü düşündü. Bacakları otuz beşinde olduğu kadar kuvvetliydi. Onca yıldan sonra, hâlâ kocasını arzulamak bir zevkti, gülümsemekten kendini alamadı. “Ahlakçılığın azalmış gibi,” diye takıldı Jemma. “Lucia çok hoş bir kız ve harem dansözü değil. Sosyeteye ilk tanıtılışında, en az dört evlilik teklifi aldı ve bunlardan biri Derby Kontu’nun vârisiydi.”

“Ben de bunu söylüyorum işte,” diye itiraz etti Elijah. “Evan dışında her normal bekâr erkek mıknaatısın çeliğe olduğu gibi, onun cazibesine çekiliyor”

“Evan onu umursamadı,” dedi Jemma uysallıkla.

“O bana benziyor,” dedi Elijah oğlu kollarına verildiğinden bu yana belki de on dört bininci kez. Büyük oğullarının ağırbaşlılığı, zeki bakışları babasının tıpa tıp aynısıydı, bu inkâr edilemezdi.

“Kalp rahatsızlıkları konusundaki çalışmalarını daha ileriye götürmek konusunda öyle hevesli ki Lucia kadar güzel bir kız ona ilgi gösterse bile en son yaptığı deneyi düşünmekten kendini alamıyor.”

Rosalind doğduğundaysa Jemma mutlulukla bir çocuğunda biraz kendini gördüğünü fark etmişti. Rosie'nin sarı saçları ve kahkaları Evan'ın fazla ciddi bir çocuk olarak büyümesine engel olmuştu.

Üçüncü çocukları Marguerite'te Jemma kendisiyle Elijah'nın karışımını görmüştü. Marguerite bir an hararetle Evan'ın öldürüp incelemeyi planladığı kurbağanın hayatını savunurken, bir diğer an aynı hararetle sosyeteye ilk takdiminde beyaz yerine mavi giymek için tartışırdı.

“Biliyorum, sevgilim,” dedi Jemma. “Evan tıpkı sen.”

“Tıpkı...” Elijah başını kaldırıp baktı. “İstersen gülebilirsin ama çocuk yirmi beş yaşına geldi ve evlenmek gibi bir niyeti yok. Belki de ona bir eş bulmalıyız.”

Jemma ayağa kalkıp kollarını Elijah'nın göğsüne doladı. “Kendi yolunu bulacaktır.”

“Anlaşmalı evlilik bizde işe yaradı. Böyle giderse asla evlenemeyecek. Ve bence Cosway, Lucia için bu öneriyi hoş karşılayacaktır. Belki ona sorarım.”

“Hayır,” dedi Jemma. “Marguerite, Evan'ı bu sene onunla balolara gitmesi için zorlayacak. Kendi başına birini bulacaktır.”

Elijah homurdandı. “Dün gece Marguerite’in yine satrançta zavallı Villiers’ı bozguna uğrattığını biliyor musun? Böyle giderse bize gelmeyi reddedecek.”

“Hımm,” dedi Jemma. “Elijah, biliyor musun, bence kalbin tekliyor olabilir.”

“Sahi mi?” Kayıtsız görünüyordu. “Sanmam.”

“Ben ciddiylim,” dedi Jemma. “Ve sen bu özel saati neyin en iyi şekilde ayarlayacağını biliyorsun.”

Elijah’nın yüzündeki tebessüm son derece yaramazdı. “Saat öğleden sonra iki,” dedi alaycı bir ciddiyetle. “Beni baştan çıkartmaya mı çalışıyorsun? Çalışmayı planlamıştım...”

Jemma dudaklarını onun göğsüne uzatınca Elijah’nın sesi kesildi.

Bir dakika sonra onu kaldırıp yatağa yatırdı. “Beni kaldırma-malısın,” diye itiraz etti Jemma. “Bunun için fazlasıyla tombulum.”

“Seni taşımaya bayılıyorum,” dedi Elijah. “Tüm o tarlatan-ları ve jüponları giymeyi bıraktığın için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?”

“Evet,” dedi Jemma, elleri vücudunda dolaşmaya başladığı için soluk soluğaydı.

“Ve tombul değilsin. Çok lezizsin, Jemma. Seni her gördüğümde, seninle sevişmek istiyorum.”

“Ah, Elijah,” diye fısıldadı.

“Dün akşam yemekte,” dedi Elijah bir an durup karısının gözlerine bakarak, “Marguerite, Villiers’in oğullarından biriyle gevezelik yaparken sen Rosalind’le yeni bir terzi hakkında konuşuyordun. Ve ben Villiers’in dediklerine odaklanamadım çünkü sürekli sana bakıp nasıl koktuğunu, nasıl lezzetli olduğunu ve ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyordum...”

Onu öpmek için konuşmayı kesti.

Tarihsel Notlar

Düriüst olmak gerekirse, Elijah birkaç sene önce Lordlar Kamarası'nda ilk bayıldığında (hem yazarlık yaşamımda hem de Kral George döneminde), onu nasıl tedavi edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden Doktor William Withering'in (1741-1799) çalışmalarını bulduğumda büyüledim. Withering, *Yüreğimin Tek Sahibi*'nde anlatıldığı gibi bir Çingene ilacının izini sürerek yüksük otunu damıtmış, aktif maddeyi tespit etmiş ve *digitalis* ilacını bulmuş. Doktor Withering kitaptakinin aksine, hastalarının hayatını tehlikeye atan biri değildi, hayatının büyük kısmını insanlara yardım ederek geçirmişti

Withering hakkında başka ilginç bir noktaysa onun ilk intihal kurbanlarından biri olması. Erasmus Darwin (Charles Darwin'in büyükbabası) ödemli bir hasta için ona fikrini sormuş, kısa bir süre sonra da Withering'in çalışmalarını sadece bir dipnotta belirterek Londra'daki Tıp Fakültesi'ne "Bazı Ödemlerde ve Tüberkülozda Yüksük Otunun Başarıyla Kullanımı" adlı makalesini sunmuştur. Withering çok öfkelenmiştir, haklı olarak! Ancak Darwin hayatına devam etmiş ve çalışmaları torunununkilerin yanından bile geç-

mese de, On Emir'i ezbere okuyacak bir org icat etmiştir. İnsan sekizinci emrin üzerinde durduğu ümit etmeden yapamıyor.

Ne yazık ki hurda gemi olarak adlandırılan yüzen hapishaneler gerçekten vardı. Kral George döneminde bu hapishaneler Thames Nehri'nde demirliydi ve Elijah'nın belirttiği gibi, bu gemilerdeki ölüm oranı korkunçtu. Bahsettiğim isyan her ne kadar hayal gücümün bir ürünü olsa da detayları, kitaptaki olaylardan dört sene önce yaşanan ve Londra'nın en kötü şöhretli hapishanesi Clink'in yakılmasıyla sona eren, Gordon Ayaklanması'ndan aldım.

Son olarak, kitaptaki en sıçan kılıklı karakterden bahsedeyim. Villiers'in avukatı Templeton, adını sahiden meşhur bir sıçandan alıyor. *Örümcek Ağı*'ndaki sıçan açgözlü olabilir ama galiba ben ona biraz haksızlık ettim. *Örümcek Ağı*'ndaki Templeton bir ücret karşılığında da olsa Charlotte'un çocuklarını kurtarıırken bu kitaptaki Templeton bunun tam tersini yapıyor.

YÜREGİME AŞK DÜŞTÜ

"Sıra dışı."

—Lisa Kleypas

"Eğer Shakespeare on sekizinci yüzyılda bir romantik komedi yazsaydı, buna benzer bir şey olurdu... İkincisi için sabırsızlandırarak derecede renkli, esprili bir romans."

—Publishers Weekly

AŞKIN BÜYÜSÜNE KİM KARŞI KOYABİLİR Kİ?

"Bu kitap, türünün en parlak örneklerinden... Kesinlikle şahane bir üslupla yazılmış."

—Teresa Medeiros

"Bir aşk hikâyesi bundan daha güzel anlatılamazdı."

—People

İHTİRASLARLA DOLU BİR KÖŞE KAPMACA OYUNU

“Tarzı çok zarif, dili sihirli. Hiçbir şey, beni bir kitapçıya, Eloisa James’in yeni bir romanından daha hızlı sürükleyemez.”

—Julia Quinn

“Elimden bırakamadım.”

—Daisy Waugh

ANLAŞMALI BİR EVLİLİK TUTKULU BİR AŞKA DÖNÜŞEBİLİR Mİ?

“Eğlenceli ve tutkulu düşeslerin dünyası...”

—Lisa Kleypas

“Eloisa James, okuyucularına gülmek için pek çok sebep sunuyor.”

—Publishers Weekly

